CHRISTINA COURTENAY

Leoaica de Jad

EDITURA LIDER INTERNATIONAL

Christina Courtenay

Leoaica de jad

Editura Lider International 2017

Tehnoredactor: Sorin Sava
Coperta: Sorin Sava
Corectură: Duşa Udrea-Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Chistina Courtenay
Leoaiaca de Jad / **Courtenay Christina**;
Trad. Diana Murăraşu - Bucureşti: Lider, 2017

ISBN 978-973-629-385-6

LIDER INTERNAŢIONAL
O.P. 5 - C.P. 15, Sector 4 Bucureşti

CHRISTINA COURTENAY

Leoaica de jad

Editura Lider International 2017

Mulțumiri

Ideea acestei cărți a fost în mare măsură inspirată de timpul pe care l-am petrecut în adolescență în Japonia. Am cunoscut acolo oameni minunați, colegii mei de la Școala Americană din Japonia. Cu câțiva dintre ei, precum și cu unul dintre profesorii mei, domnul Jose Luis Velasco (cel mai bun profesor de spaniolă din lume!), am păstrat legătura de-a lungul anilor, ceea ce este un lucru minunat, dat fiind că experiența pe care am împărtășit-o la Tokyo a fost unică și de neuitat. Aș dori să le mulțumesc tuturor pentru prietenia și sprijinul lor, mai ales Annei Rambäck (care m-a ajutat enorm când am ajuns prima dată la Tokyo), lui Margie Miciano, trupei *Gai-jin Bosozoko;* cât despre Jacqueline Oishi Tapper (acum cumnata mea), James Wade și Nozomi Shinoda-Wade, ei bine, aș vrea să le mulțumesc pentru ajutorul lor în inițierea și învățarea unor cuvinte și propoziții în limba japoneză.

Multe mulțumiri, ca întotdeauna, echipei Choc Lit și scriitorilor Choc Lit. Un gând aparte pentru membrii Tasting Panel, cărora le-a plăcut această carte, mi-au acordat încredere și m-au făcut să simt că mă aflu pe drumul cel bun!

Mulțumesc camarazilor mei, scriitori, și minunatei mele familii, care a fost întotdeauna alături de mine – vă iubesc pe toți!

Capitolul 1

Insula Dejima, Nagasaki, sudul Japoniei, 1648

Temperance Marston stătea în umbra unui mic balcon care dădea spre golful Nagasaki și se uita în zare printre pleoapele pe jumătate închise. Soarele orbitor trimitea sulițe scânteietoare de lumină care se reflectau în apa care strălucea ca un diamant uriaș, așa că nu puteai vedea altfel decât mijind ochii. Deși căldura înăbușitoare a după-amiezii de august distorsiona priveliștea printr-un abur scânteietor, luciul apei era totuși orbitor.

Ar fi trebuit să rămână pe *futon*-ul (canapea) ei, dar înăuntru aerul era și mai înăbușitor, iar mintea ei era, ca de obicei, mult prea neastâmpărată. S-a aplecat într-o parte și a oftat. Briza nu avea niciun efect. Tânărul ei servitor, Akio, care stătea câțiva pași în spatele ei, privi în sus și spuse:

– E foarte cald astăzi, *neh?*

– Da. Am senzația că aerul ăsta mă sufocă. La drept vorbind, aerul umed din jurul lui Temperance părea o entitate aproape tangibilă cu degetele. Umiditatea care îi invada fiecare por și o făcea să-și ude hainele de transpirație la cea mai mică mișcare.

– *Nan desu ka?* se încruntă Akio. Engleza lui se îmbunătățea de la o zi la alta, dar o asemenea descriere abstractă era, în continuare, mai presus de capacitatea lui de înțelegere. Temperance i-ar fi putut repeta propoziția în japoneză, dat fiind că abilitățile ei lingvistice erau mult peste acelea ale servitorului, dar în mod oficial ea nu avea dreptul să înțeleagă

sau să vorbească deloc limba locului, așa că păstră tăcerea. În schimb, îi spuse să se ducă și să se odihnească puțin, dacă vrea.

– Nu am nicio treabă pentru tine deocamdată. Am să te chem mai târziu.

– *Hai*, Marston-*san*. Nu a fost nevoie să îi spună de două ori. Akio a dispărut imediat.

Temperance era bucuroasă să fie singură. Căci aici, în Japonia, juca un joc periculos, fiind nevoită să se prefacă permanent că e bărbat, dat fiind că intrarea femeilor străine nu era permisă. Cu toate că Akio nu era cel mai perspicace dintre tineri, singurele momente când se putea relaxa erau acelea când nu era nimeni în preajmă. După un an de jucat acest rol, devenise o a doua ei natură, dar cu toate acestea încă îi era teamă să nu o dea în bară. Întinzându-se în fotoliu, își ridică picioarele vârâte în pantaloni bufanți pe o măsuță joasă, preferând această poziție aceleia specifice unei doamne. Zâmbi în sinea ei – categoric, ai multe avantaje când ești bărbat, dar ar face bine să nu se obișnuiască prea mult cu ele, în curând va trebui să se întoarcă în Anglia și să revină la statutul de femeie.

În port, pe țărmul Japoniei, era un du-te-vino permanent, în ciuda vremii toride. Încercând să uite de disconfortul provocat de caniculă, Temperance supraveghea venirile și plecările din port și împrejurimile coastei. Din punctul ei de observație avea o priveliște excelentă și mereu apărea câte ceva care îi capta interesul.

În golf se înghesuiau vase de toate felurile, printre care două nave străine mari, care arătau nelalocul lor alături de cele mai mici, de prin părțile locului, arhitectura lor rotunjită făcând notă discordantă față de forma ascuțită a celorlalte. Bărcile se învârteau printre ele într-o necontenită agitație, echipajele lor riscându-și viețile și membrele, dar cumva reușeau să se miște atât de repede, încât nu se întâmplau mai niciodată accidente. Joncile chinezești, cu pânzele lor colorate, se luptau pentru locuri cu suratele lor japoneze, care păreau ceva mai sobre. Văzduhul răsuna de strigăte în toate limbile posibile, pe care Temperance încerca zadarnic să le înțeleagă.

I s-a explicat că portul natural al orașului Nagasaki din golful adânc, dar îngust de la gura râului Urakami era perfect pentru nave de toate mărimile. Aici, negustorii olandezi aveau permisiunea de a coborî temporar pe țărm pe micuța insulă Dejima, în vreme ce chinezii și-au întemeiat o înfloritoare comunitate de afaceri în inima orașului. Temperance venise cu un an în urmă, pe una dintre navele olandeze, și își amintea bucuria acelui moment până în ziua de azi.

„Nu pot să cred că în sfârșit am ajuns!" A râs și a sărbătorit și ea alături de toți pasagerii și de echipaj. Cum a navigat o jumătate de glob pământesc – din Plymouth, Anglia, via Amsterdam, Africa și Insulele Mirodeniilor[1] – era în culmea fericirii la gândul că a ajuns la destinație și aproape că nici nu a mai băgat de seamă căldura năucitoare care o împresura cum stătea acolo, pe punte. La acea vreme, clima diferită era doar o parte a aventurii, ceva nou de experimentat. Când a pășit pe țărmul insulei Dejima, s-a simțit cea mai norocoasă persoană din lume...

– Singur, singurel, tinere Marston? E înțelept?

O voce familiară, dar deloc binevenită a scos-o din reverie. Piter Haag, un angajat al Companiei Olandeze a Indiei de Est – la fel ca ea însăși, de altfel – a apărut lângă ea pe balcon, de parcă ar fi picat din cer. În ultima vreme, bărbatul dezvoltase un adevărat talent de a-i ieși în cale ori de câte ori era posibil, lucru care o enerva, mai ales atunci când nu avea nicio posibilitate de a-l evita. Omul avea ceva respingător, ceva ce nu putea defini cu precizie, dar care o făcea să simtă nevoia să fugă și să se ascundă; dar, desigur, nu putea face una ca asta. Ar fi fost deopotrivă nepoliticos și absurd.

– *Mijnheer* Haag. A luat act de prezența lui cu o înclinare scurtă din cap și și-a coborât piciorul de pe măsuță. Engleza lui era greoaie, dar destul de bună. Cei mai mulți dintre străinii de pe Dejima vorbeau olandeza – și, într-adevăr, probabil și erau cetățeni olandezi –, dar Temperance nu izbutise încă să stăpânească această limbă. Fusese mai interesată să învețe japoneza.

– Și de ce nu aș fi singur? Ca băiat, nu avea nevoie de însoțitor, așa că nu avea nicio idee ce anume dorise să spună Haag.

1. Arhipelagul Moluce, grup de insule ce țin de Indonezia *(N. tr.)*

Acesta se așeză lângă ea pe bancheta micuță, fără să ceară nicio permisiune. Temperance se trase cât mai departe de el cu putință.

– Nu, desigur... asta dacă ai fi cu adevărat cine pretinzi că ești.

Haag zâmbi atotcunoscător, iar lui Temperance i se tăie răsuflarea. Doar nu voia să spună că... Dar următoarele lui cuvinte i-au făcut inima să bubuie mai-mai să-i sară din piept:

– Domnișoară Marston, ți-am ghicit înșelătoria.

Temperance a amuțit, încremenită, paralizată din cauza șocului. De multă vreme nu-i mai spusese cineva „domnișoară" și avea impresia că i-a păcălit pe toți cei de pe insulă cu straiele și apucăturile ei bărbătești. Cum și-o fi dat seama? Încerca să-și controleze spaima care creștea în ea și se încruntă la el. Cum era puțin probabil să-i smulgă hainele de pe ea, nu putea dovedi nimic. Poate era o bănuială? Hotărî să joace cartea blufului:

– Ce tot spui acolo? Ai stat prea mult în soare? Eu sunt...

– Nu fă asta! Lui Temperance i s-au înmuiat genunchii și stomacul i s-a făcut nod când a auzit cuvintele rostite cu o voce aspră, dură. Știu că ești femeie, așa că nu are niciun rost să negi. Dar ca să poți rămâne aici, trebuie să pretinzi în continuare că ești băiat. La urma urmelor, nu vrem să mai afle cineva. Crede-mă, secretul tău e în siguranță cu mine... câtă vreme faci ceea ce îți spun eu, desigur. Un alt zâmbet superior care o făcu pe Temperance să-și dorească să-i spargă mutra cu un pumn sau să-i tragă măcar o palmă.

Îl privi furioasă. A știut de la început că exista posibilitatea s-o demaște cineva, dar nu și-a închipuit niciodată că se va întâmpla în acest fel – pe ascuns și la pachet cu o amenințare.

– Ce anume, mai precis? întrebă ea, încercând să își țină furia sub control. Era vital să rămână calmă și rațională dacă voia să scape din povestea asta. Trebuia să-și păstreze mintea limpede.

– Vei accepta să fii soția mea. În secret, bineînțeles. Apoi, odată ce vom fi căsătoriți, vei veni să locuiești cu mine și nu

se va mira nimeni. La urma urmelor, mulți bărbați împart o locuință!

De data asta Temperance nu se putu abține și icni:

– Dar nu vreau să locuiesc cu dumneata, *mijnheer!* Se feri să pronunțe cuvântul „căsători", ca și cum asta ar fi implicat o recunoaștere a faptului că e femeie, lucru pe care nu l-a făcut încă.

Haag zâmbi din nou, dar era zâmbetul unui prădător care și-a încolțit bine prada – glorios, răutăcios.

– Îmi cer scuze, poate că nu am fost suficient de limpede?! Dorințele tale nu au ce căuta în povestea asta. Doar dacă nu dorești ca autoritățile japoneze să afle de mica ta înșelăciune? Aud că pot fi destul de cruzi cu cei care le încalcă legile.

Temperance scrâșni din dinți și își înghiți replica acidă care-i stătea pe buze. Trebuia să discute cu Nico Noordholt, vărul ei vitreg și tutorele ei temporar, care era și agentul principal al Olandei aici. El acceptase ca ea să îi însoțească aici, deși nu fără o strângere de inimă.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Haag o înhăță de încheietură cu degete aprige.

– Nici măcar să nu-ți treacă prin gând să fugi la agentul principal. Nu te poate ajuta. Gândește-te în ce poziție îl vei pune pe el – japonezii îl vor considera lipsit de onoare, de vreme ce el este responsabil de aducerea ta aici, și vor refuza să mai facă afaceri cu el. Va cădea în dizgrație și va fi trimis acasă, iar cariera lui va fi ruinată. Asta vrei?

Temperance încercă să își smucească încheietura din strânsoarea lui, dar el o ținea bine, degetele lui îi pătrundeau în carne, rănind-o. *Ce om demn de dispreț!* Nu era nimic în neregulă cu înfățișarea lui, care era destul de obișnuită, nici cu originea lui, căci provenea dintr-o familie nobilă, dar pur și simplu nu se putea imagina măritată cu el, permițându-i să o atingă și să împartă patul în fiecare seară. Scutură din cap să alunge acest gând. Adevărul este că Haag o scârbea.

El râdea de eforturile ei zadarnice de a se elibera. În cele din urmă, îi dădu drumul.

– Îmi dau seama că ai nevoie de ceva timp ca să te obișnuiești cu ideea, spuse bărbatul. Foarte bine, e normal, dar mă aștept cât de curând la un răspuns favorabil. Ai două săptămâni, nicio zi în plus. El se ridică, pregătindu-se să plece, apoi se opri și se întoarse din nou la ea:

– Sper că ai o zestre considerabilă, dat fiind că provii dintr-o familie de negustori bogați, nu? Rudele mele vor fi cu atât mai încântate de uniune când le voi da vestea. La urma urmelor, sunt fiul cel mai mare și nu mă pot însura cu oricine. Deși nu vor fi prea mulțumiți când vor afla că am ales o englezoaică.

Acestea fiind spuse, îi făcu o plecăciune ironică și plecă.

Temperance nu putu face altceva decât să se uite după el. Ce nerușinare sfruntată... Nu-și găsea cuvintele, iar mintea i se învârtea. Umbla vorba că Pieter Haag era în mare lipsă de fonduri, dat fiind că cheltuise ultima lețcaie din salariu pe curtezanele care veneau adesea pe insulă să-i distreze pe străini. Dar să îndrăznească să pretindă că familia lui o va accepta doar în baza dotei pe care ar putea-o aduce? Era josnic. Totuși, aceasta era cea mai măruntă dintre problemele ei.

Avusese dreptate – cum ar fi putut să-i spună lui Nico despre toată această poveste fără a-i ruina cariera, viața? Și nu numai a lui, ci și a lui Midori. Midori era verișoara lui Temperance și persoana pe care o iubea cel mai mult în lume, în afară de Daniel, fratele ei. Pur și simplu nu o putea răni într-atât, cu toate că ei trei discutaseră deja despre ce aveau de făcut dacă Temperance ar fi vreodată demascată.

– Pur și simplu vom pleca cu toții, a stabilit Nico. Pot oricând să mă întorc căpitan pe mare. Acum am suficienți bani ca să-mi cumpăr propria mea navă.

Erau cuvinte îndrăznețe și, fără doar și poate, Nico credea fiecare vorbă pe care o rostea, dar Temperance știa cât de mult îi plăcea să fie agent principal în Dejima, cât de mult îndrăgea Japonia și ce satisfacție imensă îi aducea negoțul pe care-l făcea aici. Indiferent ce ar fi spus, ar fi fost devastat dacă ar fi trebuit să plece, și pe deasupra și în dizgrație.

Oftă adânc. „Blestematul de Haag!” Nu era obișnuit să fie

contrazis, măcar atâta lucru știa și ea, și avea convingerea că își va pune amenințarea în practică dacă nu va da curs cererii lui. Își frecă brațul în locul în care o atinsese – ca și cum ar fi încercat să șteargă amintirea lui –, dar îi fu imposibil. Ce era de făcut?

Mai bine ar fi murit decât să se mărite cu el, dar nu era vorba numai despre ea, trebuia să se gândească și la Midori și la Nico. Se părea că picase cu adevărat în capcană.

Capitolul 2

Temperance aruncă o privire gânditoare spre marea scânteietoare. Cât de mult și-ar fi dorit să se arunce în valurile liniștite. Așa ar fi putut spăla odată pentru totdeauna gândul respingătorului domn Haag și pângărirea imaginară a atingerii lui.

Cum o fi aflat? Oare a spionat-o? Da, asta trebuie să fi fost, căci singurii doi oameni care știau nu ar fi trădat-o niciodată.

Și doar fusese atât de atentă, se dezbrăca numai atunci când era singură și insistase de fiecare dată să facă baie singură, fără ajutorul lui Akio. Purta mereu straie bărbătești – pantaloni bufanți, colanți, pantofi, o cămașă cu trei numere mai mare și o jiletcă largă. Deși avea rotunjimi femeiești, acestea erau bine ascunse; își tăiase părul blond la nivelul umerilor și îl ținea prins într-o coadă simplă. Nico spunea că era un foarte credibil, chiar dacă foarte frumușel, băiat.

În timpul călătoriei, Nico i-a dat lecții. Și-a îmbunătățit scrisul și cititul și a învățat și cum să țină contabilitatea. Din clipa în care au ajuns, Temperance a jucat rolul unui tânăr funcționar și asistent, care lucra alături de Nico în cea mai mare parte a timpului, și nimeni nu i-a pus la îndoială munca, mai ales că a dovedit un adevărat talent în acest domeniu. Spre marea ei surprindere, îi plăcea enorm ceea ce făcea.

Așadar, ce-o fi dat-o de gol în fața lui Haag? Probabil că-i va spune după ce vor fi fiind căsătoriți, dar atunci va fi deja

prea târziu. Poate că l-a mituit pe Akio, care a spionat-o prin crăpătura ușii când făcea baie? Totuși, nu l-ar fi crezut în stare de așa ceva.

– Ticălos nenorocit! bombăni ea.

Negăsindu-și liniștea, bătea pontonul din lemn în lung și-n lat, cu privirea ațintită spre țărmul Japoniei. În urmă cu doar șapte ani, în 1641, toți străinii, cu excepția olandezilor, au fost expulzați din Japonia din ordinul conducătorului țării, puternicul *Shogun*. A fost o mică minune faptul că a permis acestei națiuni să își continue comerțul. Totuși, permisiunea a avut un preț: izolarea.

Cale de mijloc nu exista, iar Temperance și ceilalți străini erau prizonieri virtuali aici, pe insula Dejima, iar astăzi se simțea în pușcărie mai mult decât oricând. Nu era vorba numai despre mărimea insulei – care abia dacă avea 120 de metri lungime pe 75 lățime –, ci și despre faptul că singura cale de acces pe insula principală era printr-o poartă și peste un podeț care era permanent păzit. Nici Temperance, nici nimeni altcineva nu se aventurase vreodată să îl traverseze. Era suficient ca cineva să se apropie puțin și imediat avea parte de o dojană aspră din partea străjerului. Singurul lucru pe care îl putea face era să observe de la distanță, în vreme ce înlăuntrul ei creștea frustrarea.

Murea de dorință să treacă dincolo și să cerceteze străduțele înguste care duceau spre dealurile ce înconjurau golful. Case din lemn cu ferestre *shoji* și uși glisante – unele cu acoperișuri de stuf, altele din țiglă – se înălțau pe povârnișurile abrupte. Ele dădeau întregului tablou un aer de haos ordonat, ceea ce era fermecător și, în același timp, exotic. Colțurile ridicate în sus, împodobite cu țiglă, ale celor mai multe clădiri, sporeau farmecul local, la fel ca și dârele de un roșu strălucitor ale multor temple. În jurul orașului se zăreau păduri foarte dese, de un verde intens în această perioadă a anului, când ploile de vară erau foarte frecvente. Temperance putea adulmeca o mireasmă de pin adusă de vânt, dar nu putea hoinări la umbra acestor copaci.

– Dar nu pentru asta am venit, i s-a plâns ea lui Midori.

Ani de zile a visat să vadă minunățiile acestui tărâm din care venea Midori, care era pe jumătate japoneză, crescuse aici și i-a spus povești nesfârșite despre țara ei natală. Când lui Nico i s-a oferit poziția de Agent Principal, Temperance i-a implorat pe verișoara ei și pe soțul acesteia să o ia cu ei. Nu și-a închipuit niciodată că nu va putea face un pas dincolo de insula aceasta mizerabilă, atât de aproape de insula principală, și totuși atât de departe.

Era o tristă dezamăgire, mai ales că bătuse atâta drum până aici.

La drept vorbind, era aproape la fel de insuportabil ca și măritișul cu Haag.

Privi din nou spre mare și, brusc, îi veni o idee, o idee atât de îndrăzneață, încât aproape că i se tăie răsuflarea. Da, poate că nu va fi existând nicio posibilitate să traverseze podețul și să intre în oraș, dar dacă ar fura – nu împrumuta – o barcă cu vâsle înainte de răsărit, cât era încă întuneric? Apoi ar fi putut căuta un loc ferit, unde să se scalde după voia inimii, fără să fie văzută de cineva. Zona costală era mai mult sălbatică, cel puțin așa auzise. Nu avea cine s-o vadă, nu avea cui să-i pese, iar ea va sta la o distanță prevăzătoare de orice așezare omenească.

Nu ar trebui să fie prea greu.

Închise ochii și își închipui cum se scufundă în valurile prietenoase, în apa liniștită și sărată, plutind fără griji, abandonându-se acestei binecuvântate plăceri. Ar putea da uitării dilema ei pentru câteva ceasuri și să pună în așteptare luarea unei decizii.

De ce nu?

Marea o chema.

Dejima avea – nici mai mult, nici mai puțin – patru echipe de străjeri înarmați plasați în jurul insulei; fiecare beneficia de o gheretă micuță și aveau sarcina de a sta cu ochii pe străini. Existau și numeroși interpreți, alți oficiali și servitori care vegheau permanent și stăteau cu urechile ciulite.

„La naiba cu toți spionii ăștia", bombănea verișoara Midori ori de câte ori îi vedea. Dar oamenii nu își făceau

decât datoria, așa că nimeni nu-i putea condamna pentru că erau conștiincioși. Era totuși destul de neplăcut să știi că orice detaliu al vieții tale era probabil raportat unui oficial oarecare de pe insula principală, dar până acum se obișnuiseră toți, și cu asta. Era o situație pe care nu o puteau schimba.

Porțile erau păzite zi și noapte, iar Temperance știa că nu îi va fi ușor să scape de vigilența paznicilor. Singura ei șansă era să creeze un fel de diversiune ca să-i distragă pe paznici pentru câteva momente, cât să aibă vreme să se strecoare pe lângă ei, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum putea să facă acest lucru.

Învârtindu-se în jurul casei până spre răsărit, Temperance își căuta inspirația, fiind hotărâtă să scape de pe insulă și de îngrijorarea legată de Haag măcar pentru o zi. Mai încolo, zări o capră care clefăia cu mare poftă frunzele unui tufiș, iar fata zâmbi în sinea ei, căci tocmai îi încolțise o idee.

– Exact ce-mi trebuia, murmură ea.

Pe insulă se aflau mai multe specii de animale domestice, dar hotărî că acest animăluț ager era exact ceea ce-i trebuia. Apucă așadar căprița de un corn și, mânând-o cu o creangă ruptă din tufișul delicios, trase animalul de-a lungul caselor. Se îndreptă spre una dintre gheretele paznicilor, cea aflată cel mai aproape de mare, și se duse prin spate, unde nu erau ferestre. Nu era țipenie de om și casa era cufundată în tăcere. Temperance se furișă spre casă, cu capra captivă după ea. Spera că străjerii erau pe jumătate adormiți, toropiți de ceasurile lungi și plictisitoare ale pazei de noapte. Dădu colțul cu mare grijă și se uită pe furiș printr-o fereastră pe jumătate deschisă: da, era cu adevărat norocoasă. Dintre cei patru paznici din odaie, doar unul avea ochii larg deschiși și se holba la un perete.

Smuci capra și o împinse spre ușa gheretei paznicilor, fluturându-i crenguța de tufiș pe la nas. Căprița începuse să se plictisească de acest joc și se zbătu, încercând să ajungă la frunze. Când Temperance azvârli creanga prin ușa deschisă și împinse animalul după ea, acesta nu ezită nicio clipă. Behăi tare și năvăli înăuntru, apoi se dezlănțui iadul. Paznicii începură să înjure și să blesteme, dar Temperance nu stătu să-i asculte.

Fugi pe lângă casă, ieși pe poarta spre mare și sări în bărcuța care se legăna lângă pontonul îngust. O dezlegă repede și o împinse, grăbindu-se să iasă cât mai repede din vizorul paznicilor. Mai așteptă puțin, până ce liniștea se pogorî din nou asupra insulei. Cum Dejima era înconjurată de ziduri, putea aluneca pe canalul îngust dintre insulă și țărmul principal, fără să fie văzută de vreo gheretă de pază. Rămase acolo, așteptând câteva clipe care i se părură o eternitate.

În sfârșit, liniștea se așternu din nou peste insulă. Nu se zăreau nici măcar pescărușii. Temperance o luă de-a lungul portului, vâslind cât de repede putea. Cum crescuse în Plymouth, Temperance era un vâslaș priceput și nu-i fu deloc greu săși conducă ambarcațiunea ușoară. Odată pe mare, ținu pur și simplu linia coastei până ce dădu de un cap de pământ pe care-l ocoli, apoi ieși din golf. Rămase aproape de coastă, vâsli în continuare – o eternitate, cel puțin așa i se păru ei – până ce consideră că e suficient de sigur ca să se îndrepte spre țărm. Apoi căută un golfuleț sau o plajă sigură. Soarele începea să se ridice peste linia orizontului când găsi locul perfect și își îndreptă barca spre țărm. Prora ambarcațiunii lovi nisipul și, cum nu era deloc grea, Temperance reuși să o tragă pe țărm și să o ascundă după niște tufe. Așa, nu o va putea repera nimeni, chiar dacă ar fi navigat cineva pe acolo.

Așteptă până când soarele începu să strălucească de pe cerul fără nori, își scoase aproape toate hainele și fugi în mare. Se aruncă în valuri și oftă satisfăcută, scufundându-se și răsucindu-se să urmărească cum bulele de aer pe care le producea răsuflarea ei își croiau calea către suprafață. Era la fel de minunat pe cât își închipuise; acum avea în sfârșit șansa de aș îndeplini dorința de a simți cum apa îi mângâie trupul aproape gol. Pielea încinsă îi era acoperită numai de o cămașă bărbătească și, cu toate că se simțea foarte păcătoasă, desfătarea era de neprețuit.

Când ieși la suprafață trase de câteva ori aer în piept, se mișcă puțin în ritmul valurilor și se bucură de gustul sărat al apei de pe buze. Revitalizată, înotă cu mișcări sigure de o parte

și de alta a micului golf, până când mușchii începură să se resimtă în urma efortului. Așa că se ridică la suprafață și făcu pluta, lăsându-se purtată în voia valurilor. Era o adevărată binecuvântare și pur și simplu nu se mai sătura de acest joc.

– Pe toți zeii, un duh al apelor în plină zi!

Vocea, scăzută, dar puternică, purtată de vânt peste valuri, o făcu pe Temperance să se răsucească instantaneu în poziție verticală, cercetând zările să vadă de unde venea. Și reperă sursa pe un bolovan mare, neted, aflat într-o parte a golfului, unde un tânăr stătea și se holba la ea cu o expresie uimită, care se preschimbă încet în bucurie pură. Se înclină puțin ca să vadă mai bine, iar Temperance reacționă instinctiv, acoperindu-și pieptul cu mâinile, încercând în același timp să pășească prin apă. Înghețase de frică și aruncă o privire îngrijorată spre țărm, unde își lăsase hainele, atât de aproape și totuși imposibil de atins. Și doar fusese atât de precautã când se dezbrăcase, asigurându-se că nu era nimeni în preajmă! Iar acum intrusul ăsta răsărise de nicăieri!

– *Hanarero!* Pleacă! porunci ea, prea șocată ca să-i mai pese că putea părea nepoliticoasă.

Tânărul ridică din sprâncene:

– Poți vorbi?

– Sigur că pot vorbi. Japoneza ei era departe de a fi perfectă, dar se putea face înțeleasă destul de bine, cu toate că subtilitățile gramaticii încă o depășeau.

– Acum pleacă, te rog, e o plajă privată. Nu avea habar dacă așa era sau nu, dar merita să încerce.

El se uită cercetător în jur:

– Credeam că partea asta de coastă e sălbatică, indiferent care *daimyo* ar stăpâni-o. Sau poate o fi rezervată pentru duhurile apelor?

– Da, nu, adică... ah, te rog, doar pleacă! Temperance se strădui să adopte un ton imperios, poruncitor, ca să ascundă faptul că era groaznic de speriată; dar nu obținu niciun rezultat. Tânărul zâmbi și scutură din cap. Părea cât se poate de în largul lui, iar Temperance își dădu seama că mai bine ar tăcea.

– Dacă nu te superi, cred că am să mai stau puțin. Nu dau în fiecare zi peste un duh al apelor, cu atât mai puțin peste unul care să îmi vorbească.

Să fi fost din cauza soarelui sau ochii lui scânteiau? Temperance nu era sigură, dar înclina spre a doua variantă.

– Te rog, nu vrei să-mi spui de ce ești aici? continuă el. Ești păzitoarea acestui golf? E ceva special, poate chiar sacru în locurile astea, sau ești vreuna dintre nefericitele care s-au înecat aici?

– *Nu* sunt un duh al apelor, așa cum sunt sigură că îți dai și tu seama. Sunt o ființă omenească absolut normală și, dacă ești un bărbat de onoare, ai să faci stânga-mprejur și ai să pleci. Acum mă voi scufunda, iar când voi ieși din nou la suprafață, sper să nu te mai găsesc aici.

Se întoarse și făcu întocmai, sperând, împotriva tuturor evidențelor, că bărbatul va face așa cum îl rugase, fără să mai fie nevoită să se certe cu el.

Cum își petrecuse toată viața în apropierea mării, Temperance era o înotătoare desăvârșită și își putea ține respirația multă vreme, suficientă cât să-i dea bărbatului răgazul să plece. Când ieși la suprafață, se afla mult mai departe în larg. Se depărtă intenționat și mai mult de țărm, ca să-i dea și mai mult timp ca să plece. Nu auzi nimic, așa că într-un sfârșit se întoarse, ca să se asigure că plecase. Trebui să își pună mâna streașină la ochi ca să vadă țărmul, căci îi bătea soarele în ochi. Oftă ușurată când văzu că tânărul dispăruse. Nu însă și sentimentul de spaimă.

– Uff, a fost cât pe ce, bombăni ea, apoi țipă îngrozită când bărbatul ieși brusc de sub apă la numai câțiva metri distanță de ea. Inima prinse să-i bată din nou nebunește.

– M-am gândit că mai bine vin alături de tine. El zâmbea. Așa, nu mai ai de ce să te simți jenată. El se uita insistent la mâinile ei, pe care acum ea le ridicase mecanic ca să-și acopere goliciunea de privirile lui.

Rămasă momentan fără cuvinte, Temperance îl privea țintă, apoi se încruntă trufașă, în timp ce încerca din răsputeri să se depărteze cât mai mult de el:

– Și cum ai ajuns la concluzia asta, mă rog?

El se luă după ea:

– Păi, dacă suntem amândoi dezbrăcați, nu ai de ce să te simți în dezavantaj.

– Dar tu ești bărbat, iar eu sunt...

– Femeie, da, știu. Și se strâmbă. Presupun că ai mai înotat alături de alți oameni, nu? Sau duhurile apelor nu se amestecă deloc cu muritorii?

– Îți spun pentru ultima dată: nu sunt niciun fel de duh și nu, nu obișnuiesc să mă scald cu alții, mai ales cu bărbați. De ce crezi că sunt aici, în golful ăsta, singură?

– Păi speram să-mi spui tu asta. Dacă nu ești o făptură magică, spune-mi, rogu-te, ce ești? Și de ce vorbești așa ciudat?

Acum bărbatul îi privea fix părul, șuvițele de un blond arămiu care pluteau în apă, în jurul ei, și luceau în bătaia soarelui chiar așa ude cum erau. Ea observă că îi analizează fascinat și ochii albaștri. Furia puse stăpânire pe ea, înlocuind pentru câteva clipe frica. O lua peste picior din nou, da, asta trebuia să fie.

– Sunt o străină, așa cum probabil ți-ai dat seama, și încă mă lupt cu limba voastră. Și nu am voie să intru în contact cu poporul vostru. Suntem *gai-jini* și trebuie să rămânem pe insula Dejima. Nu ne este permis să punem piciorul pe pământ japonez. Eu îmi doream cu disperare să înot, așa că am împrumutat o barcă cu vâsle și, înainte de răsăritul soarelui, am vâslit până aici. Gata, uite, ești satisfăcut? Te avertizez: dacă ai de gând să mă predai autorităților, nu voi veni de bunăvoie.

– De ce aș vrea să fac una ca asta? Rânji cu gura până la urechi. Eu însumi sunt un *ronin*.

– Un proscris? Doamne, Dumnezeule! Se uită îngrozită în jur, căutând ceva de care să se agațe, dar degeaba.

– Nu te speria, nu sunt o amenințare pentru tine și îndrăznesc să cred că autoritățile ar fi mai interesate de mine decât de

o femeie străină. La urma urmelor, tu poți susține că ai căzut în apă și nu ai avut de ales, ai încercat să te salvezi și ai înotat până aici. Eu nu am o asemenea apărare. Nu ar trebui să fiu deloc aici.

Fu rândul lui Temperance să fie curioasă și uită de goliciunea ei în apropierea acestui bărbat:

– Și atunci ce cauți aici?

– Sunt într-o misiune secretă, dar mă tem că m-ai abătut din drum. Nu vrei să îmi spui cum te numești? Eu sunt Kanno Kazuo. Și încercă să facă o plecăciune în apă, așa cum cereau normele japoneze de politețe, iar ea fu cât pe ce să izbucnească în râs, dat fiind ridicolul situației. Ezită puțin, dar se gândi că nu are ce să i se întâmple dacă îi spune cum o cheamă.

– Eu sunt Marston Temperance. După un an de trai în preajma japonezilor, izbutise să le învețe obiceiurile și știa că, atunci când se recomandă, trebuie să își spună mai întâi numele de familie, apoi prenumele.

El se încruntă:

– Nu cred că îl voi putea pronunța. Încercă, și se descurcă cât de cât cu Marston, dar cu Temperance avu mari dificultăți:

– *Ten-pe-renu-su? Temmu-pu-renni-su?*

Era atât de caraghios, încât i se făcu milă de el.

– Cei mai mulți îmi spun Temi, e mult mai ușor. Nu-i mai spuse că, pentru a păstra aparența de băiat, Nico și Midori îi spuneau Tom, în vreme ce toți ceilalți o strigau pe numele de familie.

– Înțeleg. Ei bine, după mine ar trebui să te numești *Gin* sau poate *Shinju.*

– Argint sau perlă?

– Da, ca părul tău. Înotă mai aproape și întinse mâna să îl atingă, ca și cum ar fi vrut să se asigure că e real. Ce s-a întâmplat de s-a decolorat așa?

Temperance își trecu degetele prin plete, dându-le pe umeri, și râse de întrebarea lui ridicolă:

– Nu s-a decolorat. M-am născut cu culoarea asta. Mulți străini au părul ca mine.

– Eu nu am întâlnit niciodată un străin. Nu știu nimic despre astfel de lucruri. De aceea nici ochii tăi nu sunt închiși la culoare?

– Da.

El tăcu îndelung, privind-o cu uimire, iar Temperance își aminti din nou de ciudățenia situației în care se afla. Era atât de aproape, că îi putea vedea limpede partea de sus a corpului – pieptul neted, bronzat, la fel de musculos ca și brațele care pluteau la suprafața apei, mai jos burta și... *Vai, Dumnezeule!* Temperance își feri privirea și se scufundă în valuri, ca să-și răcorească obrajii în flăcări. Nu se cădea, nu, categoric nu se cuvenea.

Fusese crescută ca o puritană, ținută departe de imagini precum aceea care se afla acum dinaintea ei. Moralitatea se insinuase în sufletul ei și, cu toate că nu o dată își dorise în taină să se răzvrătească împotriva regulilor, nu o făcuse niciodată cu adevărat. Până acum.

Ieși la suprafață ca să respire, dar obrajii îi erau la fel de încinși.

– Trebuie să pleci, te rog, îl rugă ea. Dacă mă vede cineva așa, cu tine, va trebui să mă mărit cu tine!

Kazuo chicoti.

– Mă îndoiesc. Nu am nicio perspectivă, mă îndoiesc că m-ar dori cineva drept ginere. Ți-am spus, sunt un *ronin*. Apoi o privi în ochi. Dar, dacă asta e dorința ta, atunci voi pleca. Dar nu vrei să înotăm puțin împreună? Te-am văzut mai devreme, ești la fel de dibace ca mine.

Apropierea lui încă o tulbura, iar rațiunea îi spunea să refuze, dar gândul de a înota alături de cineva, fie și pentru scurt timp, era prea tentant ca să poată refuza. În plus, ce conta dacă petrecea câteva clipe alături de acest bărbat. O voce perfidă din mintea ei îi șopti că răul deja era făcut.

Temperance tânjise după un tovarăș, așa că în cele din urmă spuse pe un ton jucăuș:

– Foarte bine, prinde-mă dacă poți, și o luă din loc. Știa că era rapidă, iar bucuria întrecerii îi dădu un plus de energie în membre, făcându-i sângele să alerge mai iute în vene.

Auzi vag în spate un chicot de încântare, dar nu întoarse capul, concentrându-se asupra mișcărilor. Apa zbura în jurul ei și poposi aproape în cealaltă parte a golfului când el o ajunse din urmă și o prinse de picior, oprind-o efectiv, astfel încât ea fu nevoită să se întoarcă și să încerce să se elibereze. Urmă o luptă în glumă, la capătul căreia Temi se trezi captivă, cu spatele lipit de pieptul lui, în vreme ce el despica valurile pentru amândoi. Conștiința ei puritană o îndemna să se elibereze imediat și să se depărteze de el, dar trupul ei părea a avea o voință proprie și refuză să se elibereze. Temperance se simțea lipsită de vlagă, dar brațele lui o susțineau; respira grăbit, sacadat. Cămașa prea mare pe care o purta se ridicase în jurul ei, dar era așa de transparentă, încât se putea vedea totul prin ea. Dintr-un motiv sau altul, nu-i păsa. Realiză brusc că se simțea cu adevărat vie pentru prima dată în ultimele săptămâni, poate chiar în toată viața ei.

El îi adulmeca acum gâtul, chiar lângă ureche, iar ea încercă, deși cu o strângere de inimă, să-l împingă:

– Nu trebuie să faci asta, șopti, dar în sufletul ei își dorea să nu se oprească.

– Știu, dar trebuie să-ți inspir mireasma ca să-mi pot aminti de această zi.

Temperance se înfioră, iar brațele lui se strânseră și mai tare în jurul ei.

– Dacă ne vede cineva...

– Nu ne vede nimeni. E un loc pustiu, doar de aceea ai venit și tu să înoți aici. Nu e țipenie de om în preajmă.

Vorbele lui o bucurară și o înspăimântară deopotrivă, iar acum se întreba dacă nu cumva își pierduse controlul asupra simțurilor. Știa că avea toate motivele să se teamă – așa, ținută în brațe de un străin, pe o insulă izolată... Nimic nu-l împiedica să facă ce voia cu ea; și totuși, nu teama era sentimentul care o stăpânea.

Poate căldura îi luase mințile, de aceea îi permitea acum acestui bărbat să o țină atât de strâns în brațe, să o atingă, asta în condițiile în care nu avea pe ea decât o cămășuță udă. Fiecare

părticică a trupului ei era conștientă de prezența corpului lui, de pielea lui atât de fină și fierbinte, în ciuda apei reci. Cu toate că nu mai fusese niciodată atât de aproape de un bărbat, știa că o dorea, dovada acestui fapt era greu de ignorat. Dar nu era speriată. Se simțea pierdută și ciudat de nepăsătoare, suspendată într-o colivie în ocean ca un nor care plutește pe cer.

– Nu vreau să îți fac rău, șopti el, de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Vocea lui o înfioră din nou. Vreau doar să te mai țin puțin în brațe, ca să fiu sigur că ești adevărată. Vrei să te întorci?

Temperance știa că nu ar trebui în ruptul capului să facă asta, ar fi însemnat să se distrugă cu mâna ei, dar era ca și cum o forță străină pusese stăpânire pe ea, așa că dădu curs rugăminții lui. Strânsoarea lui slăbi puțin și o răsuci încetișor cu fața spre el. Se uita direct în ochii ei, iar ea era ca vrăjită, abia dacă mai putea respira. Era frumos, nu exista alt cuvânt pentru a-l descrie. Pielea netedă strălucea pe pomeții înalți, iar nasul era ușor cârn, destul de mic pentru un bărbat, dar se potrivea de minune cu fața lui. Ochi întunecați precum abisul, umbriți de pleoape oblice, mărginite de gene scurte, dar foarte dese. O gură perfect desenată, ce părea făcută pentru zâmbete și sărutări. Se întreba cum ar fi să-i simtă dulceața pe buzele ei, să o sărute delicat, să o dezmierde... Temperance clipi des, amețită, apoi încercă să îl împingă ceva mai departe.

– E greșit, total greșit, îngăimă ea. Sufletul meu va fi condamnat pe vecie.

– Sufletul tău nu va fi pedepsit pentru o clipă de desfătare, îi spuse el încrezător. Până și zeii se bucură de plăceri ori de câte ori pot. E în firea lucrurilor. El zâmbi și o trase mai aproape, lăsându-se pe spate ca să poată pluti cu ea deasupra. Râzând, se scufundă în apă, iar râsul lui se preschimbă în bolboroseală. Acum Temperance putea simți fiecare centimetru din trupul lui și știu că lucrurile nu puteau merge mai departe, indiferent ce ar fi spus el. Își propti mâinile în pieptul lui și se rostogoli, încercând să atingă nisipul cu picioarele și tremurând din toate mădularele. Îl auzea urmărind-o, dar spre ușurarea ei, nu încercă să o prindă din nou. Când genunchii ei

atinseră nisipul, se opri din înotat și pluti cu burta-n jos în apa mică, înfigându-și degetele în fundul oceanului. Kazuo veni să se odihnească alături de ea.

– Cred că ar trebui să ne despărțim, căci eu trebuie să îmi văd de drum. Se priviră. Mulțumesc pentru aceste clipe mai mult decât plăcute. Nu te voi uita niciodată, Temi-*san!*

– Nici eu pe tine, Kanno-*san!*

– Kazuo, o corectă el. Aș vrea ca noi doi să nu fim atât de formali.

– Kazuo, repetă ea, știind că era un nume pe care nu-l va uita niciodată. Ezită puțin, dar nu se putu abține să întrebe:

– Ai să mai treci vreodată prin părțile astea?

El zâmbi.

– Se prea poate. După ce îmi voi încheia misiunea, voi face din căutarea duhurilor apelor scopul vieții mele. Golful acesta va fi locul în care îmi voi începe căutarea.

Temi îi întoarse zâmbetul:

– Și dacă nu ai să găsești niciunul?

– Atunci am să las un semn special – poate încrustat în copacul de colo – și voi pleca în căutarea duhurilor pământului, *kami*. Am auzit că și-ar petrece vremea pe insula Dejima. Așteaptă-mă după căderea întunericului. *Sayonara,* Temi-*san*.

El întinse mâna și îi atinse cu infinită delicatețe obrazul, apoi ieși încet din apă, scuturându-și părul lung. Îi ajungea până la jumătatea spatelui, iar în lumina soarelui avea colorații similare curcubeului, de un negru-albăstrui. Se duse direct la bolovanul după care își lăsase hainele, nepărând a-i păsa că ea îl privea în tot acest timp, cercetând lacom fiecare detaliu al trupului lui. Temperance nu mai văzuse niciodată un bărbat complet gol, dar instinctiv știu că nu erau mulți care să arate atât de bine ca acesta. Ea închise ochii și ascunse imaginea lui în memoria ei, cu o plăcere vinovată. Kazuo se îmbrăcă rapid, flutură din mână scurt, în semn de salut, apoi dispăru.

Temperance rămase în apă până ce inima ei își recăpătă cât de cât ritmul normal, apoi ieși și se îndreptă încet către locul în care își lăsase straiele. Le scutură, se șterse cu grijă cu un pro-

sop, apoi schimbă cămaşa udă cu una uscată şi îşi puse şi restul hainelor. Se întrebă dacă nu cumva Kazuo rămase ascuns undeva, să o pândească în timp ce se îmbracă, la fel cum îl privise şi ea; dar nu-i mai păsa.

Chiar dacă ar fi rămas, nu avea de ce să se teamă de el, de asta era absolut sigură. *Ronin* sau nu, era un bărbat onorabil şi spera din tot sufletul că avea să se întoarcă.

Capitolul 3

Kazuo Kanno se depărtă cu paşi mari şi vioi de golf. Nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. Nici nu a debarcase bine pe coastă, că şi dăduse peste fata străină, duhul apelor, şi simțea că acesta era un semn de bun augur.

Deşi ea se opusese încercării lui de a o numi duh, el aşa o considera în continuare, un fel de *kami* binevoitor, venit să-i aducă noroc în misiunea ce îl aştepta. În mod sigur avea nevoie de ajutorul tuturor zeilor şi al celorlalte creaturi nepământene, iar acest început fericit al aventurii lui secrete i-a dat încrederea că cerurile erau de partea lui.

– Trebuie să fii permanent cu ochii-n patru, îl avertizase tatăl lui pentru a suta oară, înainte de a porni la drum. Nu puțini sunt cei care vor încerca să te ucidă dacă vor afla că ai pus piciorul pe insula cea mare. Nu vor ezita, căci ar avea prea multe de pierdut dacă eu mă voi întoarce.

Bătrânul Kanno-*san* era un *daimyo,* un nobil războinic şi un prea respectat membru al cercului de apropiați ai *Shogunului,* la Edo, când a fost lovit de nenorocire şi familia lui a fost cât pe ce să fie distrusă. Cineva l-a acuzat că a furat un lucru de valoare din apartamentele personale ale *Shogunului* – un obiect mic, dar foarte vechi şi mult îndrăgit de conducător –, iar când s-a făcut o percheziție, lucruşorul rătăcit a fost găsit în posesia lui Kanno-*san.*

– Nu știu cum a ajuns aici, a protestat bătrânul, dar dovada presupusei fărădelegi era acolo, în văzul tuturor; cum nu puțini au fost cei care i-au susținut pe acuzatori, soarta lui Kanno-*san* a fost pecetluită. Surghiunit pe cea mai mică insulă din arhipelagul Oki, a fost declarat proscris, iar alături de el, întreaga lui familie. Toate proprietățile și bunurile lui au fost confiscate și toate titlurile, retrase. Era ca și cum acest clan nu ar fi existat niciodată.

„Ei bine, lasă că mai vedem noi", mormăi el în barbă, în timp ce mergea cu pas hotărât. Tatăl lui fusese atât de inflexibil, încât a trebuit să i se însceneze ceva și să fie eliminat. Categoric a fost cineva de la curte, cineva care îl ura sau era invidios pe puterea pe care o avea odinioară, iar acest cineva i-a orchestrat căderea. Kazuo a jurat să-l găsească pe acest om și să-l doboare.

– Au fost trei semnături pe mandatul meu de arestare, cu toate că niciunul dintre acești bărbați nu a fost prezent când acel lucru a fost găsit în casa noastră, i-a spus Kanno senior fiului său. Au trimis pe alții să facă treaba murdară în locul lor, dar nu au putut să se ascundă când a venit vorba despre semnarea actelor oficiale. Ori au fost înțeleși și au uneltit împreună, ori unul a fost instigatorul, iar celorlalți doi doar li s-a cerut să semneze acele acte, căci trebuiau să fie trei semnături. Trebuie să stai în preajma fiecăruia dintre ei, să te infiltrezi în casele lor și să încerci să afli tot ceea ce poți. Trebuie să fie cineva care știe ceva, orice.

Șansele de reușită erau minime, dar era tot ceea ce aveau; așa se face că tânărul Kanno a plecat în misiune. Acum era mai hotărât ca niciodată să izbândească, pentru că odată ce va fi reabilitat numele tatălui său, se va putea ocupa și de alte lucruri.

Cum ar fi căutarea duhurilor apelor cu plete argintii.

***

După plecarea lui Kazuo, Temperance mâncă gustarea pe care și-o adusese cu ea, dormi puțin la umbră, apoi se aruncă din nou în mare, pentru încă o partidă de înot. Oricum nu se

putea întoarce înainte de căderea întunericului, căci nu voia să fie prinsă încercând să se strecoare pe Dejima – asta ar fi ruinat totul!

Cu toate acestea, după căderea întunericului începu să nu se mai simtă în largul ei și își dori să se fi gândit să ia o armă cu ea, orice. Nu putea ști ce făpturi se ascundeau în pădure și acum ciulea urechea la zgomotele ascuțite și neliniștitoare care veneau dinspre codri, la fiecare pârâit de creangă călcată de cine știe ce creatură necunoscută. În cele din urmă, se duse și se ghemui în barca micuță, numărând minutele până când putea pleca în siguranță.

Tocmai când era pe punctul de a ieși ca să împingă barca în apă, din penumbră răsună o voce:

– Temi-*san?* Ești bine?

Ea tresări puternic, dar îl recunoscu pe cel care vorbise de îndată ce ieși din întuneric.

– Kazuo! Credeam că ai ajuns departe până acum! Se uita mirată la bărbatul care se apropia cu pași repezi de barcă.

– Am ajuns, dar pe drum am dat peste niște bărbați care arătau destul de îndoielnic. Mi-am dat seama că nu ar fi trebuit să te las aici fără apărare, așa că m-am hotărât să mă întorc, deși nu eram deloc sigur dacă te mai găsesc aici sau nu.

– Ce bărbați? Ea cercetă împrejurimile, iar sentimentul de spaimă care îi strângea stomacul începuse să se risipească în prezența lui Kazuo.

– Cine știe? Poate alți *ronini?* El dădu din umeri. Cred că acum sunt departe, dar în orice caz, vreau să mă asigur că ajungi în siguranță acasă.

– Ești foarte amabil, dar nu e periculos pentru tine? Mi-ai spus că ești proscris, și nu aș vrea să te văd legat.

– Nu ai vrea, nu? El zâmbi ghiduș, iar ei i se strânse din nou stomacul, dar de data asta din cauza unui sentiment care nu avea nimic de-a face cu frica.

– Păi nu. Adică... Încercă din răsputeri să-și păstreze mintea limpede; rațiunea îi spunea că se afla în vecinătatea unui criminal și că *ar trebui* să vrea să îl vadă capturat. Dar în mod

sigur nu dorea acest lucru. Ce era în neregulă cu ea? La drept vorbind, dacă stătea să se gândească mai bine, ea însăși era o criminală, doar se afla aici, în Japonia, sub o falsă identitate.

El întinse mâna și îi atinse ușor obrazul, așa cum făcuse mai devreme, înainte de a ieși din apă.

– Nu te teme pentru asta. Pot să am grijă de mine. E întuneric beznă acum, nu au cum să mă vadă prea clar și mă îndoiesc că mă cunoaște cineva prin împrejurimile astea. Acum hai să ne vedem de drum, altminteri or să pornească în căutarea ta.

Temperance se gândise și la asta și își luase câteva precauții, dar lucrurile puteau oricând să meargă prost. Midori ar fi foarte îngrijorată dacă ar observa întâmplător lipsa verișoarei ei și ar da alarma. Dar era totuși puțin probabil, căci era prea ocupată cu copiii ei; cel puțin așa spera Temperance. Se ruga în gând să nu se fi întâmplat nimic.

– Lasă-mă pe mine să vâslesc, spuse Kazuo și împinse barca în apă, apoi sări în ea.

– Ce-ar fi să împărțim munca? Temperance era deja instalată pe băncuța din mijloc și se trase într-o parte, ca să-i facă loc. Ar fi mai rapid așa, deși cred că pentru tine va fi floare la ureche, căci ai oricum mult mai multă putere decât mine.

El nu protestă, ci se așeză lângă ea și luă o vâslă. Trupurile lor intrară în același ritm tăcut, ridicând vâslele și scufundându-le în apă în același timp și aproape fără să stropească deloc. Era ca și cum ar fi vâslit așa, împreună, toată viața, iar Temperance se minuna cât de ușor și rapid au izbutit să vâslească la unison. Cu fratele ei mai mare se certa întotdeauna din cauza lipsei ei de forță, iar Kazuo pur și simplu își adapta mișcările după ale ei.

– Ai ajuns departe? îndrăzni ea să-l întrebe după ce ieșiseră din golf și vâsleau în jos, de-a lungul coastei. Tăcerea o scotea din sărite, căci o obliga să se concentreze asupra felului în care coapsele lor erau practic lipite una de alta; pe deasupra, brațul lui se freca de al ei într-un mod atât de nepotrivit, la fiecare lovitură de vâslă.

– Da, dar nu contează. Cu toate că misiunea mea trebuie îndeplinită destul de repede, nu e chiar atât de urgentă încât să nu am vreme să salvez un duh al apelor dacă așa am chef.

Ea sesiză nota glumeață din vocea lui, dar cu toate acestea protestă:

– Kazuo, ți-am spus că eu nu...

– Știu, știu. El chicoti. Dar mie îmi pari o făptură magică, de aceea așa am să te păstrez în gând toată viața.

– Sunt o femeie ca oricare alta. Temperance nu era sigură că dorea să fie o creatură de basm. Ar fi preferat ca el să o trateze ca pe o femeie adevărată. O femeie la care ținea, de care îi păsa. *Nu!* Unde-i sunt mințile? Abia îl cunoscuse!

El se opri din vâslit pentru câteva clipe și o privi intens. Răsărise luna, iar ea putea vedea limpede cum chipul lui luase o expresie serioasă:

– Nu, spuse el cu fermitate, pentru mine vei fi mereu unică.

Ea îi întoarse privirea – neștiind ce să spună –, apoi reacționă din instinct, se aplecă puțin și îi atinse ușor obrazul cu buzele.

– Mulțumesc, șopti ea. Și tu la fel.

El părea buimăcit, ca și cum nu l-ar mai fi sărutat nimeni, niciodată, nici măcar într-un mod atât de cast, apoi zâmbi și clătină din cap.

– Cine știe, poate că într-o bună zi vom putea fi unici împreună, dar deocamdată trebuie să vâslim.

Au vâslit în tăcere tot restul drumului, până când au ajuns în port și au început să se îndrepte spre insula Dejima.

– Cum ai să treci de poartă fără să fii văzută? șopti el.

– Nu știu, mă gândesc eu la ceva. La urma urmelor, străjerii nu au ordine să nu mă lase înăuntru, ci doar să nu îmi permită să ies *afară*.

Auzind-o, el izbucni în râs.

– Foarte bine, mult noroc! Cred că acum ești în siguranță. Când ajungem la trepte, sari din barcă, o voi aduce eu înapoi mai târziu și voi înota până la țărm.

– Mulțumesc. Ea ezită, apoi izbucni: Mi-aș dori să nu trebuiască să pleci.

– Ți-am spus, mă voi întoarce la golf. Am o presimțire că și tu te vei duce din nou acolo, nu?

– Da, m-am gândit la asta, dar se prea poate să nu fim acolo în același timp.

– Atunci am să las un semn, așa cum am spus – voi ciopli în scoarța unui copac –, ca să te anunț că am fost acolo și când mă voi întoarce. Dacă nu, te găsesc aici. Nu-ți fă griji, ai să mă vezi din nou, dar mai întâi trebuie să îmi îndeplinesc misiunea.

Ea încuviință din cap:

– *Sayonara* și mulțumesc încă o dată.

***

– Unde Dumnezeu ai fost?

Întrebarea care țâșni din întuneric pe când intra în locuința agentului principal o făcu pe Temperance să tresară. Spre surprinderea ei, pe drum nu s-a întâlnit cu nimeni și a reușit să se strecoare nevăzută în casă. Când a intrat pe poarta dinspre mare, a oprit-o un străjer, dar i-a spus că s-a strecurat puțin afară să privească marea, iar el a crezut-o. Probabil și-a imaginat că un alt străjer i-a aprobat mai înainte ieșirea. A fost o mare ușurare pentru ea să poată ajunge acasă nevăzută, numai că acum în fața ei ședea Midori.

– Midori! M-ai speriat. Am... am fost puțin afară.

– Toată ziua?

– Păi nu, nu tocmai. Mintea lui Temperance se învârtea febril, încercând să găsească o scuză plauzibilă pentru absența ei.

– Am fost moartă de îngrijorare! Am crezut că te-au răpit pirații sau ceva de felul ăsta!

În lumina palã a lunii care se strecura prin fereastră, Temperance o putea vedea pe Midori cum își încrucișează brațele pe piept, fulgerând-o din priviri.

– Am fost în camera mea mai devreme. M-a durut capul. Temperance îl rugase pe Akio să spună tuturor că stăpânul lui are o durere de cap, se odihnește și nu dorește să fie deranjat.

Oare nătângul de băiat nu o fi înțeles bine?

– Da, așa mi-a spus Akio, dar când am vrut să văd cum te simți, nu erai acolo.

– Probabil că tocmai ieșisem să iau puțin aer curat.

– Tom, nu sunt proastă.

Temperance detectă avertismentul din vocea lui Midori și hotărî că a venit vremea să spună adevărul. Inspiră adânc și se întoarse cu fața către verișoara ei:

– Foarte bine, dacă vrei să știi, am fost să înot. Am împrumutat o barcă cu vâsle azi-dimineață și am găsit un golfuleț mai sus de coastă, absolut pustiu, și am înotat aproape toată ziua. Îmi pare rău dacă ți-am provocat îngrijorare, am crezut că nu ai să îmi observi lipsa. Ai fost atât de ocupată.

E drept că Midori fusese preocupată în ultima vreme, căci fiul ei, Casper, avusese febră. În îngrijorarea ei, părea a nu avea ochi pentru nimic altceva, stând zi și noapte la căpătâiul pruncului.

– Sigur că am observat. Voi fi fiind eu îngrijorată pentru Casper, dar asta nu înseamnă că nu văd ce se întâmplă în jurul meu.

Temperance ridică din umeri.

– Ei bine, acum m-am întors teafără și nevătămată. Știa că vorbele ei sunau sfidător și defensiv. Mai știa și că Midori avea tot dreptul să fie îngrijorată, dar nu-i păsa. Avusese cea mai frumoasă experiență din lume, nimic nu-i putea întuneca această bucurie.

Se priviră câteva clipe în tăcere, în întuneric, apoi Midori oftă:

– Nu ar fi trebuit să vii aici niciodată, să știi. Era o afirmație, nu o întrebare, așa că Temperance nu răspunse. La urma urmelor, era adevărat, știa și ea acest lucru. Nu vrei să-ți aranjez întoarcerea în Anglia? L-aș putea trimite pe Akio cu tine, să-ți țină companie.

– Nu! Temperance fu uimită de propria ei vehemență, dar nu credea că întoarcerea în Anglia ar fi fost rezolvarea problemelor ei. Până când se va aranja totul va fi prea târziu, căci se

îndoia că Midori va găsi suficient de repede o modalitate de transport, așa că ultimatumul lui Haag rămânea în picioare. Trebuia să găsească o altă modalitate de a scăpa de el.

– Adică... nu, mulțumesc. Aș vrea să mai rămân puțin, dacă nu te superi. Sunt bine, serios. Căldura a fost de vină. În ultimele săptămâni a fost atât de sufocantă și nu mai suportam să stau aici, cu atâta apă în jur, și să nu intru în ea. Mă înțelegi, nu?

– Da, pot înțelege asta, dar te rog să nu mai faci. E prea periculos.

Temperance nu răspunse, iar verișoara ei îi luă tăcerea drept o încuviințare. Și continuă:

– Și la ce te-ai gândit de te-ai dus îmbrăcată așa? Ar fi trebuit să-ți pui măcar haine japoneze!

Acum se uitau amândouă la straiele lui Temperance. Purta obișnuitele ei haine de tânăr englez și abia acum își dădu seama că a fost o minune că japonezii nu s-au prins că e fată. Ea își închipui că probabil pentru japonezi toți străinii arătau atât de ciudat, încât nu le-a dat prin minte că ar putea fi femeie. Totuși, Midori avea dreptate, ar fi trebuit să se îmbrace cu altceva în afara insulei.

Midori însăși purta permanent straie japoneze. Ca să i se permită să rămână pe insulă, a trebuit să pretindă că e concubina soțului ei, minciună care a fost repede înghițită, căci era oricum pe jumătate japoneză. Era și foarte frumoasă, o frumusețe exotică: avea ochii mari, ușor oblici, de culoare verde, sprâncenele perfect desenate, obraji proaspeți și o piele extrem de mătăsoasă. Părul ei drept, negru era atât de lung, încât îi ajungea până la genunchi când nu și-l strângea în coc. Midori era atât de grațioasă și frumoasă, încât orice bărbat ar fi fost lesne ispitit de ea. Temperance știa că faptul de a juca rolul curtezanei când ea era de fapt soția lui Nico a necăjit-o la început, dar cum voia să fie alături de el cu orice preț, s-a obișnuit în scurtă vreme cu situația ciudată pentru amândoi.

– Era întuneric, nu m-a văzut nimeni, bombăni Temperance.

– Dar te-ar fi putut vedea. Bine, gata, s-a terminat, hai să dormim, sunt frântă. Trebuie să îi spun lui Nico că ești teafără, e și el îngrijorat, cu toate că mi-a spus că probabil ai plecat pe undeva într-o aventură pe cont propriu.

Cum verișoara ei o apucă de braț, Temperance își reținu un fior de încântare. Da, aventură era cuvântul potrivit, dar cum va mai putea pleca de pe Dejima ca să se întâlnească cu Kazuo? Doar spusese că se va întoarce, nu? Sau măcar așa o lăsase să înțeleagă.

Trebuia să găsească o cale de a scăpa de măritișul cu Haag.

***

Pieter Haag, ascuns în întuneric, o urmări pe domnișoara Marston mergând grăbită în jos, pe strada principală, spre reședința agentului principal. Îi remarcase absența de peste zi și se întreba unde fusese și cum scăpase de pe insulă. Oare avea un iubit pe insula principală? Ademenise pe cineva cu trupul ei seducător? Numai acest gând îl făcu să simtă nevoia să dea cu pumnul în cel mai apropiat zid, dar se abținu deocamdată și așteptă.

Îl enerva faptul că nu-i cunoștea prenumele. Evident, nu era Tom, așa cum îl auzise pe Noordholt spunându-i, dar presupunea că era ceva relativ apropiat – Thomasine sau poate Tamsyn? Va afla când se vor căsători, atunci va trebui să-și dea numele real.

Auzi voci scăzute care veneau dinspre casa agentului principal și presupune că ori el, ori concubina lui o așteptase pe mica Marston și acum îi trăgeau o săpuneală zdravănă. *Foarte bine!* O merita. Curând va fi privilegiul și plăcerea lui să o țină sub control. Îi dăduse două săptămâni să se obișnuiască cu ideea, gest extrem de generos după părerea lui, dar știa că fata nu avea de ales. Nu, dacă nu dorea să fie dată pe mâna autorităților japoneze. Nu, dacă îi păsa cât de cât de vărul ei vitreg, și era limpede pentru toți cei de pe insulă că da, ținea la el. Haag miza pe asta.

Nu-i dăduse niciodată prin minte că nu va reuși în viață. Fiind cel mai mare dintre cei patru fii, fusese întotdeauna șeful haitei acasă. Dacă ceilalți îndrăzneau să protesteze, apela la măsuri viclene ca să le vină de hac, până ce scăpa de orice opoziție. Dacă nici așa nu izbutea, le administra o mamă de bătaie pe ascuns, fără martori, deci nimeni nu a putut vreodată să aducă o dovadă împotriva lui. Frații lui au învățat repede că nu putea fi călcat pe bombeu, asta în condițiile în care nu voiau s-o încurce. Domnișoara Marston va învăța în scurt timp această lecție.

După o bucată de vreme, ieși din casa agentului principal și o luă spre propria ei locuință, o cămăruță la parterul casei de peste drum. Servitorul ei adormise în antreu, era puțin probabil să fie treaz la ora asta. Haag se furișă prin spatele casei, acolo unde dădeau ferestrele ei. Avea grijă să le țină închise toată noaptea ori de câte ori se schimba, dar Haag izbutise să depășească această problemă. Pereții clădirii erau din lemn, așa că Haag a șterpelit un burghiu de la un tâmplar prins într-o clipă de neatenție și a făcut o gaură suficient de mare cât să poată privi înăuntru, dar nu îndeajuns de largă ca să fie vizibilă pentru cineva care nu știa de existența ei.

Iar ceea ce văzu îl lăsă fără suflare.

Imediat ce își lipi ochiul de gaura cu pricina fu răsplătit cu o imagine de vis: domnișoara Marston își scotea straiele bărbătești și îi oferea licăririle ademenitoare ale minunatului ei trup. Pielea fină, mătăsoasă și un chip care-l putea înnebuni pe orice bărbat de dorință; sâni plini, semeți, un abdomen plat și un posterior perfect rotund. Nu putea pricepe cum de nimeni de pe insulă nu și-a dat seama că e femeie și toți au considerat-o un foarte chipeș, dar efeminat tânăr.

Dar, chiar și așa, era dorită de mulți, iar la început s-a temut că descoperă astfel de tendințe în el însuși, cu toate că nu i se mai întâmplase niciodată. Dar, după ce a început să o spioneze, a răsuflat ușurat, nu era nimic în neregulă cu instinctele lui, care erau perfect bărbătești. Pur și simplu a fost singurul care, inconștient, a izbutit să vadă dincolo de deghizarea ei,

care trebuia să admită că era foarte bună. Cămaşa foarte largă, care atârna pe ea, şi jiletca un număr mai mare îi acopereau perfect rotunjimile şi posteriorul. Pantalonii bufanţi disimulau perfecţiunea picioarelor ei lungi, impecabil dăltuite.

Se uita la părul ei blond, desfăcut, pe care îl purta permanent strâns la spate. Eliberat de panglică, îi mângâia umerii, iar ea îl pieptăna acum cu gesturi sigure. Imaginea minunaţilor sâni pe care i-a zărit înainte de a-şi trage pe ea o cămaşă curată îl făcu pe Haag să răsufle precipitat, iar dorinţa îl izbi ca un trăsnet în moalele capului. Abia aştepta să îi atingă, să îi frământe, să o facă să geamă...

Respirând greu, închise ochii şi îşi sprijini puţin fruntea de lemnul aspru. Îi venea să năvălească în odaie şi să o posede acum, acolo, dar ştia că victoria va fi mai dulce dacă va veni la el de bunăvoie. Mă rog, câtă bunăvoie putea implica un şantaj. O dorea supusă. Trebuia să fie conştientă că nu avea de ales şi că trebuia să îi îndeplinească toate cererile. Numai şi numai atunci va fi întru totul în puterea lui, exact aşa cum îşi dorea.

Putea să mai aştepte.

Capitolul 4

Cu doi ani în urmă, Temperance a străbătut jumătate de lume alături de Nico şi Midori pentru a ajunge în Japonia în căutarea aventurii. Avea şaisprezece ani când au plecat şi tocmai ce trecuse cu bine prin patru ani lungi de război civil în oraşul ei natal, puritanul şi neînduplecatul Plymouth, care a fost asediat de regalişti în repetate rânduri.

– Şi atunci, mai e de mirare că visez să evadez spre tărâmuri magice, îndepărtate? o întrebase atunci pe verişoara ei. Midori a înţeles-o prea bine, căci şi ea trecuse prin aceleaşi suferinţe.

Au fost vremuri grele pentru ei toţi, iar Temperance era conştientă că nu era singura care îşi dorea să se afle la mii de

kilometri distanță de țara sfâșiată de război. Odată războiul terminat, Temperance murea de nerăbdare să se vadă departe și i-a implorat pe Nico și pe Midori să o ia cu ei. La vremea aceea mama ei murise deja de congestie pulmonară, iar tatăl ei își dăduse viața apărându-și orașul; așadar, Daniel, fratele ei cu șase ani mai mare, era singura familie care îi rămăsese.

– Ești sigură că vrei să hoinărești în jurul lumii pretinzând că ești băiat? a întrebat-o el, încercând să își ia în serios rolul de cap al familiei. Nu cred că ar trebui să fiu de acord.

– Te rog, Daniel, nu spune asta! Dacă am învățat ceva din războiul ăsta, e faptul că trebuie să-ți trăiești viața din plin. Iar a rămâne aici, în Plymouth, mi se pare atât de plictisitor și anost comparativ cu ceea ce vor face Nico și Midori. Nu cred că aș putea suporta! Și apoi, e numai pentru câțiva ani.

Ca un frate bun ce era, Daniel cedă, iar Temperance realiză că era total nepregătită pentru realitatea pe care urma să o înfrunte. Nico a încercat să o avertizeze că s-ar putea să nu fie chiar atât de excitant cum și-a imaginat, dar ea a refuzat să-l asculte, preferând să creadă că oriunde în lumea asta va fi mai bine decât ceea ce lăsa în urmă. Acum nu mai era atât de sigură.

Dacă tot a ajuns până aici și a bătut atâta drum, Temperance nu avea de ales decât să-și accepte situația. Primele câteva luni au fost interesante, dar în scurt timp a început să se simtă apăsată de rutină și de lipsa spațiului. A încercat să își alunge plictiseala învățând cât mai bine limba nativilor – dar în secret, căci interpreții oficiali nu ar fi acceptat ca serviciile lor să fie puse sub semnul întrebării –, iar Midori și Nico au învățat-o diverse tehnici de autoapărare și au inițiat-o în arta scrimei, considerând că i-ar putea fi de folos cândva.

În plus, Temperance și Nico au studiat tainele ciudatei scrieri japoneze, tot în secret, căci străinii nu aveau voie să învețe astfel de lucruri. În restul timpului era ocupată cu munca ei de asistent al lui Nico, ajutându-l cu scrisorile și registrele. Nu o deranja deloc, dar faptul că nu aveau voie să părăsească insula o frustra peste măsură.

– Nu contează, o consola Midori ori de câte ori o vedea enervată din cauza situației acesteia, o să mergem în curând în vizită la fratele meu și atunci ai să ai ocazia să vezi câte ceva din adevărata Japonie și toate lucrurile minunate despre care ți-am povestit.

Hannah, mama englezoaică a lui Midori, mătușa lui Temperance, se căsătorise cu un nobil războinic japonez, Taro Kumashiro. A locuit într-un castel din nordul Japoniei până în ultima zi; tot acolo a crescut și Midori, împreună cu fratele ei vitreg pe nume Ichiro. Fratele lui Midori era acum *daimyo,* un om puternic, care le-a promis că va aranja o vizită secretă la castel pentru Midori și familia ei. Dar trebuiau să fie foarte atenți și, cu toate că exista o promisiune, era destul de greu de dus la îndeplinire. Temperance se săturase de așteptare și începuse să se întrebe dacă acest vis se va realiza vreodată.

Știa că străinii sau *gai-jin* cum le spuneau japonezii erau priviți cu suspiciune, iar *Shogunul* interzisese prin lege orice contacte între supușii săi și străini. Era interzisă mai ales propovăduirea credințelor religioase ale acestora din urmă. Orice creștin găsit în Japonia era pedepsit rapid și sever, la fel ca orice alt străin suspectat că ar fi creștin. Aceștia erau lesne de depistat, dată fiind înfățișarea lor diferită. Lui Temperance i se părea ceva înspăimântător.

– Dacă ar exista o modalitate de a convinge autoritățile japoneze că nu toți *gai-jin* sunt la fel, i-a spus ea lui Midori. Nu sunt aici ca să convertesc pe cineva, vreau pur și simplu să le vizitez țara.

Verișoara ei a clătinat din cap și a zâmbit:

– E imposibil. De ce te-ar asculta pe tine? Ești străină, și asta e tot ceea ce ei sunt dispuși să vadă. Îmi pare rău, dar va trebui să ai răbdare.

Temperance s-a străduit cât de mult a putut, dar nu era deloc ușor, iar acum, după ce prinsese gustul libertății, reținerea lor pe insulă i se părea o povară și mai mare. Era o situație imposibilă.

***

– Poți să o scoți pe Emi la o plimbare scurtă până ce îl culc eu pe Casper? o rugă Midori la o zi după mica escapadă a lui Temperance. Cum verișoara ei părea extenuată, Tempi se simți vinovată de a-i fi produs și ea îngrijorare și acceptă cu plăcere. Îngrijirea copiilor nu făcea parte din îndatoririle ei, dar toți știau că Temperance era vărul vitreg al lui Nico, făcea parte din familie, prin urmare faptul că stătea din când în când cu copiii lui nu era deloc nelalocul lui.

– Da, sigur că da. Hai, Emi, mergem afară.

Micuța Emi, în vârstă de cinci ani, nu era fiica lor naturală, dar Nico și Midori o iubeau ca pe propriul lor copil. Tatăl fetiței fusese un angajat al Companiei Olandeze a Indiei de Est care avusese o legătură de lungă durată cu o curtezană japoneză. Când mama a murit la nașterea celui de-al doilea copil, care a murit și el, iar tatăl s-a stins la puțin timp după aceea răpus de o febră tropicală, Midori și Nico au adoptat-o pe Emi. Nimănui nu părea să-i pese de soarta fetiței, iar aceasta, fiind foarte mică, i-a acceptat repede pe cei doi drept părinți. Era o copilă dulce și ascultătoare, nu era deloc greu de avut grijă de ea, exceptând faptul că trebuia să ai mereu răspunsurile pregătite pentru un nesfârșit șir de întrebări. Cu toate acestea, Temperance a oftat ușor nemulțumită când au ieșit din odaie. Și Emi, și micul Casper erau foarte drăgălași, dar cum nu erau ai ei, poznele lor nu o fascinau la fel de mult ca pe părinții lor.

Își dorea să fie departe, într-un golf mic și însorit, să înoate în apa valurile reci, poate în compania unor ochi negri care licăreau șăgalnic... Oftă din nou și încercă să se concentreze asupra clipei prezente.

Plouase toată dimineața, cum se întâmpla aproape în fiecare zi a săptămânii, dar acum ieșise din nou soarele. Arșița razelor aducea în aer o umiditate atât de compactă, încât avea impresia că pășește printr-un zid jilav. Temperance fu cât pe ce să se întoarcă, urând senzația lipicioasă care o simțea pe piele, dar fu suficientă o privire către fețișoara rugătoare a lui Emi ca să meargă mai departe.

– Unde vrei să mergem astăzi? o întrebă pe fetiță.

– La purcei.

Emi era fascinată de o scroafă uriașă care umbla liberă pe insulă, urmată de o haită în devălmășie de purceluși care guițau. Pentru Temperance, animalul era o creatură hidoasă, dar trebuia să admită că purcelușii erau drăgălași și nu protestau când erau luați în brațe și mângâiați, spre mare încântare a lui Emi.

– Foarte bine, hai să vedem dacă îi putem găsi. Îi auzi cumva? Emi încuviință din cap. Atunci hai, du-mă la ei.

Au depășit două clădiri cu etaj în stil japonez, una cu spații de depozitare la parter și camere de locuit la etaj, alta cu ambele caturi folosite de oficialii japonezi și translatorii care lucrau pe insulă. Clădirile principale se înălțau pe ceea ce Temperance numise în glumă „strada principală", o alee ceva mai largă ce ducea de la reședința agentului principal, de lângă poarta dinspre mare, și în care locuiau Midori și Nico, până în partea cealaltă a insulei, unde erau grădini și țarcul pentru vite. Spre capătul insulei mai erau câteva case care includeau bucătării și birouri ale negustorilor, dar Temperance se ducea rareori în zonele acelea.

Era un spațiu foarte restrictiv, iar Temperance era sătulă până peste cap de el. Voia să fie pe insula mare, să vadă castele impunătoare, păduri, lacuri și văi, așa cum îi povestise Midori. Voia să se amestece printre japonezi, să participe la festivalurile și datinile lor. Și, mai presus de orice, își dorea aventura. O găsise în golful acela micuț, dar se terminase mult prea repede și nu o făcuse decât să tânjească pentru mai mult.

Kazuo plecase să-și îndeplinească misiunea, și fără doar și poate asta va dura ceva vreme, dar poate când se va întoarce va reuși să-l convingă să vină cu ea într-o călătorie secretă? Părea genul de bărbat care nu se încurcă în greutăți mărunte, de genul interdicției pentru străini de a intra în țara lui. Temperance se întreba dacă el ar putea găsi o modalitate de a ocoli legea, poate o deghizare, ceva? Fratele lui Midori părea a avea dificultăți în acest sens, dar Kazuo îi lăsase impresia unui

bărbat de acțiune. Sigur ar fi camaradul perfect de călătorie: vesel, plin de resurse, capabil să o apere.

Jucându-se absentă cu purceii, Temperance visa cu ochii deschiși în miezul zilei.

***

– Așadar, ziceai că te duci pe insula principală?

– Îhî. Kazuo privea înainte și se străduia să vorbească cât mai nonșalant. Stătea la prora unei ambarcațiuni mici și plătise proprietarului să-l treacă prin strâmtoarea Kammon. Ar fi putut lua o navă și să traverseze marea Inland până la Kobe, dar a hotărât să o ia pe drumul mai lung, pe lângă coastă, ca să scape de orice eventuali dușmani care i-ar fi putut lua urma. Era posibil ca cineva să fi remarcat absența lui de pe insula Oki și să fi plecat în urmărirea lui. Nu voia să își asume niciun risc.

Arhipelagul Oki se afla la vest de insula principală, Honshu, și ar fi putut ajunge foarte ușor la destinația lui dintre Kyoto și Kobe mergând direct către est. Cu toate acestea, tatăl lui l-a sfătuit să meargă mai întâi spre sud, pentru ca nimeni să nu își dea seama unde începuse călătoria lui și unde avea să se încheie. Era un plan bun.

Numai că nu avea deloc nevoie de pescari curioși care să-și bage nasul unde nu le fierbea oala.

– Ești într-o misiune pentru stăpânul tău?

– Nu.

– Aha, deci ești în căutare de plăceri?

– Nu.

– Atunci dă-mi voie să ghicesc: te-a transferat stăpânul pe altă proprietate?

Pescarul era tenacitatea întruchipată, iar Kazuo își reprimă un oftat și luă hotărârea să inventeze o poveste:

– Nu, sunt artist. Sunt în căutare de locuri frumoase pe care să le desenez, improviză el. *Era* capabil să deseneze, de fapt era chiar foarte bun, așa că măcar partea asta era adevărată.

– *Honto?* Păi găsești o mulțime prin împrejurimi.

Recunoscător că pescarul nu i-a cerut să vadă câteva dintre desenele lucrate până acum, discuția s-a îndreptat spre teme mai generale. Kazuo a fost capabil să manevreze conversația înspre familia bărbatului și afacerea acestuia, iar subiectul i-a ținut ocupați până au ajuns la mal.

– Mult noroc cu desenele tale! a strigat pescarul în urma lui, pe când sărea grăbit din barcă. Poate ai să te întorci și ai să ne arăți și nouă câteva, ce zici?

Kazuo încuviință din cap și zâmbi, făcând o plecăciune de mulțumire pentru călătorie, dar nu avea nici cea mai mică intenție să îl mai vadă vreodată pe acest om.

***

– Încă o încărcătură e pe drum. Ar trebui să aducă un profit frumușel dacă ajunge în siguranță în Batavia și apoi la Amsterdam, spuse Nico, intrând în cameră la ora mesei.

Se așeză lângă Midori, dar numai după ce s-a aplecat și a sărutat-o cu drag. Cei doi stăteau cât de mult puteau unul în preajma celuilalt, trupurile lor se atingeau ori de câte ori era cu putință; orice om putea vedea de la o poștă că erau extrem de fericiți împreună. Temperance își reprimă o neașteptată împunsătură de gelozie.

Era suficient de matură pentru măritiș, dar nu cunoscuse încă pe nimeni care să-i cadă cu tronc. Acasă, în Plymouth, ar fi fost sarcina lui Daniel să-i caute pretendentul potrivit, deși avea convingerea că fratele ei ar fi lăsat-o să aibă ultimul cuvânt în materie. Dacă ar fi fost aici ca femeie, mulți dintre angajații lui Nico i-ar fi cerut mâna, ca Haag. Dar ei nu-i plăcea niciunul, iar conversațiile lor libidinoase despre femei o dezgustau. Cum era luată drept băiat, oamenii vorbeau liber în jurul ei, iar ea a învățat să își ascundă îmbujorarea ori de câte ori discutau despre păcate trupești și altele asemenea bazaconii. Oricum, dacă ar fi încercat să o curteze, nu ar fi simțit decât scârbă sau indiferență față de ei. Și, pentru că știa cum arată dragostea adevărată – doar îi avea alături pe Midori și pe

Nico –, era decisă să găsească ea însăși această fericire. Multe fete nu își permiteau să fie așa de mofturoase, dar Temperance era departe de casă și nu în situația de a fi nevoită să se mărite cât de repede. Aprecia că putea aștepta liniștită până ce se va ivi bărbatul potrivit.

Angajații olandezi se adunau în sala de mese de la reședința agentului principal de două ori pe zi – la prânz și la cină –, așa că era ceva lume în jurul mesei. În afară de Haag, care era responsabilul comercial, al treilea în rang după Nico – sau *Weede Persoon,* cum se spunea în olandeză –, erau de față șeful depozitului, contabilul, medicul și mai mulți asistenți. Uneori li se alăturau și oficiali japonezi, însă nu și astăzi.

Haag ședea în partea cealaltă a mesei, vizavi de Temperance și ori de câte ori fata ridica privirea, i se părea că-i aruncă ocheade pline de subînțeles. Încercă să nu se lase intimidată și îl ignoră cât de bine se pricepu. Nu trebuia să îi dea încă un răspuns și spera ca până la momentul acela, va fi găsit deja o modalitate de a-i dejuca planurile.

Reședința agentului principal era cea mai impunătoare clădire de pe insulă și era compusă dintr-un spațiu de depozitate la parter și mai multe saloane spațioase la primul cat. Multe dintre acestea aveau podelele acoperite cu *tatami,* un fel de țesătură pentru podele din fire de orez, care era moale și ușor flexibilă la mers, răspândind o mireasmă ușoară, foarte plăcută, ce amintea de o fâneață în miez de vară. Lui Temperance îi plăcea foarte mult. Încăperile aveau pereții acoperiți cu tapet, iar pe carpetele *tatami* fuseseră aranjate piese europene de mobilier, ceea ce lui Temperance i se părea cam ciudat. Chiar dacă se obișnuise cu toate aceste nepotriviri, în odaia ei optase pentru un *futon* tradițional japonez, câteva măsuțe joase și multe pernuțe. Erau, oricum, mai în ton cu locul în care se aflau.

– Se pare că va trebui să plec la Edo în curând, le spuse Nico în timpul cinei. După cum știți, trebuie să prezentăm omagiile noastre *Shogunului* din când în când, și am aflat că predecesorul meu a uitat să își îndeplinească această îndatorire. Nu știu ce-o

fi fost în mintea lui. Omul acela era un dobitoc. Nico clătină dezgustat din cap. Haag, va trebui să vii cu mine, căci nu pot să-mi iau adjunctul. Va trebui să preia comenzile în absența mea.

Haag schiță o plecăciune.

– Cum doriți. Dar nu îl luăm și pe tânărul domn Marston? Întrebarea fu însoțită de o altă privire care o făcu pe Temperance să se cutremure, dar Nico nu păru a remarca nimic neobișnuit.

Făcu semn că nu:

– Nu, insula principală nu e un loc potrivit pentru băiețandri. Tom va rămâne aici și se va îngriji să țină registrele la zi.

– Cât timp vei lipsi? Midori nu părea deloc încântată de perspectiva acestei separări temporare. Presupun că nu pot veni și eu ca interpret?

– Nu, îmi pare rău, draga mea, numai bărbaților le este permis accesul. Cred că voi lipsi cel mult trei luni, așa că nu vei fi singură prea multă vreme.

– Trei luni? Dar e enorm!

– Trec repede, ai să vezi.

– Da, probabil că da. Sper să te primească așa cum se cuvine.

– Cât despre asta, va trebui să așteptăm și să vedem ce va fi. Între timp, va trebui să caut niște daruri potrivite. Nu se cuvine să mă duc cu mâna goală, de asta sunt sigur. Dragostea mea, poți să mă ajuți să aleg ceva potrivit? Tu știi mai bine decât oricine ce ar putea să-i facă plăcere *Shogunului*.

Temperance zâmbi în sinea ei. Rugând-o pe Midori să se gândească la un dar adecvat, Nico îi abătuse cu dibăcie gândurile de la apropiata călătorie și absența lui destul de îndelungată. Iar după ce subiectul fu epuizat, se întoarse către Temperance.

– Așadar, nicio plimbare pentru ziua de azi, vagabond mic ce ești? glumi el, deși cu voce scăzută, în așa fel încât să nu fie auzit de ceilalți meseni. Cei doi se împăcaseră dintotdeauna bine, iar el o trata așa cum ar fi făcut-o și fratele ei, Daniel.

– Nu, azi nu, răspunse ea zâmbind.

– Și nici altă dată, adăugă Midori încruntându-se, dar fu distrasă de o intervenție a doctorului și nu văzu că Nico ridicase din sprâncene către Temperance, cerându-i să promită că se va purta întocmai cum îi ceruse verișoara ei. Dar ea își feri ochii și se

prefăcu a o ajuta pe Emi să taie o bucățică de fruct. Nico văzuse mult prea multe în viața lui, iar Temperance era sigură că nu ar fi aprobat planurile care începuseră să prindă contur în mintea ei. Ea își reprimă sentimentul de vinovăție care începuse să pună stăpânire pe ea. Era adultă; era îndreptățită să ia singură propriile ei decizii.

– Te rog să nu mai faci vreo prostie, îi șopti el. Înțeleg de ce ai plecat – și eu am simțit la fel când am venit aici prima dată, am vrut să mă opun limitărilor, dar este mult prea periculos. Oamenii ăștia nu sunt ca noi, nu vor ezita să te omoare. Invocarea ignoranței ar putea merge o dată sau poate că nu. Nu e un joc, înțelegi ce vreau să spun?

Temperance înțelegea. Ceea ce nu-i putea spune era că avea convingerea că va fi pe deplin apărată dacă ar putea să-l convingă pe Kazuo să o ajute. Nu-i rămânea decât să-l găsească.

Capitolul 5

A trecut o săptămână și nu s-a întâmplat nimic – Kazuo nici nu a căutat-o, nici nu a încercat să ia legătura cu ea așa cum promisese. Temperance nu era proastă, iar în mintea ei începuse să se strecoare îndoiala. Cum amintirile vii ale zilei ei de libertate începuseră să pălească ușor, era capabilă să analizeze ceea ce se întâmplase cu mai multă detașare. Era conștientă că se lăsase probabil prinsă în mrejele unei haimanale fermecătoare, care o considerase o distracție plăcută, dar care nu avea nicio intenție să se întoarcă. Așa că ar fi trebuit să se considere norocoasă că nu a profitat de ea în niciun fel.

Oftă. Kazuo păruse atât de sincer, privirea lui întunecată ascundea atâtea promisiuni. Când i-a spus că se va întoarce, l-a crezut din toată inima, dar acum se întreba cu obidă dacă nu cumva a fost din cauză că ea însăși își dorea cu disperare să se întâmple așa. Oare nu cumva căuta aventura acolo unde nu era niciuna? Era un gând cât se poate de rațional.

Nu voia să renunțe cu totul la visul ei, dar, dacă el nu se va mai întoarce niciodată, ce altceva avea de ales? Și, dincolo de toate celelalte, începuse să realizeze că el era singura ei speranță de a scăpa de căsătoria cu Haag, în condițiile în care el ar fi putut să o ia de pe Dejima.

Visând cu ochii deschiși la Kazuo și la posibilitatea libertății, Temperance rătăcea fără țintă pe insulă la ceas târziu, înainte de înserat, prea agitată ca să stea în casă, în ciuda căldurii de afară. Pașii o purtară în direcția micului ponton și, după ce-l convinse pe străjer să o lase să iasă pe poartă sub stricta lui supraveghere, rămase acolo, privind cu jind oceanul.

– Pleci în altă excursie, domnișoară Marston?

Temperance tresări și se întoarse încruntată; se trezi față-n față cu Haag, care stătea la câțiva pași în spatele ei, blocându-i întoarcerea spre poartă.

– Mă scuzați? Încercă să articuleze cuvintele cu o politețe cât mai glacială. De unde știa despre aventura ei? Nu spusese nimănui și era absolut sigură că Nico și Midori nu suflaseră nicio vorbă.

– Te-am văzut mai serile trecute, când te întorceai, zise el tărăgănat, cu un zâmbet de autossatisfacție întipărit pe față, atât de neplăcut, că-i veni să i-l șteargă cu o palmă.

– M-ai spionat?

– Câtuși de puțin. Pur și simplu eram în trecere.

Temperance nu-l crezu.

– Ei bine, nu e treaba dumitale unde merg sau cum aleg să mi petrec timpul.

– Poate că nu încă. Oricum, mă întrebam dacă ai de gând să pleci iar. Aș fi tentat eu însumi de o mică ieșire. E așa de apăsător să fim legați de insula asta, nu ți se pare?

– Ei bine, nu plec nicăieri. E prea periculos. Acum ești amabil să îmi dai voie să trec? Temperance făcu un pas la stânga și ridică o sprânceană cu un dispreț suveran, dar el îi urmă mișcarea, blocându-i calea.

– Nu atât de repede, dragă domnișoară Marston. Îmi place

mica noastră discuție. Nu îmi poți acorda puțin din prețiosul dumitale timp? Ar fi un gest creștinesc, nu crezi?

– Un gest demn de un *gentleman*, șuieră Temperance printre dinții încleștați, ar fi să te dai la o parte când o doamnă îți cere asta. Nu putea nega, era limpede că individul nu avea nici cea mai mică intenție să renunțe la șantaj.

– Aha, dar ești o lady, domnișoară Marston? Asta e întrebarea. Se uită sugestiv la hainele ei. Orice tânără domnișoară căreia i se pare normal să se îmbrace ca dumneata sau să iasă la plimbare neînsoțită nu are cum să fie prea preocupată de buna-cuviință. Așa că mă pot întreba dacă...

– Domnule Haag, după cum bine știi, nu am de ales în privința hainelor dacă vreau să rămân aici. Acum, dacă nu te dai la o parte în clipa asta, te avertizez că ai să regreți. Temperance se săturase de insinuările lui, iar gândul că ar putea-o denunța autorităților japoneze chiar în această clipă i se înfipse ca un pumnal în inimă. Nu, nu ar face-o, probabil ar aștepta până va primi răspunsul...

– Nu cred. Zâmbea în continuare în stilul lui atât de enervant, iar Temperance văzu roșu în fața ochilor.

Fără să gândească, s-a mișcat rapid spre dreapta, apoi a făcut un pas în stânga și l-a împins zdravăn, în timp ce el încerca să îi ghicească direcția, ca să-i blocheze calea. Pierzându-și echilibrul, Haag nu s-a mai putut ține pe picioare și a căzut greoi în apa de lângă ponton. A dat din mâini și din picioare înjurând, apoi s-a agățat de un fel de rampă pentru descărcarea mărfurilor și s-a cățărat pe mal. Temperance nu a stat să vadă toată scena. A rupt-o la fugă, gonind cât o țineau picioarele spre siguranța pe care i-o oferea casa verișoarei sale. Inima îi bătea nebunește, dar era ușurată că scăpase deocamdată.

– Odios om! bombăni ea în barbă. Oare de ce nu voia să o lase în pace?

***

Pieter Haag ajunse la locuința lui și trânti ușa subțire cu atâta putere, încât fu cât pe ce să sară din țâțâni. Se opri o clipă în

micul hol de la intrare – scuturându-se de apă pe pardoseala din piatră –, apoi începu să smulgă de pe el hainele leoarcă, trântindu-le pe jos, pe unde apucă.

– Le-am luat curate de dimineață și-acum uite în ce hal au ajuns. Înjură în barbă. O să mi-o plătească scump târfulița aia!

– Haagu-*san*? Ușa glisantă a dormitorului acoperit cu *tatami* se deschise, și în crăpătură se ivi chipul unei femei.

Keiko sau Reiko? Haag nu-și putea aminti numele curtezanei, dar nu mai conta, oricum se plictisise de ea. Zâmbetul ei afectat începuse să îl enerveze și nici nu era cine știe ce frumusețe.

– La ce te uiți? lătră el. Hai, ieși afară! Am să te plătesc data viitoare.

– Dar trebuie mâncat. Ea clipea des, consternată, și se albi la față.

– Afară! urlă el. Acum!

Probabil că își dădu seama după expresia lui cât de furios era, pentru că se strecură repede în dormitor și ieși în câteva clipe, trăgându-și rochia peste cap. Îi aruncă o privire speriată, apoi păși în saboții ei ciudați din lemn – cei pe care localnicii îi numesc *geta* –, îl ocoli cu mare grijă și se îndreptă spre ieșire.

– *Sayonara*. Fata se înclină politicos, dar nu înainte de a fi ieșit pe ușă și de a fi ajuns în siguranță în stradă. Haag nu se osteni să-i răspundă la salut.

– Curvă proastă! mârâi el, deși în străfundurile lui știa că nu era vina ei că nu avea plete blonde și ochi albaștri. Ca domnișoara Marston, naiba s-o ia. *Asta* era ceea ce voia acum. O femeie europeană adevărată, cu rotunjimi minunate pe sub straiele bărbătești pe care era obligată să le poarte.

Și asta intenționa să aibă cât de curând. Se va asigura el!

***

– A fost urât din partea ta, Temperance, serios vorbesc, o dojeni Midori, care nu părea deloc pe cât de mânioasă s-ar fi cuvenit. În ochii ei sclipea o licărire jucăușă, iar în colțurile buzelor îi înflorea un zâmbet. Ar trebui să-ți ceri scuze, știi, nu?

– Niciodată! E un nemernic și merită să fie azvârlit în apă. Nu ştiu de-a ce se juca acolo, blocându-mi calea în felul în care a făcut-o, minți Temperance. Era evident că nu-i putea spune lui Midori motivul real. Cel puțin nu deocamdată. Așa că adăugă: Nu-l suport deloc.

– Nu, nu e chiar cel mai plăcut bărbat din lume, nu? Am observat că e bădăran cu toată lumea. Midori oftă. Vrei să îl rog pe Nico să stea de vorbă cu el?

– Nu, nu-ți fă probleme. Mă pot descurca și singură cu domnul Haag.

Spusele lui Temperance sunau mai curajoase decât se simțea în sinea ei. Văzuse o determinare de oțel în ochii lui Haag și știa că era decis să o oblige să se mărite cu el. Simțea că bărbatul acesta nu s-ar da în lături de la nimic.

Dar trebuia să îi dea cumva planurile peste cap.

***

Câteva zile mai târziu, după cină, Temperance se sprijinea de peretele care dădea spre insula principală care era despărțită de un canal îngust de numai 18–19 metri. Se uita la acest du-te-vino al băștinașilor între Dejima și țărmul nipon, atât de aproape și totuși atât de departe. Pe neașteptate, două brațe o cuprinseră pe la spate și o traseră după colțul clădirii, la loc ferit. Temperance se zbătu, dar strânsoare nu slăbi. Din contra.

– Stai liniștită și nu țipa sau va fi rău de tine! îi șuieră Pieter Haag la ureche.

– Cum îndrăznești? șopti Temperance. Dă-mi imediat drumul! Servitorul meu trebuie să vină dintr-o clipă în alta. Se zbătea în continuare, dar teama începea să o copleșească, făcând-o incapabilă să gândească limpede.

– Nu, n-o să vină. L-am trimis cu un comision urgent pentru tine. El rânji, iar gura lui era mult prea apropiată de a ei. Noi doi avem câteva socoteli de încheiat și am vrut să te prind singură.

– Nu avem absolut nimic să ne spunem unul altuia, domnule Haag, și dacă o scuză e ceea ce cauți, află că n-ai s-o primești.

Nu îmi pare deloc rău că te-am împins în apă. O meritai.

El țâțâi, ca și cum ar fi avut de-a face cu un copil neastâmpărat:

– Câtă vehemență! Dar îmi place. Mereu am crezut că femeile dârze sunt mult mai excitante. Acum, dacă ai putea să canalizezi o parte din energia asta ca să fii drăguță cu mine, putem ajunge la o înțelegere. Nu a mai rămas mult timp până va trebui să îmi dai răspunsul, așadar, spune-mi, care va fi? Dezonoare pentru vărul tău și o moarte dureroasă pentru tine de mâna japonezilor sau căsătoria secretă cu mine? Mie mi se pare o alegere ușoară. O apucă de sânul drept cu degetele, fără a-i da drumul la braț, iar Temperance înlemni. Ajunsese mult prea departe.

– Ascultă-mă bine, şuieră ea. Nu voi fi drăguță cu tine nici dacă ai fi ultimul bărbat din lumea asta. Ăsta e singurul răspuns pe care-l primeşti de la mine. Acum dă-mi drumul.

El rânji iar, și sunetul diavolesc pe care-l scoase ar fi trebuit să îi înghețe sângele în vene, dar acum Temperance era mult prea furioasă pentru a se mai teme de el. Mintea ei era prea ocupată ca să-și amintească tot ceea ce îi arătaseră Nico și Midori la lecțiile de autoapărare. Închise ochii ca să se concentreze și derulă în gând mișcările, înainte de a le executa. Și-a încolăcit un picior pe după piciorul lui drept, răsucindu-și fulgerător brațele în sus, ca să se elibereze de strânsoarea lui, apoi înşfăcându-l de un braț și smucindu-l, folosindu-și umărul ca punct de sprijin. Înainte să se dezmeticească, Haag a zburat prin aer şi a aterizat cu fața-n noroi, cu un urlet de durere.

Temperance se uita prostită la el, căci picioarele îi tremurau atât de tare din cauza unei reacții întârziate, încât refuzau să se mişte. Dar când bărbatul a izbutit să se ridice în genunchi, i-a aruncat o privire încărcată de ură și s-a năpustit spre ea, Temperance a găsit cumva puterea de a o lua la goană. Gâfâind, a ținut-o într-o fugă până în dormitorul lui Midori și s-a prăbușit într-un colț.

Ceva mai târziu, când a găsit-o Midori, încă mai tremura.

– Tom?! Dar ce-ai pățit, ce s-a întâmplat?

– A fost... a fost Haag. A încercat să mă atace.

– Să te atace? Dar de ce? Aha, ca răzbunare că l-ai împins în apă? Ți-am spus să-ți ceri scuze.

– Nu, nu din cauza asta. Bâlbâindu-se și tremurând de spaimă, Temperance îi mărturisi în sfârșit adevărul verișoarei sale. Acum vedea că nu avea altă posibilitate. Toți erau în pericol din cauza ei, iar Nico și Midori meritau să știe.

Midori se albi, dar era plămădită din aluat dur, așa că se duse valvârtej să-l caute pe soțul ei, mormăind înjurături în japoneză. S-au întors rapid iar Nico le-a împins ușurel spre biroul lui privat și s-a asigurat că nimeni nu ascultă la ușă.

– Acum spune-mi de la început, te rog, îi ceru el. Vreau să știu exact care au fost cuvintele lui Haag.

Temperance se supuse; când termină, Nico încă se învârtea de colo-colo pe podeaua acoperită cu *tatami,* cu o expresie fioroasă.

– Oare ce-am putea face? interveni Midori. Vom cădea cu toții în dizgrație dacă raportează autorităților și se prea poate ca japonezii să fie atât de furioși, încât să nu mai permită deloc olandezilor să facă negoț aici! Își încrucișă brațele peste piept și se uită la soțul ei, căutând sprijin. Trebuie să găsim o cale de a-l amenința și noi.

– De acord, încuviință Nico, cu o expresie severă. Dar cum? Presupun că l-aș putea snopi în bătaie, dar...

– Sau l-aș putea ruga pe fratele meu să angajeze niște *ninja,* propuse Midori. Da, asta ar fi cea mai bună cale. Să-l facem pur și simplu dispărut.

– Nu, nu, vă rog! Cel puțin nu încă. Temperance era sigură că varianta asta nu ar face decât să înrăutățească lucrurile. Și continuă: Autoritățile ar putea deveni suspicioase și ar investiga mai amănunțit, iar înșelăciunea noastră ar ieși în cele din urmă la iveală. Oftă. E numai vina mea, eu am vrut atât de mult să vin aici. Eu sunt cea care a adus primejdia în casa noastră, așa că eu ar trebui să fiu cea care rezolvă problema. Mai

am câteva zile să mă gândesc la ceva, așa că vă rog să așteptați. Voi sta în preajma voastră în tot timpul acesta. Haag nu va mai avea ocazia să mă atace.

– Nu fi prostuță, ce-ai putea face tu? Midori îi aruncă o căutătură încruntată. Bărbatului ăsta trebuie să i se bage mințile în cap sau trebuie redus la tăcere pe vecie. Temperance știa că verișoara ei nu se speria de violență. Cu câțiva ani în urmă luptase chiar în câteva bătălii la Plymouth, în războiul civil. Dar oare violența era răspunsul corect în situația aceasta?

– Dați-mi puțin timp și voi veni cu un plan, îi rugă ea. Mă simt răspunzătoare și vreau să îndrept lucrurile.

Nici Midori, nici Nico nu păreau prea convinși, dar Temperance își pledă în continuare cauza cu suficientă convingere, astfel încât în cele din urmă acceptară.

– Prea bine, atunci vom păstra deocamdată tăcerea, dar, dacă mai încearcă ceva, îl fac bucăți cu mâinile mele!

***

Temperance nu avea nicio veste de la Kazuo și începuse să nu mai spere la niciun ajutor din această parte. Se întreba și cum ar putea să ia legătura cu ea, chiar dacă și-ar dori. Spusese că o va căuta mai întâi în golf și, dacă nu o va găsi acolo, va veni pe Dejima, dar cum ar putea să facă asta? Nimeni nu avea voie pe insulă, cu excepția oficialilor niponi.

Dacă a încercat și a dat greș? Cu toate că nu avea nicio idee cât de lungă era misiunea lui, își imagina că până acum trebuia să o fi încheiat. Avea convingerea tot mai fermă că ar fi fost mai bine să se ducă personal în golf și să vadă dacă era vreun semn de la el. Dacă el fusese serios și se ținuse de cuvânt, nu se cuvenea să facă și ea măcar atât, să se ducă să verifice? Dacă ar putea da cumva de el, era sigură că ar ajuta-o să dispară pentru o vreme, zădărnicind astfel planurile diavolești ale lui Haag.

Temperance era cât se poate de impulsivă și, de îndată ce ideea aceasta a prins rădăcini, a început să-și plănuiască evadarea. Numai că nu era ușor să se strecoare a doua oară. Nu

numai că trebuia să se gândească la o altă diversiune ca să abată atenția paznicilor, dar trebuia să se ferească și de Haag. Iar ochii lui Midori păreau a o urmări peste tot cu atâta insistență, încât Temperance era nevoită să facă mari eforturi pentru a mima un comportament normal. Era imposibil.

– Nu, pot să fac asta, își spuse în sine ei, cu o hotărâre care îi înflăcăra sângele în vene. Nu am nevoie decât de un plan minuțios.

Data trecută când părăsise insula o făcuse chiar înainte de răsărit. De data asta își spuse că va trebui să plece chiar mai devreme. Doar Haag n-o s-o spioneze toată viața, nu? La un moment dat va trebui să meargă la culcare. Era nevoie de doi pentru jocul ăsta, așa că îl rugă pe Akio să îl supravegheze pe olandez. Începu să adune în taină câteva lucrușoare de care aprecia că va avea nevoie, ascunzându-le în sân, pe sub haine. Amintindu-și de comentariul lui Midori, adună câteva haine japoneze. Verișoara ei îi dăduse o pereche de *hakama*, niște pantaloni largi care se purtau cu o robă prinsă cu centură, pe care îi îmbrăcase la lecțiile lor de autoapărare. Apoi o pereche de *geta* – niște saboți ciudați care arătau ca o bucată de lemn cu două bucățele mai mici prinse pe dedesubt – și o pălărie mare, sub care să-și ascundă părul. A furat de la bucătărie câțiva biscuiți de orez, *sembei*, și pește uscat, afumat, și a decis să ia și un briceag, în caz că va fi nevoită să se apere de cineva.

Pregătirile erau gata, nu îi rămânea decât să aștepte căderea nopții.

Akio acceptase să îl supravegheze pe Haag toată noaptea, fără să pună mai multe întrebări decât era nevoie. Din fericire.

– Te rog să vii să-mi spui dacă Haag-*san* părăsește apartamentul, îi spusese ea.

– *Hai.* Temperance a fost adesea recunoscătoare pentru faptul că băiatul nu era prea isteț, iar în noaptea asta era peste poate de mulțumită de obediența lui.

S-a îmbrăcat repede în hainele japoneze. Hainele erau ușor de îmbrăcat chiar și pe întuneric, așa că nu a făcut aproape niciun zgomot. Mai greu a fost să-și prindă părul în vârful

capului cu o eșarfă. Era des și gros și avea tendința să scape din strânsoarea baticului într-atât de frecvent, încât la un momentdat s-a gândit să îl taie până la baza gâtului, ca să fie luată drept un băietan. În cele din urmă a reușit, apoi l-a vârât sub pălărie, ascunzându-l cum a putut mai bine. Era o pălărie cu boruri largi, de formă conică, pe care o cumpărase ca să se apere de soare, dar, dacă o trăgea bine pe frunte, o ajuta și să-și ascundă fața albă și ochii albaștri.

Mulțumită de pregătirile ei, Temperance își luă bocceluța cu mâncare pe care o aranjase mai devreme, învelind-o într-o bucată de pânză numită *furoshiki*, și se furișă afară din casă. Luase cu ea și o găleată, o pătură și o lampă, stinsă acum, ca să nu răzbată nicio rază de lumină. Când se apropie de ghereta paznicilor, făcu sul pătura, o vârî în găleată cu câteva mănunchiuri de iarbă uscată adunată de pe drum. Apoi, după ce ascultă cu atenție și se asigură că nu era nimeni în preajmă, aprinse lampa, scoase lumânarea și o apropie de marginea păturii și a ierbii. Amândouă luară foc imediat, iar flăcările începură să se ridice, trecând de nivelul ferestrelor, împreună cu o dâră de fum înecăcios.

Temperance așteptă după colț până ce auzi strigătele paznicilor, care zăriră focul pe fereastră. Apoi fugi către celălalt colț al casei, iar de acolo o zbughiră pe poartă, în timp ce paznicii se agitau să stingă focul. Fără ezitare, puse mâna pe barca cea mai micuță, la fel ca data trecută, o dezlegă rapid și începuse să vâslească. La fel ca data trecută, așteptă până ce zarva se potoli, și abia după aceea începu să vâslească cu mișcări puternice de-a lungul țărmului insulei principale.

Se uită în spate, spre insula Dejima, și se bucură că nu zărește niciun semn de viață, nicio mișcare. Focul din găleată s-a stins de la sine de îndată ce a ars pătura, așa că mica insulă era acum cufundată în întuneric.

Temperance zâmbi în sinea ei. Reușise.

Capitolul 6

În golful de lângă orașul Nagasaki pluteau o mulțime de vase, dar Temperance se strecură cu ușurință printre ele, în ciuda întunericului. Chiar dacă a văzut-o vreun marinar care făcea de pază pe puntea navelor mari, nu i-a dat prea multă atenție, căci arăta ca un servitor într-o bărcuță cu vâsle. Ținea capul plecat și vâslea cât o țineau puterile, ieșind în largul golfului, apoi ocolind insula principală înspre nord. Odată ieșită din portul aglomerat, țărmul a devenit rapid sălbatic și pustiu; doar ici-colo se zăreau câteva colibe pescărești cu forme stranii. Ea a încercat să se mențină la aproximativ aceeași distanță de mal, învăluită într-o negură întunecată.

A continuat să vâslească în susul coastei, chiar dacă mușchii brațelor o ardeau din cauza efortului, până când a zărit, în sfârșit, micul golf înconjurat de verdeață și de pini, despărțit de restul mării printr-un promontoriu lung, care îl ferea de privirile indiscrete. Era cu adevărat deosebit și, chiar dacă nu o ajuta decât lumina lunii, știa că acesta era golful ei de odinioară. S-a îndreptat direct spre țărm, și-a tras mica ambarcațiune pe plajă și a sărit pe nisip. A tras barca după ea cât de mult a putut și a legat-o de un pin, pentru mai multă siguranță.

A luat colacul din barcă și și-a croit drum în larg, oprindu-se lângă țărmul unde stătuse Kazuo, și s-a întins, așteptând ivirea zorilor. Era o tăcere asurzitoare, nu se auzeau decât valurile care se spărgeau de țărm, dar lui Temperance nu îi era frică. Agitată cum era, nu se putea gândi la pericolele care pândeau din pădurea din apropiere, și a rămas așa, întinsă, privind

cerul. Nu era niciun nor și stelele îi făceau vesele cu ochiul de pe cer. Temperance se simțea ca într-un tărâm magic. Dumnezeu o adusese aici. O va ține în siguranță până va veni Kazuo.

Când se trezi, soarele strălucea deja cu putere, cu toate că era foarte devreme. După ce mâncă câțiva *sembei*, începu să cerceteze de-a lungul țărmului, uitându-se după semnele despre care Kazuo îi spusese că le va lăsa dacă se va întoarce în golf. Nu găsi nimic, deși cercetă toți copacii din zonă. În cele din urmă, fu nevoită să admită că era foarte posibil ca el să nu se întoarcă niciodată. Fusese naivă, se lăsase păcălită acordând încredere unui bărbat pe care abia ce-l cunoscuse. Gândurile ei zburară mai departe și realiză că asta mai însemna că s-a dus și ultima ei speranță de a scăpa de Haag. Nu a fost în stare să născocească un alt plan sau propunere, așa că alternativele erau fie să dea curs cererii lui și să-l ia de bărbat, fie să-i lase pe Nico și Midori să-l reducă la tăcere.

Dar nu își putea încărca sub nicio formă conștiința cu așa ceva.

Am acționat de bunăvoie, eu am vrut să vin aici, șopti ea. *Acum trebuie să accept consecințele faptelor mele. E limpede că asta e voia lui Dumnezeu și pedeapsa mea.* Cam asta fusese marea ei aventură.

Nu-i rămânea decât să se întoarcă pe Dejima, dar cum nu putea face asta decât după căderea întunericului, se hotărî să-și petreacă ziua înotând. Apa era la fel de răcoroasă ca și data trecută și, pentru o vreme, uită totul, cu excepția minunatei senzații a apei reci care îi mângâia pielea. Totuși, nu era chiar atât de plăcut să înoate de una singură, așa că în scurt timp se întoarse la țărm, se șterse și se îmbrăcă iar.

Abia ce terminase de prins centura tunicii, observă o mișcare printre pini, în partea dreaptă. Inima ei începu să bată nebunește, anticipând întâlnirea cu Kazuo, dar ritmul se schimbă într-unul de teamă cumplită când realiză că bărbatul care venea spre ea nu era el.

– *Konichi-wa.* Străinul se opri la câțiva pași de ea și o măsură impertinent din cap până-n picioare. Ce avem noi aici? mormăi el în japoneză. O domniță *gai-jin* deghizată în băiat? Interesant, foarte interesant.

Temperance realiză că limba ei refuza să articuleze orice

cuvânt coerent, așa că nu fu în stare să îi întoarcă salutul. În cele din urmă reuși să-și repună în funcțiune coardele vocale și bâigui:

– Ci... cine ești? articulă ea în limba japoneză. Se întreba dacă nu cumva Kazuo trimisese pe cineva cu un mesaj; dar, dacă așa era, atunci bărbatul nu părea deloc grăbit să și îndeplinească misiunea. Apoi își aminti că el îi povestise despre tâlharii care hălăduiau prin împrejurimi. Cum putuse uita? Îi venea să-și tragă palme, dar era prea târziu.

Bărbatul era scund – nu mai înalt decât ea –, dar avea umerii lați era evident foarte puternic. La cingătoare îi atârnau două săbii după toate aparențele letale. Nu îi plăcea chipul lui. Era prelung și slab, cu un nas mare, coroiat și o gură mică ce nu îi sporea deloc farmecul. Ochii bărbatului erau cât se poate de neprietenoși.

– Yamato Ryo, spuse el. Fata sesiză că el nu făcu nicio plecăciune, probabil că nu o considera demnă de o asemenea politețe. Nu era un semn bun și stomacul ei se făcu ghem.

– Dar asta nu e treaba ta, continuă el. Temperance detectă o anume nerăbdare în tonul lui. Spune-mi cum te numești.

Era o poruncă, nu o întrebare, iar lui Temperance îi dădu prin gând să refuze sau să-i dea un nume fals; apoi realiză că nu avea nicio importanță dacă îi spune sau nu numele real. Nu părea a-i păsa prea mult.

– *Ah so*, Temi. Foarte bine, adună-ți lucrurile, vii cu noi.

Noi? Temperance se concentrase numai asupra bărbatului din fața ei, dar acum realiza că nu era singur. Din spatele copacilor și de după bolovani ieșiseră câțiva bărbați care se uitau la ea cu expresii amenințătoare. Toți erau înarmați cu săbii sau pumnale în care se reflectau razele soarelui, de ascuțite ce erau. Ea se cutremură, cu ochii fugindu-i de la un posibil atacator la altul. Cu cuțitașul ei bont, singura armă pe care o luase, nu putea să se apere. La fel de bine ar fi putut să îl lase în barcă.

– Nu... nu pot. Trebuie să mă întorc sau mi se va observa dispariția. Dădu să se îndrepte spre barcă, dar unul dintre oamenii din ceata lui Ryo îi blocă drumul.

– Nu a fost o rugăminte, lătră Ryo. Acum adună-ți lucrurile dacă vrei să le iei cu tine. Dacă nu, le poți lăsa aici.

Temperance se supuse fără tragere de inimă, iar, după ce își pregăti bocceluța, Ryo o înșfăcă de braț și o împinse în fața lui.

– Mergi!

– Unde mergem? întrebă Temperance.

– Nu-i treaba ta.

Începură călătoria, luând-o prin pădure și lăsând marea în urmă. Curând îi învălui o mireasmă de pin și de iarbă proaspătă, iar solul, pe alocuri plin de bălți, era foarte alunecos, pentru că umezeala excesivă favorizase creșterea din abundență a mușchiului. Dacă nu ar fi fost atât de speriată, Temperance ar fi fost fericită să descopere acest peisaj străin, cu atât mai mult cu cât în Dejima nu existau decât câțiva copaci. Pinii, cedrii maiestuoși și ceea ce i s-au părut a fi fagi s-au contopit într-o negură deasă. Erau și pâlcuri de bambuși, mai înalți decât își închipuise, dar cum era târâtă de Ryo și ea se supunea mergând de voie, de nevoie, abia dacă apuca să înregistreze ceva din cele din jurul ei. Încerca să țină pasul cu bărbatul care o ținea de braț, în vreme ce mintea îi derula cu febrilitate un noian de gânduri și presupuneri. Unde o duceau? Ce aveau de gând să facă cu ea? Mintea ei nu găsea răspunsuri, dar asta nu o împiedica să acumuleze întrebări peste întrebări.

Cum a putut fi atât de proastă încât să se întoarcă aici singură?

Dacă i-ar fi ascultat pe Nico și pe Midori! Ar fi trebuit să-i lase pe ei să rezolve problema cu Haag, nu să fugă în căutarea unei aventuri nebunești.

Temperance era obișnuită să poarte *geta*, erau niște încălțări foarte practice pe timpul verii, dar nu mersese niciodată cu ei pe distanțe atât de mari. Pasul grăbit al lui Ryo și al camarazilor lui era greu de urmat pentru ea, fie și pentru o durată scurtă de timp, așa că se împiedica adesea. În loc de ajutor, singurele reacții erau niște bombăneli din partea bărbaților. Când au ajuns la o poieniță unde erau legați câțiva cai, a oftat ușurată. Măcar nu va trebui să meargă pe jos până în cine știe ce loc unde trebuiau să ajungă.

– Mulțumesc Domnului pentru aceste mici milostenii! rosti pentru sine în engleză.

Ryo o trase în șa în spatele lui, iar Temperance nu protestă. Ştia că orice rezistență era inutilă, cel puțin deocamdată. Chiar dacă ar reuși să scape de el, ar fi repede prinsă de alții. Nu avea de ales decât să meargă în continuare alături de acești bărbați și să încerce să-i determine să fie mai curtenitori față de ea, fiind în același timp atentă la orice oportunitate care ar putea apărea.

– Să nu cumva să încerci ceva, o avertiză Ryo, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Ești supravegheată permanent.

Îmboldi calul, iar Temperance privi în spate, la tot drumul pe care îl străbătuse, și își dori din nou să o fi ascultat pe Midori. Un lucru era sigur: nu acesta era genul de aventură pe care și-o dorise.

***

– Nu, nu pot să cred! A plecat iar? Fir-ar să fie!

Pieter Haag ciuli urechile și se opri chiar dinaintea ușii biroului agentului principal, ascultând fără rușine discuția dintre șeful lui și concubina acestuia. Omul părea extrem de nervos.

– Nu l-am văzut toată dimineața. Am fost ocupată cu copiii, iar când am reușit să îmi fac timp să văd ce-i cu el, Akio mi-a spus că nu e acolo. Probabil s-a dus iar să înoate. Serios, am impresia că nu ascultă o vorbă din ceea ce-i spun.

Haag auzea limpede cum vocea lui Midori pendulează între exasperare și îngrijorare, dar era impresionat că și în aceste condiții ea se referea la domnișoara Marston ca la un băiat, deși era sigur că Midori trebuia să fie la curent cu secretul.

– Am crezut că am reușit să-l fac să priceapă cât de periculos este. L-am avertizat în mod expres. Nico Noordholt oftă: Ce nătărău!

– Ce-am putea face? De data asta va trebui să-l pedepsim drastic, să-l facem să priceapă o dată pentru totdeauna. Ştiu că e deja un adult, dar, sincer, a mers prea departe.

Haag zâmbi în sinea lui. Povestea era pe placul lui, căci o putea manevra în avantajul lui. Dacă ar putea să-l convingă pe Noordholt că fetei i-ar fi mai bine măritată, poate rudele ei ar putea-o obliga să accepte cererea lui drept pedeapsă pentru neascultarea ei. Așa, nu ar mai trebui să-și ducă până la capăt amenințările. Va putea spune că nevasta lui e răspunderea lui și, chiar dacă va fi în continuare deghizată în băiat, o va ține permanent din scurt. Va solicita serviciile ei de funcționar pentru sine, iar Noordholt nu va avea decât să își caute pe altcineva.

– De acord, își auzi șeful. Acum mai bine m-aş duce să îl caut. E prea riscant pentru el să se întoarcă singur în toiul nopții.

– Dar dacă te vede cineva? Nici tu nu ai ce căuta în susul coastei.

– Voi fi atent. Pot spune că am pierdut o încărcătură, ceva. A plutit în larg și o căutăm.

– Măcar ia pe cineva cu tine. Te rog!

– Bine, dragostea mea, dacă asta te face să te simți mai liniștită.

Haag nu a mai rămas să asculte la ușă. Plănuia să-i iasă în cale lui Noordholt, în așa fel încât acesta să-l ia cu el. Ar fi foarte încântat să o vadă pe duduia Marston umilită, atunci când o vor prinde înotând. Și nici imaginea ei udă nu era una pe care să refuze să o vadă.

Zâmbi în sinea lui. Una peste alta, se pare că avusese o zi bună.

***

Au călărit ceasuri întregi, urcând și coborând cărări înguste care șerpuiau pe povârnișurile dealurilor și coborau în văile dintre acestea. S-au oprit o singură dată ca să mănânce. A primit și Temperance ceva mâncare și i s-a îngăduit să rămână singură câteva clipe în spatele unor tufișuri, dar în afară de aceste momente, era sub supraveghere permanentă. Privirile

pe care i le aruncau unii bărbați o dezgustau teribil. Probabil că o urmăriseră când înota, de vreme ce au știut din prima că e femeie, așa cum a zis Ryo. Acum hainele ei bărbătești nu mai valorau nimic. Avea crampe la stomac, iar gândurile negre nu-i dădeau pace nicio clipă; picioarele îi tremurau ori de câte ori trebuia să se ridice sau să meargă. Încerca să-și facă singură curaj, spunându-și că va găsi o modalitate de a scăpa, dar se temea că va păți din nou exact același lucru. Dacă șansa îi va surâde când va fi prea târziu?

Au păstrat cu grijă distanță față de sate și alte așezări. Când și când, se auzea în depărtare vuietul mării, iar Temperance bănuia că țineau linia coastei, deși intraseră mai adânc pe insulă. Judecând după poziția soarelui și după faptul că marea se auzea numai dinspre partea stângă, era limpede că se îndreptau spre nord, apoi spre est. Înainte de căderea nopții, Ryo le-a poruncit oamenilor să se oprească și să ridice tabăra. Au făcut un soi de cort din câteva bucăți de pânză uleiată, în caz că ploua peste noapte. După o masă rapidă – ceva hrană uscată –, Temperance a primit porunca să se întindă și să doarmă.

– N-am putea să ne distrăm puțin cu ea mai întâi? a întrebat unul dintre oamenii lui Ryo.

Spre marea ei ușurare, Ryo l-a repezit cu un „nu" categoric.

– Avem mult mai mult de câștigat de pe urma ei ca *shojo*, a explicat șeful. Și apoi, chiar vrei să te culci cu cineva care arată ca un *kami* malefic? Ar putea să arunce un blestem asupra ta. Ryo râse, dar nu era deloc un sunet plăcut.

Temperance știa că *shojo* însemna „copilă" sau „fecioară" și îi mulțumi lui Dumnezeu pentru lăcomia lui Ryo. Măcar așa, dacă nu era batjocorită imediat, avea răgazul să pună la punct un plan de evadare înainte să pățească ceva. Nu-i păsa că el o considera urâtă ca un drac. Realiza că, având părul acela blond, semăna cu o fantomă în ochii acestor oameni. Ce nu își dădea seama era faptul că nu ar putea să dorească nimeni să o cumpere de la Ryo? Dacă toți gândeau ca el, atunci sigur nu valora prea mult, indiferent dacă era sau nu fecioară.

Bărbatul pofticios trebuie să fi urmat același raționament ca și ea, pentru că întrebă:

– Dar cui intenționezi să o vinzi? N-o s-o vrea nimeni.

– Aici greșești, Saburo. Cunosc persoana potrivită, un om care se numește Imada. Are o casă de ceai prosperă și un han chiar la intrarea în Kobe. Pe lângă asta, mai face un bănuț cumpărând și vânzând fete bărbaților care își doresc amante neobișnuite, femei ieșite din comun. Făcu un semn din cap spre Temperance și chicoti: Acum, spune și tu, poți găsi una mai extraordinară decât asta? Pun pariu că o să plătească un preț bun pentru o femeie așa de neobișnuită. Așa că jos labele! Ultimele cuvinte aproape că le urlase, iar ecoul lor răsună în poiana micuță, reverberându-se în copaci. Oameni clipiră buimaci, dar nimeni nu părea a dori să se certe, așa că începură să se pregătească pentru noapte.

Saburo îi aruncă o ultimă privire lui Temperance, dar se târî spre locul lui fără să mai protesteze. Oftă ușurată, se înfășură în bucata de pânză pe care o luase ca să se șteargă după scaldă, își puse bocceluța sub cap pe post de pernă inconfortabilă și se întinse pe pământul rece. Ryo se întinse alături de ea, îi trase brațul, înfășură o bucată de funie în jurul încheieturii ei, iar celălalt capăt îl legă în jurul propriei încheieturi. Nu părea a fi dispus să își asume niciun risc cu ea; îi aruncă o ultimă privire îndelungată, apăsătoare, apoi închise ochii și adormi aproape imediat.

În întuneric, Temperance se uita fix la el, urându-l mai mult decât urâse orice altă făptură omenească. Jură în sinea ei că va scăpa de el, chiar de va fi să fie ultimul lucru pe care-l va face în viața asta.

Capitolul 7

Nico cerceta încruntat linia țărmului, căutând orice semn care l-ar fi îndrumat către fugar.

– Nu poate să fi ajuns prea departe. Vâslitul e muncă grea, iar el e mult mai slab decât mine.

Haag se străduia din răsputeri să nu își arate excitația crescândă. Imaginația lui o luase razna, vizualizând scena care s-ar putea petrece dintr-o clipă în alta: duduia Marston înotând, complet goală, udă... Dorința i se aprinse imediat, aproape dureroasă în intensitatea ei, iar el se foi pe băncuța bărcii, inconfortabil în pantalonii deveniți dintr-odată prea strâmți.

Încercă să se calmeze și se concentră asupra vâslitului. Așa cum sperase, el fu primul om peste care dădu Noordholt când ieși din casă. Haag fu rugat să îl însoțească pe agentul principal într-o așa-numită „expediție delicată" de „recuperare" a unei „pușlamale" care s-a strecurat de pe insulă ca să înoate pe furiș undeva, mai sus pe coastă.

I-a luat ceva vreme lui Noordholt să-i convingă pe străjeri să îl lase să treacă poarta dinspre mare, dar în cele din urmă au înghițit povestea lui despre necesitatea de a vâsli către gurile golfului în căutarea unor mărfuri care au căzut în apă și au plutit în larg. Nu era o poveste prea plauzibilă, în opinia lui Haag, dar funcționase, iar acum erau singuri în larg, vâslind.

I s-a părut un moment potrivit ca să-și arate „cărțile", căci aici era sigur că nu îi auzea nimeni. În plus, Noordholt va afla oricum destul de curând, așa că Haag spuse pe un ton firesc:

– Nu are rost să vă mai prefaceți cu mine, *mijnheer*, știu că e femeie.

Nico întoarse cu violență capul și se încruntă fioros.

– Femeie? Ai vreo dovadă? Avea o voce atât de înghețată, încât Haag începu să simtă fiori reci pe șira spinării, dar reuși să-i susțină privirea. La urma urmelor, el era cel care avea cartea câștigătoare.

– Da. Am... am văzut-o.

– Adică vrei să spui că ți-ai spionat colegii de muncă aici, pe Dejima? Aș putea să pun să fii biciuit pentru asta. Noordholt avea o expresie severă, una care în mod normal l-ar fi făcut pe Haag să se retragă în cotlonul lui, dar acum știa că bărbatul merge la cacialma, așa că încercă să nu se lase intimidat.

– Să spunem că am avut motivele mele să fac asta. Cert e că am cerut-o în căsătorie, iar acum îmi dau seama cât de neascultătoare și încăpățânată e. Să facă una ca asta! Haag făcu un gest vag cu mâna spre mare. Cred că ați fi fericit să scăpați de această răspundere. Aș putea avea eu grijă de ea în locul dumneavoastră.

– Și dacă prefer să o fac eu însumi? Ochii șefului lui erau încărcați de o provocare la care Haag se grăbi să răspundă prompt.

Așa că rânji:

– Atunci mă tem că nu am altă alternativă decât să o denunț autorităților. Sunt sigur că realizați ce implicații pot apărea pentru poziția dumneavoastră dacă voi fi nevoit să fac asta... Lăsă fraza neterminată, în aer, dar spre surprinderea lui, Nico nu păru deloc intimidat, așa cum sperase Haag.

– Nu reacționez bine la amenințări, șuieră agentul principal. Vom discuta despre asta după ce o vom găsi, dar crede-mă, există și alte opțiuni decât cea amintită de tine. De pildă, aș putea să te arunc chiar acum în apă. Nu știi să înoți, nu-i așa? Un zâmbet fioros răsări pe buzele lui, iar Haag se înfioră.

Era adevărat, nu știa să înoate, dar nu-și imaginase că Noordholt ar fi vreun criminal. Bănuia că probabil încerca să câștige timp. Foarte bine, își putea permite să i-l acorde; și apoi, omul avea dreptate: mai întâi trebuiau să o găsească pe domnița cu pricina.

– Acolo, uitați acolo, o barcă! Zărise o bărcuță trasă pe un petic nisipos de plajă. Nu se zărea țipenie de om nici pe țărm, nici în apă. Haag se înfioră:

– Poate nu e cea pe care o căutăm noi?

– Există o singură cale de a afla. Noordholt schimbă direcția și începu să vâslească spre țărm.

Haag sări primul pe țărm, ajută să tragă ambarcațiunea lângă cealaltă și o legă de un copăcel.

Noordholt se duse să cerceteze.

– Nu-i nimic aici, mormăi el. Dacă a fost a ei, atunci de ce nu e aici? Între sprâncenele lui stufoase apărură cute de îngrijorare, iar Haag simți un nod în stomac. Unde s-a dus fata asta nesăbuită? Să fi fost îndreptățite suspiciunile lui, iar plecările ei să fie mai mult decât lăsase ea să se înțeleagă?

Au scotocit tot țărmul micului golf, dar nu au găsit nicăieri niciun semn al trecerii ei. Haag era pe punctul de a exploda, dar nu voia ca șeful lui să vadă cât de disperat era să o găsească pe duduia Marston, așa că încercă să își mențină o aparență cât mai calmă. În cele din urmă, Noordholt se așeză pe un bolovan, trecându-și degetele prin păr.

– Sper că nu a intrat pe insula principală. Una e să plece să înoate, dar așa ceva ar fi nebunie curată.

– Poate nu ăsta e locul..., sugeră Haag. Ar trebui să fie și alte golfuri ca ăsta de-a lungul coastei.

– Da, poate, dar..., aha, stai, așteaptă.

– Ce-i?

Noordholt se aplecă și luă ceva de pe marginea pietrei.

– Privește!

– Nu văd nimic! Haag se holba la mâna lui Noordholt, care părea a ține între degete un strop de văzduh.

– Uită-te mai aproape. Vezi? Câteva fire de păr blond, lung.

– Ah! Într-adevăr, Noordholt ținea între degete câteva fire groase, lungi, de păr blond-argintiu. Așadar, *a fost* aici.

– Așa s-ar părea. *A fost* fiind cuvântul-cheie.

Noordholt se ridică și mai cercetă o dată împrejurimile.

– S-ar putea să mă înșel, Haag, dar nu ți se pare că sunt o mulțime de urme de picior pe-aici? Arătă spre o parte a plajei

nisipoase. Sunt șterse, dar cu toate astea arată ca și cum ar fi fost o încăierare.

– Credeți că a fost atacată? Răpită? Dar de ce? Cine? La urma urmelor, e străină. Iar japonezii nici măcar nu ne suportă! Lui Haag nu-i plăceau deloc implicațiile poveștii ăsteia – îi scăpase momentan printre degete și nu putea s-o aibă în patul lui pe cât de repede și-ar fi dorit. Pe toți dracii!

– Ei bine, poate numai oficialitățile gândesc așa. Nu am cunoscut oameni obișnuiți, ca să știm ce cred ei despre noi! Fir-ar să fie! Dacă a fost răpită, cum mama naibii o s-o găsim noi?

– Nu am nicio idee. Haag simțea cum furia și dezamăgirea pun stăpânire pe el. Lucrurile luaseră o cu totul altă întorsătură decât își imaginase el. Fata asta proastă își dădea măcar seama câte necazuri provocase? Dacă va mai pune vreodată mâna pe ea, o să se asigure el că o va face să înțeleagă.

– Hai să intrăm puțin pe insulă, doar cât să vedem dacă e cineva în preajmă. Nu putem lăsa nimic la voia întâmplării.

Haag dădu aprobator din cap, prea nervos ca să-i mai pese unde merge. Ea dispăruse, iar ziua lui cea mare era distrusă. Ziua în care ea ar fi trebuit să își accepte soarta. Scrâșnind din dinți, mârâi:

– Care e de fapt numele ei? Presupun că nu Thomas!

Noordholt se opri în fața lui, pe cărarea îngustă, și făcu ochii mari de uimire. Apoi rânji batjocoritor:

– Vrei să te însori cu ea și nu-i ști nici măcar numele? Râse, un râs aspru, al cărui ecou se reverberă în pădurea din jur. De ce ți l-aș spune?

– Pentru că, dacă nu vreți, voi raporta autorităților că ruda dumneavoastră a dispărut, cea pe care ați ținut-o ilegal pe Dejima vreme de un an de zile, i-o trânti Haag. Spre satisfacția lui, zâmbetul lui Nico se stinse.

– Foarte bine. Numele ei este Temperance , dar să nu cumva să-ți închipui că îți voi permite să te duci să latri la poarta autorităților. De-acum înainte, nu te voi scăpa din ochi și, dacă îndrăznești să îngăimi o vorbă despre verișoara mea vitregă, ai să te trezești cu gâtul tăiat și cu limba smulsă. Am fost suficient de limpede?

Agentul principal era un bărbat înalt, musculos și foarte bine antrenat, care îl privea pe Haag de sus într-un fel anume, care-l făcea să se simtă slab și neînsemnat. O furie neputincioasă fu cât pe ce să îl sufoce. Se pare că nu va putea face nimic deocamdată, dar va aștepta momentul potrivit și, într-un fel sau altul, va triumfa. Va face totul pentru asta.

***

În ziua următoare, Ryo și ceata lui își continuară drumul, într-o tăcere care i se părea cât se poate de enervantă lui Temperance. Murea de nerăbdare să-i pună tot felul de întrebări despre destinația lor, despre planurile lui, dar, după câteva încercări de a înnoda o conversație, fu nevoită să renunțe sub amenințarea unei bătăi soră cu moartea dacă nu-și ține gura.

– Nu suport muierile vorbărețe, bombăni el, aruncându-i o privire ucigașă peste umăr. Cum Ryo era singura creatură care stătea între ea și un viol sigur din partea celorlalți membri ai cetei, ea consideră că ar fi mai prudent să facă ce i se spune. Dar, cu cât mergeau mai mult, cu atât era mai disperată după răspunsuri.

Se părea că lăsaseră de mult marea în urmă, căci toată ziua nu s-a auzit niciun zgomot de valuri, nimic. Temperance știa că fără ajutor, nu avea nicio șansă să-și găsească drumul îndărăt. Călătorind așa, pe insulă, pe cărări abia ghicite, s-ar rătăci rapid și și-ar pierde mințile. Așadar, chiar admițând că ar reuși să scape, cum s-ar putea întoarce în Dejima? Nu avea niciun ban ca să plătească un ghid și oricum ar fi probabil prinsă rapid, căci era clar că deghizarea ei nu mai păcălea pe nimeni. Era un gând îngrijorător, dar Temperance jură în sinea ei că va găsi o cale să se întoarcă. Încă nu era dispusă să abandoneze speranța.

În după-amiaza celei de-a doua zile, lui Temperance i se păru că o pală de vânt aduce un miros de mare. În mod sigur Ryo își conducea mica ceată în jos pe coastă. Ca o confirmare a acestei bănuieli, în scurt timp au ajuns la un cătun de pescari.

S-au oprit la marginea lui – lângă prima casă –, iar Ryo a descălecat –, trăgând-o și pe Temperance de pe cal. A aruncat hățurile unuia dintre oamenii lui.

– Mă duc să vorbesc cu căpetenia locului. Nu lipsesc mult, spuse el. N-o scăpați din ochi. Făcu un semn cu capul spre Temperance, apoi se depărtă.

Ceilalți bărbați o supravegheau îndeaproape, unii cu o expresie posomorâtă, alții – cu un ochi pofticios, precum diavolul de Saburo. Temperance îi ignoră. Era limpede că nu putea fugi pe jos, în timp ce ei erau în șa, așa că nici măcar nu se gândea să încerce. În schimb, cercetă din priviri cele câteva case risipite în jurul unei poienițe, lângă un golf mic, cu o plajă nisipoasă. Cele mai multe locuințe păreau vechi și măcinate de vreme; unele erau foarte șubrede, fiind făcute din lemn, cu acoperișuri instabile din stuf. Numai una era suficient de mare ca să cuprindă mai mult de o odaie, iar ea bănui că aceea trebuie să fie reședința căpeteniei așezării.

Bărbat de cuvânt, Ryo s-a întors în scurtă vreme, cu doi săteni după el.

– Oamenii ăștia o să aibă grijă de caii noștri și ne închiriază o barcă pentru câțiva bănuți, spuse el. Descălecarea, haideți, cu toții! Duceți-o la țărm!

Temperance se trezi înșfăcată iar de braț în timp ce alt tâlhar din ceata lui Ryo o împinse în direcția plajei.

– Unde suntem? Cum se numește locul ăsta? îndrăzni ea să întrebe, sperând că o astfel de informație ar putea-o ajuta în cazul în care ar fi reușit să scape la un moment dat.

Bărbatul ezită, apoi ridică din umeri:

– Locul ăsta se numește strâmtoarea Kammon și duce spre *Seto-naikai*, Marea Interioară.

Altă informație nu mai dădu, iar Temperance nu ceru lămuriri suplimentare, considerând că ceea ce aflase era suficient. Știa că strâmtoarea Kammon era în partea de nord-est a orașului Nagasaki. Nico îi vorbise odată despre asta. Dacă va reuși să scape, nu va trebui decât să țină lina coastei înspre sud-vest, ca să se poată întoarce. Va fi foarte greu, desigur, dar nu imposibil,

dar va trebui să încerce cât mai repede să fugă, înainte de a fi prea târziu.

Când s-au îmbarcat, Temperance a avut ghinionul să fie așezată lângă Saburo, care a prins-o strâns de încheietură cu degetele lui puternice, murdare. Ea îl fulgeră cu o privire încărcată de scârbă, dar stătu cuminte în așteptarea momentului potrivit, încercând să își reprime senzația că sângele nu îi mai curgea în mâna pe care o strângea tâlharul. Avea spasme la stomac, dar încercă să rămână impasibilă, ca să nu stârnească nicio bănuială.

Când mica ambarcațiune ajunse în gura golfului, își încercă norocul, știind că s-ar putea să nu mai aibă altă oportunitate. Se întoarse brusc și îl lovi pe Saburo în nas cu toată puterea ei. El urlă de durere și dădu drumul la încheietura fete. Temperance sări în apă și începu să înoate cu disperare. La urechi îi răzbăteau vag strigăte de furie, dar le ignoră și se concentră asupra înotului, încercând să zboare prin apă cum nu o mai făcuse niciodată până acum. Își mobiliza fiecare mușchi, încercând să se depărteze cât mai mult cu putință. Trebuia să ajungă la țărm înainte ca Ryo și oamenii lui să izbutească să întoarcă barca. Singura ei șansă era să se ascundă printre copaci până ce se vor da bătuți și vor renunța să o mai caute.

O vreme i s-a părut că a reușit. A continuat să despice cu viteză valurile, privind din când în când în sus, ca să se asigure că menține direcția corectă, dar nu peste mult timp auzi zgomotul urmăritorilor. Uitase că barca era echipată atât cu rame, cât și cu pânze, iar Ryo nu a pierdut deloc vremea și și-a pus oamenii la treabă. Au venit după ea cu o viteză pe care ea o crezuse imposibilă și, în ciuda eforturilor ei, în scurt timp au prins-o din urmă.

O lovitură în moalele capului cu ceva greu – probabil o vâslă – a oprit-o, ceea ce i-a dat vreme lui Ryo și oamenilor lui să o tragă în barcă. Aproape orbită de durere, s-a luptat totuși să scape de brațele care o trăgeau din mare, lovind, mușcând și strigând ca o posedată, dar nu i-a fost de niciun folos. Pur și simplu erau prea puternici pentru ea și, în plus, era într-un

dezavantaj cu atât mai mare cu cât era amețită de lovitura în cap.

A fost trasă peste bord și aruncată în fundul bărcii într-o băltoacă, precum un pește prins în cârlig. Aerul îi ieșea șuierând din plămâni și zăcea acolo, învinsă. Deschise larg gura ca să respire, tușind și scuipând apa care-i intrase în plămâni în timpul luptei.

– *Baka jaro!* Proasto! Femeie nebună, ce-a fost în capul tău? Nu poți scăpa de mine. *Chikusho!* Ryo își ieșise cu totul din fire iar chipul lui era schimonosit de furie. Continuă cu o lungă tiradă împotriva femeilor în general și a ei în particular până când i se tăie răsuflarea de atâta enervare.

Temperance nu-l băgă în seamă. Capul îi zvâcnea dureros și duse mâna la spate să simtă umflătura pe care o simțea crescând. Degetele i se năclăiră de sânge cald și se înfioră, apoi închise ochii, recunoscându-se înfrântă. Ryo avea dreptate. La ce s-o fi gândit? Ei erau o duzină, iar ea era singură. Dacă va fi să se întoarcă vreodată la verișoara ei, atunci va trebui să-și pună toată speranța în Dumnezeu.

Numai El o mai putea salva acum.

Capitolul 8

Kazuo îngenunchease în fața unuia lui Tanaka, unul dintre bărbații ale căror nume apăreau pe documentul care pecetluise soarta tatălui lui.

– Așadar, vrei să te angajezi în gospodăria mea?

– Da, stăpâne, răspunse el, fără a se uita în sus, fără să se ridice, ținându-și capul jos, cu fruntea aproape atingând podeaua.

Auzi un foșnet de hârtie, probabil bărbatul citea scrisoarea pe care o adusese cu el. Era un document care se presupunea a veni din partea unui lord ale cărui domenii erau în nordul

îndepărtat. Bărbatul acesta, Ebisu-*sama*, era bătrân şi bolnav, nu călătorea decât foarte rar, iar Kanno senior s-a gândit că e destul de sigur să folosească numele lui într-o scrisoare falsă. Bătrânul *daimyo* nu va afla niciodată şi, în orice caz, lordul Ebisu a fost întotdeauna un bun prieten al tatălui lui Kazuo şi fără îndoială le-ar fi susţinut povestea, în cazul în care s-ar fi ajuns aici.

– Până va apuca cineva să-ţi verifice recomandările, tu vei fi plecat de mult, îi spusese Kanno cel bătrân. Nu vreau să stai mai mult de câteva săptămâni în fiecare loc, fiule. S-ar putea să fie prea periculos.

Kazuo a încuviinţat şi acum se ruga ca bărbatul din faţa lui să nu suspecteze nimic. Ştia că viaţa lui se va termina dacă va fi prins afară, iar şansele tatălui lui de a-şi găsi dreptatea se vor spulbera.

– Şi de ce-ai venit la mine, dintre toţi oamenii din regiunea asta, tinere? Vocea era poruncitoare, abruptă, şfichiuindu-l pe Kazuo ca un bici, ca şi cum bărbatul ar fi încercat să găsească cu orice preţ un punct slab.

– Pentru că mi s-a spus că sunteţi un bărbat care se bucură de mare preţuire în ochii stăpânului nostru, *Shogunul*, domnule. Ce şansă mai bună de a avansa în societate aş putea avea decât să lucrez pentru un astfel de om?

– Hmm. Linguşitor, ei?

Kazuo îşi ţinu răsuflarea. Mersese prea departe? Înălţimea Sa era un bărbat inteligent şi nu se mai auzise ca cineva să caute de lucru în alt clan decât acela în care s-a născut. Dacă, dintr-un motiv sau altul, şeful clanului lui nu dorea să îl angajeze, nu-i rămânea decât să devină *ronin*.

– Mai e şi faptul că mă înrudesc cu clanul Domniei Voastre, dinspre mamă. Deşi destul de departe.

Vestea asta păru a pica bine.

– Foarte bine. Poţi intra în garda mea şi, dacă munceşti cu sârg, te voi promova. Dar nu uita, nu voi tolera lenea sau neîndeplinirea datoriei. Şi am o memorie bună. Nu voi uita să îţi urmăresc progresele. Ai înţeles?

– Da, stăpâne. Mulțumesc, sunt foarte recunoscător. Kazuo făcu încă o plecăciune, atingând podeaua cu fruntea, în vreme ce fierea îi urcă în gât. Voia să-l omoare pe omul ăsta, nu să încline și să șteargă colbul podelei cu fruntea dinaintea lui, dar nu se afla aici pentru răzbunare. Dacă voia să-și ajute cu adevărat tatăl, avea nevoie de dovada trădării.

Avea cel mult patru săptămâni să o găsească.

***

Temperance, Ryo și oamenii lui au navigat zile în șir de-a lungul coastei nordice a *Seto-naikai,* trăgând la țărm în locuri pustii, liniștite, cu plaje nisipoase, ca să se odihnească, să mănânce și să-și împrospăteze proviziile de apă. Marea Interioară era presărată cu sute de insulițe și era extraordinar de frumoasă, mai ales în amurg, când cerul se colora în roșu înflăcărat, portocaliu și auriu. Era exact genul de priveliște pe care Temperance își dorise să o vadă, dar în actualele circumstanțe, era total neinteresată de frumusețile din jur.

Cea mai mare parte a timpului stătea ghemuită la pupă, lângă Ryo, care îi însărcinase pe ceilalți cu cârma și vâslele, ca să o poată supraveghea permanent. Oricum, în calitatea lui de șef al cetei, era sub demnitatea lui să facă astfel de lucruri, își spuse Temperance în sinea ei. Sau poate pur și simplu nu știa cum. Indiferent ce-ar fi fost, era lipită de el, și ori de câte ori trăgeau la țărm, o lega de încheietura lui.

– În cazul în care îți dă prin minte să mai sari o dată, îi spuse el cu un rânjet. Vei fi fiind tu o bună înotătoare, dar crede-mă, nu vrei să încerci aici. Sunt niște curenți care pot trage la fund în câteva secunde un bărbat zdravăn, darămite o femeie plăpândă.

În loc de orice răspuns, Temperance îi aruncă o căutătură cruntă. Nu-i mai păsa de nimic, iar în primele câteva zile o duruse atât de tare capul, încât abia dacă fusese în stare să vadă ce-i în jurul ei. În ceasurile de după încercarea ei nefericită de evadare s-a văzut nevoită să facă față și neplăcerii de a

sta acolo cu hainele ude, lipite de piele, iar materialul îmbibat de sare îi irita peste măsură pielea fină. Nimeni nu avea haine de schimb, dar, chiar dacă ar fi avut, oricum nu s-ar fi oferit să i le dea. Mai târziu, după ce s-au uscat în sfârşit, erau țepene, aspre și ușor lipicioase, îmbibate cum erau cu sare.

Presupunea că se îndreptau spre un loc numit Kobe – cel despre care amintise Ryo –, dar nu avea nicio idee unde putea fi sau cât mai aveau de mers până vor ajunge acolo. Dacă mergeau cu barca, înseamnă că ori era cea mai rapidă modalitate, ori așezarea se afla de cealaltă parte a strâmtorii ori la țărmul acestei Mări Interioare. Va trebui să aștepte și să vadă.

În general Ryo o ignora, dar după câteva zile s-a mai calmat, iar ea a început să-l simtă plictisit și nerăbdător. Începu să se uite la ea de parcă ar fi cumpănit dacă să înceapă sau nu o conversație, dar a încercat să se abțină. Numai că, la un moment dat, nu a mai rezistat.

– Așa, și ia spune, de ce ai venit aici? zise el nitam-nisam, dorindu-și cu evidentă disperare să-și omoare cumva timpul.

Temperance, care era adâncită în propriile ei gânduri, se întoarse încet şi îl privi:

– Aici?

– În Japonia, o lămuri el.

Ea ridică din umeri.

– Am auzit multe despre țara voastră și am vrut să o văd cu ochii mei. Nu mi-am dat seama că voi fi obligată să rămân permanent pe o insulă minusculă, închisă practic pe Dejima.

– Ei bine, o vezi acum, spuse el cu o strâmbătură batjocoritoare. Îți place? E așa cum ți-ai imaginat-o?

– Nu e nimic în neregulă cu țara voastră, mormăi Temperance. Cu compania am o problemă.

– Vrei să spui că nu suntem suficient de buni pentru tine? Întrebarea fu însoțită de o privire superioară de la înălțimea nasului lui coroiat, iar Temperance nu era sigură dacă o lua peste picior sau nu.

Îi aruncă o privire ostenită, apoi se uită sugestiv la funia legată în jurul încheieturii:

– Cred că aş prefera să nu fiu legată de ghidul meu. Aşa, poate aş avea şi eu parte de o experienţă mai plăcută.

– Îmi dai cuvântul tău de onoare că nu vei mai încerca să scapi?

– Nu.

– Vezi, atunci nu pot renunța la legătoare, nu?

Au rămas tăcuţi câteva clipe, dar cum el părea a fi într-o dispoziţie atât de expansivă, Temperance hotărî să încerce să ducă discuţia mai departe.

– Îmi poţi spune mai multe despre ţara ta, te rog? Nu am nicio idee despre cât de mare e.

Asta nu era întru totul adevărat, căci Midori îi povestise destule, dar îşi spuse că Ryo ar trebui să ştie mai multe, căci era un proscris, iar astfel de oameni se mişcă mereu de colo-colo.

El păru uşor surprins de întrebare, dar intră în joc:

– Japonia se întinde pe patru insule mari şi sute de insule mici. Acum tocmai ce am trecut de Kyushu şi ne îndreptăm spre insula cea mai mare, Honshu. Locul spre care ne îndreptăm se numeşte Kobe, aflat nu departe de marele oraş Kyoto, unde trăieşte Împăratul, dar asta e ceva mai adânc, în interiorul insulei. La sudul Mării Interioare este o altă insulă mare, Shikoku, iar despre a patra, Hokkaido, care e departe, spre nord, ţi-am spus deja. Dar eu nu am fost niciodată acolo.

– Ţara ta pare a fi foarte mare, nu?

El încuviinţă.

– Da, dar cum relieful e în mare parte muntos, cei mai mulţi locuiesc în jurul coastei sau în văile adânci dintre piscuri. Sunt mulţi codri întinşi şi numeroase lacuri. Cel mai uşor de călătorit e pe calea apelor, care e şi cea mai rapidă variantă.

– Înţeleg. Mulţumesc.

– Acum nu vrei să-mi povesteşti şi tu despre ţara ta? De unde vii şi cât de departe este?

Părea sincer interesat ori poate era doar plictisit şi avea chef de taclale, să treacă timpul mai uşor, îşi spuse Temperance în sinea ei; în orice caz, nu vedea la ce i-ar putea folosi ceea ce i-ar spune despre ea.

– Și eu vin dintr-o țară insulară. Se numește Anglia, iar ca să ajungem de acolo până aici a trebuit să navigăm nouă luni peste oceane imense și multe alte țări. Și eu am trăit pe coastă, deși Anglia nu are prea mulți munți, așa că e populată pe tot teritoriul.

Au povestit așa, despre țările lor, comparându-le calitățile și evidențiind diferențele dintre culturi și condițiile de viață. Temperance aproape că ar fi putut uita circumstanțele acestei tovărășii. I se părea fascinant să poată vorbi despre toate acestea cu un japonez adevărat, numai că ori de câte ori el gesticula ca să-și întărească un punct de vedere, funia se freca de încheietura ei și îi amintea că e o biată captivă. Cu toate că Ryo se dovedise a fi un om interesant și îi arătase o altă latură a personalității lui, el rămânea cel care o prinsese, temnicerul ei, lucru pe care ea nu avea cum să-l ignore.

– De ce îmi faci una ca asta? întrebă ea în cele din urmă, exasperată. Ești un bărbat inteligent. Sunt sigură că ai putea găsi modalități mai bune de a câștiga bani.

El păru luat prin surprindere de întrebarea ei și își feri privirea. Era ca și cum între ei s-ar fi ridicat brusc același zid, iar Temperance aproape că regretă că îi pusese această întrebare.

– Există lucruri despre țara mea pe care tu nu le poți înțelege, spuse el.

– Atunci explică-mi, te rog. Chiar vreau să știu, din tot sufletul.

El scutură din cap.

– Nu. Motivele pentru care te-am capturat și te voi vinde nu te privesc. Nu am de ales; așa trebuie să fie. Îmi pare rău pentru asta, dar nu te pot duce înapoi, dacă asta vrei să mă rogi.

– Și dacă semenii mei ți-ar plăti pentru aducerea mea înapoi?

El zâmbi melancolic.

– Și în același timp să informeze autoritățile? Nu, mulțumesc. Cum ai spus și tu, prost nu sunt. Întoarse capul, arătându-i că discuția lor s-a încheiat: Acum gata cu vorbăria, am nevoie de puțină pace și liniște.

Temperance făcu ceea ce i se spuse și își ținu gura. I se părea că a făcut ceva progrese și probabil ar fi fost în folosul ei să se comporte cu mănuși cu el, căci cine știe, poate îl va determina să revină la sentimente mai bune. Deocamdată, trebuia să se mulțumească doar cu ceea ce obținuse.

***

A doua zi, Ryo s-a mai înmuiat, fiind din nou vizibil plictisit, așa că au vorbit din nou.

– Vorbești foarte bine limba noastră. Unde ai învățat? întrebă el.

– Verișoara mea m-a învățat. Vorbește fluent japoneza, iar eu am vrut să pot înțelege ce se vorbește în jurul meu.

Din fericire, bărbatul nu a întrebat cum a învățat verișoara ei această limbă, iar Temperance s-a gândit că probabil ar fi mai bine să nu amintească numele lui Midori. Nu voia să îi creeze probleme pentru că a învățat-o limba locului. Așa că a schimbat subiectul, iar Ryo era fericit să-i vorbească despre țara lui și obiceiurile nipone, cu condiția ca ea să îl răsplătească cu povești despre Anglia și alte națiuni europene. Dar refuză categoric să vorbească despre ceea ce avea să se întâmple cu ea.

– Nu-i treaba ta deocamdată, doar atât părea dispus să îi spună.

În consecință, spaima lui Temperance față de ceea ce o aștepta creștea cu fiecare zi. Mintea ei plăsmuia tot felul de destine îngrozitoare, cărora nu avea nicio șansă să li se sustragă. Cu cât se străduia mai mult să nu se gândească, cu atât mintea ei se întorcea iar și iar la cele câteva indicii care-i scăpaseră lui Ryo.

Urma să o vândă ca pe o sclavă. Auzise despre un om care ar fi fost interesat să o cumpere. Ce fel de om ar cumpăra o femeie și ce ar putea face cu ea? Îi veneau în gând două lucruri: ori o punea la muncă grea, ori îi voia trupul. Munca grea nu o speria, căci era puternică și sănătoasă și, înainte de a veni în Japonia, nu cunoscuse prea multe momente de lâncezeală; dar

gândul că cineva i-ar putea stăpâni trupul, că ar putea face ce vrea cu el o îngrețoșa profund.

Și-ar fi dorit ca Ryo să îi spună – dacă ar fi știut, s-ar fi putut pregăti mintal pentru ceea ce avea de înfruntat. Dar, ori de câte ori încerca să îl tragă de limbă, el amuțea și se ducea să se așeze în altă parte a bărcii, legând-o de un bărbat pe nume Jiro. Acesta avea o expresie absentă, care îi spunea clar lui Temperance că nu avea niciun chef să intre în vorbă cu ea. Se întreba de ce se va fi temând Ryo – oare de faptul că ea ar putea să-l determine să vadă cât greșește? Că i-ar trezi conștiința?

În ciuda îngrijorării permanente, Temperance era atât de plictisită încât aproape că i-a venit să chiuie de bucurie când au ajuns la destinație. Era o binecuvântare să pășească din nou pe pământ, dar a avut impresia că pământul i se clatină sub picioare și a trebuit să facă eforturi serioase ca să-și controleze corpul, care se credea în continuare legănat de valuri. Nu au intrat în Kobe, ci au ocolit orașul, mergând pe cărări mici, printre sate, îndreptându-se spre nord-vest.

Pe Temperance începeau să o doară picioarele.

– De ce nu putem folosi niște cai, Ryo-*san*?

– Nu sunt un sac de bani, răspunse el, ceea ce o făcu să realizeze că probabil bărbatul avea o nevoie disperată de suma ce urma să o încaseze pe ea. Era adevărat că el și oamenii lui erau îmbrăcați în haine vechi, zdrențuite și mâncau foarte puțin, deci era limpede că nu o duceau deloc bine. Asta nu îmbunătățea deloc lucrurile pentru ea, dar măcar așa putea înțelege că ceea ce făcea Ryo era o necesitate, nu un gest izvorât din lăcomie. După această mică discuție, a mers în continuare fără să se mai plângă.

Au trecut pe lângă plantații ordonate de orez cu spice grele, care sugerau că se apropia vremea recoltei. Plouase foarte mult în ultimele două zile, ceea ce le-a îngreunat și mai mult; umiditatea părea și mai insuportabilă în interiorul insulei, fără briza ușoară a mării, cu care Temperance se obișnuise. Făcu eforturi să meargă mai departe, și trecu pe lângă case asemenea celor pe care le văzuse în cătunul de pescari, îngrămădite

laolaltă în așezări mici. Toți oamenii pe care îi întâlneau păreau osteniți și asupriți. Se vedea de la o poștă că țăranii aveau o viață grea în țara asta, iar lui Temperance îi păru rău pentru ei. Se întreba cât li se îngăduia să păstreze pentru ei din ceea ce produceau – nimeni nu părea a muri de foame, dar aparențele puteau fi înșelătoare.

Tocmai când Temperance își spunea că picioarele ei nu vor mai supraviețui încă unui ceas de marș forțat, au ajuns la o așezare ceva mai mare, care părea a fi crescut în mijlocul unei răscruci de drumuri. Era un adevărat du-te-vino: cotigi, cai, oameni care se învârteau de colo-colo, iar în mijloc – o clădire mare, întinsă.

– Ce este locul ăsta? îndrăzni Temperance să îl întrebe pe Jiro.

Acesta se holbă la ea de parcă ar fi fost complet idioată:

– Ce-ar putea să fie, un han, replică el, ca și cum ar fi crezut că toată lumea ar trebui să știe asta. Poate așa ar fi fost, dacă erai japonez, își spuse Temperance, dar ea de unde să știe, dacă nu mai văzuse niciodată unul?

– E o casă de ceai în spate, adăugă Jiro cu un fel de strâmbătură libidinoasă. Temperance se întrebă de ce o casă de ceai îi stârnea o asemenea reacție, dar nu apucă să îl întrebe.

– Vino. Ryo o prinse de braț cu ceva mai multă delicatețe și o luă înainte, deschizând drumul spre hanul care, privit mai îndeaproape părea gata să se năruiască, nefiind în cea mai bună stare. Ryo nu părea a se grăbi prea mult; de fapt, dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, ar fi putut jura că își târăște picioarele, ceea ce era destul de ciudat. Oare avea îndoieli? Îi aruncă o privire plină de speranță, dar el refuză să o privească în ochi. În schimb, înjură în barbă și o împinse pe un hol.

Au fost introduși într-o încăpere privată, unde Ryo și doi dintre oamenii lui s-au așezat pe pernuțe, în timp ce celorlalți li s-a spus să aștepte afară. Temperance a fost lăsată să stea în picioare într-un colț; i se pusese un nod în stomac și realiză că acesta era locul în care își va cunoaște soarta.

Intră proprietarul hanului, iar Temperance avu o reacție rapidă de respingere la vederea bărbatului mărunțel cu degete grăsuțe, încărcate de bijuterii.

– Imada-*san*. Ryo se ridică, iar cei doi bărbați se salutară ca și cum ar fi fost doi vechi prieteni. Inima lui Temperance prinse a tremura și mai tare.

– De data asta ți-am adus ceva extraordinar, ceva ce cred că unul dintre clienții tăi va aprecia peste măsură. Știi despre cine vorbesc.

– Desigur, desigur.

Ryo arătă spre Temperance, iar Imada păși spre ea să o cerceteze; când fata ridică spre el ochii aceia albaștri care scânteiară pe sub borul pălăriei, încărcați de dispreț, bărbatul dădu un pas îndărăt:

– *Chikusho!* Ce-i asta, prietene?

Ryo îi scoase pălăria, apoi îi desfăcu părul din strânsoare, iar pletele ei căzură pe umeri, într-o neorânduială argintie. Temperance se amuză puțin văzându-l pe Imada-*san* strâmbând efectiv din nas la vederea chipului ei.

– O *yuki onna?* șopti el, făcând ochii mari.

Ryo clătină din cap.

– Nu, nu e un duh al zăpezii, ci o *gai-jin*. Vine dintr-o țară foarte, foarte depărtată și m-am gândit că acel client al tău ar fi interesat să o adauge la colecția lui. Apoi continuă cu voce scăzută: Evident, autoritățile nu trebuie să afle de existența ei. La drept vorbind, ea nu are ce căuta în țara noastră, dar, după ce se va afla sub protecția noului ei stăpân, mă îndoiesc că asta va fi o problemă.

– Nu, într-adevăr. Va fi în siguranță acolo.

Temperance era din ce în ce mai deranjată de faptul că se vorbea despre ea ca și cum nu ar fi fost de față, dar în egală măsură și extrem de îngrijorată, dacă viitorul ei urma să fie legat de acest bărbat înfumurat.

– Unde va trebui să merg, vă rog? Am dreptul să știu!

Imada se încruntă la ea.

– Nu ai niciun drept, fato. Ține-ți gura sau va fi rău de tine!

Se întoarse spre Ryo și cei doi bărbați începură să discute despre plată.

– Cât? Nu se poate! Imada-*san* arăta de parcă l-ar fi lovit un trăsnet la auzul sumei cerute de Ryo, iar Temperance avu sentimentul că acesta din urmă ezita să o vândă și tocmai de aceea ceruse o sumă dincolo de orice închipuire. Se uita în continuare înspre ea cu o sprânceană ridicată, foindu-se pe pernuță de parcă nu ar fi fost tocmai în largul lui. Pe de altă parte, ce altă opțiune avea Ryo? Știa că, dacă nu o va vinde, el și oamenii lui vor rămâne fără niciun ban. Fără mâncare. Iar ceilalți vor fi cu siguranță furioși dacă vor afla că au bătut atâta drum degeaba.

Temperance încercă să rămână calmă, dar panica începea să pună stăpânire pe ea la gândul că va trebui să rămână aici. A fost destul de rău că a fost capturată de Ryo și oamenii lui; dar să fie lăsată aici cu străinul ăsta necioplit era de departe mult mai rău. Se uită în jur după o cale de scăpare, dar ușa era barată de oamenii lui Ryo, iar altă cale de ieșire nu exista. Negocierea s-a încheiat mult prea repede. Imada a fost de acord cu suma imensă, lucru care păru a-l uimi pe Ryo. Hangiul ieși să aducă banii, mormăind ceva în barbă, iar Ryo o țintui cu o privire aproape sfidătoare.

– Să faci ce-ți spune, dacă nu, să știi că o să te bată, o avertiză. Îți spun asta pentru binele tău. Imada-*san* nu e omul cu care să te joci. Va încerca să ia un preț bun pe tine, așa că te va trata bine dacă ai să te porți frumos, dar nu va ezita să te pedepsească dacă ai să calci pe de lături.

– Și mă lași cu monstrul ăsta? Ce fel de om ești, Ryo, dacă ești în stare să faci una ca asta unei femei fără apărare?

– Un om care are nevoie de bani și care nu-și permite să fie sentimental, i-o trânti el. *Sayonara*. Făcu o scurtă plecăciune și se întoarse să-și primească banii de la Imada, care se întorsese în odaie.

– Ai să plătești pentru asta, Ryo! strigă Temperance după el. I se păru că-l vede tresărind, dar probabil doar i se păruse. În câteva clipe Ryo și ai lui se făcură nevăzuți, iar ea își reprimă cu greu pornirea de a fugi după ei.

Imada păși spre ea și o lovi cu dosul palmei peste obraz.

– Taci din gură! îi spuse. Acum vino cu mine. E vremea să îți începi ucenicia, deși ai depășit de mult vârsta cuvenită.

– Ucenicia? Ce ucenicie?

Altă palmă. Lui Temperance îi vuiau urechile.

– Ți-am spus să taci! Ești la fel de surdă pe cât ești de urâtă?

De data asta își învățase lecția și nu mai scoase un sunet. În schimb, își adună în priviri toată furia care clocotea în ea și avu satisfacția să-l vadă întorcându-se. Bombăni ceva despre „blestemata de *yuki onna*", ceea ce îi dădu o rază de speranță. Se rugă în gând ca omul să se teamă de duhuri, căci avea de gând să îi arunce priviri malefice ori de câte ori i se va ivi ocazia.

Capitolul 9

Pe Dejima, îi auzise pe olandezi glumind despre femeile rătăcite care frecventau insula, iar comentariile lor nu erau deloc măgulitoare.

– Acum ești o *shinzo*, deși ești cam bătrână pentru asta, i-a spus Imada. Vei fi instruită în artele curtezanelor. Mă aștept să înveți cât mai repede, căci la drept vorbind ar fi trebuit să începi la cincisprezece ani.

– *Shinzo!* Află că eu sunt o femeie onorabilă! protestă Temperance, șocată până în străfundurile ființei ei de perspectiva aceasta, deși bănuise ceva încă din clipa în care pășise în hanul lui Imada.

– Nu mă voi supune niciunui bărbat cu excepția soțului meu! declară ea răspicat, încercând cu disperare să arate ca și cum ar fi avut cu adevărat un cuvânt de spus în acest sens.

Imada îi aruncă o privire ranchiunoasă și zise sarcastic:

– Nu-mi pune răbdarea la încercare, smintito! Ha! Și unde, mă rog, ai să ți-l găsești? Nu, dacă vrei să supraviețuiești, va trebui să faci ceea ce ți se spune. Nu vreau să mai aud o vorbă. Cum am spus, mă aștept să înveți repede. Nu vreau să stai aici

la nesfârșit, în casa și pe mâncarea mea, și să nu am niciun profit de pe urma ta. Socotește-te norocoasă că nu te pun imediat la lucru. Am alte planuri pentru tine.

O împinse pe Temperance de la spate cu un gest nu tocmai delicat, iar ea se împiedică și intră într-una dintre casele construite în unghiuri drepte din spatele hanului.

– Aici este casa de ceai, aici locuiesc și muncesc fetele mele.

Temperance se uită în jur și pricepu în sfârșit de ce Jiro zâmbise cu subînțeles la auzul cuvintelor „casa de ceai". Se pare că era doar un alt nume pentru bordel, cel puțin așa părea la o primă vedere.

Imada îi întrerupse șirul gândurilor:

– Va trebui să asculți și să urmezi instrucțiunile, atât, și nimic mai mult. Până și o străină ar trebui să fie în stare să facă asta. Nyoko!

Repetă ultimul cuvânt până când o fată drăguță, dar șleampătă apăru în ușă și se îndreptă spre ei. Avea hainele șifonate, părul încâlcit îi cădea în neorânduială peste față și pe spate, iar pe obrazul ei erau vizibil dârele de pudră. Totuși, Temperance nu avea nicio îndoială că, odată spălată și îmbrăcată cu haine curate, fata era probabil extrem de atrăgătoare, mai ales pentru sexul opus. Emana suficientă siguranță de sine, iar ochii ei păreau a glăsui despre cine știe ce cunoaștere secretă, ceea ce o făcu pe Temperance să nu se simtă deloc în largul ei. Va ajunge și ea să arate așa? Era un gând teribil.

– Ce-i? întrebă Nyoko, venind în întâmpinarea lor cu o sprânceană ridicată. O măsură pe Temperance din cap până-n picioare. Pe toți zeii! Ce mi-ai mai adus de data asta? Ți-ai pierdut mințile cu totul?

– Nu-mi vorbi mie pe tonul ăsta! Te-am mai avertizat, se răsti Imada la fată, care abia dacă-l băgă în seamă. Asta e... cum te cheamă?

Temperance se hotărî să nu își folosească numele adevărat, oricum i se părea că trăiește viața altcuiva:

– Mi se spune Shinju, minți ea, amintindu-și de Kazuo, care îi spusese că seamănă cu o perlă.

– Foarte rezistent, spuse Nyoko cu o voce tărăgănată, apucând-o pe Temperance de păr și trăgând cu putere.

– Au!

Nyoko ridică din umeri:

– Verificam dacă nu e perucă. O culoare îngrozitoare, pare mort. Poate ar trebui să-l vopsim?

– Nu! sări Imada, susținând protestul lui Temperance. Nu îți este permis să o schimbi în niciun fel. Doar învaț-o ceea ce trebuie să știe ca s-o pot vinde. Câteva maniere, mersul adecvat, lucrurile elementare. Nu știe nimic, e ca țărăncuțele alea pe care ni le tot aduc, deși asta e mult mai bătrână. Câți ani ai?

– Optsprezece, răspunse Temperance cu o strângere de inimă. La urma urmelor, ce-o interesa pe Nyoko câți ani avea?

– Neatinsă? Nyoko pusese întrebarea cu o sprânceană ridicată, ca și cum una ca asta ar fi de neimaginat.

– Da, desigur! Temperance avea obrajii în flăcări, obligată fiind să vorbească despre asemenea detalii intime în fața unui bărbat, dar el nici măcar nu o băgă în seamă.

– Va trebui să verifici, îi spuse lui Nyoko.

– Cum? Nu, nu poți face asta!

– Mi se pare că ți-am spus să nu vorbești decât dacă ți se permite, nu? se răsti la ea Imada, ridicând mâna ca și cum ar fi voit să o lovească din nou. Nu înveți prea repede, nu?

Temperance îl privi crunt, dar nu mai spuse nimic. În schimb, scrâșni din dinți în tăcere, iar furia prinse a clocoti în ea. Ce fiu de cățea! I-o va plăti ea cumva.

– Ei bine, atunci vino cu mine, nu avem toată ziua la dispoziție, spuse Nyoko și se întoarse cu spatele la Imada. Am s-o aduc pe bătrâna Mai să mă ajute. Sunt prea ocupată, nu pot sta cu ea tot timpul.

– Fă tot ceea ce crezi de cuviință, mormăi Imada. O vreau gata în două săptămâni.

– Două săptămâni? Nyoko se holbă la el de parcă ar fi fost nebun. Cel puțin trei, dacă nu chiar patru.

– Două și jumătate, nicio zi în plus. Se răsuci pe călcâie și plecă.

Nyoko o privi pe Temperance cu un dezgust nedisimulat.

– Ai face bine să înveți repede, altfel...

Temperance îi întoarse o privire sfidătoare, deși în sinea ei tremura și era îngrozită de moarte.

Voi face orice ca să plec de aici, își zise în gând.

– Hai, arată-mi unde trebuie să merg.

***

Hanul și casa de ceai ale lui Imada erau numite *Salcia Plângătoare,* pesemne pentru că în curte sau pe malul vreunui râu din apropiere se va afla un astfel de copac, dar Temperance nu avea șansa să vadă cu ochii ei, pentru că nu i se permitea să iasă. Schimbase o închisoare, cu alta.

– Tu trebuie să stai în casă, i-a spus Nyoko, adăugând că Imada avea permanent paznici postați în fața ușii de la intrare. Ne apără pe noi, fetele, de intruși, a mai adăugat ea, dar cu o strâmbătură care grăia clar că nu acesta era principalul lor scop.

– Poți dormi aici.

Nyoko împinse ușa glisantă a unei odăi micuțe, deja plină ochi cu fete, câteva nu mai mari de cinci, șase ani. E un *futon* liber în colț și mai târziu o să-ți aducă cineva o pătură.

Temperance privi îndelung salteaua ponosită, care părea desfundată și inconfortabilă, murdară de tot soiul de pete de origine nedeterminată. Îi veni să vomite și trebui să își reprime un fior. Ce departe era de *futon*-ul moale pe care-l lăsase în urmă la Dejima, pe care Akio îl aerisea conștiincios în fiecare dimineață. Dar probabil că, date fiind circumstanțele, ar trebui să fie recunoscătoare că avea un loc unde să pună capul, numai că nu putea simți niciun strop de gratitudine. În schimb, își blestema soarta crudă care o adusese în fundătura asta, deși partea rațională a creierului ei știa că vina îi aparținea în întregime.

În odaie plutea un miros stătut, de rânced, iar pereții erau din lemn nelăcuit, zgâriat și degradat de vreme. Carpetele *tatami* de pe jos erau niște zdrențe.

– Nu se poate în altă parte? o întrebă ea pe Nyoko, urându-se pentru tonul ei jalnic, dar incapabilă să reziste să nu pună această întrebare.

Nyoko se uită la ea ca și cum nu și-ar fi auzit urechilor:

– Nu, nu se poate. Nu e destul de bine pentru înălțimea și atotputernicia ta?

Temperance nu-i răspunse. Ce rost ar fi avut? Se uită de jur împrejur la chipurile celorlalte fete. Cele mai multe aveau o expresie resemnată, ca și cum ar fi fost bătute ca să se supună, iar acum își acceptaseră soarta. Numai cele mai frumușele, cele care erau evident cerute de clienți, mai aveau în ele o urmă de vioiciune. Altele, ca Nyoko, păreau destul de calculate şi în mod sigur erau genul care arătau o falsă voioşie ori de câte ori se apropia de ele un client. Toate îi provocară lui Temperance o senzație de greață insuportabilă.

Încleştă pumnii. În niciun caz nu va putea accepta vreodată o astfel de viață.

Trebuia să găsească o cale de scăpare. Repede.

***

– Nu există niciun suflet pe care să-l putem întreba? Nimeni care să o fi văzut?

Haag se uita la Midori, concubina lui Noordholt, care-și frângea mâinile şi se răstea la el iar şi iar. De când s-au întors din golf şi i-au spus despre dispariția fără urmă a lui Temperance, era în starea asta de anxietate permanentă, dovedind că și ea cunoștea secretul, lucru întărit de Noordholt, care i-a spus că Haag era la curent cu deghizarea lui Temperance. Au mai făcut o incursiune în zona golfului, dar nici de data asta nu au avut niciun rezultat, iar Midori arăta ca și cum ar fi ajuns la capătul puterilor. Haag ședea tăcut lângă Noordholt, în timp ce bărbatul răspundea răbdător:

– Nu, ți-am spus, nici măcar un suflet, iar în zona aceea nu există nicio aşezare. Doar păduri. Erau mai multe urme, dar nu

există nicio posibilitate de a ști în ce parte s-a dus ea. Sau, mai curând, a fost forțată să se ducă.

Midori bătea încăperea în lung şi-n lat.

– E intolerabil! La ce s-o fi gândit? Trebuie să depunem o plângere la autoritățile din Nagasaki. Poate ar putea organiza ei o partidă de căutare, ceva?

Agentul principal clătină din cap:

– Știi că nu se poate. Ar trebui să admitem că Temperance e femeie, altminteri ei ar căuta un tânăr. Mă îndoiesc că cei care au capturat-o nu vor fi aflat deja că e fată.

– Dar nu avem de ales. Ce altceva am putea face? Nu putem sta aici cu mâinile în sân.

– Povestea asta ar putea periclita dreptul de comerț al națiunii olandeze, Midori. Știi că nu pot face asta. Noordholt părea îndurerat, dar gura lui era strânsă într-o linie fermă. Se uită la Haag de parcă ar fi încercat să-și sublinieze determinarea de a nu permite nimănui să vorbească cu japonezii despre această problemă. Agentul principal s-a ținut de cuvânt şi l-a pus pe Haag sub observație imediat de la întoarcerea lor din golf, ceea ce era o bătaie de cap pentru olandez.

Haag aprecie că e timpul să intervină. Își ținea bucuros gura câtă vreme se făcea ceva pentru găsirea lui Temperance, căci avea propriile lui planuri cu ea. De Noordholt se va ocupa mai târziu.

– Nu există nimeni pe insula principală care ar putea ajuta? Poate rude ale dumneavoastră? Sau cineva care ar putea fi mituit?

Midori se întoarse către el și îl privi cu un licăr de speranță în ochi.

– Sigur că da! Mulțumesc! Cum de nu m-am gândit? Exact ceea ce ne trebuie. Dacă ne poate ajuta cineva, acela e Ichiro.

– Cine e?

– O... rudă.

Noordholt încuviință din cap și îi întoarse lui Haag un zâmbet reținut.

– Bună idee, mulțumesc. Apoi se întoarse din nou către

Midori: Trebuie să-i scrii imediat, dragostea mea, iar eu voi angaja cel mai rapid mesager pe care-l voi putea găsi.

Haag zâmbi și el, fără a-i păsa prea mult cine era japonezul acesta, câtă vreme putea face ceva pentru găsirea lui Temperance. În sfârșit, făceau ceva progrese.

***

După o săptămână, Temperance renunță să mai caute căi de scăpare. Spre disperarea ei, a descoperit că ușa principală era singura cale de ieșire, căci partea din spate a clădirii era blocată de un zid foarte înalt. Acesta era imposibil de escaladat și niciuna dintre ferestrele laterale nu era suficient de largă cât să se poată strecura prin ea.

– Odată ce ai ajuns aici, aici rămâi până când nu mai au nevoie de tine, a șoptit o fată pe nume Cho când Temperance a încercat să întrebe dacă a evadat vreodată cineva. Chiar dacă ai reuși să ieși din casă, te-ar vâna și te-ar omorî, ca să dea un exemplu. Imada-*san* are spioni peste tot.

Cuvintele acestea au fost rostite cu atâta amărăciune, încât Temperance bănui că fata își pierduse o prietenă în acest fel.

– De cât timp ești aici? o întrebă ea pe Cho, care părea a fi la vârsta primei adolescențe și, întâmplător, avea *futon*-ul lângă al lui Temperance.

– Nu sunt sigură. Cred că părinții mei m-au vândut lui Imada-*san* când aveam cam șapte ani.

– Părinții tăi sunt cei care te-au vândut? Temperance era îngrozită. Cum ar putea un părinte să facă una ca asta?

Cho ridică din umeri.

– Nu au avut de ales dacă voiau ca restul familiei să nu moară de foame. Aveam prea multe surori și dacă mă voi descurca bine aici, le voi putea ajuta. Bătrâna Mai spune că sunt foarte promițătoare.

Temperance invidia stoicismul și optimismul fetei. Era evident că își acceptase soarta și nu suferea din cauza niciunei crize morale, din acelea care pot tortura pe cineva care a fost crescut

ca un puritan. Temperance nu știa cum și dacă va putea vreodată să își reconcilieze conștiința cu ceea ce se aștepta de la ea la *Salcia Plângătoare*. Era imposibil. Hotărî că singura ei speranță era să caute o posibilitate de evadare de îndată ce va fi vândută. Deocamdată, nu putea decât să învețe tot ceea ce vor dori s-o învețe, și asta cât mai repede cu putință. Dar, după cum va afla curând, era mai ușor de zis decât de făcut.

– Ține-ți spatele drept, ca și cum ai avea un par înfipt în fund. Nu te cocârja. Fă o plecăciune grațioasă. Nu, nu, *grațioasă* am spus, nu ca o șleampătă neîndemânatică! Pe toți zeii, nu știu cum ai reușit să supraviețuiești atâta vreme!

Bătrâna Mai era o doamnă în vârstă, cu fața ca o smochină uscată și ochii aproape invizibili, atât de bine erau ascunși în ridurile adânci. Era mărunțică precum o vrăbiuță, dar vocea ei putea răzbate munții. Mai era însărcinată cu instruirea lui Temperance într-ale mersului și mișcărilor elegante, îmbrăcată fiind în chimono; iar femeia era un dascăl foarte aspru. Voia perfecțiunea, nici mai mult, nici mai puțin, și cu toate că Temperance se străduia din răsputeri, se pare că niciodată nu era suficient de bine.

– Mâinile tale sunt ca aripile unei păsări mici, nu ca lopețiile agitate ale unei gâște. Mișcă-le încet, cu delicatețe, ca și cum ar fi purtate gingaș de o pală de vânt, nu zburătăcite de o furtună. Chiar nu ai deloc imaginație? Hai, fato, încearcă din nou!

Temperance oftă și o luă de la capăt. Adevărul e că îi plăcea de doamna aceasta irascibilă și bătrână care, deși era foarte greu de mulțumit, nu o privise niciodată pe Temperance ca și cum ar fi fost o ciudățenie sau o oroare. Toți ceilalți de la stabilimentul lui Imada așa o considerau. Cele mai multe fete – cu excepția lui Cho – o evitau sau, ori de câte ori o vedeau, făceau semne de alungare a răului, ceea ce o necăjea nespus pe Temperance.

– Ar fi trebuit să se obișnuiască cu mine până acum, a mormăit ea odată, dar bătrâna Mai a auzit-o.

– Sunt niște mucoase superstițioase, a spus ea, clătinând din cap. Nu au nicio idee în mintea aia a lor, dar ăsta e un lucru bun, nu? În meseria asta nu trebuie să-ți folosești creierul. Tu, pe de altă parte, tu gândești prea mult.

Era descumpănitor ca cineva să-ți ghicească gândurile atât de bine, iar Temperance încercă să protesteze, cu toate că, pe de altă parte, era bucuroasă că Mai nu o judeca la grămadă cu toate celelalte.

– Dar nu am vrut să...

– Ba da, ai vrut. Se vede în ochii tăi. Mori de nerăbdare să scapi de aici, dar nu vei reuși, crede-mă, așa că mai bine încearcă să-ți accepți soarta.

– Știu că nu pot scăpa.

– Păi se prea poate să știi, dar mintea ta nu a acceptat asta încă. Nu încerca să mă aburești. Am trăit de trei ori mai mult decât tine, fato, i-a trântit-o bătrâna. Acum, hai să mai încercăm mișcările astea, da? Trebuie să te concentrezi.

Temperance se temea că Mai avea dreptate, dar pur și simplu nu se putea abține să caute o cale de ieșire din temnița asta, cu toate că știa că cel mai bun lucru era să accepte inevitabilul.

Dar cum ar fi putut?

Lucrurile au devenit și mai grele când au început lecțiile cu Nyoko. Fata era o curvă, nu există un cuvânt mai frumos pentru meseria ei, și avea sarcina de a o învăța pe Temperance toate trucurile acestei îndeletniciri. Luându-și rolul în serios, a început prin a porunci altor patru fete să o țină pe Temperance țintuită jos, în timp ce ea o examina, să vadă dacă e sau nu virgină.

– Este, dădu ea verdictul. Dar nu pentru multă vreme, nu? Nyoko se strâmbă în stilul ei obișnuit, iar celelalte fete îi ținură isonul. Aș face bine să te învăț ce ai de făcut.

– Și dacă nu vreau să învăț? În viața ei Temperance nu fusese atât de jenată și simțea că fața îi luase foc.

Întrebarea ei a fost întâmpinată cu alte hohote, iar Nyoko abia dacă a clătinat din cap.

– Urmează-mă. Am să-ți arăt mai întâi niște desene, apoi mergem să ne uităm la ceva.

La dormitoarele de la etaj din această parte a casei se putea ajunge pe scara din hol, dar mai exista o scară secretă, ascunsă în spatele unui paravan, la parter. Nyoko o duse pe Temperance sus, la al doilea etaj, și intră într-una dintre camerele folosite de curtezanele care-și distrau clienții.

– Stai jos! porunci fata.

Temperance se aşeză pe o pernuţă şi aşteptă cuminte, în timp ce Nyoko scoase ceva dintr-un dulap aflat în spatele unei uşi glisante.

– Am găsit. Ia uită-te la astea.

Azvârli în poala lui Temperance un braţ de pergamente făcute sul, iar ea începu să desfacă unul dintre ele. Erau desene cu cupluri, cam zece perechi, şi, cu toate că în primele două personajele erau îmbrăcate, în restul apăreau bărbaţi şi femei pe jumătate dezbrăcaţi care se împerecheau în diferite poziţii. Temperance clipi des și simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Deși știa și ea vag ce făceau bărbaţii și femeile, bărbații din imagini aveau bărbăția de mărimea celei a unui taur – văzuse ea odată unul, care era pe punctul de a monta o biată vacă – şi erau reproduse în cele mai mici detalii. Imaginile i se părură scandaloase. Dintr-un motiv oarecare, femeilor din imagini părea a le face plăcere ceea ce le făceau bărbaţii, lucru care i se părea greu de crezut. Doar trebuie să fie foarte dureros ca ceva de o asemenea dimensiune să intre în trupul tău, nu? Se cutremură la acest gând şi încercă să îi înapoieze sulurile lui Nyoko:

– Aş prefera să nu mă uit la aşa ceva, mulţumesc.

– Fie ca zeii să-mi dea răbdare, bombăni Nyoko. Fă ce ți se spune sau am să pun să fii biciuită. Dacă nu te uiți, nu îți voi putea explica ce ai de făcut, nu? Sau poate vrei să aduc un bărbat să-ţi arate.

– N-ai îndrăzni. Adică nu poţi...

Temperance era îngrozită şi nu avea habar ce ar putea face. Toată viaţa ei i se spusese că relaţiile trupeşti în afara căsătoriei erau un mare păcat, iar oamenii trebuiau să-și controleze dorinţele prin puterea voinței. Știa că existau femei care nu urmau aceste reguli – târfele Babilonului, cum le numea tatăl ei –, dar nici în cele mai cumplite coşmaruri nu-şi imaginase că va fi nevoită să învețe cum să devină una dintre ele.

– Nu fi proastă, i-a spus Nyoko şi a început să îi explice exact ce se întâmplă în acele desene, imagine cu imagine.

Temperance asculta în tăcere, sperând că acest chin se va sfârși curând; numai că, de îndată ce a terminat cu vorbăria,

Nyoko a împins deoparte sulurile și i-a dat un ghiont lui Temperance să se ridice în picioare.

– Acum hai, e vremea să vezi și tu ceva.

– Ce să văd?

Fata nu i-a răspuns, dar a dus-o la un dulăpior mic și închis la culoare, din capătul holului.

– Acum fă liniște. Uită-te prin alea! i-a poruncit Nyoko, arătând spre două găuri mici din peretele din fața lor. Temperance făcu ceea ce i se spuse, dar se trase imediat îndărăt, cu un icnet de spaimă.

– Nu pot! Nu vreau să văd așa ceva!

În odaia de alături erau un bărbat și o femeie, care se vedeau foarte clar prin găurile din perete și care făceau exact aceleași lucruri ca și cuplurile din imaginile pictate. Singura diferență era că apendicele bărbatului era mult mai mic și, în plus, cei doi scoteau niște sunete ciudate, ca un fel de guițături de purcei. Temperance era transpirată toată. Era ceva insuportabil.

Asta voia Imada de la ea?

În cele mai crunte clipe de după răpire s-a gândit de câteva ori că s-ar putea să fie violată de Ryo și oamenii lui, ceea ce ar fi fost infinit de rău. Dar gândul că ar trebui să se supună unui om complet străin și să ia parte la acest act prefăcându-se că îi mai și face plăcere – așa cum făcea femeia din camera de alături – o îngrețoșa dincolo de cuvinte.

– Imada-*san* are de gând să mă vândă zilnic unor bărbați ca acesta? șopti ea înăbușit.

– Nu, proasto! Vei aparține unui singur bărbat, așa că ai face bine să înveți cum să-i oferi plăcere, altminteri o să te dea servitorilor lui pentru distracție, șușoti Nyoko, apoi o apucă pe Temperance de ceafă și o împinse spre găurile din zid. Acum uită-te și învață, e cât se poate de simplu.

Scârba și cuvintele aspre ale tatălui ei se luptau cu o curiozitate păcătoasă și nevoia de a se supune pentru a părăsi cât mai repede acest loc. Ultimele au învins. Temperance și-a spus că simplul fapt de a privi nu-i putea afecta în niciun fel pietatea, iar câtă vreme va reuși să scape înainte de a fi

obligată să facă ea însăși așa ceva, sufletul ei nu avea de ce să fie în pericol.

Mai târziu, după ce a văzut cum se face dragoste mai mult decât și-ar fi închipuit vreodată, Nyoko a luat-o și a dus-o jos.

– Ascultă-mă. Există mai multe modalități de a satisface un bărbat, iar stăpânul tău se va aștepta să le cunoști pe toate, spuse ea și începu să îi explice în amănunt la ce anume s-ar putea aștepta de la Temperance.

– Mai bine îmi pun capăt zilelor, bombăni fata și se întoarse cu spatele, acoperindu-și urechile cu mâinile. Simțea cum se înfierbântă și se răcește toată numai la gândul de a învăța așa ceva. Probabil că femeile obișnuite nu trebuiau să facă asta pentru soții lor, în viața de zi cu zi. Ei i se spuse doar că, atunci când va veni vremea măritișului, va trebui să se supună dorințelor soțului. Nu i se mai spuse nimic altceva.

– Nu fi toantă. Nyoko o apucă de bărbie și o obligă să lase mâinile jos. Ai să te obișnuiești, crede-mă, iar răsplata va fi una pe măsură. Cine știe, poate stăpânul chiar se va îndrăgosti de tine – e greu de prezis cum e cu gustul omului – și te va face una dintre consoartele lui.

– Niciodată! Nu voi face asta! Temperance strângea cu încăpățânare din pleoape, indiferent ce spunea Nyoko, până când aceasta din urmă își pierdu răbdarea.

– Foarte bine, dacă insiști să înveți pe calea cea mai grea, atunci facă-se voia ta.

Înainte ca Temperance să apuce să se dezmeticească, Nyoko a trimis după Imada și încă vreo câteva fete, să vină să dea o mână de ajutor. El a năvălit în odaie gata nervos că a fost deranjat din somnul de după-amiază. Când i s-a spus că noua achiziție se dovedește a fi o nucă tare, nu a stat deloc pe gânduri, ci s-a năpustit asupra ei cu amândoi pumnii ridicați. A potopit-o pe Temperance cu lovituri puternice peste tot, cu excepția feței; bătaia era însoțită de înjurături șuierate printre două gâfâieli, datorate efortului de a o lovi cu toate puterile.

Deși Temperance a avut impresia că bătaia a durat o veșnicie, în realitate probabil nu a ținut mai mult de câteva minute.

Ori de câte ori încerca să facă un pas în laterală să evite loviturile, celelalte fete o împingeau sub pumnii lui Imada. La început, a încercat să nu plângă, să nu țipe, dar durerea era insuportabilă. A fost mult mai rău decât orice pedeapsă a primit vreodată de la tatăl ei.

– Ai de gând să termini odată... cu încăpățânarea asta... a ta? Cuvintele lui Nyoko își făceau cu greu loc prin mintea dezorientată a lui Temperance.

Temperance a încercat să reziste cât de mult a putut ea, dar într-un sfârșit a realizat că nu avea niciun rost, nu făcea decât să își înrăutățească situația și să amâne inevitabilul.

– Bine, gata! strigă ea în cele din urmă. Am să fac ce vreți voi.

Nyoko îl opri pe Imada și îl împinse deoparte; amândoi se holbau la ea, răsuflând greu.

– Ai grijă să fie așa cum spui, altminteri o iei din nou pe cocoașă! lătră Imada. Am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu. Și se făcu nevăzut fără să privească în spate, urmat îndeaproape de Nyoko și de celelalte fete. Temperance a observat că în ochii lor nu licărea nicio urmă de simpatie. Era ciudata lăsată pe dinafară, într-un fel sau altul.

Când a rămas singură, s-a lăsat jos și s-a întins pe podea, făcându-se ghem; o durea fiecare părticică din trup. A plâns în tăcere, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, dar nu pentru multă vreme. Nu avea niciun rost și, dacă voia să supraviețuiască, trebuia să-și accepte cu stoicism soarta.

O mână noduroasă a cuprins-o de umăr, iar când a întors capul, a dat de ochii înțelepți ai bătrânei Mai.

– Hai, copilă, a spus aceasta. Te duc la baie. O scaldă în apă fierbinte este exact ce ai nevoie acum. O să rămâi cu ceva vânătăi, dar vor trece cu timpul. Sper că ți-ai învățat lecția, da? Eu te-am avertizat.

Temperance a încuviințat în tăcere din cap. Își învățase lecția, dar, în tot acest răstimp, ceva din ea se întărise și mai mult. Asta era acum viața ei și trebuia să se supună, dar va încerca să câștige timp. Trebuia să existe o cale de a scăpa de aici.

Capitolul 10

Plină de elan, Nyoko se dedică educației refractarei ei ucenice, mai ales că acum avea un puternic ascendent asupra acesteia; de astă dată, Temperance fu atentă, cu toate că manifesta multă indiferență. O durea tot corpul la cel mai mic gest și se mișca asemenea unei bătrâne bolnave de gută.

– Mă asculți sau nu? Lucrurile astea sunt importante dacă vrei să-ți mulțumești stăpânul, se încruntă Nyoko.

– Dacă spui tu. Replica lui Temperance era sarcastică, dar cu cât o asculta mai mult pe Nyoko, cu atât începea să se întrebe dacă nu cumva reacționase exagerat. La urma urmelor, celelalte fete păreau mulțumite cu îndatoririle lor, cu excepția celor mai micuțe care, ca și Temperance, nu apucaseră încă să se împace cu soarta lor. La urma urmelor, poate nu era ceva chiar atât de groaznic, mai ales că va trebui să facă pe plac unui singur bărbat.

– Nu poate fi prea rău, i-a spus Cho când Temperance a întrebat-o din nou cum de nu o deranjează că va fi una dintre fetele lui Imada. Dacă bărbatul cu care ești este priceput în arta dragostei, mi s-a spus că poate fi raiul pe pământ. Și Cho a chicotit. Sper să atrag cel mai chipeș bărbat din lume.

– Zău? Nimeni nu-i spusese lui Temperance ceva despre asta, dar e drept că nici ea nu întrebase.

Trebuia să admită că tatăl ei făcuse exces de zel în multe privințe. În acest domeniu, ca și în altele, opiniile lui erau puțin cam extreme. Temperance se blestema în sinea ei pentru că nu o întrebase niciodată pe Midori despre aspectele carnale ale

vieții. Verișoara ei nu părea deloc deranjată când Nico o atingea. La drept vorbind, erau mereu atât de aproape unul de celălalt, încât ai fi putut jura că nu suportau nici măcar gândul de a fi despărțiți. În mintea ei răsări imaginea lui Kazuo – Kazuo îmbrățișând-o în apă, cu trupul lui moale și cald lipit de al ei. Își dădu seama că, dacă el ar fi fost bărbatul căruia ar fi trebuit să fie vândută, nu s-ar fi arătat prea deranjată să i se dăruiască.

Oftă. Nicio șansă să se întâmple una ca asta. Se îndoia că îl va mai vedea vreodată. Dacă se va mai întoarce vreodată, o va căuta în micul golf și pe insula Dejima, dar nu o va găsi niciunde, nu mai mult decât Nico și Midori.

Era pierdută.

***

La exact două săptămâni și jumătate de la venirea ei la *Salcia Plângătoare,* Temperance fu condusă în cea mai bună odaie din casă. Se clătina pe niște sandale *geta* lăcuite atât de înalte, încât se gândea că va pica sigur în nas în fața potențialului ei cumpărător. Prefera să se gândească la el în acești termeni, nu ca la un viitor stăpân, căci știa că va avea loc o licitație și va fi vândută celui care dă mai mult.

A fost frecată și lustruită din cap până-n picioare, părul i-a fost dat cu ulei și prins într-o coafură complicată susținută cu ace și agrafe din lemn sculptat, presărate cu mici floricele din mătase.

– Păcat că e așa de scurt, a bombănit bătrâna Mai. Dar presupun că va crește. Măcar e la fel de fin ca puful de gâscă. O pieptănă într-un fel aproape respectuos, dar Temperance nu era în dispoziția necesară ca să-i răspundă bătrânei.

A fost pudrată cu grijă pe față, până ce orice urmă de culoare naturală a dispărut, iar ochii au fost pictați cu grijă. Purta un chimono împrumutat, de culoare roz, un așa-numit *furisode* cu mâneci largi și lungi, despre care i s-a spus că era la modă printre tinerele nemăritate. Pe dedesubt avea mai multe straturi de rochii mai subțiri, motiv pentru care îi era cât se poate

de cald. Chimonoul era în întregime brodat și împodobit cu o puzderie de flori și alte motive florale. Temperance și-a spus că ar fi fost mult mai drăguț dacă croitoreasa l-ar fi lăsat mai simplu în loc să-l încarce cât de mult era omenește posibil. Chimonoul se oprea undeva la baza gâtului, care a fost și el pudrat și expus vederii. I s-a spus că acesta era considerat atrăgător pentru sexul opus. Nu avea nicio idee de ce, dar era categoric mult mai bine decât să aibă alte părți ale trupului expuse vederii.

Numai că o durea stomacul, avea o senzație de greață atât de puternică, încât îi venea să-i deșerte conținutul chiar acolo, pe podeaua de pământ bătătorit; dar știa că nu are prea multe de dat afară, pentru că nu putuse îmbuca nimic din cauza tensiunii nervoase. O durea foarte tare și creștetul capului și din când în când avea junghiuri ascuțite în spatele globilor oculari, dar încerca să le ignore. Trebuia să se adune cât de bine era în stare.

Într-un colț al odăii, podeaua era acoperită cu câteva carpete *tatami* destul de perimate; acolo ședea Imada, pe o pernuță, iar alături de el un bărbat căruia i se adresa cu Tanaka-*sama!* sau simplu *o-tono*, „lordul meu". Acesta din urmă era îmbrăcat minunat, în haine azurii din mătase strălucitoare, cu însemnele clanului cusute pe umeri, pe spate și pe mâneci. Cele două săbii specifice samurailor îi atârnau de o parte și de alta, licărind amenințător, ca o promisiune mortală. Temperance știa că tăișul lor ascuțit ca o lamă era întreținut în permanență; erau atât de ascuțite, încât puteau reteza capul sau membrul cuiva fără niciun efort, cât ai clipi. Se înfioră, dar știa că nu are de ce să se teamă câtă vreme își respecta rolul și o făcea cât putea de bine pe fecioara sfioasă. Rămânea o întrebare, totuși: se va putea supune acestui bărbat?

– Aha, uitați-o, ea este ultima mea achiziție, Tanaka-*sama*. Imada ridică mâna și arătă spre Temperance, ca și cum celălalt bărbat nu ar fi putut să o vadă și singur. Ea mai că pufni: ce mai bufon era și stăpânul casei!

Îl studia pe ascuns pe Tanaka, printre gene. Fizic, nu avea nimic respingător, cu excepția faptului că era suficient de bătrân

ca să-i fie tată. Nu era nici prea slab, nici prea gras, avea trăsături plăcute, deși i se părea că are ochii prea înfundați în orbite și prea mici. Privirile lui calculate o stânjeneau. Părul lui era împletit în coada tradițională, iar partea frontală era rasă, ca să pară mai înaltă, după moda samurailor. Avea barbă și mustăți foarte îngrijite și bine potrivite, iar în general părea curat și îngrijit. Și atunci de ce i se făcea pielea ca de găină când se uita la el?

Dacă se va hotărî să o cumpere de la Imada, va ajunge proprietatea lui, sclava lui, va trebui să facă ce dorea el. Dacă nu va izbuti să evadeze cumva și să ajungă pe Dejima, nu ar avea nicio șansă în fața justiției, căci, nefiind japoneză, soarta ei ar fi chiar mai rea dacă ar pune mâna pe ea autoritățile. Era prinsă într-o capcană, iar ,dacă voia să trăiască, nu avea decât o singură alegere. Respiră adânc și încercă să se convingă pe ea însăși să-și accepte soarta, dar nu reuși chiar întru totul.

În apropierea lui Tanaka se aflau servitorii sau gărzile lui, iar câteva dintre fetele lui Imada se învârteau de colo-colo, servind răcoritoare cât de grațios erau ele în stare. Una dintre slugile puternicului bărbat se mișcă ușor, își mută greutatea de pe un picior pe altul, gest care-i atrase privirea lui Temperance. Apoi, pe neașteptate, el privi în sus pe sub borul pălăriei și îi prinse privirea, apoi scutură din cap suficient cât s-o avertizeze, fără ca cineva să remarce ceva. Temperance își înghiți un strigăt de uimire și fu cât pe ce să se înece.

Kazuo.

I se părea că i-a turnat cineva o găleată cu apă înghețată în cap, plămânii ei erau contractați din cauza șocului. Ce căuta aici? Și mai ales cum? Venise să o salveze? Era și el parte a înțelegerii? *Dumnezeule, ce să fac, ce să cred?*

Își luă repede privirea de la el, căci surprinsese ocheada de avertisment care îi însoțise gestul, dar picioarele ei începură să tremure și trebui să strângă din dinți ca să mențină o aparență de calm. Gândurile i se învârteau în cap și clipi des, încercând să își concentreze atenția asupra bărbatului din fața ei. Se va gândi mai târziu la implicațiile prezenței lui Kazuo; acum nu

era momentul. Nu va trebui să lase să se întrevadă în niciun fel că îl cunoştea. Nu ştia cum anume ajunsese la această concluzie, dar avea presimţirea că asta ar fi însemnat moartea imediată pentru amândoi. Respiră adânc şi se îndreptă încet către stăpânul ei. Se opri în faţa lui şi a oaspetelui acestuia şi făcu cea mai graţioasă plecăciune de care fu în stare. Imada zâmbi.

– Vedeţi, lordul meu, îi spune el musafirului, poate va fi arătând ea ciudat, dar are maniere, m-am ocupat de asta. Am învăţat-o eu însumi.

Temperance rămase tăcută, nici măcar nu se osteni să demaşte minciuna sfruntată. Problema ei cea mai mare era că Tanaka se uita la ea cu o expresie ce putea fi luată drept interes. Sperase că va fi respinsă de înfăţişarea ei exotică, dar el îi făcu semn să se apropie, iar ea se supuse, după o foarte uşoară ezitare. El se ridică în picioare, îi atinse părul, apoi o întoarse cu faţa spre lumină şi îi analiză ochii.

– Extraordinar! mormăi el, plimbându-şi degetele pe gâtul ei dezgolit, apoi îi vârî un deget în ochi. Temperance sări şi clipi speriată, iar lacrimile îi ţâşniră instantaneu; îşi muşcă limba ca să nu ţipe. Ochiul o ustura, dar el nu o lovise prea tare, aşa că nu o vătămase, îi provocase doar puţin disconfort. Aproape că îi venea să râdă la gândul că bărbatul avea atât de puţină încredere în Imada încât trebuise să se asigure că nu era nicio şmecherie la mijloc. Era o uşoară consolare în asta, aşadar nu doar ea îl considera pe Imada o canalie nenorocită şi mincinoasă.

– Aşadar, cât? întrebă Tanaka, reocupându-şi locul.

Imada spuse preţul, iar Tanaka izbucni într-un hohot de râs, făcând-o pe Temperance să se întrebe dacă mai exista totuşi o speranţă. Urma să fie în curând curând dezamăgită, căci acesta se dovedise a fi începutul unei negocieri care durã o veşnicie, cel puţin aşa i se păru ei. În cele din urmă, când Temperance simţea că nu va mai rezista mult, conveniră asupra preţului şi ea deveni oficial proprietatea lui Tanaka.

Când fu condusă afară din odaie, se întrebă ce o va mai aştepta în continuare, dar tocmai atunci doi dintre străjerii

noului stăpân fuseră trimiși să o escorteze afară, la un palanchin care aștepta. A răsuflat întru câtva ușurată când bărbatul din stânga îi șopti imperceptibil:

– Ai încredere.

Era Kazuo.

***

Ce căuta aici? Duhul lui al apelor. Femeia pe care o visase în fiecare noapte, de când o lăsase pe Dejima. Halal baftă!

Kazuo își ținu capul plecat și privirea în pământ, să nu cumva să dea de bănuit că o cunoștea. O auzi cum se recomandă Shinju, numele pe care i-l dăduse el în glumă, dar cum s-a putut întâmpla una ca asta?

Și dacă îl păcălise de la bun început? Dacă fusese trimisă în golful acela cu misiunea expresă de a atrage bărbați suspecți? Dar golful era la sute de leghe de locul în care se aflau acum. Nu avea niciun sens ca fata să facă un drum atât de lung cu un asemenea scop.

Kazuo scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească mințile. Ceva nu se lega. Simțea asta cu toată ființa lui, iar Tempi – sau Shinju, ar fi mai bine să o numească așa – părea speriată, disperată aproape. Nu mai avea nimic din femeia veselă și zâmbitoare pe care o cunoscuse cu câteva săptămâni în urmă.

Probabil fusese capturată, luată prizonieră, iar acum era vândută aceluiași bărbat pe care Kazuo jurase să-l doboare. Se pare că această ciudată coincidență era un punct slab dat naibii. Trebuia să se concentreze asupra sarcinii pe care și-o asumase, nu să-și facă griji pentru o femeie care, la drept vorbind, nu era deloc problema lui.

Dar cum să facă asta? A fost suficientă o privire a ochilor ei albaștri, ca să simtă că nu-și poate reprima pornirea de a o proteja. Va trebui să găsească o modalitate.

***

Palanchinul s-a dovedit a fi un mijloc ciudat de transport, deopotrivă confortabil și îngrețoșător. Temperance avea la dispoziție pernuțe pe care să se așeze confortabil și, de-a lungul orelor lungi de drum, putea arunca o privire la peisajele din jur, dar mișcarea hurducăită dura prea mult, iar stomacul ei refuza să se adapteze. Nu o ajuta, desigur, nici faptul că era foarte îngrijorată în legătură cu îndatoririle ei, odată ce vor fi ajuns la destinație. Auzise ce șușoteau fetele de la *Salcia Plângătoare*, așa că nu își făcea nicio iluzie. Nu va rămâne multă vreme *shojo*.

Oare va fi în stare să îndure atingerea lui Tanaka? Știa că, dacă îl va înfuria, ar putea să o ucidă pe loc, dar poate că era preferabil.

În timpul călătoriei îl zărise de câteva ori cu coada ochiului pe Kazuo, și petrecu mult timp gândindu-se la el. Era imposibil să nu se întrebe dacă nu cumva jucase un rol în capturarea ei. Poate chiar el a fost cel care l-a trimis pe Ryo și pe oamenii lui să supravegheze micul golf unde s-au întâlnit? La urma urmelor, el a fost cel care a ademenit-o înapoi cu promisiunile lui sau poate așa i s-o fi părut ei atunci. Nu se putea hotărî dacă îi întinsese o capcană sau în joc era o simplă coincidență.

Ai încredere, i-a șoptit el, dar poate erau doar vorbe goale, menite să o determine să nu dea de gol faptul că se cunoșteau dinainte. O înfuria gândul că fusese atât de naivă, dacă într-adevăr fusese atrasă în cursă. Tânără, lipsită de experiență cu bărbații și dornică de aventură – cât trebuie să mai fi râs în sinea lui că a găsit o asemenea pradă ușoară, dacă într-adevăr așa a fost! Cu toate acestea, nu avea sens, de ce s-a abținut să meargă mai departe și să profite de ea? Sau cine știe, poate era conștient că valora mai mult dacă era neatinsă?

Ce blestemăție! bombăni ea, condamnându-se din nou pentru propria prostie. Toată încurcătura asta era numai din vina ei, iar acum habar nu avea ce să mai creadă. În cele din urmă, a ajuns la concluzia că numai timpul va hotărî.

***

– În sfârșit am primit o scrisoare de la ruda mea.

Midori a intrat în birou ținând la piept un sul de hârtie. Noordholt și Haag, care erau cufundați în registrele lor, au ridicat capetele.

– Și ce spune? Noordholt lăsă pana jos, iar Haag, așijderea. Nu-i convenea deloc că era pus să facă și treaba de ucenic funcționar, dar agentul principal era cu adevărat hotărât să nu-l scape din priviri. În plus, cineva trebuia să facă și treaba lui Temperance în absența ei, nu?

– A trimis câțiva spioni să cerceteze dacă a auzit cineva vreun zvon despre o doamnă străină, dar crede că ar trebui să mergem și să raportăm dispariția ei oficialilor din Edo. Deși știe că nu ar fi trebuit să o aducem deloc cu noi, crede că tocmai pentru că ea s-a dat drept băiat am putea scăpa de urmări spunând că ne-a păcălit și pe noi. Dacă am încropi o poveste cum că tocmai ce am aflat că e femeie și asta a făcut-o să fugă, atunci nimeni nu ne-ar putea condamna.

Noordholt își frecă bărbia:

– Mmm, presupun că ar putea merge. Sau măcar ar putea constitui circumstanțe atenuante, dacă ei vor crede că am fost și noi trași pe sfoară. La urma urmelor, nu am spus niciodată că am fi rude apropiate. Cred că ar trebui să grăbim puțin drumul la Edo. La urma urmelor, e capitala, și ar fi cel mai bun loc să ascunzi pe cineva printre atâția locuitori. Ce zici, Haag, crezi că putem fi gata în câteva zile?

După cum știa și Haag prea bine, era de datoria agentului principal al punctului comercial olandez de pe Dejima să meargă din când în când la Edo să-și prezinte omagiile *Shogunului*. Noordholt oricum planificase să meargă cât de curând, prin urmare câteva săptămâni în plus sau în minus nu schimbau prea mult situația. Totuși, era o călătorie dificilă, care necesita pregătiri minuțioase, care erau departe de a fi încheiate. Dar, dacă asta însemna să o găsească pe Temperance, atunci Haag era dispus să muncească cu dragă inimă în ritm accelerat. Așa că încuviință.

– Da, dacă dă toată lumea o mână de ajutor.

– Vă ajut și eu, se oferi Midori. Camerista se poate ocupa de copii. Ce vreți să fac?

– Dacă ai putea să vezi de niște daruri potrivite, așa cum ai promis, ar fi minunat, îi zâmbi Nico recunoscător. Acum mă duc să angajez cărăuși și să caut cai. Și să obțin aprobările necesare de la oficialii de pe insula principală. Haag, te ocupi tu de proviziile necesare pentru călătorie și să vezi exact câți oameni trebuie să luăm cu noi? Îl trimit pe Bert să te ajute.

Haag se grăbi spre magazine, de astă dată fără să se poticnească, deși nu era foarte încântat că va avea un coleg în coastă. Era evident că bărbatul avea sarcina de a se asigura că Haag nu vorbește despre altceva decât despre provizii cu interpreții, dar acum nu-i păsa de asta. Era la fel de nerăbdător ca și agentul principal să ajungă la Edo, dar intenționa să se asigure că el va fi cel care o va găsi pe Temperance. Poate va fi suficient de recunoscătoare încât să accepte să îl ia de bărbat; dacă nu, o va convinge prin alte mijloace.

***

Domeniul lui Tanaka, la care au ajuns în cele din urmă, se afla pe malurile unui lac, despre care Temperance va afla mai târziu că se numește lacul Biwa. Era o întindere enormă de apă, străjuită în depărtare de munți acoperiți cu codri de nepătruns. Proprietatea includea sute de acri de pământ și un vast complex de clădiri de diferite forme și mărimi, inclusiv un impunător turn central, cu patru etaje. Ziduri înalte, din piatră cenușie, cu o bordură vopsită în alb, împrejmuiau moșia; înainte de a pătrunde pe poarta impresionantă, străjuită de două turle de pază, au traversat un pod peste o mlaștină adâncă.

În interior, erau curți și grădini, porți interioare și ziduri, și un adevărat conglomerat de clădiri, toate din lemn și vopsite în alb la îmbinările dintre bârne, și cu acoperișurile caracteristice, din cărămidă cenușie și cu colțurile ridicate. Temperance era impresionată de dimensiunea impunătoare

a câtorva construcții; într-adevăr, locuința lui Tanaka era un adevărat palat. Era, în mod evident, un bărbat de seamă și, ca pentru a întări această impresie, un roi de bărbați și femei mișunau pe lângă case, iar un grup impunător de servitori a apărut în fugă pentru a saluta sosirea stăpânului.

Când convoiul s-a oprit lângă cea mai impunătoare clădire, în fața căreia se afla un portic decorat cu incrustații și poleieli alambicate, cum Temperance nu a mai văzuse niciodată, ploua cu găleata. Tanaka a sărit din șa și a aruncat hățurile celui mai apropiat grăjdar. A dispărut înăuntru fără a arunca o privire în urmă și nimeni nu i-a cerut lui Temperance să îl însoțească. Kazuo s-a făcut și el nevăzut, probabil îl așteptau îndatoririle lui, iar Temperance a fost uitată în palanchin, tremurând toată de nervi.

Dar nu a avut prea mult de așteptat. În ușa casei a apărut o servitoare înarmată cu o umbrelă mare, din hârtie cerată, i-a făcut semn să o urmeze spre o clădire aflată în partea opusă a complexului. O păsuire temporară, dar o păsuire totuși, iar Temperance a răsuflat ușurată. Și-au croit calea printre bălți adânci și noroi, fiind rapid udate până la piele, în ciuda protecției ciudatei umbrele. Temperance a fost foarte fericită când au ajuns în cele din urmă la clădire; servitoarea a împins-o înăuntru și i-a făcut o plecăciune de întâmpinare:

– *Dozo, onegai-shimasu.* Intrați, vă rog. *Irasshaimase.* Bine ați venit!

Și-au scos papucii la intrare, conform datinilor, și au pătruns pe un coridor lung, făcut din scânduri late, netede din lemn, care scârțâiau ușor când pășeau pe ele. Pe o latură, erau ferestre zăbrelite făcute din hârtie de orez, nu chiar transparentă, dar totuși foarte subțire. Prin ferestre pătrundea foarte multă lumină, făcând din acest hol un loc luminos și punând foarte bine în valoare picturile de pe celălalt perete. Erau multe uși, care dădeau spre numeroase odăi, iar Temperance a zărit cu coada ochiului alte picturi și numeroase podoabe și decorațiuni. Era cu adevărat o reședință somptuoasă, până și cămările erau decorate cu forme simetrice, aurii, alese cu grijă.

Au străbătut câteva culoare întortocheate, iar în cele din urmă s-au oprit în fața unei uși glisante deschise. Când Temperance privi în interior, făcu ochii mari de uimire. În fața ei se întindeau mai multe odăi încăpătoare, legate între ele prin panouri glisante, toate ornate și pictate cu minunate motive din natură. Podelele erau acoperite cu *tatami* noi, care încă răspândeau o mireasmă de proaspăt, ca un lan abia cosit.

O cameră avea o fereastră mare, la fel ca acelea de pe hol, făcută din hârtie albă de orez, fixată într-un cadru de lemn – *shoji*. Servitoarea se duse și o întredeschise puțin, cât să îi arate că afară era o verandă și o mică grădină privată. Toate erau răpitor de frumoase în simplitatea lor, cu pietre micuțe, netede, aranjate în diferite modele în jurul unui aranjament central din pietre mai mari, între care creșteau arbuști și flori. Temperance se minună că noul ei stăpân o considera demnă de o asemenea locuință selectă.

Dar ce va trebui să fac ca să merit toate astea, își spuse cu tristețe în sinea ei. Refuză să se mai gândească la asta și încercă să se concentreze asupra împrejurimilor.

– *Irasshaimase.* Din odăile alăturate au apărut mai multe servitoare și i-au urat în cor bun-venit, plecându-se și încercând să nu se holbeze prea tare la ea, dar fără prea mult succes. Ea zâmbi.

– Mi se spune Shinju, zise ea, răspunzându-le la plecăciune.

– Iar eu sunt Ko, în serviciul dumneavoastră, spuse prima servitoare, cea care o adusese aici. Vreți să vă schimbați hainele, Shinju-*san*?

– Sau poate doriți niște răcoritoare? adăugă altă servitoare.

– Amândouă ar fi minunat, mulțumesc, le răspunse Temperance. Dar nu am alte haine în afară de astea, așa că îmi puteți aduce o pătură, ceva, cu care să mă acopăr, până ce se usucă acesta? Iar ea arătă spre chimonoul pe care-l purta.

– Vă vom aduce haine curate. Vă rog, veniți pe aici.

Ko o conduse spre una dintre odăile mai mici și deschise o altă ușă glisantă, în spatele căreia se aflau numeroase coșuri

dreptunghiulare din răchită, aranjate pe rafturi. Ko desfăcu capacul unuia dintre ele și scoase câteva straie minunate.

– Vă rog să alegeți ce doriți, iar noi vă vom ajuta să vă îmbrăcați.

Temperance făcu din nou ochii mari la vederea a cel puțin zece chimonouri din mătase, în toate culorile curcubeului. Cele mai multe erau împodobite cu motive sezoniere – flori de cireș pentru primăvară, frunze ruginii pentru toamnă și altele asemenea –, dar existau și câteva unicolore, probabil pentru purtatul zilnic. Dacă toate astea erau cu adevărat la dispoziția ei, atunci era răsfățată până peste poate. În ciuda ispitei, care o îmboldea să aleagă unul cât mai împodobit, se opri la un veșmânt din mătase de un albastru-închis, cu broderie discretă din fir argintiu și luminat de câteva dungi cenușii. Nu simțea nevoia să se îmbrace ca pentru o ocazie specială. Apoi își dădu seama că poate exact asta se aștepta de la ea.

– Îl voi vedea astăzi pe Tanaka-*sama?* întrebă ea.

Ko clătină din cap.

– Nu astăzi. Va trebui să fiți pregătită așa cum se cuvine, asta ia timp. Apoi stăpânul e ocupat cu alte treburi. Este așteptat de câțiva mesageri cu vești care nu suferă amânare.

Un alt răgaz. Temperance înălță o scurtă rugăciune de mulțumire, apoi așteptă cuminte ca servitoarele să îi dea jos hainele ude și să o îmbrace cu cele uscate. Deși nu era împodobit, se simțea ca o prințesă în chimonoul albastru, cu toate că știa prea bine că statutul ei era departe de acela al unei prințese, oricât de aurită îi era colivia.

Viitorul părea sumbru.

Capitolul 11

Temperance a luat o cină solitară și s-a dus la culcare devreme, dormind neîntoarsă deocamdată, cel puțin cât îl știa pe Tanaka ocupat cu altele. A adormit legănată de zgomotul ploii care răpăia pe acoperiș și de foșnetul arbuștilor de pe veranda ei, un zgomot foarte liniștitor, care îi calma spiritul. A insistat să fie lăsată deschisă ușa glisantă dinspre grădină, astfel încât mireasma proaspătă de pământ reavăn și verdeață de afară să se amestece cu aroma discretă a carpetelor *tatami*. Era o schimbare binevenită după duhoarea îmbâcsită de la hanul lui Imada și permanenta gălăgie și foială de care avusese parte acolo.

Când s-a trezit a doua zi, ploua în continuare liniștit și a rămas întinsă pe *futon* o vreme, bucurându-se de sunetele naturii. Se simțea foarte odihnită și încântată de acest confort al unui pat atât de simplu, a cărei moliciune o învăluia și se mula după spatele ei. Era o diferență ca de la cer la pământ de salteaua tare din casa lui Imada, ca să nu mai amintim de curățenie!

– *O-hayo gozamaisu*. În odaie au intrat servitoarele, conduse tot de Ko, care îi aduceau un mic-dejun compus din orez, supă și murături.

– Bună dimineața!

Temperance a descoperit că era surprinzător de flămândă și a înfulecat până la ultima îmbucătură. Masa i-a fost servită pe o tavă superbă din lac negru, cu un motiv floral încrustat cu auriu, iar bolurile elegante cu mâncare erau aranjate cu mult bun-gust. Acestea din urmă erau niște vase pictate cu lac atât de fragile, încât lui Temperance mai că îi era frică să le ia în mână. Era încă o

dovadă a înaltului statut social al lui Tanaka, dacă mai era nevoie de vreuna.

– Dacă ați terminat, doamnă, vă vom conduce la baie. Ko a luat cu grijă tava și i-a dat-o cuiva de pe holul din afara camerei lui Temperance. Urmați-mă, vă rog.

În sinea ei, Temperance era foarte încântată că are ocazia să observe mai bine domeniul lui Tanaka, în speranța că va zări o cale de scăpare. Se uita în jur cu interes, deși încerca să o facă pe furiș, ca să nu stârnească suspiciuni. Ko și celelalte cameriste au condus-o pe lângă o serie de clădiri, pe alei lungi, acoperite cu pietriș alb și neted, prin grădini incredibile, cum Temperance nu mai văzuse în viața ei. Nicio frunză, niciun fir de iarbă nu strica echilibrul, iar fiecare copac, fiecare tufiș era tuns cu grijă și așezat la un loc anume cu un singur scop: să ofere privitorului cea mai mare plăcere.

Pietrele erau risipite ici-colo, în aranjamente aparent întâmplătoare, dar într-o perfectă armonie cu împrejurimile; toate erau făcute de mâna omului, era evident, deși păreau extrem de naturale. Au trecut pe lângă câteva heleșteie, în apă cărora puteai zări fie pești mari, portocalii, fie flori de lotus. Altele aveau la un capăt niște mici cascade, iar uneori erau prevăzute cu poduri din lemn sau piatră. Era o încântare pentru ochi, iar Temperance era atât de fermecată la fiecare pas, încât aproape că încetase să se uite după o cale de scăpare.

Casa băilor era așezată într-un colț al grădinii; în locul căzii minuscule în care era împinsă în casa lui Imada, s-a trezit într-un bazin mare, de pe suprafața căruia se ridicau aburi. Temperance și însoțitoarele ei și-au petrecut cea mai mare parte a dimineții în acest loc minunat, gândind că nu a fost atât de răsfățată în viața ei. Înainte de a i se permite să intre în bazin, a fost frecată cu mare grijă pe tot corpul, iar părul ei a fost spălat cu un săpun plăcut mirositor. Ko a pieptănat-o, fiind atentă la fiecare fir în parte, până ce pletele ei au început să strălucească precum mama tuturor perlelor. Deși știa că e o dovadă de vanitate, Temperance era foarte mândră de cosițele ei dese și regreta că era nevoită să le taie. Înainte de a pleca spre Japonia, cosițele îi ajungeau mai jos de talie. Poate acum le va putea lăsa să crească din nou.

– Numele vi se potrivește, doamnă, își luă curaj servitoarea. Nu am mai văzut niciodată așa ceva, e incredibil de moale, ca părul unui bebeluş. Apoi se uită în sus, ducând o mână la gură: Nu asta am vrut să...

– E în regulă, Ko-*san*, nu mă simt ofensată, o liniști Temperance. E un lucru bun să ai părul ca al unui bebeluş, nu?

– Puteți fi sigură, doamnă. Asta am vrut să spun.

– Nu ți se pare înspăimântător sau... urât? Temperance era sincer interesată să afle cum o vedeau de fapt aceşti oameni așa că profită de ocazie ca să arunce o întrebare.

Ko scutură vehement din cap:

– Sigur că nu, doamnă. Dar nu își privi stăpâna în ochi.

– Nu m-aş supăra deloc, eram pur și simplu curioasă. Dar reacția lui Ko la cuvintele ei o aduse la o altă întrebare: Tanaka-*sama* e un stăpân aspru? Niciuna dintre voi nu pare a avea curajul să își spună deschis opiniile.

– Servitoarele nu au opinii, decât dacă sunt întrebate în mod special. Stăpânul nostru nu este mai aspru decât alții. Nu trebuie decât să îl ascultăm.

– Hm, exact asta credeam și eu. Temperance își înăbuși încă un oftat. Răspunsul lui Ko nu o liniștea deloc și nici nu îi înveselea prea mult perspectivele. Începu să simtă din nou un nod în stomac. Izbutise să țină departe orice gând referitor la chinul care o aștepta toată această dimineață, dar acum temerile i se întorceau, de zece ori mai puternice. Numai de ar exista o cale de scăpare.

Pe drumul de întoarcere la odăile ei, a încercat să fie mai atentă la împrejurimi și să caute o ieșire, dar, spre marea ei frustrare, a observat că proprietatea era înțesată de străjeri. Toți cei care doreau să treacă de poartă erau obligați să declare motivul deplasării. Dată fiind înfățișarea ei exotică, nu avea nicio șansă să treacă neobservată, chiar dacă ar fi izbutit să născocească o scuză plauzibilă.

Palatul magnific al lui Tanaka nu era decât o fortăreață care avea rostul să-i țină pe dușmani afară și pe femei, înăuntru.

După-amiaza a trecut destul de plăcut, căci însoțitoarele au învățat-o pe Temperance un joc simplu, un fel de table.

– Ați mai jucat? a întrebat-o Ko, când a văzut ce repede prinde Temperance regulile.

– Nu, jocul acesta nu, dar unul asemănător, da.

Dintr-un motiv oarecare, maniera aceasta plăcută de a-și petrece timpul îi deșteptă dorul de casă, de Midori și de familia ei. Ar fi trebuit să se mulțumească cu soarta ei, să rămână în Plymouth cu Daniel, nu să străbată jumătate de lume ca să sfârșească în încurcătura asta. Probabil că asta gândeau acum și Nico și Midori și pesemne că se blestemau că au fost de acord să o ia cu ei. Oare ce s-a întâmplat pe Dejima când s-a aflat de dispariția ei? Rudele ei vor fi fiind teribil de îngrijorate, mai ales că nu aveau nicio posibilitate de a-i da de urmă. Chiar dacă își vor fi dat seama că s-a dus iar să înoate și vor avea norocul să afle cu certitudine acest lucru, nu vor găsi acolo niciun indiciu referitor la ceea ce s-a întâmplat. S-ar putea chiar să creadă că a murit. Și, din motive evidente, nu puteau implica autoritățile japoneze. Aveau mâinile legate, iar Temperance nu întrezărea nicio speranță.

Doamne, Dumnezeule, ce încurcătură!

Nu putea scăpa de nodul din stomac și se întreba mereu când se va trimite după ea.

Fără îndoială, acum fusese îmbrăcată pentru a se înfățișa dinaintea stăpânului. De astă dată, purta un chimono care fusese ales de servitoare, unul dintre cele mai stridente, făcut din mătase, de un verde-deschis, cu frunze de arțar brodate cu auriu, roșu și portocaliu. Părea potrivit acum, că se apropia toamna. O *obi* asortată, cum era numită cingătoarea, i-a fost înfășurată în jurul taliei. Rochia avea un decolteu adânc la spate, după moda curtezanelor, adică ceea ce toți o considerau a fi. La urma urmelor, în scurt timp asta și avea să devină.

A fost pieptănată migălos din nou și i-au ridicat părul în creștetul capului, într-o coafură complicată și savantă. Piepteni lăcuiți și ornați cu bijuterii îi țineau părul – în total nouă sau zece, după socoteala ei. Fața i-a fost pudrată cu pudră de orez, iar ochii și gura – pictate.

– Chiar trebuie să mă pictați în halul ăsta? îndrăzni Temperance să întrebe. Dar când văzu expresia perplexă a lui Ko, nu mai avu nevoie de niciun răspuns: Nu, lasă, nu-i nimic, uită că am întrebat. Se privi într-o oglindă mică și nu știu ce să facă, să râdă sau să plângă. Un lucru era sigur: fața care se uita la ea din oglindă nu era a ei. Aparținea unei străine.

Ieși puțin în grădină, să cerceteze împrejurimile, între două reprize de ploaie. Deși era minunată – o versiune în miniatură a grădinii principale, cu alei aranjate simetric, cu plante și arbuști perfect curățate –, era înconjurată de un zid înalt de șase picioare și nu exista nicio poartă către lumea exterioară. La capătul zidului existau câteva fante prin care putea admira priveliștea spre lacul Biwa, dar asta nu făcea decât să întărească sentimentul de prizonier în închisoare care o copleșea pe Temperance. Cușca ei aurie nu era decât o închisoare magnifică, iar ea nu avea voie să facă un pas fără supraveghere.

Odată a încercat să iasă pe hol, să privească mai îndeaproape un ornament anume care atârna pe perete și pe care îl putea zări prin ușa deschisă, dar i s-a cerut politicos să rămână în camerele ei:

– Pentru siguranța dumneavoastră, doamnă, a spus Ko, dar ea nu a crezut-o nicio clipă. La capătul holului, dincolo de camerele ei, zărise mai mulți străjeri și, cu toate că Ko i-a spus că erau acolo pentru a o apăra, Temperance avea mari îndoieli în privința asta.

– La ce oră mănâncă de obicei Tanaka-*sama?* a întrebat ea în cele din urmă, nemaisuportând suspansul.

Ko și celelalte fete s-au uitat unele la altele cu o expresie încurcată, apoi și-au mutat privirea afară, în întuneric:

– Ar fi trebuit să trimită după dumneavoastră până acum, dar poate că a fost reținut. Doriți să mă interesez?

– Da, te rog. Temperance încerca să vorbească normal, deși acest joc de-a șoarecele și pisica o călca pe nervi. Ko nu avea nicio vină că ea ajunsese în această situație. Biata femeie nu își făcea decât datoria. Dacă tot așteptase atâta amar de vreme, acum Temperance își dorea ca întâlnirea să aibă odată loc și

gata. Și-a făcut curaj toată ziua, încercând să se educe să se detașeze de ceea ce i se întâmpla, dar era greu să braveze așa la nesfârșit. Dacă bărbatul ăsta blestemat nu o chema mai repede, avea să clacheze curând, ceea ce nu i-ar fi folosit la nimic. Ar fi fost complet pierdută.

Ko se întoarse zâmbind:

– Puteți veni cu mine, vă rog, spuse ea, și deschise ușa glisantă pentru ca Temperance să poată trece. Îi aruncă o privire critică, apoi dădu ușor din cap, ca și cum ar fi fost mulțumită de munca ei: Stăpânul vă așteaptă.

***

Când auzi voci și pași apropiindu-se, Kazuo se ascunse în cadrul unei uși. Dădea târcoale prin preajmă, încercând să găsească o cale de a pătrunde în casa femeilor fără a fi văzut.

Trebuia să afle ce s-a întâmplat cu Temi, să vorbească cu ea, să se asigure că era bine, dar până acum îi fusese imposibil.

Blestematele de străji erau peste tot.

În ziua precedentă o văzuse condusă de o servitoare, tratată cu politețea și respectul cuvenite unui obiect de preț. Acesta ar fi dreptul ei, în calitate de concubină a unui bărbat atât de puternic. Kazuo bănui că era pregătită pentru întâlnirea cu bărbatul care o cumpărase. Aranjată, îmbrăcată în cele mai alese straie, copleșită cu daruri – dar asta ceva mai târziu, după ce își va fi îndeplini partea ei de înțelegere. Din fericire, stăpânul lui a fost prea ocupat cu o zi înainte ca să aibă timp să se gândească la noua lui jucărie.

Astăzi, însă, lucrurile stăteau altfel. Când se gândea la ce avea să-i facă Tanaka în seara asta, lui Kazuo îi fierbea sângele în vene, dar inspiră adânc și încercă să se calmeze. Nu avea niciun drept să fie furios. Absolut niciunul.

Și dacă nici ea nu era atât de nevinovată pe cât o crezuse? La urma urmelor, Tanaka o cumpărase de la o casă de ceai rău famată și părea evident că petrecuse ceva vreme acolo. Cine știe ce învățase să facă în timpul petrecut acolo?

Dar dintr-un motiv oarecare, Kazuo nu și-o putea închipui pe Temi pângărită în halul ăsta. În plus, îi simțise disperarea.

Uitându-se pe furiș de după ușă, zări două femei străbătând holul și își mușcă buzele. Întârziase. *Chikusho!*

– Pe aici, Shinju-*san*, murmură servitoarea care deschidea calea, dar privirea lui Kazuo se fixă pe femeia din spatele acesteia: Temi. Totuși, nu mai era Temi a lui, frumosul lui duh al apelor, ci o păpușă jalnică ce aducea cu ea. Fața pictată, părul coafat și înțesat cu podoabe fine, straie alese. O concubină demnă de un bărbat foarte bogat. Singura diferență era uimitorul ei păr blond și ochii stranii.

Lui Kazuo îi venea să țâșnească pe ușă și să o tragă după el când trecu prin dreptul lui. Să o ia în brațe și să o apere de desfrânatul bătrân spre apartamentele căruia se îndrepta. Dar știa că nu se poate. Nu ar fi făcut decât să-și semneze condamnarea la moarte, poate și condamnarea lui Temi. S-ar fi năruit și ultima speranță de a răzbuna nedreptatea făcută tatălui său. Năruită ar fi fost și speranța, cât de mică va fi fiind ea, de a fi din nou cu Temi.

Trebuia să o lase să-și continue drumul. Era soarta ei, iar ea nu era pentru el.

Dar pe toți zeii, era cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată.

***

Temperance o urma pe Ko fără tragere de inimă. Nodul din stomac i se întărise și îi era greu să respire, dar era hotărâtă să își controleze nervozitatea. Măcar își putea ascunde sentimentele după masca aceea pictată care era fața ei. Cu toată pudra aia care îi acoperea obrajii, nu risca să se zărească nicio îmbujorare care să o dea de gol.

Înainte de a ajunge în spatele reședinței principale, au traversat mai multe curți interioare; aici, câteva felinare licăreau ici-colo, legănându-se în briza serii, luminând o intrare ceva mai mică.

– *Dozo onegai shimasu.* Ko făcu o plecăciune și arătă spre Temperance, care trebuia să o urmeze pe femeia care aștepta înăuntru. Apoi dispăru în întuneric. Temperance înghiți în sec și își scoase încălțările, apoi se grăbi după servitoare, care părea oarecum nerăbdătoare.

Holurile din această clădire erau mult mai largi decât acelea din reședința în care fusese cazată Temperance, și toate suprafețele – ziduri și tavane – erau decorate cu picturi minunate reprezentând plante, păsări și animale. Mânerele și grinzile din lemn erau împodobite cu decorațiuni din metal forjat, iar podelele încăperilor prin care treceau erau acoperite cu cele mai fine *tatami.* Totul degaja o senzație de opulență somptuoasă, deopotrivă minunată și menită să îți taie răsuflarea, să te facă să te simți mic și neînsemnat. Servitoarea s-a oprit în fața uși glisante, a bătut, apoi a tras-o și a deschis-o, prosternându-se până la podea. Temperance a urmat-o, nefiind prea sigură de eticheta pe care trebuia să o respecte, dar presupuse că a procedat corect când a auzit-o pe femeie anunțându-i prezența:

– Shinju-*san,* domnul meu.

– Excelent! Vino încoace și ia loc.

Temperance privi în sus către chipul lui Tanaka și abia se abținu să nu se tragă îndărăt. Stătea pe o pernuță, părând țanțoș și formal în roba lui neagră, luxoasă, dar mult mai neliniștitoare era expresia jucăușă din ochii lui, care parcă prevestea ceea ce avea de gând să îi facă.

– Mi s-a spus că vorbești foarte bine limba noastră, remarcă el, în timp ce ea înainta șovăind și se așeză în genunchi pe o pernuță aflată în partea cealaltă a mesei. Între ei era masa care gemea de tot felul de bucate, dar lui Temperance i se părea că e o barieră binecuvântată, care o ocrotea deocamdată de atacul care putea surveni în orice clipă.

– Da, domnul meu, răspunse ea. Încă mai am de învățat, dar acum pot înțelege majoritatea cuvintelor.

– Bine, bine. Poți să-mi povestești despre țara ta în timp ce mâncăm.

Temperance se strădui să înghită ce i se pusese dinainte, dar toate aveau gust de praf, iar după aceea nu va fi niciodată în stare să și amintească ce a băgat în gură. Nu își va putea aminti nici particularități ale acestei conversații, în care Tanaka punea întrebări, iar ea se străduia să răspundă cât mai bine se pricepea. Era interesat să audă de recentul război civil din Anglia, dar nu putea pricepe rațiunile care îl declanșaseră. La drept vorbind, nici ea, dar cu toate acestea a făcut toate eforturile pentru a-i explica de ce mai mulți dintre conaționalii ei s-au arătat nemulțumiți de felul în care guverna regele și și-au asumat riscul de a se ridica împotriva lui.

– Aha, deci poate acum aveți un shogun, la fel ca noi, spuse Tanaka. El e adevăratul conducător, nu regele, nu?

– Nu, nu un shogun. În acest moment țara e condusă de Parlament, un fel de consiliu, bănuiesc că așa s-ar numi aici. Temperance nu s-a gândit niciodată la toate astea, iar de păsat, îi păsa și mai puțin. Probabil că dezinteresul față de subiect va fi răzbătut cumva din vocea ei, căci acesta a fost momentul în care Tanaka a bătut din palme pentru ca servitoarele să vină să ia mâncarea, apoi i-a făcut semn să îl urmeze în odaia alăturată.

– Hai să lăsăm politica, avem lucruri mai bune de făcut, spuse el cu un zâmbet de animal de pradă, care o îngrețoșă teribil pe Temperance. Făcu un efort incredibil să-și păstreze atât mâncarea în stomac, cât și ținuta, și păși pe ușă cu capul sus, hotărâtă să nu lase să se întrevadă nicio slăbiciune.

După cum bănuise, au intrat în dormitorul lui, o odaie magnific decorată, deși ceva mai micuță. În mijlocul podelei era un *futon* uriaș, de două ori mai mare decât al ei, acoperit cu o pătură din mătase prețioasă în diferite nuanțe de roșu, ocru și galben. Pe pereți, de jur împrejur, erau agățate felinare micuțe, care emiteau o lumină difuză, menită să sporească și mai mult atmosfera intimă. Aerul era înmiresmat de bețișoarele parfumate care ardeau încetișor pe o măsuță joasă, aflată într-un colț al camerei; fumul se ridica leneș în spirale delicate, din ce în ce mai largi.

În alt colţ se afla un dulap a cărui uşă era pe jumătate deschisă, iar Temperance zări cu coada ochiului mai multe rafturi suprapuse. Pe acestea se aflau câteva decoraţiuni preţioase, colecţionate probabil pentru frumuseţea lor, şi care i-au atras privirea. Una anume a atras-o în mod deosebit un leu sculptat cu măiestrie din cel mai pur jad, aşezat pe un soclu din aur curat. Trebuie să fi fost femelă, căci în faţa ei era un leu la fel de frumos, un pui micuţ, care părea a se juca cu o minge, o perlă naturală uriaşă, perfect lustruită şi sidefată. Leoaica nu privea spre puiul ei, ci era întoarsă cu faţa spre Temperance, iar gura ei era deschisă în ceea ce părea a fi un fel de rânjet batjocoritor. Cu toate că ştia că era ridicol, avea impresia că leoaica râde de ea. Era un semn de rău augur, dar acum nu era timp pentru astfel de prostii.

– Întinde-te! porunci Tanaka, iar pe Temperance o cuprinse spaima. El se îndepărtă puţin, fără doar şi poate sigur fiind că i se va da ascultare, şi începu să îşi desfacă cingătoarea. Temperance cercetă din priviri odaia, căutând ceva, orice, care s-o ajute să oprească totul, dar în afara celor două săbii care atârnau la cingătoarea lui, nu era nicio armă, nimic. Nimic cu care s-ar fi putut apăra.

Era paralizată de frică, dar încercă din nou să se resemneze şi să îşi accepte soarta. Cu paşi grei, se îndreptă spre pat şi se întinse pe spate, fixându-şi ochii în tavan, dar nevăzând nimic din frumuseţea acestuia. Gata, acesta era sfârşitul. *Acceptă-ţi soarta, accept-o,* îşi spunea iar şi iar în sinea ei, dar când el se apropie de pat purtând doar o robă desfăcută şi o pânză în jurul şoldurilor, trebui să îşi încleşteze pumnii pe sub chimono ca să nu izbucnească în plâns.

– Porţi prea multe haine, se plânse el, în timp ce se lupta cu nodul care-i ţinea cingătoarea. Sunt sigur că le-am poruncit să te îmbrace cu ceva uşor, bombăni el. Cum nodul îi dădea de furcă, puse mâna pe sabia cea mică şi îl reteză în două.

– Gata, e mai bine aşa.

Îi smulse cingătoarea, iar Temperance se simţi ca un pachet desfăcut în grabă de un copil prea lacom, gând care îi stârni un

hohot isteric de râs lăuntric. Și-l reprimă și împietri din nou când el izbuti să îi desfacă toate cele trei robe suprapuse, expunând-o privirilor sale. O cercetă câteva clipe, apoi mormăi:

– Ești cam grăsuță, nu? zise el, punând mâna pe unul dintre sânii ei și strângând ușor. Ei, nu contează. Întoarce-te. Bine că ai măcar un gât ca de lebădă.

O întoarse cu fața în jos și îi trase hainele de pe spate, dezgolindu-i gâtul și umerii. De data asta mormăi ceva mai satisfăcut și începu să îi mângâie pielea fină; degetele lui aspre îi stârneau fiori de dezgust. Cu un alt efort uriaș de voință, rămase nemișcată și încercă să-și încordeze ușor gâtul în față, ca să și-l prezinte cât mai avantajos, cum o învățase Nyoko. Dacă se concentra asupra gâtului, măcar nu era obligată să îi vadă dezgustătoarea licărire de dorință din ochi.

Mâinile lui continuau să o cerceteze, trăgându-i toate hainele de pe ea, astfel că în scurt timp îi simți palmele alunecându-i pe fese. Se lipi de ea, iar ea simți evidența dorinței lui prin acoperitoarea de pânză, în timp ce el își croia din nou cale spre gâtul și umerii ei, barba lui aspră zgâriindu-i pielea.

– Hai, arată-mi câteva dintre șmecheriile tale de curvă, îi ceru el. Nu sta aici ca un bolovan.

– E... prima mea dată, domnul meu, îngăimă ea, înăbușindu-și cu greu un suspin.

– A, da, am uitat. Doar pentru asta am plătit în plus, nu?

Mâna lui dreaptă ajunse la cea mai sensibilă parte a ei, iar ea se încordă, simțind nevoia să o ia la goană. Dar el o simți și o înșfăcă nu prea delicat de braț. Se gândi să implore milă, să-i promită o recompensă din partea familiei ei, dar știa că nu ar fi avut niciun rost. Era prea încins, prea pornit să-și satisfacă poftele ca să se mai poată opri acum. Numai o minune o mai putea salva, asta în cazul că nu se hotăra să facă ea ceva. Dar ce?

Cu coada ochiului, înregistră o sclipire metalică într-un colț și realiză că sabia lui cea mică era aproape. Disperată cum era, se întrebă oare ce s-ar întâmpla dacă l-ar omorî. Mai mult ca sigur ar fi executată în cel mai dureros mod, asta în cazul în care nu și-ar lua singură zilele. *Nu contează. Orice e mai bine*

decât asta, nu? Clipind des ca să își stăpânească lacrimile ce refuzau să o asculte, întinse o mână după obiectul sclipitor.

Când era pe punctul de a apuca mânerul sabiei, se auzi un ciocănit puternic în ușă.

– Un mesaj urgent, stăpâne! strigă cineva.

– Pleacă! porunci Tanaka, cu un glas clocotind de indignare și de dorință nesatisfăcută.

Ciocănitul deveni mai insistent.

– Stăpâne, nu poate aștepta. Jur pe viața mea!

Din gura lui Tanaka izbucni un șuvoi de înjurături, dar se ridică și o lăsă pe Temperance. Își prinse acoperitoarea în jurul șoldurilor și o împinse îndărăt pe *futon*.

– Stai aici! îi porunci. Mă întorc imediat.

Străbătu cu pași mari distanța până la ușă și o deschise furios:

– Ce-i? tună el.

– Uitați, stăpâne. A sosit acum și trebuie predat imediat, sub pedeapsa cu moartea.

– Te ucid cu mâna mea dacă nu e atât de urgent precum spui! Tanaka mormăi și rupse pecetea documentului. Temperance îndrăzni să strecoare o privire peste umăr și îl văzu cum se încruntă pe măsură ce citea, apoi se face roșu de furie. În cele din urmă, slobozi un urlet de mânie care răsună în toate odăile și o făcu pe Temperance să se ascundă în așternuturi. Din fericire, furia lui părea a se îndrepta în altă parte.

– Konyaro! Fiu de *yujo!* Îndrăznește să pună mâna pe ce-mi aparține, ha? O să mai vedem noi! Pune șaua pe cal, adu-mi hainele de călătorie, adună oamenii. Plecăm de îndată ce sunt gata. Mișcă-te, nerodule!

Temperance a fost dată uitării, dar ea nu a îndrăznit să se clintească și a rămas acolo unde se afla câtă vreme din odaia alăturată răsunau înjurături și blesteme.

Ceva mai târziu, când totul s-a potolit, s-a ridicat și și-a tras robele pe ea, ținându-le laolaltă cu o mână, căci nu avea centura la îndemână. A rămas așa o vreme ce i s-a părut o veșnicie, și-a luat obi și s-a îndreptat tiptil spre odaia alăturată. Acolo se

afla un servitor care păru surprins să o vadă. Ea făcu o plecăciune.

– *Gomen-kudasai.* Îmi cer scuze că vă deranjez, spuse ea, dar ştiţi cumva dacă prezenţa mea mai e necesară? Mi s-a spus să aştept.

El clătină din cap:

– Nu, doamnă, stăpânul a plecat la Edo. Nu va mai avea nevoie de serviciile voastre în această seară.

Temperance fu cât pe ce să se clatine din cauza neaşteptatei veşti şi întinse o mână să se sprijine de perete.

– A plecat? repetă ea neîncrezătoare. La Edo?

– Da, doamnă. Servitorul se holba fascinat la părul ei blond, părând a fi uitat cu cine vorbeşte. Veşti proaste. Se pare că doamna Akina, soţia stăpânului, i-a fost necredincioasă lui Tanaka-*sama*. Când el venea în sud, la moşie, ea stătea în Edo, şi se pare că a fost prinsă cu un alt bărbat în dormitor. Fratele Înălţimii Sale e cel care i-a găsit.

Lui Temperance i se învârtea capul. Dumnezeu chiar făcuse o minune şi nu-i venea să creadă ce noroc avusese.

– Aşadar, Tanaka-*sama* s-a dus la Edo ca să-i ceară socoteală?

– Şi-ncă cum o s-o mai pedepsească! răspunse servitorul. Va fi trimisă la familia ei în dizgraţie şi nu va mai fi soţia lui. Totuşi, principala lui preocupare este iubitul. Servitorul clătină din cap şi rânji cu cruzime: Nu aş vrea să fiu în pielea lui, de asta sunt sigur.

– Biata doamnă! Temperance şi-l putea imagina pe Tanaka dezlănţuit şi nu îi invidia deloc soţia.

– Şi-a făcut-o cu mâna ei. Şi-a dezonorat familia şi familia lui Tanaka-*sama*.

Apoi servitorul păru a-şi aminti cu cine stă de vorbă:

– Oricum, asta nu e problema ta. Mai bine te-ai întoarce în odăile tale. Ştii drumul?

– Da, da, cred că da, mulţumesc. Noapte bună!

Dar exact înainte de a ieşi pe uşă îi veni o idee şi se opri să-i pună o ultimă întrebare:

– Cât de departe e Edo?

– Depinde de viteza cu care călătorești, dar cred că stăpânul va lipsi cel puțin o săptămână, deși se deplasează repede. De fapt, cred că va lipsi două săptămâni.

Lui Temperance îi venea să zburde și să chiuie, dar știa că nu se cuvenea. Așa că se stăpâni, cu toate că-i fu destul de greu. I se acordase un alt răgaz. Acum, nu trebuia decât să găsească o cale de a ieși din această fortăreață.

Avea la dispoziție cel puțin două săptămâni.

Capitolul 12

Într-un sfârșit, ploaia s-a oprit și Temperance a putut să petreacă mai mult timp în mica ei grădină. A cerut ceva, orice, de lucrat cu mâinile, și i s-au adus câteva jurubițe și alte materiale, precum și un coșuleț de mână în care să le pună. Le-a luat pe toate afară. Acolo era o băncuță din piatră sprijinită pe doi lei sculptați, așezată cu spatele la zid, și mai era și un cireș care umbrea acest loc anume, ferindu-l de razele soarelui. Temperance se așeză și se apucă de cusut.

– Doriți un model pentru broderie, doamnă? întrebă Ko.

– Nu, mulțumesc, am să încropesc eu ceva. Ai cumva o bucată de cărbune ca să desenez un model?

– Da, desigur, imediat.

Temperance privi în jur și ochii i se opriră asupra unui pâlc de bambuși plantați în apropiere, printre care se învârtea un fluture micuț. Ea schiță cu mișcări iuți această scenă pe bucata de material, apoi i-o arătă lui Ko:

– Merge, nu crezi?

– E minunată! Aveți talent la desen.

– Mulțumesc, da, așa mi s-a spus. Temperance moștenise talentul la desen de la mama lui Midori, Hannah, care fusese foarte bună la desen. Dar Hannah nu avea răbdare să coasă, așa că prefera să deseneze pe pânză sau pe pergamente, în

vreme ce lui Temperance broderia i se părea liniștitoare și îi plăcea foarte mult.

S-a apucat de lucru și a uitat de sine, cufundându-se în toate nuanțele acelea de verde necesare pentru compoziția ei. Firele de mătase erau de cea mai bună calitate și era o bucurie să lucrezi cu ele; în orice alte condiții, ar fi fost foarte bucuroasă să își ocupe astfel timpul. Acum, însă, îi era imposibil să uite unde se afla și de ce.

Ko și celelalte femei intrau și ieșeau pe ușa deschisă, lăsând-o uneori singură când se duceau să-i aducă răcoritoare sau erau ocupate cu alte treburi ale casei. Temperance le observa pe furiș, dar nu s-a clintit de la locul ei. Și-a spus că cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut era să pară resemnată cu soarta care o aștepta, cu toate că gândurile ei erau într-o permanentă frământare.

Era cald, chiar dacă stătea la umbră, iar Temperance era cât pe ce să ațipească mai spre prânz, când căldura devenise sufocantă. Zumzetul albinelor și vocile care răsunau în depărtare confereau oazei ei o aură de vis. Lăsă se puțin broderia deoparte, când simți că pleoapele i se îngreunează.

– Nu doriți să intrați să vă odihniți puțin, doamnă? întrebă Ko din ușă. Putem trage draperiile de bambus, ca să nu intre căldura.

– Da, imediat, mulțumesc.

– Atunci mă duc să vă pregătesc *futonul*.

Ko dispăru înăuntru, iar Temperance începu să își adune lucrurile, punând materialele în coșulețul ei cel nou. Tocmai când se uita în jur, ca să se asigure că nu a uitat nimic, auzi o șoaptă care venea din apropiere.

– Temi-*san*.

Încremeni, dar așteptă să audă mai mult. Un singur om o putea striga așa: Kazuo. Și, chiar dacă nu ar fi fost așa, oricum i-ar fi recunoscut vocea; dar de unde venea?

– Ridică-te și plimbă-te încet pe lângă zid, și admiră florile din stânga ta, îl auzi șoptind.

Își luă coșulețul și făcu precum i se spusese. Florile cu pricina erau lângă una dintre fantele din zid iar ea bănui că el trebuia să fie dincolo de zid.

– Îți asumi un risc enorm, șopti ea.

– Știu, dar trebuia să vorbesc cu tine. Ești neatinsă? Am auzit că Tanaka-*sama* a plecat pe neașteptate aseară. A apucat să...?

– Nu, nu a apucat, dar când se va întoarce... Trebuie să scap înainte de a se întoarce! Există vreo cale?

Temperance își dădu vag seama că probabil nu ar trebui să îi spună nimic. Dacă era un spion al lui Tanaka? La urma urmelor, prezența lui aici era o coincidență cam ciudată. Își aminti și de suspiciunea ei anterioară, că el ar fi fost în cârdășie cu Ryo și ceata lui, pe care îi pusese să stea la pândă în golf așteptând-o să se întoarcă și să o răpească. Totuși, următoarele lui cuvinte o liniștiră puțin:

– Găsesc eu o cale, nu renunța la speranță.

– Ai să mă ajuți?

– Voi încerca.

– Nu... nu ai conspirat ca eu să mă aflu aici?

– Nu, de ce să fi făcut una ca asta? Confuzia din vocea lui părea sinceră, ceea ce îi mai domoli îngrijorarea lui Temi. Kazuo continuă: Vino aici și coase ori de câte ori poți, iar eu voi veni din nou. Acum trebuie să plec. *Sayonara*.

Putea avea încredere în el? Avea de ales? Era singura ei speranță. Temperance se aplecă și mirosi aroma delicată a florii pe care o mai admiră o dată, apoi se întoarse încet și se îndreptă către verandă. Nici urmă de Ko, iar ea se rugă în gând să nu o fi auzit vorbind cu Kazuo. Dacă era prins lângă grădina ei... Nu, nici nu îndrăznea să se gândească la asta. Spera că a fost cât se poate de precaut.

Când se întindea pe *futon* să se odihnească, pentru prima dată în ultimele săptămâni un sentiment de speranță începu să se înfiripeze și să crească înlăuntrul ei.

Avea un aliat: pe Kazuo.

***

Au trecut trei zile și niciun semn de la el, iar Temperance începuse să se întrebe dacă nu cumva visase tot episodul din grădină. E drept că la momentul acela era foarte somnoroasă, dar mintea ei nu putea fi într-atât de disperată încât să plăsmuiască astfel de închipuiri.

Ori de câte ori îi permitea vremea, în fiecare dimineață și în fiecare după-amiază se ducea să se așeze pe mica băncuță de lângă zid. Cum nu a mai încercat să rătăcească în afara odăilor ei, servitoarele au început să mai slăbească supravegherea, deși foarte puțin. Așa se face că a fost în câteva rânduri singură în grădină, dar spre supărarea ei, nu a auzit nicio șoaptă de afară. Se întreba ce s-a întâmplat și se cutremură la gândul că Kazuo a fost prins dând târcoale pe lângă zidul ei. Nu avea cum să întrebe de soarta lui și trebuia să îndure supliciul faptului de a nu ști.

În cele din urmă, în după-amiaza celei de-a treia zile vocea își făcu iar apariția.

– Temi-*san?* Dă din cap dacă mă auzi.

Temperance clătină ușor din cap și își ridică broderia, ca și cum și-ar fi cercetat munca. Apoi, cu un oftat exagerat, o lăsă alături pe băncuță, se ridică, se întinse și căscă, apoi se îndreptă agale spre florile de lângă fanta din zid.

– Bravo! Ești la fel de bună la cățărat precum ești la înot?

– Ce vrei să spui?

– Dacă vrei să scapi, va trebui să escaladezi zidul ăsta.

Temperance privi cu groază peretele.

– Dar e cu cel puțin două picioare mai înalt decât mine. Nu ajung în vârful lui nici dacă mă ridic pe degete.

– Acolo e un copac, nu? Îl văd de aici. Dacă te-ai putea cățăra în el și sări, eu te-aș putea prinde din partea asta. E singura cale.

– Acum? Cercetă grădina: Ko și celelalte femei erau încă înăuntru.

– Nu. Va trebui să îți faci un obicei din a te trezi devreme. Spune-le că vrei să vezi cum răsare soarele deasupra lacului, singură. Apoi, peste șapte zile, va trebui să sari zidul, iar eu te voi aștepta.

– Așa de mult? Dar dacă Tanaka-*sama* se întoarce înainte?

– Nu se va întoarce. Așa se aude. Ai încredere în mine?

– D... da. Temperance nu era încă prea sigură, dar nu avea altă soluție. Ori varianta propusă de Kazuo, ori un viitor alături de Tanaka. Prefera să riște alături de Kazuo, indiferent care vor fi fost motivele lui, de asta era sigură.

– Bine. Ne vedem peste șapte zile.

– Unde vă duceți, doamnă? Foarte somnoroasa Ko ridică capul din așternuturi și se uită încruntată la ea. Lumina cenușie a zorilor abia ce se strecurase în odaie și era o liniște deplină, doar un lătrat de câine se auzea în depărtare.

– Vreau să privesc răsăritul soarelui peste lac. Am auzit pe cineva spunând că este foarte impresionant în această perioadă a anului și m-am gândit că l-aș putea zări și eu prin găurile din zid, șopti Temperance.

– Aha. Foarte bine, vin cu dumneavoastră.

– Nu e nevoie, Ko-*san*. Temperance îi oferi un zâmbet liniștitor. Voi fi în siguranță. Doar nu mă duc prea departe. Nu mi se poate întâmpla nimic în grădină, nu?

Ieși din odaie pe vârfuri și o luă pe alea ce ducea în spatele zidului, sigură fiind că servitoarea o supraveghează. A stat nemișcată lângă fanta din zid până ce soarele a răsărit în toată splendoarea lui, apoi s-a întors. Ko era în patul ei, dar cu ochii deschiși.

– Vai, Ko-*san*, a șoptit ea, a fost într-adevăr uimitor. Dacă mă trezesc, am să mă uit și mâine. Ce priveliște! Trebuie să vii să vezi și tu, dacă nu dormi!

Ko îi zâmbi, apoi când o văzu pe Temperance întinzându-se la loc în pat, se relaxă și ea:

– Am văzut, murmură ea. De multe ori.

Pas cu pas, își spuse Temperance. *Dă, Doamne, să izbutească să-i adoarmă vigilența femeii ăsteia!*

***

În noaptea de dinaintea celei de-a şaptea zile Temperance nu putu să închidă ochii. Îi fusese destul de greu să se obişnuiască cu trezitul foarte devreme, dar de data asta nu putea risca. Dacă nu va fi la zid la ora stabilită, ştia că totul ar fi pierdut. Tanaka se va întoarce curând și avea convingerea că, după revenirea lui, toată lumea va fi mai vigilentă, inclusiv proprii ei păzitori. Atunci șansele ei de a se strecura afară vor fi egale cu zero.

Se strădui să nu se foiască în așternuturi și scoase un ușor oftat de ușurare când primele licăriri ale zorilor se strecurară în sfârșit în odaie; lucrurile din jur începură să prindă contur. Ko sforăia și nu se clinti când Temperance se ridică pe furiş din pat. Nu se auzea niciun sunet nici din camera alăturată, unde dormeau celelalte femei. În ultimele două zile Ko nici măcar nu se clintise când cea pe care o avea în grijă s-a ridicat și s-a dus în grădină, iar Temperance se rugă să se întâmple la fel și astăzi.

Îmbrăcată doar în straiele de noapte și *tabi*, niște șosete ciudate cu o despicătură pentru degetul mare, păşi uşor pe verandă, așa cum făcuse în ultimele zile în fiecare dimineaţă. Nu a făcut nici mai puţin zgomot decât de obicei; dacă Ko s-ar fi trezit, nu voia să își imagineze că era ceva deosebit cu privitul răsăritului din această zi. Odată ieșită în grădină, se îndreptă către fanta din zid, apoi aşteptă încordată la maxim, îngrozită la gândul că Kazuo nu se va ţine de cuvânt.

Era o liniște deplină, doar câteva păsări ciripeau încetișor, pregătindu-se pentru trilurile de peste zi. Cu toate că Temperance se încorda să audă și cel mai mic sunet, nu izbuti să prindă decât foşnetul vântului și rägetul îndepărtat al câte unui animal. În cele din urmă, o voce şopti de dincolo de zid:

– Temi?

– Da, aici sunt.

– Atunci urcă, mai repede, te rog.

Nu aşteptă să îi spună de două ori. Se îndreptă spre copac și mai aruncă o privire spre verandă, dar Ko nu părea a se fi clintit și nimeni altcineva nu o supraveghea. Apucă o ramură

groasă și se ridică agățată de aceasta, înnodându-și picioarele în jurul trunchiului. Grație tehnicilor de autoapărare în care o instruise Midori, își dezvoltase mușchii nefolosiți în mod uzual. Îi mulțumi în gând verișoarei ei, încercând să ajungă în vârful zidului.

Avea impresia că era o ghiulea jalnică, crengile copacului trosneau, iar tălpile erau zgâriate de scoarța aspră; se opri puțin să asculte, dar dinspre clădire nu se auzea nicio mișcare. Cu o ultimă sforțare, puse un picior pe creasta zidului, apoi sări în poziție ghemuit și privi în jos. În semiîntuneric, îl zări pe Kazuo cu brațele întinse în sus, către ea.

– Sări! porunci el, iar ea ezită o secundă, după care își dădu drumul.

Kazuo o prinse, dar impactul fu atât de puternic, încât se prăvăliră amândoi la pământ, cu el dedesubt și preluând tot șocul impactului. Kazuo gemu înăbușit, apoi o îmbrățișă scurt, după care o împinse repede sus.

– Nu avem timp de vorbă, șopti el. Trebuie să plecăm imediat, înainte să bage cineva de seamă că lipsesc. Hai!

A luat-o de mână și au pornit-o în pas alergător în direcția lacului. Temperance îl lăsă să conducă, fără să îl întrebe încotro se îndreptau. De fapt, nici nu-i prea păsa unde mergeau, câtă vreme era cât mai departe de aici. Alt zid le bloca drumul de ieșire din grădină, dar Kazuo o duse la o poartă micuță, care era păzită de un singur străjer care căsca de zor.

– Așteaptă după copacul ăsta, îi spuse încet Kazuo, iar Temperance se supuse, ițindu-se de după copacul gros ca să vadă ce se petrece. Bietul străjer era oricum pe jumătate adormit, așa că pentru Kazuo a fost floare la ureche să îl adoarmă de tot lovindu-l în cap cu latul sabiei. Bărbatul căzu la pământ fără să scoată un sunet, iar Kazuo făcu un semn spre ea:

– Hai, repede!

Dincolo de zid era un heleșteu, dar ceva mai încolo era traversat de un podeț, la care au ajuns în câteva clipe. Probabil noaptea străjerii erau cu toții în spatele porților închise, căci și acest pod era nepăzit. Au fugit cu pași silențioși în partea

cealaltă a podului cât de repede au putut. După aceea, au luat-o la goană până în capătul lacului, iar Kazuo a condus-o de-a lungul țărmului, într-un loc unde erau protejați de un pâlc de copaci, apoi s-a oprit.

– Acum înotăm, spuse el.

– Cum?

– Aşa, cei care ne vor urmări vor fi derutaţi. Dacă nu furăm nici cai şi nicio barcă, vor presupune că am pornit pe jos și ne vor căuta pe drumuri şi prin păduri. Mă îndoiesc că își vor închipui că am fost în stare să înotăm, așa că asta va trebui să facem. În plus, dacă vor aduce câini, nu vor fi în stare să ne ia urma.

Răsăritul era tot mai aproape, iar cerul cenușiu căpătase acum o tentă argintie; dar deasupra lacului plutea o negură deasă, foarte aproape de suprafața apei. Temperance își dădu seama că era o foarte bună acoperire pentru ei.

– Hai, scoate-ți hainele, nu e momentul să te rușinezi, chicoti el, în timp ce scăpa de propriile-i veșminte. Scoase de după un tufiş un coș mare din lemn, pe care trebuie să-l fi ascuns acolo de ceva vreme, iar Temperance observă că în acesta era deja o boccea. Kazuo își puse acolo hainele, apoi le adună și pe acelea ale lui Temperance și le aranjă în coș. Tremurând în răcoarea dimineții, intră în apă alături de el; Kazuo luă sfoara care era legată în jurul coșului și și-o înfășură în jurul încheieturii.

– Te-ai gândit foarte bine, murmură ea, iar el făcu o strâmbătură.

– Nu aveam niciun chef să merg o zi întreagă cu hainele ude. Acum hai, înoată cât de repede poți. Cel puțin, așa te mai încălzeşti puţin.

Apa era rece, iar Temperance trebui să strângă din dinţi ca să se scufunde în unda limpede, fără să tremure. Înota în urma lui cu mișcări repezi, cutremurându-se ori de câte ori apa înghețată se strângea în jurul ei, dar știa că nu doar frigul îi deștepta astfel de senzații în trup. Era, în parte, o reacție la faptul că evadaseră și puteau fi descoperiți în orice clipă. Încercă să

ciulească urechea la orice zgomot amenințător dinspre posibilii urmăritori, dar nu auzi nimic decât clipocitul valurilor pe care le despicau amândoi cu viteză.

Doamne, Dumnezeule, ajută-ne, te rog, se rugă ea. O mai ajutase o dată, înainte. Oare o va ajuta și acum?

***

Kazuo știa că Temi era o bună înotătoare, avusese ocazia să vadă singur asta în ziua în care o cunoscuse, dar tot era impresionat de felul în care a ținut ritmul cu el atâta vreme, fără să se plângă. Încercau să facă puțin zgomot și să stropească mai puțin, ceea ce le îngreuna și mai mult misiunea de a înota repede, dar în scurt timp și-au găsit ritmul și astfel au lăsat în urmă domeniul lui Tanaka. Kazuo încerca să nu scape din priviri linia țărmului, dar să se mențină cât mai departe de mal, căci negura groasă dinspre mijlocul lacului îi ferea de privirile iscoditoare.

El putea vedea vârfurile copacilor de pe mal, dar spera ca ei să nu poată fi văzuți de pe țărm. Vălătucii de ceață erau un noroc neașteptat, le-au ușurat mult evadarea, dar credința lui era că străbunii lui au fost cei care le-au stat alături. Se născuse într-o zi extrem de cețoasă, iar mama lui i-a spus că acesta era un semn că ceața îi va fi un aliat de nădejde ori de câte ori se va afla la necaz. Spera că a avut dreptate. Un lucru era sigur: masa lăptoasă le era de ajutor în acest moment. Pesemne *kami* celor plecați din această lume se întorseseră să-i dea binecuvântarea. Era peste măsură de recunoscător.

Privi către femeia de lângă el, întrebându-se ce-o fi având așa special de a ajuns să își riște misiunea de dragul ei. Înnebunise el sau, cine știe, poate că îi făcuse ea farmece? A fost fascinat de ea din prima clipă în care a Zărit-o, apoi, când a văzut-o în mâinile lui Tanaka și ale netrebnicului acela de Imada, a știut că trebuie să o ajute cumva. Era nebunie curată, și nu-și făcuse încă un plan limpede în legătură cu ceea ce aveau să facă în continuare. Principala lui grijă a fost să o ducă cât mai

departe de proprietatea lui Tanaka înainte de a fi prea târziu. dar acum ce să facă cu ea?

De parcă i-ar fi citit gândurile, ea întoarse privirea înspre el și, cu buzele tremurând ușor din cauza frigului, îl întrebă:

– Mai mergem mult?

– Cât de mult putem. Nu suntem departe de țărm, așa că ne putem opri oricând, dar, cu cât suntem mai departe, cu atât va fi mai bine. Mai poți continua puțin?

Ea încuviință și își încleștă dinții cu atâta putere, încât el văzu cum îi zvâcnește un mușchi al maxilarului. Da, era curajoasă, dar cerea mult de la ea și trebuia să se asigure că nu rămâne fără vlagă de pe acum, cât încă nu sunt în afara oricărui pericol. Ba chiar din contra.

– Ne putem odihni puțin dacă vrei, să încercăm să facem pluta. Uite, hai să ne încălzim unul pe altul.

El se opri din înot și o cuprinse în brațe deasupra apei, așa cum făcuse în golful însorit în care se întâlniseră prima oară. Lacul Biwa la primele ore ale unei dimineți de toamnă era departe de raiul acela însorit, dar când o ținu strâns în brațe, fierbințeala trupurilor lor părea și mai intensă, comparativ cu răceala înghețată din jur. Kazuo simțea cum fata își relaxează mușchii obosiți, lăsându-l pe el să facă toată munca și să îi mențină pe amândoi la suprafața apei; curbele ei moi s-au topit în corpul lui dur, ca și cum ar fi fost un singur trup. Au fost câteva clipe furate parcă din altă lume, învăluiți din toate părțile de negură și cu coșul în care se aflau lucrușoarele lor clătinându-se lângă ei, precum bărcuța de jucărie a unui copil.

Licăririle pale ale zilei au început să străpungă ceața, iar când Temi a întors fața spre el, Kazuo a văzut încrederea din ochii ei și a fost profund mișcat. Reacționând din impuls, și-a îngropat capul în scobitura gâtului ei, desfătându-se cu moliciunea pielii ei lipite de obrajii, de gura lui. Ea îi răspunse lipindu-se și mai mult de el și o simți din nou înfiorându-se, deși de astă dată nu din cauza frigului. Cu un oftat înăbușit, își ridică ușor capul și încercă să nu facă alt gest, decât să o susțină la suprafața apei. Nu era momentul, își spuse hotărât în sinea

lui, și nu putea abuza de încrederea ei, oricât de puternică era dorința care îl sfâșia. Știa că ea se baza pe el ca s-o ducă la loc sigur, iar gândul acesta îi dădu putere.

– Crezi că poți continua acum? o întrebă el cu blândețe slăbind strânsoarea, dar fără a-i da drumul din brațe până ce picioarele ei nu începură să se miște din nou.

Ea încuviință și, fără a mai scoate o vorbă, începură să înoate din nou. Kazuo închise ochii și înălță o rugă către străbunii lui și către zeița lacului, cerându-le să-i dea putere și iscusință.

Va avea nevoie de tot ajutorul din lume în zilele următoare.

Capitolul 13

A fost o călătorie lungă și anevoioasă, iar Haag nu a fost singurul care a răsuflat ușurat când convoiul olandez a ajuns la hanul din Nihonbashi Hongokucho, unde urmau să poposească. Acesta era situat la mică distanță de castelul Edo, unde se afla curtea *Shogunului;* dar la drept vorbind, așezarea hanului nu avea prea mare importanță, căci, ca de obicei, străinii nu aveau voie să părăsească împrejurimile. Singura dată când le era permis să pună piciorul afară era cu prilejul vizitei obligatorii la castel.

– Ce rost are să batem atâta amar de drum dacă tot nu putem măcar să vedem zona? bombăni Haag, care cunoștea regulile la fel de bine ca toți ceilalți. *Shogunului* nu îi plăceau străinii, așa că aceștia erau destul de oropsiți. Dacă doreau să facă în continuare negoț cu japonezii, trebuiau să accepte toate edictele și restricțiile care le limitau libertatea de mișcare. Nu aveau de ales.

Pe de altă parte, Haag știa că un pumn de monede putea face minuni, căci oricum nu avea de gând să stea aici și să bată din călcâie săptămâni de-a rândul. De îndată ce conaționalii lui s-au dus la culcare, a plecat să îl caute pe fiul hangiului, pe care

îl văzuse mai adineauri pierzând vremea prin curtea hanului. Din experiența lui Haag, tinerii erau dornici de distracție, dar, de cele mai multe ori, erau cam strâmtorați din cauza pungii strânse a părinților. El nutrea speranța că flăcăul acesta va fi cu atât mai receptiv la mica lui mită. Așa s-a și întâmplat. Cunoștințele lui Haag de japoneză nu erau deloc notabile, dar a izbutit să se facă înțeles cu puține cuvinte și multe gesturi:

– Femei. Băutură. Mâncare. Mimă desfătarea: Cartierul plăcerilor? Aflase despre un astfel de loc cu ceva timp în urmă, căci majoritatea curvelor de pe insulă veneau dintr-un loc similar din Nagasaki.

Tânărul, care se recomandase Kenji, dădu din cap cu un rânjet de cunoscător:

– Yoshiwara, spuse el. Urmați-mă.

Fie nu știa că străinii nu aveau voie afară, fie mita l-a făcut să închidă ochii. Lui Haag nu-i prea păsa ce și cum. S-a strecurat afară din han pe ușa din spate și a rămas în umbră, deghizat în straiele pe care i le adusese tânărul: o pălărie ciudată și o tunică cu cingătoare.

Odată ajuns în mahalaua plăcerilor, spera să găsească și alții de mituit. Poate pe cineva care văzuse o străină cu păr blond? Dacă era în oraș, sigur ieșise în evidență, oriunde s-ar fi aflat. Cineva trebuie să o fi văzut. Haag nu trebuia decât să găsească acea persoană.

Era în continuare furios că își pierduse premiul, tocmai când era atât de aproape să-l culeagă. O visa în fiecare noapte – vise care îl torturau, în care îi mângâia pielea sidefie, o pătrundea cu patimă, o făcea să plătească pentru toate frustrările pe care le îndurase –, apoi se trezea cu un gust amar de dorință nesatisfăcută. Nu i-a fost deloc de ajutor faptul că Noordholt nu l-a lăsat să apeleze la serviciile curvelor pe lungul drum spre Edo. Haag nici nu își mai amintea când a fost ultima oară când a stat atâta vreme fără femei, iar lucru acesta îl scotea din minți.

Încă un lucrușor pentru care agentul principal va trebui să plătească odată și-odată.

Dar mai întâi se va bucura de o noapte în oraș.

***

Când au ajuns la țărm, pe Temperance o durea fiecare părticică a corpului din cauza acestui neobișnuit exercițiu; nici nu mai era în stare să respire, doar gâfâia sacadat și dureros. Kazuo luă coșul și, cercetând împrejurimile ca să se asigure că partea asta de țărm era într-adevăr pustie, îi făcu un semn cu capul să îl urmeze în pădurea deasă. Simțind că e pe punctul de a leșina, o luă clătinând după el și se prăbuși pe un bolovan de îndată ce s-au simțit la adăpost de privirile indiscrete, grație numeroșilor copaci.

– Vai, Dumnezeule, gemu ea, nu mai sunt în stare să fac nici măcar un pas!

– Ne odihnim puțin, dar va trebui să ne vedem în continuare de drum toată ziua, dacă vrem să avem o șansă de scăpare. Uite, șterge-te și pune ceva pe tine.

Kazuo scoase câteva haine și i le întinse:

– Ți-am adus ceva straie bărbătești. Îți vor ușura mult mersul. Te deranjează?

Temperance scutură din cap, prea ostenită ca să răspundă. Ridică mâinile ca să încerce să se șteargă, dar mâinile refuzau să o asculte, așa că rămase pe bolovanul acela, cu hainele la piept. Kazuo terminase de îmbrăcat, privi în sus și o văzu șezând.

– Hai, dă-mi mie astea.

Luă hainele, o trase în picioare și începu să o frece pe corp cu mișcări iuți:

– Trebuie să îți pun sângele în mișcare, altfel ai să răcești. Întoarce-te!

Temperance rămase nemișcată în timp ce el o șterse, apoi o ajută să se îmbrace. I-a dat o pereche ciudată de pantaloni, la fel ca aceia pe care i-i împrumutase Midori, și care erau foarte confortabili, o tunică și o cingătoare. Kazuo îi uscă părul cu grijă cât de bine se pricepu, apoi îl răsuci într-un coc pe care i-l

prinse în creștetul capului și înfășură în jurul acestuia o bucată de pânză. Apoi îi dădu pălăria de paie cu boruri mari pe care o purta în casa lui Imada și, în cele din urmă, îi trase în picioare o pereche de sandale din paie.

– Uite, ești gata.

– Mulțumesc. Ești foarte amabil. Acum îmi dau seama cât de mult m-am înșelat în privința ta. Temperance se așeză din nou, iar Kazuo îi dădu puțin *sembei* și îi spuse să mănânce repede.

– Cum adică te-ai înșelat în ceea ce mă privește?

Părea nedumerit.

– M-am gândit că, cine știe, poate tu ai trimis tâlharii ăia, în golf, să mă captureze, la o săptămână după ce ai plecat. Mi s-a părut o coincidență prea mare să mă întâlnesc cu două rânduri de proscriși într-un așa interval scurt. M-am înșelat? Sau Ryo îți este prieten?

– Nu am auzit în viața mea de el. Iar Kazuo se încruntă: Și de ce aș fi trimis pe cineva să te răpească?

– Ei bine, presupun că pentru bani, dar acum e clar că nu ești ca Ryo și toți ceilalți.

– În mod sigur, nu. Nu știu cine sunt, dar trebuie să fi venit în golf chiar în ziua în care te-ai dus tu acolo. Poate erau *roninii* pe care i-am văzut când m-am întors, după ce te-am condus acasă? Dar tu de ce te-ai întors acolo? Ți-aș fi trimis vorbă dacă m-aș fi întors.

– Așa ai fi făcut? Nu am știut. Ai spus ceva despre un semn...

Acum i se părea o prostie fără margini ideea de a se întoarce să îl caute, dar Temperance era prea încurcată ca să admită că își dorise cu disperare să îl găsească acolo:

– Presupun că nu gândeam limpede, încheie ea jenată.

– Ei, ce-a fost a fost, acum trebuie să ne concentrăm să scăpăm de oamenii lui Tanaka. Va fi ca un leu în cușcă când va afla că ai fugit, mai ales după tot ce-a pățit în ultima vreme. Probabil va fi picătura care îi va umple paharul.

– Știi cumva dacă a găsit-o pe soția lui?

– Sigur că a găsit-o. Era sub paza fratelui lui şi mi s-a spus că s-a întors la familia ei, în dizgraţie. Probabil că până acum şi-a făcut deja *seppuku*.

– *Seppuku?* Temperance ştia că era o formă de sinucidere ritualică practicată de cei din casta samurailor. Verişoara ei îi povestise despre asta cu multă vreme în urmă. Doar nu se aşteptau ca o femeie să facă una ca asta?

– De ce nu? E singura cale de a-şi spăla onoarea, cu toate că Tanaka ar fi vrut să îi refuze şi această favoare neînsemnată. E un om crud. Ştiu că s-a dus peste familia iubitului ei şi a măcelărit toţi membrii; dar onoarea *lui* trebuia răzbunată, desigur.

– Dumnezeule mare! Dar chiar era nevoie să ucidă atâţia oameni?

– Bineînţeles! Ofensa a fost pe măsură!

Temperance nu prea înţelegea acest concept şi se cutremură la gândul că acum se va îndrepta împotriva ei.

– În ţara mea există o vorbă, „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte", ceea ce în linii mari înseamnă că răzbunarea trebuie să fie pe măsura ofensei. Se pare că aici altfel stau lucrurile.

Kazuo încuviinţă:

– E mai complicat decât atât, dar nu e momentul să discutăm despre toate astea. Într-o bună zi am să-ţi povestesc despre codul samurailor, aşa poate vei înţelege.

Temperance se îndoia profund, dar era prea obosită ca să facă altceva decât să dea aprobator din cap:

– Atunci hai să mergem, mă simt mai odihnită, spuse ea, deşi era departe de a fi adevărat.

– Foarte bine. Mai aşteaptă puţin, să scap de coş.

Kazuo duse coşul pe mal, îl umplu cu pietre, apoi îl aruncă în lac cât de departe putu. Acesta se scufundă în valuri, fără să lase nicio urmă.

***

Căldura şi mişcarea readuseră vlaga în picioarele lui Temperance, iar fata fu în stare să se ţină după Kazuo, care o luă

spre munți. S-au îndreptat mai întâi pe vest, ca să-și deruteze urmăritorii, care probabil s-ar fi așteptat să o ia fie spre nord, către Edo, fie spre sud, către Kobe și coastă.

– Vor crede că încerci să te întorci la familia ta. Cel puțin așa sper. Apoi își vor concentra căutările spre sud și vom avea un răgaz mai mare.

– Dar unde mergem de fapt? Vreau să mă întorc pe Dejima dacă se poate, dar îmi dau seama că ar fi prea periculos să ne îndreptăm într-acolo imediat.

– Te voi duce la familia ta, dar mă tem că, înainte de asta, va trebui să mă însoțești în misiunea mea. Am pierdut deja prea mult timp și chiar nu îmi permit să mă întorc la Nagasaki până nu îndeplinesc ceea ce am făgăduit că fac.

– Îmi poți spune despre misiunea ta sau e ceva secret?

– Îți voi povesti mai târziu, când o să ne oprim pentru noapte. E o poveste lungă. Acum trebuie să ne concentrăm să ne depărtăm cât mai mult de Tanaka. E un vulpoi bătrân, iar faptul că am dispărut împreună nu va trece neobservat. Fără îndoială asta îl va înfuria și mai mult, căci înseamnă că am furat una dintre proprietățile lui. Nu se va opri niciodată până nu își va recupera bunul furat.

Când se auzi etichetată drept „proprietatea" lui Tanaka, Temperance se înfioră și mări pasul.

Nu se va întoarce nici în ruptul capului.

***

Au mers spre dealurile de la poalele muntelui și au început să urce, croindu-și drum încet, dar sigur, până ce au ajuns sus, într-o poiană din care se vedeau valea și lacul. La căderea înserării, negura se lăsa din nou, ascunzând vederii cea mai mare parte a luciului apei; din fericire, la înălțime era uscat, iar seara era destul de călduță.

– O să dormim pe pământ, spuse Kazuo. Dacă crezi că ești în stare, ar trebui să facem de pază pe rând, măcar în seara asta. Știa că erau departe de a fi în siguranță și, dacă ar fi fost

singur, ar fi continuat să meargă. Dar de dragul lui Temi trebuia să facă un popas. Fata fusese uimitor de curajoasă şi nu se plânsese deloc, dar ştia sigur că era probabil epuizată.

– Da, desigur. Vrei să iau eu prima tură? se oferi ea. Kazuo îşi ascunse un zâmbet. Se îndoia că era în stare să îşi țină ochii deschişi mai mult de câteva minute, dar era suficient de încăpățânată pentru a nu lăsa să se vadă.

– Nu, tu ia şi te culcă, te trezesc eu mai târziu, răspunse el. Mai întâi trebuie să mâncăm ceva, ca să ne menținem puterile, dar mă tem că nu am decât hrană uscată. Poate mâine o să prindem nişte peşte şi o să riscăm un foc.

– Mâncarea uscată e foarte bună. Sunt aşa de flămândă, că aş mânca orice.

Într-adevăr, nu păru a lua în seamă ce băga în gură şi îşi termină repede porția.

– Ah, ce bine e să ai burta plină şi să te poți odihni! zise ea cu un zâmbet mulțumit. Iar Kazuo fu fericit că putuse să îi ofere ceva, deşi nu era mare lucru.

– Uite, pune-ți capul în poala mea şi hai, la somn, îi spuse el. Şedea jos, pe pământ, alături de ea, cu picioarele încrucişate. Luă câteva haine pe care nu le folosea şi le aranjă în poală, ca un fel de pernă. Ea nu aşteptă să o invite de două ori, puse capul jos şi adormi cât ai clipi. Kazuo se uita la genele ei negre, lungi, care îi umbreau obrazul precum o mică aripă de pasăre; era fermecat de pielea ei albă. Femeile din stabilimentul lui Imada o acoperiseră cu pudră de orez, dar în realitate nu avea nevoie de aşa ceva – pielea ei era perfectă aşa cum era.

Fără să se gândească, întinse mâna să o atingă. Tandrețea față de această femeie îl copleşea. Era curajoasă, puternică şi hotărâtă, dar în egală măsură atât de vulnerabilă. Era menirea lui să o țină în siguranță. Va face tot ce-i va sta în puteri, chiar dacă asta îi punea misiunea în pericol.

– Grăbeşte-te, fiule, te rog! au fost ultimele cuvinte pe care i le-a spus tatăl lui la plecare.

Bătrânul fusese bolnav, o tuse cumplită îi sfâşia pieptul la intervale scurte, iar Kazuo nu era sigur că tatăl lui va trăi

suficient cât să se bucure de triumf dacă fiul lui va izbuti să reabiliteze onoarea familiei. Nu avea vreme de pierdut, în niciun caz nu avea timp să o conducă mai întâi pe Temi pe Dejima.

Într-un fel sau altul, trebuia să îmbine cele două sarcini; avea nevoie de ajutorul tuturor zeilor și al tuturor duhurilor, *kami*.

***

Au făcut pe rând de pază toată noaptea, trezindu-se unul pe altul ori de câte ori se simțeau prea adormiți ca să fie vigilenți. La ivirea zorilor, Temperance se simțea oricum, numai odihnită, nu, dar cel puțin dormise puțin, și trebuia să se mulțumească doar cu atât. Kazuo o lăsase pe ea să doarmă ultima, exact înainte de răsărit, iar când se trezi, fata realiză că nu mai stătea cu capul în poala lui. Dispăruse.

Panica o copleși instantaneu; sări în picioare, începând să se uite după el. Dar, înainte de a apuca să cerceteze împrejurimile, privirea îi fu atrasă de o mișcare în partea stângă. Se răsuci și scoase un strigăt înăbușit, de spaimă: în fața ei se afla un șarpe. Era în nuanțe de maroniu cu alb, avea pete pe spate și pe cap; aducea cu o viperă pe care o văzuse cu ceva vreme în urmă și era cam de lungimea brațului ei. Șuieră, scoase limba despicată, iar Temperance încremeni de frică.

– Nu te mișca, *hebi* se sperie ușor.

Ea auzi porunca șoptită care venea din spatele ei și se simți ușurată la gândul că Kazuo s-a întors. În același timp, îi venea să izbucnească într-un hohot isteric: *Șarpele se va speria? Dar eu sunt cea îngrozită aici!* Îi venea să țipe, dar își încleștă dinții ca să-și oprească strigătul. Vocea lui Kazuo o liniștise întru câtva, dar nu-și putea lua ochii de la șarpe, care părea pregătit să lanseze atacul la cea mai mică răsuflare a ei.

Fără niciun avertisment, Kazuo azvârli o piatră în șarpe, în același timp trăgând-o pe Temperance într-o parte. Tremurând înfricoșată, ea îl privi cum aruncă o altă piatră, ca să se asigure că șarpele e mort de-a binelea.

– Era un *mamushi,* spuse Kazuo cu o voce de cunoscător. Sunt otrăvitori.

– Ce liniștitor! murmură ea sarcastic, printre dinții încă încleștați de frică.

– Cum? El se încruntă la ea, ca și cum abia acum ar fi realizat cât de speriată fusese: Nu ai mai văzut șerpi până acum?

– Ba da, dar nu atât de aproape.

– Nu te teme, nu voi permite să ți se întâmple nimic rău.

– Păi, nu erai aici când m-am trezit, deci cum ai fi putut preveni o nenorocire dacă nu te-ai fi întors la timp? Nu își putu reprima tonul ușor acuzator al vocii. O speria gândul că era atât de dependentă de el. Dacă ar pleca, ar fi pierdută.

– Nu am făcut decât să răspund chemării naturii. El îi ciufuli ușor părul care scăpase de sub strânsoarea eșarfei și acum îi cădea pe spate. Nu te-aș lăsa singură prea mult, știi asta, nu? O privea cu o expresie solemnă, iar Temperance se simți vag vinovată că se îndoise de el.

– Păi... nu te cunosc cu adevărat, nu? Cum pot fi sigură că nu te folosești de mine pentru scopurile tale?

El îi atinse obrazul cu două degete.

– E drept, nu ai cum, dar îți dau cuvântul meu că te voi apăra din toate puterile mele. Mă crezi?

– Cuvântul tău de proscris onorabil, da? Ea zâmbi, dar privirea îi rămase adâncită în ochii lui, iar în sinea ei știu că poate să se încreadă în el, proscris sau nu.

El îi întoarse zâmbetul.

– Da, bineînțeles.

– Prea bine, atunci te cred.

– Bun. Atunci hai să mâncăm ceva și să ne vedem de drum. Avem mult de mers astăzi și, cu puțin noroc, poate la noapte vom fi la o distanță sigură de Tanaka și hăitașii lui.

Au mers așa câteva zile, îndreptându-se spre nord și trecând prin prefectura Gifu, o zonă muntoasă, aspră, plină de păduri dese și râuri repezi.

– Cunosc bine această regiune, acum câțiva ani am stat o vreme aici cu niște rude, i-a spus Kazuo lui Temperance. Într-adevăr, părea a cunoaște bine drumurile.

Din când în când, treceau prin văi în care se aflau cătune și câmpuri cultivate pe aproape fiecare centimetru de pământ fertil. Temperance își ținea capul în pământ și fața ascunsă, pășind în urma lui Kazuo fără a se uita prea mult în jur. În a treia zi, au intrat într-o regiune cu o pădure chiar și mai deasă. Munți stâncoși se ridicau de jur împrejurul lor. Abia aici Temperance își făcu curaj să privească în jur și priveliștea i se păru răpitor de frumoasă.

Luând-o pe cărări ascunse în vegetație pe care numai Kazuo părea a le dibui, au trecut pe lângă numeroase râuri și curenți repezi. Spre ușurarea ei, el s-a dovedit a fi în stare să prindă pește pentru mese. Tot Kazuo a fost cel care s-a aventurat într-unul dintre satele pe lângă care au trecut, în timp ce Temperance îl aștepta îngrijorată în apropiere, și a adus puțin orez și un vas în care să îl fiarbă. Acum îndrăzneau să aprindă seara un foc ca să-și pregătească mâncarea.

Kazuo a mai spus că nu mai era nevoie să meargă toată noaptea. Așa că au dormit spate în spate sub un copac extrem de stufos, ale cărui ramuri mai că atingeau pământul. Cu toate că o încerca un sentiment de siguranță, Temperance trebui să recunoască și ușoara dezamăgire pe care a simțit-o văzând că el nu mai încearcă să o ia în brațe. Era descumpănită la gândul că singurul bărbat a cărui atingere ar accepta-o cu dragă inimă nu o dorea. Da, viața era ciudată.

– De ce urcăm în munți? îl întrebă ea în ziua următoare.

– Mi-am amintit că am un văr îndepărtat care locuiește acolo și care ne-ar putea adăposti o vreme. Dacă vom putea rămâne la el câteva zile, Tanaka s-ar putea să se plictisească să umble după noi și să suspende căutarea. Atunci, va fi mai sigur pentru noi să mergem spre Edo.

– Mergem la Edo? Dar nu e periculos? Dacă mă vede cineva?

– Știu că e un risc imens, dar e unul pe care trebuie să ni-l asumăm și cred că ne vom descurca. Deghizarea ta e bună câtă vreme nu atragem atenția asupra noastră, iar tu îți ții ochii jos și nu te uiți la nimeni. Ne vom pierde în mulțime și ar trebui

să fim în siguranță. Îmi pare rău, dar trebuie să merg la Edo. Trebuie să văd pe cineva acolo.

Temperance credea că deghizarea ei era departe de a fi ideală, dar nu mai scoase o vorbă, cu toate că gândul de a merge la Edo, cel mai mare oraș din Japonia, o înspăimânta. Ca toate locurile de acest fel, va fi probabil un viespar: samuraii cu servitorii lor, străjerii, negustorii, meșteșugarii, oamenii de rând care își vedeau de treburile lor; toți acești oameni nu ar ezita să denunțe un *gai-jin* de îndată ce ar zări unul. Se înfioră; începuse să i se facă dor de Dejima și de cei din neamul ei. Oare îi va mai vedea vreodată sau Kazuo o ducea direct spre moarte?

Nu, trebuia să aibă încredere, Kazuo știa ce face, iar dacă el trebuia să ajungă la Edo, atunci nu avea de ales decât să meargă cu el.

Capitolul 14

În după-amiaza celei de-a cincea zile au ajuns într-un cătun adăpostit într-o vale micuță și înconjurat de munți. Casele erau cocoțate pe povârnișuri, la fel și terenurile terasate, de diferite dimensiuni, cultivate cu orez, care se întindeau de jur împrejurul clădirilor. Satul părea învăluit într-o atmosferă de sărăcie ostenită, ca și cum proprietarii nu ar fi avut timpul sau posibilitatea să își renoveze locuințele; cu toate acestea, unele arătau încă destul de bine. Temperance își spuse că un pat sub orice fel de acoperiș uscat va fi mai mult decât binevenit după atâtea nopți dormite pe pământul tare, sub cerul liber.

– Aici stă Hanano-*san*, vărul meu, șopti Kazuo pe când se îndreptau spre cea mai mare dintre case. E căpetenia satului. Te rog să mergi în spatele meu și să ții capul jos până ce ne vom lămuri dacă ne primește sau nu. Fidelitățile oamenilor se mai schimbă. Trebuie să fiu sigur de el înainte de a pune viețile noastre în mâinile lui.

Dar și-au făcut griji degeaba. Când a aflat de sosirea lor, Hanano i-a primit cu mare curtenie, iar când a aflat că fugeau de Tanaka, a zâmbit binevoitor.

– Omul ăsta are nevoie de o lecție, a spus el. Chiar și pe la noi, la așa distanță de domeniul lui, tot se aud povești despre cruzimea și lăcomia lui. Și aruncă o privire șireată spre Kazuo: Nu a fost el unul dintre cei care au semnat mandatul pentru arestarea tatălui tău?

– Așa este, și am sperat să găsesc o dovadă, ceva, cât am stat acolo, să pot dovedi că tata a fost acuzat pe nedrept.

– Dar ce anume cauți?

– Nu știu. Scrisori, documente, poate chiar vreun servitor slobod la gură, dar mă tem că nu am rămas suficient de mult acolo și nu am avut ocazia de a cerceta proprietatea.

Temperance aflase și ea povestea arestării tatălui lui Kazuo și a exilării acestuia, așa că știa la ce se refereau cei doi bărbați. Se simțea vinovată că l-a abătut pe Kazuo de la adevărata lui misiune și își dorea să îl poată ajuta cumva să reabiliteze numele tatălui lui. Numai că nu vedea cum s-ar putea face una ca asta. Dacă s-ar putea întoarce singură pe Dejima, l-ar elibera de una dintre poveri, dar acest lucru era imposibil.

Îi veni o idee, dar cum Kazuo o rugase să țină capul în pământ, nu îndrăzni să îi întrerupă pe bărbați, așa că își păstră gândurile pentru ea. Se întrebă dacă mai târziu va putea vorbi cu Hanano și să-l întrebe dacă nu cumva era cineva de încredere în satul lui care să o poată duce înapoi la Nagasaki. Așa, Kazuo ar fi liber și ea nu va mai fi nevoită să înfrunte necunoscutele capcane de la Edo.

Totuși, femeie fiind, și pe deasupra și străină, nu avea habar cum ar putea să-l abordeze pe Hanano. Când se îndreptau amândoi spre casa micuță de oaspeți în care urmau să fie găzduiți, a încercat să abordeze subiectul.

El o privi încruntat.

– Mă îndoiesc că Hanano-*san* se poate lipsi de cineva. Dar de ce întrebi?

– Am sentimentul că îți încurc planurile. Deja ai riscat atât de mult pentru mine, mi-ar plăcea să te pot lăsa să mergi pe calea ta. Ai lucruri mult mai importante de făcut decât să mă păzești pe mine.

Kazuo se opri și o privi în ochi.

– Nu regret nicio clipă că te ajut, spuse el. Misiunea mea poate aștepta câteva zile, viața ta – nu. Soarta ne-a adus împreună și nu pot ignora ceea ce zeii au hotărât. Sunt sigur că există un sens ascuns în toate astea și îl vom afla când îi va veni vremea. Până atunci, rămânem împreună.

– Dacă ești sigur...

– Sunt sigur. Acum, hai să mergem la *onsen* înainte de masă. E cel mai minunat lucru din lume și nu putem apărea dinaintea gazdei noastre fără a ne spăla.

– E un izvor termal în zonă?

– Da, izvorăște tocmai din străfundurile pământului. Pune o robă pe tine și te conduc.

Micuța casă de oaspeți avea două odăi minuscule de dormit; aici, îi aștepta soția lui Hanano cu toate cele trebuincioase. I-a oferit lui Temperance o robă largă din bumbac și a rugat-o politicos să își schimbe straiele pline de noroi de pe drum.

– Dacă aveți amabilitatea să mi le dați, mă voi asigura că vor fi spălate.

– Sunteți foarte amabilă, vă mulțumesc.

Ar fi fost raiul pe pământ să le aibă curate din nou. După atâtea zile de mers, avea impresia că straiele i s-au lipit de piele, o senzație deloc plăcută. Așa că îi zâmbi femeii și îi dădu hainele, uitând să își țină ochii plecați. Auzi icnetul femeii, dar înainte să apuce să explice, aceasta dispăruse.

– La naiba! bombăni Temperance.

– Ești gata? Kazuo vâră capul în cadrul ușii și îi întinse mâna:

– *Hayaku*, grăbește-te. Hai să mergem.

Îl urmă afară, apoi pe o cărare îngustă, care ducea către un pâlc de copaci aflat ceva mai departe, în vale. În scurtă vreme, în fața lor a apărut un mic bazin săpat în piatră, înconjurat de

copaci din trei părți, și o cascadă spumoasă care se vărsa în el, alimentată de un izvor care venea de pe munte. La capătul bazinului se ridica o cocioabă dărăpănată, al cărei acoperiș se apleca asupra apei, ca și cum ar fi încercat să o apere de furia naturii. De o parte și de alta a firului de apă curgătoare se îngrămădeau bolovani și roci stâncoase.

Soția lui Hanano îi dăduse lui Temperance un prosop micuț, să se spele cu el înainte de a intra în onsen.

– Unde ne spălăm, în casă? întrebă ea, dar Kazuo clătină din cap și o împinse spre cascadă.

– E cam rece, dar e suportabilă cât dăm noroiul jos de pe noi. Oricum, ne încălzim imediat, de îndată ce intrăm în bazin.

Își scoase roba și se duse sub cascadă, începând să se frece zdravăn pe tot corpul. Temperance se întoarse. Se întreba dacă se va obișnui vreodată cu goliciunea lui. Kazuo nu vedea nimic nefiresc să își scoată hainele în fața ei, și cu toate că era a treia oară când ea îl vedea dezbrăcat, nu se putea obișnui cu un comportament atât de lipsit de inhibiții. Parcă îi răsuna în urechi vocea aspră a tatălui ei propovăduind despre preceptele stricte ale moralei și își simți obrajii în flăcări din cauza rușinii.

– Hai, e rândul tău, spuse Kazuo. Nu e prea rece, pe cuvânt!

Temperance răsuflă adânc și își desfăcu cingătoarea. A pândit un moment când Kazuo era cu capul sub șuvoiul de apă și avea ochii închiși, și-a dat roba jos și s-a îndreptat spre cascadă. S-a cutremurat când a dat piept cu apa rece, dar măcar dacă stătea sub jetul puternic, era parțial ferită de privirea lui. Cu spatele la Kazuo, a început să își frece fiecare părticică a trupului cu prosopul micuț.

– Vrei să te ajut pe spate? Zgomotul cascadei era asurzitor așa că, deși era lângă ea, Kazuo trebui să strige ca să se facă auzit.

– Cum? Nu, mulțumesc, mă descurc. Temperance închise ochii sub cascadă și își lăsă obrajii scăldați în jetul de apă rece, încercând să ignore apropierea lui.

– Dar eu, nu. Mă ajuți, te rog?

Ea deschise ochii și se întoarse pe jumătate spre el: bărbatul se afla în imediata ei apropiere și îi întindea prosopul.

– A, da, sigur că da. Temperance realiză că ar fi fost ciudat dacă ar fi refuzat să îl ajute. La urma urmelor, nu toți erau suficient de flexibili ca să se poată spăla singuri pe spate. El îi prezentă spatele, iar ea începu să îl frece ușor cu prosopul. Nu a avut nevoie decât de câteva secunde ca să își dea seama că sarcina îi făcea plăcere. Avea o piele incredibilă, bronzată și fină ca marmura șlefuită, iar ea privea fascinată jocul mușchilor tari sub pielea măslinie. La drept vorbind, s-a pierdut destul de repede în contemplație, așa că el s-a întors către ea cu o strâmbătură amuzată, întrebând-o dacă a terminat.

– Da, da, cred că da, bâigui ea încurcată.

– Ești sigură că nu vrei să te ajut? Ar merge mai ușor și am putea ieși mai repede din apa asta rece. Hai, lasă-mă pe mine.

I-a smuls prosopul din mână, iar ea nu a fost în stare să-l refuze. A întors-o cu spatele, i-a dat deoparte pletele grele și a început să îi frece delicat pielea cu bucata de pânză. Ea fu cât pe ce să geamă de plăcere, dar se abținu în ultimul moment.

– Gata, ar trebui să fie suficient. Hai, vino, acum urmează partea cea mai bună.

Fără a-i da nicio șansă să protesteze, o luă de mână, o trase de sub unda protectoare a cascadei și o conduse spre bazin. Temperance suspină jenată și cercetă rapid împrejurimile, ca nu cumva să fie urmăriți, dar din fericire nu se vedea nici țipenie de om. Kazuo se opri la marginea bazinului și se așeză, trăgând-o de mână în jos până când îi urmă și ea exemplul.

– Trebuie s-o luăm încetișor. Vâră-ți picioarele puțin câte puțin, altfel ai să te arzi, o sfătui el, încercând cu grijă apa cu vârful degetelor de la picioare. Apa din bazin bolborosea încetișor, iar când Temperance îi urmă sfatul și vârî un deget în apă, realiză că era într-adevăr foarte caldă, aproape clocotită.

– Au! Midori îi povestise despre astfel de izvoare cu apă fierbinte, dar nu o prea crezuse. Acum își dădea seama că verișoara ei spusese adevărul.

– Ai să te obișnuiești. Doar așteaptă puțin.

Kazuo avea dreptate. După o vreme, trupul ei a început să se obișnuiască încetul cu încetul cu temperatura ridicată. El era mai călit decât ea și a izbutit să se scufunde cu tot corpul înaintea ei; în acest răstimp, ea a rămas pe margine, nefiind apărată de nimic de privirile lui. Și-a încrucișat, jenată, brațele peste piept. El și-a lăsat capul pe spate, sprijinit de una dintre pietrele de la marginea bazinului, contemplând-o printre pleoapele pe jumătate închise.

– Știi, nu trebuie să te simți rușinată de corpul tău, a spus el pe un ton aproape firesc. E minunat. Foarte, foarte frumos chiar.

Temperance îi evită privirea și, în cele din urmă, izbuti să se strecoare în apă. Se asigură că se află la o distanță cât mai mare de el, abia apoi îndrăzni să îi răspundă.

– Nu e vorba că mi-ar fi rușine, murmură ea, dar e un păcat să îmi arăt trupul unui bărbat care nu e soțul meu. Cel puțin așa am fost educată și aceasta este credința pe care o împărtășim în țara mea.

– Înțeleg. Pentru mine e doar o stare naturală. Așa am fost născuți. Și apoi, cele mai multe trupuri arată cam la fel.

Temperance era destul de sigură că nu era deloc așa, poate doar în termeni foarte generali, dar nu se simțea în stare să îl contrazică. Era evident că așa stăteau lucrurile în Japonia și, cum ea se afla aici, trebuia să se adapteze obiceiurile lor.

Kazuo înaintă spre ea până ce ajunse foarte aproape, atât de aproape încât o atinse cu coapsa:

– Sper că nu ți se pare dezgustător să te uiți la mine, nu?

– Nu, sigur că nu. Temperance nu îi putea spune că lucrurile stăteau exact pe dos.

– Foarte bine. Nu aș vrea să te sperii. Se strâmbă la ea și îi atinse nasul cu vârful degetului.

– Hai, sprijină-te de mine și închide ochii. Îi împinse ușurel capul pe umărul lui. Nu-i minunat?

Temperance închise ascultătoare ochii și se abandonă plăcerii momentului, prea obosită să mai facă altceva. Se dovedi că el avusese din nou dreptate. Era minunat, iar picioarele ei se

relaxară complet, ca și cum s-ar fi dizolvat în apa fierbinte. Pielea i se înroșite, iar buricele degetelor începuseră să i se încrețească, dar desfătarea depășea cu mult astfel de îngrijorări minore, așa că suspină de mulțumire. I se părea atât de firesc să stea așa, lipită de Kazuo. Ar fi vrut să rămână aici pentru totdeauna.

Nu avea nicio idee cât au stat în *onsen,* dar în cele din urmă au ieșit din bazin la fel de grijulii precum intraseră.

– Nu te grăbi, o sfătui Kazuo, căci s-ar putea să leșini. O ajută să se îmbrace, apoi se îmbrăcă și el, după care o luă de mână. Și adăugă, privind-o ușor vinovat: Trebuie să îți fac o mărturisire.

– Da? Ce anume?

– Sper să nu te superi, dar i-am spus lui Hanano-*san* că ești iubita mea.

– Cum? De ce?

– Pentru că am vrut să mă asigur că vom fi găzduiți în aceeași casă de oaspeți, dar și ca să te protejez de alți bărbați. Dacă se știe că sunt stăpânul tău, vor respecta asta și se vor ține la distanță.

– Înțeleg. Cuvintele lui aveau sens, dar cu toate acestea Temperance se simți ușor stânjenită.

– M-am gândit că e mai bine să îți spun eu, în caz că cineva face vreo aluzie. Ar fi foarte bine dacă te-ai preface puțin și ai intra în rol când suntem cu alții.

– Foarte bine, dacă tu crezi că așa trebuie. Dar cu înfățișarea mea cum rămâne? Am uitat să îți spun, mai devreme m-am uitat la soția lui Hanano-*san,* iar femeia s-a speriat de ochii mei.

– Nu-ți fă griji. I-am spus lui Hanano că ești albinoasă și de aceea ai părul deschis și ochii albaștri. Nu sunt prea sigur că m-a crezut, dar aparent a înghițit minciuna. Sunt sigur că îi va pune la curent pe toți ceilalți.

– Presupun că înfățișarea mea ciudată s-ar putea explica și așa, bombăni ea.

– E ceva ce pot înțelege și, ce-i mai important, nu e ilegal. Probabil nu au văzut în viața lor un albinos, așa că nu au posibilitatea să facă o comparație.

– Tu ai văzut?

– Da, întâmplător da, și nu arăta deloc ca tine, dar de unde să știe ei? Acum haide, am face bine să ne îmbrăcăm și să mergem la Hanano și la ai lui pentru masă. Nu e frumos să îi facem să aştepte și ard de nerăbdare să stau la o masă adevărată.

Temperance încuviință, dar nu-i stătea gândul la mâncare. Se întreba dacă Hanano și clanul lui se vor lăsa păcăliți de o explicație atât de simplă, dar din nou trebuia să aibă încredere că el avea dreptate.

La urma urmelor, ce altceva putea face?

***

Aerul serii era mai rece aici, în munți, iar după o masă bine pregătită și câteva discuții cu familia lui Hanano, Temperance știa sigur că va dormi neîntoarsă. În ultimele zile, își supusese corpul la încercări groaznice, iar acum abia aștepta confortul unei saltele. Pe drumul de întoarcere, Kazuo o luă din nou de mână, ca s-o ajute să nu se împiedice. Masa fusese destul de formală și s-a servit și sake, puternicul vin din orez. Cum ar fi fost nepoliticos să refuze, Temperance a băut câte boluri i s-au turnat. Acum își simțea capul îngreunat, iar picioarele ei păreau a avea o voință proprie. Se împiedică de o piatră, iar mâna lui Kazuo o susținu cu fermitate.

– Ai grijă pe unde mergi. E greu în întuneric. Știu. I se păru că simte o undă de râs în vocea lui, dar nu-l băgă în seamă. Doar și el băuse sake, așa că trebuie să se simtă la fel, nu?

– Ești convins că suntem în siguranță aici? îl întrebă când au ajuns la casa de oaspeți. Vărul tău nu te-ar trăda lui Tanaka, nu?

– Nu, doar l-ai auzit ce-a spus. Tanaka nu e deloc bine văzut în împrejurimile astea. În plus, Hanano-*san* nu ar acționa niciodată în mod lipsit de onoare, mai ales că îi datorează multă recunoștință tatălui meu. Ar fi trebuit să îți spun mai devreme despre asta.

– Cum așa?

– Tata l-a ajutat odată, când avea mari încurcături financiare. Hanano nu a fost niciodată în stare să plătească datoria, dar asta nu a avut nicio importanță. Sunt rude și întotdeauna se vor apăra unii pe alții. Iar asta include și familiile lor.

În casa de oaspeți, Temperance se îndreptă spre micul ei dormitor, dar spre marea ei surprindere, îl văzu pe Kazuo venind după ea peste câteva clipe, cu salteaua în spate.

– Dar ce faci? îl întrebă.

– Cred că ar fi mai bine să dormim împreună, în caz de pericol. Nu te superi, nu?

Temperance deschise gura ca să protesteze, dar imediat își dădu seama că se obișnuise să doarmă lângă el și ar fi fost ciudat să refuze.

– Nu, cred că nu. Dacă tu crezi că așa e mai bine.

– Da, așa cred.

Și-a pus *futonul* lângă al ei și s-a întins. Când s-a întins și ea, el s-a ghemuit în așa fel încât spatele lui să fie lipit de al ei, așa cum făcuseră în fiecare noapte; dar acum, asta nu i s-a părut îndeajuns lui Temperance. Voia mai mult. Sake-ul care îi clocotea prin vene i-a spulberat toate inhibițiile și a făcut-o îndrăzneață, lipsită de griji și cât se poate de doritoare. Fără să se gândească prea mult, s-a întors și a început să îl mângâie pe spate. L-a simțit întorcându-se la ea:

– Temi-*san*, ce faci...?

Ea îl opri cu o sărutare ușoară moale și simți cum trupul bărbatului se încordează, înainte de a-i răspunde.

– Temi, șopti el, nu e o idee bună.

– E doar un sărut, murmură ea și își strecură limba printre buzele lui, așa cum o învățase Nyoko. Se simțea vag vinovată și imorală, dar zâmbi când el nu mai protestă. Femeia avusese categoric dreptate – bărbaților le place asta și s-ar părea că îi plăcea și ei.

A fost un sărut care a durat foarte multă vreme, până când Temperance a început să își simtă picioarele ușoare și gata să-și ia zborul, ca mai devreme, în *onsen*. Nu știa prea bine cum, dar a ajuns acum sub el, lucru care i se părea perfect firesc, iar

mâna lui Kazuo îi explora cu delicatețe trupul. Nu a protestat deloc când el i-a tras roba de pe umeri, ca să o poată săruta la baza gâtului.

– Ești atât de frumoasă, șopti el, iar ea se înfioră când gura lui ajunse într-un punct sensibil de după ureche. Îl simți și pe el înfiorându-se când își puse palmele pe pieptul lui fierbinte; degetele ei îi urmăriră contururile mușchilor, apoi coborâră mai jos, spre abdomenul tare. Dar el o apucă de mâini și i le imobiliză.

– Nu, te rog, nu mă mai ispiti. Cred că ar fi bine să încercăm să dormim acum, nu crezi?

Ştia că el era suficient de puternic pentru amândoi, iar o parte din ea îi era recunoscătoare, dar cealaltă se simțea cumva dezamăgită. Îl voia, îl voia tot și nu i se mai părea atât de important că nu era soțul el și că probabil nu va fi niciodată. Oricum, ce bărbat în toate mințile ar fi vrut să se însoare cu ea acum? Era deja o femeie decăzută – după toate standardele –, care a petrecut mai multe săptămâni singură în compania atâtor bărbați. Măcar să se poarte în consecință, și-a spus în sinea ei.

Gândul că voia să se dăruiască unui bărbat la numai câteva săptămâni după coșmarul cu Tanaka era destul de ironic. Ce mult conta să fie alături de omul potrivit!

Dar Kazuo nu era bărbatul potrivit pentru ea. Cum ar fi putut fi, câtă vreme veneau din lumi atât de diferite?

Aşa că s-a întors cu spatele și i-a acceptat refuzul drept ceea ce era de fapt: gestul unui adevărat gentleman.

***

Kazuo a rămas multă vreme treaz, cu ochii deschiși, holbându-se în întuneric. Trupul îi era în flăcări și nu-și dorea decât să se întoarcă la Temi și să o facă a lui, dar ştia că nu putea. Nu trebuia.

A închis ochii și a retrăit sărutul. L-a şocat când și-a lipit pe neaşteptate gura de a lui, apoi și-a folosit limba pentru a

continua. Erau trucuri de curvă, ceva ce trebuie să fi învățat în casa lui Imada, și, cu toate că niciun bărbat decent nu se putea aștepta ca soția lui să facă așa ceva, trebuia să recunoască faptul că i-a plăcut la nebunie. Și, spre marea lui surprindere, nu o învinovățea deloc că se comportase ca o curtezană. O dorea în continuare de soție și nu vedea nicio plăcere în a avea o nevastă care i se supune, cuminte, noapte de noapte. Nu, ar prefera oricând pe cineva ca Temi, care să preia inițiativa și să încerce să îi ofere plăcere.

Se întreba ce alte trucuri va mai fi învățat la casa de ceai a lui Imada, apoi își dori să nu se mai gândească deloc la curbele ei delicate, căci focul lăuntric era prea puternic. Își încleștă pumnii ca să își înăbușe un geamăt puternic. Nu se cuvenea, trebuia să înceteze cu nebunia asta.

Partea cea mai proastă era că, dacă ar fi fost japoneză, nu ar fi ezitat. Oricât de diferit ar fi fost statutul lor, ar fi găsit o cale să se însoare cu ea mai târziu sau să o păstreze ca amantă, dar cum ar fi putut face una ca asta cu o străină? Chiar dacă l-ar fi putut convinge pe tatăl lui, unde ar fi trăit? Indiferent unde s-ar fi dus, ea ar fi fost în permanent pericol din partea autorităților și nu vedea nicio cale de ieșire.

Respiră adânc de câteva ori, încercând să își domolească trupul, dar somnul se va lăsa multă vreme așteptat.

Capitolul 15

Insuportabil! își spuse în gând. *Oare cât ne mai lasă să așteptăm?*

– Pentru Dumnezeu! Stăm aici de-un veac! se lamenta Haag, bătând în lung și-n lat odaia spațioasă care le fusese rezervată străinilor și funcționa ca un fel de club.

Dacă ar fi fost el agent principal, ar fi insistat să fie primit mai repede. La urma urmelor, erau înalți delegați ai unui regat străin, nu niște negustori de joasă speță.

– Pesemne că *Shogunul* o face intenționat, ca să ne arate că el deține puterea. Noordholt ridică din umeri, nepărând prea deranjat de situație. Pe Haag îl scotea din sărite faptul că omul ăsta era mereu atât de calm și răbdător. Atât de îngâmfat.

Noordholt n-o să mai fie așa de arogant când el, Haag, o să-l denunțe autorităților japoneze și o să-i ia locul. Acesta era acum planul lui și era sigur că va găsi o cale de a se sustrage supravegherii șefului ca să și-l pună în aplicare. Mereu există căi și mijloace. Asta însemna să scape și de adjunctul lui Nico, dar Haag intenționa să se ocupe de obstacolul ăsta după ce va scăpa de Noordholt. Oricum, nu va face nimic până ce nu o va avea pe Temperance înapoi. Toate celelalte păreau neînsemnate față de asta. Cu cât aștepta mai mult, cu atât mai mult o dorea. *Trebuia* s-o aibă pe târfulița aia!

Numai de-ar putea-o găsi.

Haag devenise peste măsură de frustrat. Nu a avut niciun noroc și nu a găsit pe nimeni care să fi văzut sau auzit de o femeie străină și, pe deasupra, începea să rămână fără fonduri. Era așa de disperat, încât se gândea să fure ceva din argintul adus de Noordholt, dar ar fi preferat să n-o facă, decât în caz de extremă necesitate. Agentul principal era mai inteligent decât majoritatea oamenilor și sigur ar fi ghicit cine i-a sustras prețioasele monede.

– Ați aflat vreo veste de la ruda concubinei voastre sau poate de la spionii pe care zicea că i-ar putea angaja? întrebă el, fără să se ostenească să-și ascundă nerăbdarea. Cum i-a numit, *ninja?*

Noordholt scutură din cap.

– Nu prea cred că ar folosi ninja ca să obțină niște informații. Doar sunt asasini profesioniști. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, nu, nu am auzit nimic încă. Japonia e o țară mare și, fără doar și poate, va dura mult până ce vom afla vreo informație.

Chiar dacă agentul principal își ascundea bine sentimentele, Haag putea vedea că era cât se poate de îngrijorat pentru tânăra lui rudă și frustrat din cauza neputinței de a acționa.

Era într-o situație imposibilă, fiind obligat să se bazeze pe alții pentru a o găsi, căci el, oficial vorbind, nu putea fi văzut acționând în niciun fel. Oftă și adăugă:

– În plus, oricine a răpit-o pe Temperance, nu va dori să fie găsită, așa că probabil a deghizat-o sau a ascuns-o. Se prea poate să fi fost deja dusă în altă țară, Doamne ferește!

Haag adăugă și el un „amin" tăcut. Ar fi cât se poate de neplăcut dacă fata asta prostuță ar dispărea de tot. Nu avea idee cât va fi obligat să stea în Japonia, dar tare i-ar plăcea să aibă alături o femeie europeană care să-i satisfacă necesitățile, în locul unor băștinașe. Și nu orice femeie, trebuia să fie ea. Devenise o problemă de onoare pentru el. Nimeni, dar absolut *nimeni* nu pleacă liniștit după ce-și va fi bătut joc de el. Temperance trebuie să plătească pentru asta și pentru că a încercat să scape de el. În plus, era singura femeie pe care a dorit-o atât de intens. Habar nu avea de ce, dar pur și simplu nu și-o putea scoate din minte. Era ca opiul, un drog pe care îl încercase cândva, pentru ca mai apoi să-și dea seama cât de mult tânjește să repete experiența.

– Dar le vorbiți foarte bine limba. Nu ați putea face câteva cercetări chiar dumneavoastră, în secret? întrebă Haag.

– Am încercat, dar nu am ajuns nicăieri. Oamenii de pe aici nu par prea încântați să stea de vorbă cu un străin ca mine, chiar dacă vorbesc bine japoneza. Și știi foarte bine că și acest lucru e interzis.

– Și-atunci de ce nu-i mituiți? Sunt sigur că doar câțiva arginți ar dezlega multe limbi.

Noordholt îi aruncă o căutătură iritată.

– Am anunțat că ofer recompensă pentru orice informație, dar nu a apărut nimeni. Mituirea nu e o soluție. Vor pretinde că știu ceva și ne vor lua banii. Pierdere de vreme.

Haag nu era de acord, dar își înghiți contraargumentul. Odată ce Noordholt lua o decizie, era aproape imposibil să-l faci să se răzgândească. Nu putea face nimic în acest sens. Haag va trebui să-i mituiască singur. Cu banii agentului principal.

***

Temperance și Kazuo au părăsit cătunul câteva zile mai târziu, luând-o pe niște drumuri ocolite prin munți și evitând să se ducă direct spre coasta de est pe drumul dintre Kyoto și Edo.

– Ar fi fost mai rapid dacă am fi mers direct pe Calea Tokaido, care ține coasta Mării de Est, îi explică Kazuo, dar nu am vrut să ne asumăm riscuri inutile. Cu cât ne ținem mai departe de privirile celorlalți, cu atât ne va fi mai bine.

Nu au observat niciun semn că ar fi fost urmăriți, așa că au presupus că Tanaka fie a renunțat, fie s-a îndreptat pe o cale greșită, ceea ce înseamna că le-a pierdut urma. Cu toate acestea, Kazuo era tot îngrijorat.

– O să ieșim la drumul mare cam la o zi de mers de la Edo, dar până atunci e mai sigur să ne ținem departe de drumurile principale.

– Mi se pare cât se poate de corect, zise Temperance. Era bucuroasă să stea cât mai mult cu putință departe de civilizație. În cât timp ajungem la Edo?

– În două, poate chiar trei săptămâni. El îi aruncă o privire umbrită de o undă de îngrijorare. Totul depinde de cât de puternică ești tu. Să mergi, în fiecare zi, atâta timp, este un efort supraomenesc, așa cum ai avut ocazia să îți dai seama. Și nici nu avem unde să ne odihnim mai mult. Va trebui să mergem și iar să mergem.

– Nu-ți fă griji pentru mine, voi fi bine.

– O s-o luăm mai încetișor la început, ca să îți poți găsi și tu ritmul. Trebuie să-mi promiți că-mi atragi atenția dacă ți se pare că merg prea repede.

Temperance încuviință, deși nu avea nici cea mai mică intenție să-l încetinească. Ar fi mers cât de repede ar fi dorit el, indiferent dacă organismul ei era de acord sau nu. Simțea că a întârziat deja prea mult din cauza ei și, după ce i-a povestit despre boala tatălui lui, era cât se poate de conștientă că el trebuia să se grăbească.

Dincolo de grija drumului care o aştepta, Temperance era necăjită că trebuiau să părăsească acest cătun. Dormitând în leagănul lui dintre văi, sătucul i s-a părut o oază paradiziacă de linişte. Ştia că va simţi lipsa confortului de la casa de oaspeţi şi mai ales a băilor din minunatul *onsen*. Încerca să se convingă în sinea ei că asta nu era din cauză că la îmbăiere avea ocazia să admire minunatul trup al lui Kazuo, ci pentru că apa fierbinte o făcea să se simtă mai înviorată şi mai odihnită decât se simţise vreodată. Cu cât se gândea mai puţin la Kazuo, cu atât îi va fi mai bine, mai ales că ştia că nimic bun nu putea ieşi din povestea asta.

A scutit-o de o jenă suplimentară, neamintind nimic despre gesturile ei îndrăzneţe din prima noapte, iar ea s-a asigurat că nu se va mai ajunge niciodată la aşa ceva; prin urmare, după aceea a avut grijă să nu mai soarbă decât câte o înghiţitură cât mai mică de sake. Au petrecut toate nopţile dormind spate în spate, ca de obicei, şi niciunul nu a făcut nicio mişcare ca să-l atingă pe celălalt. Temperance şi-a păstrat dorul pentru ea. Se simţea ruşinată pentru purtarea ei dezmăţată şi îşi amintea sieşi predicile tatălui ei despre femeile rătăcite.

„Diavolul are mereu grijă să ne presare drumul cu ispite, dar trebuie să luptăm împotriva lui din toate puterile noastre. Nu-l putem lăsa să câştige", tuna el când i se aducea la cunoştinţă purtarea scandaloasă a câte unei vecine. Temperance ştia că, dacă ar fi posibil ca el s-o privească din rai, acum ar fi profund dezgustat.

Era oare cu putinţă ca tatăl ei să se fi înşelat? Femeile de la stabilimentul lui Imada aveau convingerea că desfătarea trupească era un fenomen natural, ceva ce oamenii erau meniţi să facă. Nu le era ruşine de meseria lor şi nici nu le văzuse vreodată osândite de semenii lor. Şi atunci de ce era un asemenea păcat? Verişoara Midori îi spusese în repetate rânduri că nu era convinsă că părintele ei avea dreptate în toate cele. Spusese că un lucru putea fi privit din mai multe puncte de vedere, şi cine ar fi putut stabili care era corect şi care nu? Tatăl lui Midori i-a transmis propriile lui învăţăminte, care difereau

profund de cele ale unchiului ei englez, iar Midori a susținut întotdeauna că maniera în care japonezii se raportau la lume era mai plină de miez. Minunatele sentimente pe care ea însăși le-a trăit alături de Kazuo nu i s-au părut deloc a fi păcătoase, doar dacă nu cumva bucuria și plăcerea nu erau cumva rele în sine, dar în mod sigur una ca asta nu era cu putință, nu?

Temperance începea să-și dea seama ce a voit de fapt să spună Midori, dar încă nu putea să-și subjuge întru totul conștiința puritană sau să renunțe la educația ei creștină. Simțea că mai are multe de învățat până ce va putea trage cuvenitele concluzii.

Lunga cale spre Edo era cea mai dificilă sarcină fizică pe care Temperance și-o asumase vreodată, iar primele zile au trecut într-o ceață de durere și epuizare.

– Cum te simți? Kazuo arunca întrebarea asta peste umăr de câte ori își amintea, iar de fiecare dată ea strângea din dinți și gâfâia un „bine", deși ar fi dat orice să poată urla un „rău".

Înregistra dealurile abrupte, pădurile dese și vrejurile groase de iederă cățărătoare care îi încurca mișcările ori de câte ori putea, dar nu apucase să se bucure cu adevărat de nicio priveliște. Se concentra din greu să pună un picior în fața celuilalt fără să se clatine.

Kazuo se oprea la izvoare și la cascade ca să se răcorească și să refacă proviziile de apă, dar și să prindă ceva pește pentru masă. Temperance era prea obosită ca să se bucure de frumusețea sălbatică din jur și nu-și dorea decât să se așeze la poalele unui trunchi uriaș sau lângă un bolovan și să închidă ochii.

Totuși, pe măsură ce zilele treceau, a început să se simtă tot mai puțin obosită, iar corpul ei a reacționat fără obișnuita lui inerție. În sfârșit era în stare să se bucure de priveliștile din jur. Codrii luxurianți, care începeau să îmbrace straiele de toamnă, îi învăluiau într-un cocon de vegetație. Când și când, ajungeau la defileuri, la pâraie repezi de munte sau la cascade care pur și simplu îi tăiau răsuflarea prin frumusețea lor.

– Ai început să capeți putere, observă Kazuo zâmbind, când ea îi atrase atenția asupra unei priveliști neobișnuit de

frumoase. Foarte bine, începusem să mă întreb dacă nu cumva va trebui să găsesc un loc unde să ne adăpostim pentru câteva zile.

– Dar fac tot ce pot! protestă ea.

– Știu. El încuviință zâmbind. Și îți apreciez eforturile. Te-ai descurcat bine.

Lauda lui o încălzi pe dinăuntru, ceea ce era chiar ridicol, dar dintr-un motiv sau altul, aprecierea lui însemna mult pentru ea. Mai mult decât crezuse. Avea o vagă bănuială că s-ar putea să se fi îndrăgostit de bărbatul acesta, dar nimic bun nu putea ieși de aici, așa că încercă să alunge aceste gânduri. Pur și simplu nu aveau niciun viitor împreună.

Dar asta nu însemna că nu puteau fi prieteni. Deși abia dacă schimbau două vorbe în zilele lungi de mers, simțea că între ei se înfiripă o legătură, în vreme ce mergeau așa, într-o tovărășie mută, care nu părea deloc înstrăinată. Uneori, Kazuo o lua de mână ca să o ajute pe o porțiune de teren accidentat să treacă peste vreun pârâu, iar în astfel de momente Temperance simțea că între ei există o afinitate pe care nu o mai resimțise față de nimeni altcineva. Un minunat sentiment de apartenență, de bună rânduială. Mâna ei se simțea mică și ocrotită în palma lui mare, caldă, și copila își trăgea puterile din aceste scurte atingeri. Știa că el nu va permite să i se întâmple niciun rău cât timp asta va depinde de el; cât despre ea, știa că ar face orice ca să-l ajute să-și atingă scopurile.

Măcar de-ar fi cu putință!

***

În primele zile vremea a fost blândă cu ei, dar, în după-amiaza celei de-a cincea zile, s-au trezit potopiți din senin de o furtună violentă. Tunetele mugeau, iar ecourile lor umpleau tot muntele, fulgere mari brăzdau cerul și stropi mari de ploaie îi biciuiau fără milă.

– Trebuie să ne adăpostim! a strigat Kazuo, ca să acopere vuietul naturii dezlănțuite. Urmează-mă.

Au trecut printr-un defileu adânc, iar el a luat-o de mână și a tras-o spre cel mai apropiat versant muntos. Au avut mare noroc, căci aici au dat peste o stâncă ce forma un fel de streașină și au reușit să se strecoare sub ea, scăpând astfel de aversele dezlănțuite de ploaie. Au ajuns la țanc.

– Sunt pe jumătate udă, se plânse Temperance. De unde a venit asta?

– Astfel de furtuni pot apărea din senin, pur și simplu așa stau lucrurile, ridică din umeri Kazuo. Vino-ncoace, hai să ne ținem unul altuia de cald. Se așeză și își sprijini spatele de stânca tare și o cuprinse cu brațele, trăgând-o aproape. Hainele noastre se vor usca repede, explică el, dar până una, alta, nu are rost să ne prindă vreo răceală.

Temperance era foarte încântată să fie ținută așa și se cuibări mai aproape, inspirându-i mireasma. Hainele lui miroseau a aer proaspăt de munte și a vegetație, dar dincolo de aceste mirosuri, era parfumul lui propriu, unic. Ea închise ochii, bucurându-se de această clipă, dar îi deschise repede, ca să admire spectaculoasele artificii pe care natura le etala în buza micului lor refugiu.

– Ești sigur că suntem în siguranță aici? întrebă. Un tunet bubui în imediata lor apropiere și un buchet de fulgere căzu chiar în fața grotei lor.

– Cât se poate de sigur. Fulgerele nu au cum ajunge aici.

Părea așa de sigur, că temerile lui Temperance se topiră pe dată. În schimb, începu să remarce alte lucruri, cum ar fi respirația lui în spatele urechii ei și bătăile ferme ale inimii lui, care se auzeau clar, în ciuda zgomotului din jur. Închise din nou ochii, legănată de murmurul liniștitor din pieptului lui, și ațipi.

Se afla exact acolo unde își dorea să fie: în brațele lui. Poate asta își dorea și el?

Dar când se trezi ceva mai târziu – ca să descopere o lume exterioară udă, dar mult mai liniștită –, obrazul ei nu se mai odihnea la pieptul lui. Pusese o haină sub capul ei pe post de pernă, iar el stătea cât mai departe cu putință de ea, uitându-se la ploaia care cădea încetișor.

Nu se schimbase nimic.

***

Kazuo stătea jos, cu genunchii la piept și cu bărbia sprijinită de ei, concentrându-se la perdeaua fină de ploaie din fața lui. Asculta susurul șuvoaielor subțiri de apă, care se topeau în altele, mai mari, când se prăvăleau în josul dealului, și zgomotul de fond al picăturilor de ploaie pe frunzele mari din apropiere. Inspira adânc, calm, aerul umed, care mirosea puternic a vegetație udă, și încerca din răsputeri să alunge din nări mirosul dulce al lui Temi. Cu colțul ochiului, sesiză o mișcare și își dădu seama că se trezise, dar nu se uită la ea. Nu își îngădui s-o facă.

I se părea din ce în ce mai greu – la drept vorbind, aproape imposibil – să fie zi de zi lângă ea și să nu o atingă. Mai devreme, când a ținut-o în brațe, i s-a părut atât de firesc, ca și cum locul ei de drept ar fi fost la pieptul lui. Dar cum s-ar putea una ca asta? Doar zeii nu i-au hărăzit să se însoare cu o fată străină?!

Ar fi foarte fericit dacă asta ar fi soarta lui, dar un astfel de pas ar întâmpina atâtea dificultăți, încât nu vedea deloc cum ar putea fi un lucru corect. Nu, mai curând zeii îl puneau cumva la încercare. Până acum au fost alături de el în această misiune. Cu toate că nu a găsit încă ceea ce căuta, l-au ținut sănătos, dar Temi era categoric o distragere, așa că va fi fost pesemne trimisă ca să i se pună la încercare determinarea.

Ei bine, avea o voință puternică și dovedise deja că putea rezista ispitei trupului ei mătăsos. Fără doar și poate, o va putea face din nou.

Dar numai dacă se va ține departe de ea.

Și numai dacă ea va înceta să se uite la el cu încrederea aia absolută care se oglindea în ochii aceia frumoși și ciudat de albaștri.

***

În cele din urmă, au ajuns la marginea câmpiei Kanto, cea mai bogată zonă agricolă din toată Japonia, după cum spunea Kazuo.

– Edo e spre est, îi spuse el, și ai să te bucuri să auzi că nu mai avem niciun munte de traversat.

– Doamne, mulțumescu-ți! bombăni ea. Avea picioarele pline de bășici, iar sandalele îi erau ferfeniță. Spera din suflet că mersul pe teren plat va fi mai ușor, căci nu credea că picioarele și încălțările o să mai reziste mult.

– Ar fi trebuit să spui „mulțumesc zeilor", îi atrase el atenția. Ar fi mai sigur pentru amândoi, în caz că te aude careva.

– A, da, scuze. Temperance știa că nu erau tolerați creștinii aici și ultimul lucru pe care și-l dorea era să stârnească suspiciunea cuiva din cauza cine știe cărui fleac spus de ea.

– Bine. Acum, ar trebui să ajungem la Calea Tokaido cam într-o zi și vom evita cea mai rea parte: pasul Hakone.

– Dar de ce-i așa de rău?

– Mai întâi e la o foarte mare înălțime, așa că traversarea lui ar fi o întreprindere riscantă, dar acolo sunt și tot felul de tâlhari ascunși în tufișuri. Și cu toate că mă pricep destul de bine să mă apăr, nu sunt sigur că le-aș putea face față dacă ar fi în număr foarte mare. Așa că mai bine nu trecem deloc pe acolo.

– Cât de lungă e Calea asta?

– Se întinde de la Kyoto la Edo, un drum între douăsprezece și cincisprezece zile la picior. De-a lungul drumului sunt nu mai puțin de cincizeci și trei de așa-numite „popasuri", unde călătorii se pot opri ca să se odihnească la un han sau la o casă de ceai, dar, chiar și-așa, tot ai senzația că drumul durează o veșnicie.

– Da, îmi închipui.

Înainte de a veni în Japonia, Temi nu părăsise niciodată Plymouth-ul natal, așa că era nerăbdătoare să vadă acest mare drum cu ochii ei, dar și oamenii care-l foloseau, dar Kazuo îi reaminti de nevoia de a avea mare grijă.

– Te rog să-ți ții privirea în pământ tot timpul. Dacă îți vede cineva ochii, suntem morți. Nu cred că povestea noastră cum

că ai fi albinoasă va fi acceptată prea ușor aici. Oamenii de pe munte sunt mai neștiutori, în vreme ce călătorii de pe Calea Tokaido sunt mai isteți și mai sofisticați.

Temperance încuviință din cap. Îi va urma povața.

Drumurile de la câmpie erau mai ușor de străbătut decât potecile riscante din munți, dar era totuși extrem de obositor. Temperance oftă ușurată când în cele din urmă au ajunseră la Totsuka.

– Aici ne odihnim înainte de a intra pe Tokaido. Mai avem cam o zi de mers până la Edo și cei mai mulți oameni își petrec noaptea aici înainte de a-și continua restul călătoriei. La fel o să facem și noi.

Apropierea de acest popas era marcată de pini minunat tăiați, dar Temperance nu îndrăzni să le arunce decât o privire fugară, apoi coborî ochii în pământ. Erau foarte mulți oameni în preajmă, dar erau și foarte multe lucruri de văzut; din păcate, nu putea risca să pună în pericol misiunea lui Kazuo din simplu motiv că era ea mai curioasă din fire. Cei mai mulți tovarăși de drum erau bărbați, deși zărise și vreo două femei, purtate în câte o *kago* fiecare. Era un mijloc de transport mai simplu decât un palanchin, deschis pe ambele laturi. Arăta ca un scaun sau un fel de capră suspendată pe niște bârne încrucișate, ținute de doi bărbați. Temperance observă și o femeie mai puțin avută, care purta un copilaș în spate. Haina mai largă pe care o purta deasupra fusese în așa fel ajustată, încât să înfășoare și copilul, așa că din acesta nu se zărea decât o fetișoară care se ițea de după pălărie. Temperance își spuse că era o metodă excelentă de a duce un copil, căci așa, mama avea mâinile libere și putea face orice altceva. Copilul însuși părea fermecător, la fel ca toți ceilalți prunci pe care-i văzuse în cătunul lui Hanano, cu un smoc de păr negru și des care se ridica din creștetul lui mititel. Lui Temperance îi veni să-i zâmbească celui mic, dar își feri imediat privirea.

Popasul consta într-o casă micuță de ceai unde chiar se servea ceai și nu era un eufemism pentru altceva. Avea un acoperiș de stuf, prăfuit și dărăpănat, dar părea rezistent la apă; în

apropiere erau un han și un grajd. Erau destul de mulți călători, unii odihnindu-se, alții stând în jurul câte unui personaj cu aspect oficial care scria ceva într-un registru.

– Ce face? șopti Temperance către Kazuo, dornică să mai afle câte ceva despre această țară uimitoare.

– Sunt reprezentanții popasului. Aranjează ca oamenilor să li se asigure schimbarea cailor sau închiriază palanchine, așa că trebuie să noteze în registru plățile pe care le încasează.

– Totul pare foarte organizat. Temperance se minuna cum de reușeau japonezii să le facă pe toate într-un fel așa de organizat. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării.

– Sigur că da, cum altfel ar putea fi?

Kazuo ceru câte un pat pentru fiecare pentru o noapte și, în scurtă vreme, ședeau într-un colț liniștit, cu câte un bol de *soba* fiecare.

– E raiul pe pământ. Temperance oftă, mulțumită. Tăițeii fierbinți de hrișcă în zeama limpede și aburindă, împreună cu creveții bine prăjiți, înveliți într-un aluat auriu, aveau un gust mai bun decât tot ceea ce mâncase ea vreodată. Înfulecă tot, până la ultima înghițitură, sorbindu-și tăițeii, cum observă că face toată lumea.

Kazuo zâmbi în fața încântării ei evidente.

– E o specialitate a zonei. Nu mă îndoiesc că ai să te saturi curând de ea.

– N-aș crede. Simt că aș putea trăi toată viața numai cu asta.

Cu stomacul plin și picioarele sfârșite, era o ușurare să se întindă pe salteaua subțire din partea săracă a hanului; în ciuda calității îndoielnice a *futonului*, Temperance nu se plângea. Se întinse cu fața la perete, asigurându-se că are părul bine acoperit, în caz că cineva ar privi spre ei. Kazuo adoptă poziția obișnuită – spate în spate –, cu ea iar ea avea senzația că are un fel de scut uman, ceea ce i se părea foarte liniștitor.

– Somn ușor! șopti Kazuo. Mâine ajungem la Edo.

Lui Temperance mai că nu-i venea să creadă. Părea un vis. Dar ce se va întâmpla când vor ajunge în capitală? I se părea

că pericolul o pândește la orice pas, așteptând să o ia prin surprindere, și numai Dumnezeu o putea ține în siguranță. Închise ochii și se rugă.

Capitolul 16

A doua zi dis-de-dimineață, după un alt bol cu delicioasa *soba*, au pornit la drum, simțindu-se odihniți cum nu se mai simțiseră de mult. Următorul popas după Totsuka era Hodogaya, un sat mic, cuibărit la poalele unui deal jos; au ajuns destul de repede aici, dar nu s-au oprit. Au traversat podul peste un râu larg și și-au văzut de drum.

Numai că la scurt timp după ce au trecut de pod, în spatele lor a răsunat zarvă mare, iar Kazuo a tras-o pe Temperance de o parte a drumului.

– Lasă-te jos și îngenunchează! șuieră el printre dinți.

– Cum? De ce?

Văzând-o că ezită încurcată, i-a dat un ghiont și a îngenuncheat lângă ea, cu capul plecat. Temperance i-a urmat exemplul, deși nu înțelegea ce se întâmplă.

– Se apropie un lord, rosti el încetișor, și trebuie să ne arătăm supunerea față de el în timp ce trece cu suita. Dacă nu am face asta, am fi aspru pedepsiți.

– Dar tu însuți ești nobil! protestă ea.

– Nu și în clipa asta, ai uitat? Acum taci, rogu-te, îți explic mai târziu.

După cotul drumului s-a ivit un convoi mare de oameni; în față erau oștenii călare, apoi lordul însuși, urmați de un nesfârșit șir de servitori pe jos, care se grăbeau într-un soi de jumătate mers-jumătate alergare, ca să țină pasul cu călăreții.

Temperance încercă să își țină răsuflarea și să nu inspire colbul pe care-l ridicau în trecerea lor, dar era foarte greu, așa că sfârși prin a tuși de câteva ori. Procesiunea părea că nu se

mai sfârşeşte, cu sute de picioare care goneau prin fața lor. Când în sfârșit s-au făcut nevăzuți, o dureau genunchii când s-a ridicat în picioare.

– Ce obicei ridicol! bombăni ea. Doar nu suntem sclavi, pentru Dumnezeu!

Kazuo se încruntă la ea, în timp ce-şi scutura genunchii de praf.

– Te rog să nu mai rostești *niciodată* astfel de vorbe în public! o avertiză el. Oamenii de rând de prin părțile noastre își cunosc datoria și nu o pun niciodată la îndoială. Așa ar trebui să faci și tu.

– Dacă așa spui tu, răspunse ea, cu toate că avea în continuare convingerea că era un lucru cât se poate de prostesc. Dar dacă ploua și pământul era mocirlos? Sau chiar acoperit cu zăpadă? Clătină din cap. Dacă omul ar fi fost vreun rege sau împărat, ar mai fi înțeles, dar o astfel de plecăciune pentru un lord oarecare i se părea cam nelalocul ei. Cu toate astea, trebuia să facă ceea ce făceau toți, așa că își spuse în sinea ei că mai bine-ar face să se obișnuiască și cu gândul ăsta.

Pe măsură ce se apropiau de Kanagawa, drumul devenea tot mai abrupt, fiind practic o cărare ceva mai lată ce urma piscul care străjuia uriașa cotitură a golfului Edo. Împrejurimile erau pline de case de ceai și pe Temperance o distrau eforturile femeilor care lucrau aici și care încercau să facă totul pentru a-i ademeni pe călători în stabilimentele lor. Făceau semne, strigau, și dacă toate astea nu funcționau, ajungeau chiar să-i târască înăuntru pe cei mai refractari dintre drumeți. Temperance avu mare grijă să se țină departe de ele, în vreme ce Kazuo clătina ferm din cap în fața unor astfel de insistențe.

– Nu, serios, bombăni el, ai zice că au destui clienți și fără să recurgă la asemenea tertipuri. Le evita și el pe cât putea pe femeile gălăgioase. Uită-te ce priveliște, adăugă el. Nu e minunat aici?

Într-adevăr, era, dar Temperance nu îndrăzni să o admire prea mult până ce nu se asigură că se află la o distanță suficient de sigură de mulțimea din jurul popasului.

Când au ajuns la Kawasaki, Temperance uitase deja imaginea mării. În schimb, abia își putea lua ochii de la incredibila

priveliște a muntelui Fuji, care domina maiestuos peisajul de la distanță.

– E pur și simplu minunat! șopti ea mijind ochii în depărtare, la piscul acoperit cu zăpadă și la versanții care sclipeau în lumina soarelui. I se părea un soi de făptură binefăcătoare, o prezență senină care veghează asupra tuturor. Acum înțelegea de ce oamenii vorbeau adesea despre acest munte ca despre „Fuji-*san*", ca și când ar fi fost o persoană.

– Da, nu-i așa? Kazuo părea încântat că ei îi plăceau peisajele țării lui, iar Temperance își dădu seama că pesemne și lui îi fusese dor de această priveliște, dat fiind că a fost proscris de atâția ani.

– De când nu ai mai fost în Edo?

– Păi să tot fie vreo trei ani.

Temperance se încruntă:

– Și chiar crezi că poți da de urma bărbatului care l-a distrus pe tatăl tău la atâta vreme de la acea întâmplare?

Kazuo încuviință din cap.

– Există întotdeauna oameni cu memorie lungă. Tata nu e chiar lipsit de prieteni, în ciuda celor întâmplate, așa că sunt sigur că vom găsi ceva. Apoi încleștă inconștient pumnii: Trebuie!

Temperance îi admira optimismul, dar nu era sigură că îl împărtășea. Totuși, nu era treaba ei, așa că își păstră părerile pentru sine.

La Kawasaki trebuiau să traverseze un râu larg, așa că s-au suit într-o corabie, dar după aceea călătoria păru a merge mult mai iute și în scurt timp au fost la Shinagawa.

– Asta e ultima oprire înainte de Edo, i-a spus Kazuo.

Aici marea ajungea până-n buza drumului, așa că au putut privi spre golful Edo de pe țărm. Nu departe de ei se zăreau câteva nave acostate, ceea ce i-a amintit lui Temperance de portul Nagasaki. Și a fost copleșită de un val de dor de casă pentru enclava străină de pe Dejima. Oare ce-or fi făcând Midori și Nico în clipa asta, le va fi fiind și lor dor de ea, cum îi era ei acum? Scutură din cap să-și alunge gândurile și încercă să se

concentreze asupra imaginii din fața ochilor. Nu avea nimic de câștigat de pe urma unor astfel de gânduri. Cu voia lui Dumnezeu, poate se va întoarce într-o bună zi. Până atunci, iată că El i-a îndeplinit dorința de a cunoaște mai bine Japonia, așa că nu era cazul să se plângă, deși nu era tocmai genul de experiență pe care și-ar fi imaginat-o.

Un șir de case cocoțate pe cilindri de susținere se înșiruiau pe malul mării și avea impresia că toată Shinagawa era înțesată de călători, toți sporovăind entuziasmați, cu gândul la țelul final al călătoriei lor. Numeroasele case de ceai, localurile de luat masa și zonele de distracție făceau un comerț înfloritor. Mulți oameni își croiau drum către templul Tokaiji din apropiere, probabil ca să se roage pentru noroc, dar Temperance și Kazuo nu au îndrăznit să zăbovească mai mult decât preț de-o masă rapidă.

– Nu vrei să te duci să te rogi?

– Nu, sunt temple și în Edo, a zis Kazuo, și oricum sunt sigur că strămoșii mei veghează asupra noastră.

– Cât mai avem de mers? Deși era în culmea fericirii că vor ajunge la destinație în chiar acea zi, Temperance se clătina ușor iar bietele ei picioare tânjeau după odihnă. Începea să resimtă o anumită nervozitate la gândul că se afla în împrejurimi atât de primejdioase, teama de a fi prinsă devenind tot mai accentuată cu fiecare pas pe care-l făcea. Ar fi fost fericită să-l aștepte pe Kazuo să se ducă la templu să se roage, căci așa ar fi avut și ea timp să-și adune curajul înainte de a înfrunta grozăviile necunoscute din Edo.

– Suntem acolo înainte de asfințit. Nu mai avem mult, zise Kazuo, care se vede treaba că-i ghicise frământările. Și nu te teme, nu ai să pățești nimic rău câtă vreme ai să ții ochii în pământ și ai să te porți așa cum ți-am spus.

Vorbele lui o încurajară, deși prea puțin, dar își păstră celelalte temeri pentru ea. Era după-amiaza târziu și știa că în curând chinurile ei se vor sfârși. Odată ce vor găsi un loc unde să tragă, va fi în siguranță, cel puțin pe ziua de azi. După un scurt moment de odihnă și un strop de mâncare, fu în stare să-și

continue mersul fără să se plângă, în ciuda oboselii. La drept vorbind, ultimii pași i-a făcut ca într-un fel de ceață, dar când au ajuns la podul Nihonbashi, Temperance, în ciuda oboselii, nu a putut să nu arunce în jur o privire furișată pe sub pălărie și să se minuneze de mărimea enormei construcții.

– Aici începe Calea Tokaido, îi explică Kazuo, și tot aici este un fel de punct de întâlnire.

Asta o putea vedea și singură. O mulțime de oameni se foiau de colo-colo, vorbind, râzând și simțindu-se bine împreună. Vânzătorii de pește își strigau prețurile, câinii lătrau, copiii fugeau țipând și jucându-se. Amalgamul zgomotelor era aproape prea mult pentru urechile lui Temperance, care în ultimele săptămâni nu auzise decât zgomotele naturii.

– Hai, vino, nu trebuie să stai aici. E prea periculos, îi spune Kazuo cu o voce scăzută. Urmează-mă.

– Unde mergem? Există vreun loc cu adevărat sigur?

– Da, Yoshiwara, cartierul plăcerilor.

– Ce?

– Acea parte a orașului în care merg bărbații să se distreze noaptea.

Temperance era înspăimântată, iar amintirile de la hanul lui Imada o potopiră brusc.

– Dar abia ce am scăpat din... din genul ăsta de loc! Doar nu ai de gând să... să mă duci înapoi într-o casă rău famată?

Kazuo îi aruncă un zâmbet.

– Nu te teme, nu am de gând să te vând celui care plătește mai bine. Nu, mergem la o anume doamnă pe nume Hasuko. A fost principala concubină a tatei, dar când a fost proscris, nu i s-a permis să-l însoțească. Am primit un mesaj de la ea în care ne înștiința că locuiește în Yoshiwara și că, dacă avem vreodată nevoie de ajutorul ei, va face tot ce îi stă în puteri pentru noi.

– Și ea e...? Adică ea lucrează acolo?

– Nu tocmai. Cred că e proprietara unui stabiliment, dar nu cred că-și vinde propriile-i servicii. Dar chiar dacă o face, nu e problema noastră. Biata femeie trebuie să-și câștige cumva existența, căci sunt sigur că nu a primit nicio mână de ajutor

de la cei care l-au înlăturat pe tata. Sunt sigur că a făcut ceea ce a trebuit să facă. Dar crede-mă, e o femeie de treabă. Tata era... este forte atașat de ea și, ce-i mai important, are încredere deplină în ea.

– Vai, dar nu o judec, departe de mine gândul ăsta. Pare a fi o doamnă remarcabilă și foarte curajoasă.

Dacă a tras vreo învățătură din călătoria asta, apoi aceasta este următoarea: există femei care pur și simplu nu au de ales. Fiind atât de aproape de o astfel de soartă ea însăși, simțea că e ultima persoană care ar fi fost îndreptățită să se uite de sus la femeile cu moravuri ușoare. Ea însăși îi mulțumea zilnic Domnului că scăpase de soarta asta, cel puțin până acum.

Când străbăteau străzile din Edo, Kazuo i-a spus mai multe despre Yoshiwara:

– E o zonă separată a orașului, cu ziduri de jur împrejur. Cei care fac afaceri acolo trebuie să aibă aprobare; în plus, e singurul loc din Edo unde e permis să te afli afară noaptea. Există distracții zi și noapte și sute de femei locuiesc în casele acelea, controlate fiind de proprietarii lor.

– Sunt sclave?

– Nu, mai curând un fel de servitoare angajate. Cele mai multe sunt vândute în acest scop încă din copilărie și antrenate până sunt gata să devină curtezane ispititoare. Odată ce încep să primească clienți, mi se pare că trebuie să muncească zece ani, ca să-și plătească datoria față de proprietarul bordelului, dar după aceea li se permite să plece. Nu așa era și la Imada?

– Ba da, numai că, din câte am auzit, nu prea au existat fete care au scăpat de acolo.

– Mda, era un omuleț destul de dezgustător. În Yoshiwara lucrurile sunt mai bine reglementate, deși e adevărat că femeile nu pot pleca fără permisiune. Nu există decât o intrare și e foarte bine păzită.

– Ce trist! Dar o străbătu un fior: Atunci noi cum vom intra și ieși?

– Am o parolă specială, aranjată de Hasuko. I-am plătit regește pe paznici, așa că aceștia vor închide ochii.

– Dar bietele femei nu ar putea face același lucru?

– Mă îndoiesc că pot păstra prea mult din câștigurile lor. Hasuko avea ceva bani puși deoparte din perioada petrecută cu tatăl meu și e o femeie ageră la minte, numai așa a izbutit să-și cumpere un stabiliment.

– Înțeleg.

Indiferent care va fi fost parola secretă, a funcționat, și li s-a permis să intre pe poartă fără alte întrebări. Unul dintre străjeri i-a îndrumat către localul lui Hazuko, cunoscut, pare-se, sub numele de *Camera de Mătase,* și în scurt timp se îndreptau într-acolo. Temperance încerca să-și țină ochii în pământ, dar nu se putea abține să nu arunce câte o privire piezișă, pe sub borurile pălăriei, la femeile superbe care treceau pe lângă ei. De obicei în grupuri gureșe, țopăiau pe *geta* lor înalți, învăluite în chimonouri strălucitoare și viu colorate; da, erau o priveliște încântătoare. Totuși, Temperance a sesizat că puținele femei la care s-a putut uita aveau un aer de veselie forțată. În ochii lor întunecați nu era urmă de bucurie adevărată și stomacul i se făcu ghem când se gândi ce viață cumplită sunt obligate să ducă.

Cohorte de bărbați treceau pe lângă ei, mulți abia ținându-se pe picioare din cauza cantității mari de saké, iar Temperance observă că majoritatea păreau a fi oameni prosperi. Așa că trase concluzia că cei mai mulți care veneau să-și afle distracția aici erau oameni bogați, din clasele superioare.

– Am ajuns, aici e.

Kazuo se opri în fața unui stabiliment mare și citi plăcuța din lemn de deasupra unei uși larg deschise, intrarea era totuși mascată de o draperie.

Temperance riscă o privire scurtă spre fațada clădirii. Erau geamuri zăbrelite, întredeschise, care lăsau vederii o încăpere mare, acoperită cu *tatami* și cu pereții minunat decorați. Știa, din perioada petrecută la *Salcia Plângătoare,* că aceasta se numea *harimise* – camera de prezentare. Cel puțin o duzină de fete ședeau pe pernuțe rotunde din mătase, așteptându-și în mod evident clienții. Ca să-și mai omoare timpul, unele fumau

tutun, altele beau ceai sau cântau la *shamisen,* un instrument ciudat cu trei coarde, pe care Midori i-l arătase lui Temperance. Fetele erau o amestecătură de curtezane mature, în rochii splendide, și mai tinere *shinzo,* ucenice, în *furisode*-uri mai puțin somptuoase, cu mâneci lungi. Printre ele mișunau copii servitori, care le îndeplineau poruncile și le serveau. Într-un anumit fel, era o scenă cât se poate de pașnică, dar când Temperance își aminti ce așteptau de fapt toate femeile alea, o trecu un fior. Aici era de fapt o tarabă de piață, iar bunurile scoase la vânzare erau trupurile acestor femei.

– Hai să mergem prin spate, zise Kazuo. Nu vreau să aibă cineva impresia că am fi clienți.

O luă înainte și o conduse pe o alee în spatele casei cu trei caturi și bătu la o ușă mică. După o conversație șoptită cu femeia bătrână care i-a deschis, au fost primiți înăuntru și au luat-o direct pe scări, către o cameră de la etaj.

– Luați loc, vă rog. O anunț imediat pe Hasuko-*san,* spuse bătrâna și le făcu o plecăciune. Au făcut ce li s-a spus și s-au așezat pe o pereche de pernuțe verde-închis, aranjate pe podeaua acoperită cu *tatami.* Temperance oftă ușurată – au ajuns în sfârșit aici și nimeni nu le-a descoperit înșelătoria și nu i-a denunțat autorităților.

O femeie micuță a intrat în odaie; pe chipul ei înflorea un zâmbet larg pe măsură ce se apropia de Kazuo. Făcu o plecăciune adâncă în fața lui.

– Kazuo-*sama,* ai reușit! Mă bucur atât de mult să te revăd! Bine ai venit în casa mea!

– Mulțumesc, Hasuko-*san*. Tata îți transmite cele mai bune urări și eu însumi mă bucur să te găsesc atât de înfloritoare. Ești bine?

– Da, foarte bine. Sigur că mi-e dor de tatăl tău, dar, în afară de asta, nu mă pot plânge. Hasuko aruncă o privire spre Temperance, care își ținea capul în pământ. Ai adus un însoțitor? Cineva care să te ajute în căutările tale?

Măcar de-aș putea, își spuse Temperance. În schimb, era doar o bătaie de cap în plus și, fără doar și poate, Kazuo își

dorea să scape de ea acum, că ajunsese la destinație. Era un gând josnic.

– Nu tocmai. Ea este Temi-*san*. Călătorește cu mine, dar despre asta vom vorbi mai târziu. Deocamdată, aş fi foarte recunoscător pentru un loc de odihnă și poate ceva de mâncat și de ostoit setea.

– Sigur că da, deja am dat cuvenitele porunci. Dacă nu te superi, cred că cel mai bine ar fi să dormiți sus, într-una dintre odăile mici. Îmi pare rău că vă ofer condiții atât de umile, dar date fiind circumstanțele...

– Înțelegem și îți suntem recunoscători pentru ajutorul tău, Hasuko-*san*.

Cămăruța în care au fost conduși se afla exact sub streașina casei și era așa de micuță, că nu încăpea în ea decât un *futon*. Dar cum asta era tot ce-și doreau, Temperance și Kazuo au fost foarte mulțumiți și au fost chiar și mai recunoscători când li s-au adus două tăvi mari, încărcate de tot soiul de mâncăruri care împrăștiau miresme ispititoare.

Hasuko însăși a adus tăvile.

– Cu cât vă vede mai puțină lume, cu atât mai bine, spuse ea. Dacă aveți nevoie de orice altceva, nu ezitați să cereți. Deocamdată, cred că cel mai bine e să rămâneți aici, sus. După ce pleacă toată lumea, voi veni și voi încerca să aranjez în așa fel încât să puteți coborî în bucătărie și să vă spălați.

– E perfect, mulțumesc mult.

Kazuo și Temperance au făcut o plecăciune în fața amabilei doamne, care le-a întors semnul de respect, apoi a plecat și i-a lăsat să se bucure liniștiți de bogata și delicioasa masă.

– Tot mai vrei să trăiești cu *soba?* o tachină Kazuo pe Temperance, care tocmai își termina ultima bucățică de sushi, făcută cu un pește atât de proaspăt, că se topea în gură. Mai mâncase și înainte pește crud – căci vărul ei insistase să includă un fel de mâncare locală în dieta lor altminteri europeană de pe Dejima –, dar niciodată nu crezuse că poate avea un gust atât de divin.

Ea îi aruncă o privire ostenită:

– Nu am de gând să răspund. Ai avut un avantaj nedrept, căci știai foarte bine cum se mănâncă la Edo, în vreme ce eu habar nu aveam.

El se strâmbă la ea:

– Foarte bine. Sunt de acord să mănânci și sushi din când în când.

Ea se apleca spre el ca să-i tragă un ghiont prietenesc, dar el o prinse imediat de mână și o trase spre el, așa că ea se trezi în poala lui. Un moment care păru nesfârșit s-au uitat unul la altul, fără o vorbă. Ei i s-a părut că citește în ochii lui o urmă de dorință, apoi el îi dădu încetișor drumul și se depărtă puțin.

– Hai să ne facem planurile pentru mine, cât o așteptăm pe Hasuko. Sunt multe de făcut, Temi-*san*, mai ales pentru mine.

Tonul formal pe care-l adoptă îi ucise orice speranță că el ar putea lăsa garda jos și măcar ar săruta-o. Temperance se așeză încetișor și se sprijini cu spatele de perete, ridicându-și genunchii și cuprinzându-i cu brațele, lăsându-și apoi capul pe ei. Îl ascultă pe Kazuo, care îi spunea ce spera să facă în următoarele câteva zile, dar nu era prea atentă la spusele lui. În schimb, gândurile ei se învârteau fără încetare în jurul situației ei precare.

Dacă se întâmpla ceva cu Kazuo? Ce se va alege de ea? Un fior rece îi străbătu șira spinării când realiză cât de dependentă era de el în acest moment. Era singurul ei sprijin, singurul ei apărător. Pe scurt, era singurul om căruia îi păsa ce se întâmpla cu ea. Dacă el ar dispărea sau, Doamne ferește, ar fi ucis, Hasuko și oricine altcineva nu ar mai avea niciun motiv să o țină în viață sau să o ajute în vreun fel. Nici măcar nu avea bani ca să mituiască pe cineva. Nu avea nimic.

Numai pe Kazuo. Va fi destul?

Capitolul 17

Haag fusese chemat de Noordholt în camera lui privată, iar acum se afla în bătaia privirii lui necruțătoare.

– Îmi lipsește niște argint din pungă. Știi ceva despre asta?

Dacă nu ar fi fost așa de sigur că a făcut un lucru bun folosind banii lui Noordholt pentru mită, acum s-ar fi ascuns tremurând în spatele celei mai apropiate uși. Așa însă, se menținu ferm pe poziții și încercă să mimeze surpriza.

– Nu. De ce, ar trebui? Doar nu mi-ai spus să îți păzesc proprietățile.

A primit o altă privire aspră și se întrebă dacă nu fusese prea impertinent; dar acesta era adevărul.

– Nu mi-am imaginat că va fi nevoie. Ești singurul care știe cât am adus cu mine când am plecat din Dejima.

– E drept că am știut cât a fost la început, dar habar nu am unde țineți argintul și nici cât s-a cheltuit deja din el, protestă Haag, deși o parte din spusa lui era o minciună sfruntată. Îl spionase pe agentul principal printr-o gaură prin despărțiturile din hârtie cerată și așa a aflat că argintul era ascuns sub o piatră mare, exact la ieșirea din dormitorul lui Noordholt către o mică grădină privată. A fost o joacă de copii să șterpelească ceva bani când omul s-a dus să-și rezolve necesitățile.

Totuși, Noordholt nu părea prea convins.

– Ei bine, dacă aflu că nu ai spus adevărul, ai să regreți amarnic, îți promit! Iar de-acum înainte am să țin blestematul de argint asupra mea tot timpul. Cine va dori să-l fure va trebui

să mă omoare pe mine mai întâi.

– Bună idee, murmură Haag, deși fierbea în sinea lui. Sperase că furtișagul nu va fi descoperit așa de iute. Acum regreta că nu a luat mai mult când a avut ocazia. Într-un fel sau altul, va trebui să facă rost de suma care-i mai lipsea. Va fi o sarcină dată naibii. Nu putea spera decât că vor părăsi curând Edo.

***

Temperance și Kazuo au adormit, tot așteptând-o pe stăpâna casei. Au fost treziți în zori de Hasuko însăși, care i-a dus jos pe rând, într-o mică/bucătărie din spatele casei.

– Du-te tu prima, îi spuse Kazuo. Te aștept aici.

– Foarte bine, mulțumesc.

Casa era tăcută și destul de stranie în primele licăriri ale zorilor, dar Temperance abia dacă băgă de seamă. Era încă ostenită după călătorie și încă adormită.

Amabila lor gazdă și servitoarea ei, bătrâna care-i întâmpinase la sosire, au pregătit un ciubăr mare cu apă clocotită și unul mai mic, pentru prima spălare. S-au agitat puțin până ce s-au asigurat că au suficiente prosoape și haine curate, dar când Temperance și-a desfăcut baticul pe care-l avea înfășurat în jurul capului de atâta vreme, japonezele au încremenit și au icnit.

– *Nani?* Hasuko a dus o mână la gură și a făcut un pas în spate.

Temperance clipi des, încă năucă pentru că fusese trezită atât de brusc, apoi realiză că Kazuo nu a apucat să-i spună lui Hasuko despre tovarășa lui străină de drum.

– Vai, îmi pare rău, am uitat să vă avertizăm. Sunt o *gai-jin*, dar nu reprezint niciun fel de amenințare pentru dumneavoastră, jur! Aruncă o privire și către servitoarea care făcuse ochii mari de uimire și de frică. Sincer, jur că nu vă voi face niciun rău!

Era limpede că Hasuko era făcută dintr-o plămadă mai tare și lăsă mâna în jos, clătinând din cap.

– Vă cred, altfel Kazuo-*sama* nu v-ar fi adus. Apoi se încruntă către servitoare: Seiko, nu te mai holba și hai să începem. *Gai-jin* sau nu, doamna are nevoie de o baie.

Femeile au ajutat-o să-și dea jos și restul hainelor și s-au asigurat că e spălată toată, cu meticulozitate. Temperance nu a fost niciodată așa de recunoscătoare că e curată. Se simțea minunat după tot praful adunat în timpul lungii călătorii. Când se scufundă în apa din ciubăr, închise ochii.

– E minunat! șopti ea. Vă mulțumesc din suflet!

Băile zilnice de la *onsen* îi lipsiseră mai mult decât își dăduse seama, lucru pe care abia acum îl realiza, când simțea apa fierbinte biciuindu-i pielea proaspăt frecată. Toate junghiurile și durerile au început parcă să pălească.

– Da, numai că mă tem că nu puteți sta prea mult să vă înviorați, spuse Hasuko. Nu e cazul să vină cineva să vă găsească aici. Nu știi niciodată cine se poate trezi cu noaptea-n cap.

Nici nu-și termină bine spusele, că dinspre ușa din față se auzi o bătaie ascuțită. Cele trei femei se priviră consternate.

– Cine ar putea fi? Nu așteptăm pe nimeni la ora asta! șopti Seiko, frângându-și speriată mâinile.

– Credeți că ați fost urmăriți? întrebă Hasuko, cu o umbră de îngrijorare în ochi.

Temperance scutură din cap. Inima îi urcase undeva, în gât, și se zbătea dureros. De cum pusese piciorul în casa lui Hasuko se lăsase în voia unui fals sentiment de siguranță și lăsase uitării pentru câteva clipe pericolele imense care o pândeau. Bătăile în ușă i le-au reamintit fără drept de apel.

– Nu, din câte știm noi, nu. Se ridică repede și apucă o haină uscată de pe băncuța din apropiere. Mai bine mă duc înapoi sus, pentru orice eventualitate.

– Așteaptă, mă duc să văd cine e. Poate îi voi amăgi cumva, dacă într-adevăr au venit după voi. Seiko vă va arăta unde să vă ascundeți, dacă va fi cazul.

Hasuko se îndreptă spre ușa din față, în vreme ce Temperance se îmbrăcă în grabă cu o cămașă de noapte curată pe care i-o înmână Seiko. Ea și servitoarea mărunțică au rămas după

ușă, încercând să audă ce se întâmplă, dar, deși vocile erau ridicate, Hasuko nu a strigat niciun fel de avertisment. Temperance tremura și înghițea în sec. Au ajuns atât de departe ca să se împiedice taman acum? Nici nu îndrăznea să se gândească.

Li s-a părut că au așteptat o veșnicie, deși probabil că nu a durat mai mult de câteva clipe până ce Hasuko s-a întors, cu o expresie de ușurare pe chip.

– Nu vă faceți griji, era doar un client beat care pretindea că a uitat ceva aici. I-am spus că avem întotdeauna grijă să nu se întâmple una ca așta, așa că probabil și-o fi pierdut lucrul cu pricina altundeva, dar a durat ceva vreme până să-l conving.

Temperance și Seiko au răsuflat ușurate la unison și și-au zâmbit. Apoi Temperance spuse:

– Bun, atunci mai bine mă duc și-l trimit pe Kazuo. Vă mulțumesc foarte mult pentru baie, *domo arigato gozaimasu*. Se înclină adânc în fața lui Hasuko și a servitoarei.

– *Do itashi mashite*, cu cea mai mare plăcere, răspunse Hasuko, plecându-se la rândul ei. Dacă lăsați hainele aici, Seiko vi le poate spăla.

– Vai, dar aș putea face asta singură. Temperance se simțea oricum copleșită de amabilitatea femeilor și nu voia să le supună unui efort suplimentar.

– Nu, cred că cel mai bine ar fi să stați ascunsă deocamdată, Temi-*san*. Hasuko privi îndelung la părul strălucitor și la ochii ciudați ai străinei, iar fața ei se înnegură, îngrijorată. Temperance înțelese mesajul ei tăcut. Era și așa destul de riscant să ascunzi un bărbat căutat, dar să adăpostești pe cineva care arăta așa de diferit reprezenta un secret imposibil de ascuns, căci era suficient să o zărească cineva fie și numai câteva secunde.

– Da, sigur că da. Vă mulțumesc încă o dată.

***

Spre surprinderea ei, Temperance adormi din nou după baie și nu se trezi decât când soarele era sus pe cer. Se întinse puțin, uitându-se la tavan, și abia apoi realiză că era singură.

Niciun urmă de Kazuo sau de lucrurile lui și sări brusc în picioare, uitându-se în jur.

Dacă a plecat de tot?

Nu-și putu reprima valul de panică ce începuse s-o copleșească. Dacă nu se va mai întoarce? Dacă nu a avut niciodată de gând s-o ducă mai departe de Edo?

Nu fi copilă, se certă singură cu voce tare. Kazuo nu ar face niciodată una ca asta fără să stea de vorbă cu ea mai întâi. Era un bărbat de onoare, a dovedit-o în repetate rânduri. Ba uneori chiar cu prea multă onoare, cu toate că știa că ar trebui să fie recunoscătoare că nu a profitat în niciun fel de ea. Probabil că a plecat devreme ca să încerce să obțină informațiile de care avea nevoie, atâta tot.

O bătaie ușoară în ușă îi întrerupse firul gândurilor. Seiko deschise ușa doar atât cât să strecoare o tavă cu mâncare, apoi făcu o plecăciune și plecă la fel de repede precum venise, evident stânjenită de prezența acestei străine în casa lor.

– Te rog, așteaptă puțin. Temperance încercă să profite de prezența ei ca să-și potolească temerile. Kazuo-*san* a spus cumva cât timp va fi plecat?

– Nu, dar nu cred că se va întoarce înainte de lăsarea întunericului, răspunse servitoarea. Ar fi prea periculos.

– Da, firește. Mulțumesc. Temperance se simțea prost că nu se gândise singură la asta. Firește că trebuia să fie precaut și sigur că era mult mai ușor de recunoscut la lumina zilei. Kazuo nu ar pune-o niciodată în primejdie pe Hasuko venind aici ziua în amiaza mare.

Închise ușa și își mâncă încet mâncarea. S-ar părea că multă vreme de-acum încolo asta avea să fie singura ei ocupație, așa că măcar să se bucure de ea așa cum se cuvine.

***

Când s-a întors Kazuo, Temperance mai avea puțin și urla de plictiseală. Se întunecase de câteva ore bune și începuse să dea crezare temerilor că nu se va mai întoarce niciodată.

– În sfârșit! Își aruncă brațele în jurul lui într-un gest de ușurare, iar el râse, cu o expresie de uimire întipărită pe față, și o îmbrățișă și el scurt, înainte de a-i da drumul.

– Chiar așa de mult am lipsit? Îi aruncă o privire zeflemitoare, iar ea îi întoarse spatele pe jumătate, încurcată de purtarea ei impulsivă.

– Mi s-a părut o veșnicie. Nu am avut nimic de făcut toată ziua, doar am dormit mai mult decât poate dormi un om normal.

– Iartă-mă, ar fi trebuit să o rog pe Hasuko-*san* să-ți găsească ceva de făcut. Așa voi face mâine, promit! Kazuo se așeză pe *futon*, iar Temperance îi urmă exemplul, dar la o mică distanță de el.

– Pleci și mâine?

– Sigur că da. Ochii lui se întunecară. Trebuie să găsesc o informație folositoare. Astăzi nu am avut niciun succes. De fapt, am făcut un mare pas înapoi.

– Cum așa?

– Yamada-*sama*, unul dintre cei trei semnatari ai mandatului de arestare al tatei, a murit. Recunosc că, în ceea ce-l privește, exista cea mai mică posibilitate să fie instigatorul, căci era o persoană liniștită și foarte bine crescută, care nu și-a bătut niciodată capul cu intrigile care se țeseau în jurul *Shogunului*. Dar totuși... tare mi-ar fi plăcut să pot vorbi cu el.

– Cum a murit?

– Se pare că a avut o boală, ceva de felul ăsta. Nu cred că a fost ceva plănuit, cu toate că nu pot înlătura complet posibilitatea.

– Nu are rude?

– Doar o fată, dar mă îndoiesc că mi se va îngădui vreodată să vorbesc cu ea. E măritată cu un văr de-al lui Tanaka.

– Al lui Tanaka? Simpla rostire a acestui nume o îngheță de spaimă pe Temperance și privirea ei zbură iute la Kazuo: Așadar, bărbatul ăsta era înrudit cu el prin căsătoria fiicei? Și nu ți se pare suspicios?

– Sigur că da, și tocmai de aceea voiam să vorbesc cu el. Dar cum am spus, nici eu, nici tata nu îl credem capabil de vreo răutate, așa că probabil a fost obligat cumva. Fie de către Tanaka – cu care se înrudea –, fie de al treilea bărbat, care este și el foarte puternic. Din păcate, acum nu mai poate confirma nimic.

– Dar nu contează asta, nu? Dacă nu el a fost instigatorul, înseamnă că oricum nu pe el îl căutai, nu?

– Nu, dar m-ar fi putut conduce la cel pe care-l caut. Acum, va trebui să apelez la alte mijloace.

Temperance căzu câteva clipe pe gânduri, apoi întrebă:

– Cine e al treilea bărbat?

– Numele nu ți-ar spune oricum nimic și cred că e mai sigur să nu ți-l spun. Nu poți dezvălui ceea ce nu știi. Kazuo părea foarte serios, ceea ce îi dădu alți fiori reci.

– Chiar suntem într-un pericol așa de mare?

– Da, mă tem că da. Niciunul dintre noi nu ar trebui să se afle aici și pe deasupra, acum mai ești și tu o fugară. Și eu la fel, căci am fost servitorul lui Tanaka. Dar nu contează, ne descurcăm noi cumva. O prinse de mână și o strânse scurt, în semn de încurajare, apoi oftă și își trecu degetele prin păr. Când făcu acest gest, își desfăcu coada din creștetul capului și părul i se revărsă pe spate ca o cascadă întunecată. Apoi continuă: Îmi pare rău, ar fi trebuit să te duc direct la Nagasaki, nu ar fi trebuit să fiu așa de nerăbdător. Misiunea mea mai putea aștepta.

– Nu, nu spune asta. Și cu sănătatea tatălui tău? Ai spus că timpul e esențial.

– E drept, dar cine știe? S-ar putea să fie deja prea târziu.

– Nu trebuie să gândești așa. Din câte mi-ai povestit, pare a fi un bătrân încăpățânat, un luptător, n-o să renunțe el așa ușor. Oricum ar fi, îți sunt veșnic datoare că m-ai salvat de Tanaka. Serios, nu mă deranjează să aștept. Doar că nu vreau să fii rănit.

El îi întoarse un zâmbet stins.

– A fost de la început o misiune riscantă. Chiar dacă găsesc vinovatul, va trebui să fiu capabil să îi dovedesc vinovăția, altminteri nu am făcut nimic. Uciderea lui nu va îndrepta răul

făcut tatei, la fel cum nu-mi va folosi la nimic nici simplul fapt de a şti cine e vinovatul, și nici măcar o mărturisire verbală a cuiva nu-mi e de niciun folos. Îmi trebuie dovezi serioase. Și clătină din cap. Nu va fi uşor, ba se poate chiar să fie imposibil.

Ea puse o mână pe brațul lui.

– Nu renunța încă. Sunt sigură că ai să găsești tu o cale.

El oftă.

– Poate. Rămase tăcut câteva minute, apoi făcu un efort vizibil să discute despre altceva. Ai văzut-o pe Hasuko azi? Am vorbit dimineață cu ea și mi-a promis că va trece pe la tine dacă va avea timp.

– Nu, nu am văzut-o decât pe Seiko, dar pentru foarte puțină vreme, la ora meselor. Eu... eu nu sunt prea sigură că Hasuko-*san* vrea să stea de vorbă cu mine. Cred că mai curând am speriat-o când a văzut că nu sunt japoneză.

– A, să știi că mă îndoiesc că asta va fi multă vreme o problemă pentru ea. Nu, cel mai probabil a fost prea ocupată lucrând pentru mine. E foarte bună la culegerea de informații, știi? Asta e unul dintre motivele pentru care tata a considerat-o atât de folositoare. Cu toate că, firește, i-a și plăcut mult de ea.

Temperance se încruntă.

– Treaba asta cu concubinele... N-o prea înțeleg... Apoi se opri, întrebându-se dacă nu cumva acesta era un subiect pe care ar trebui să-l evite, dat fiind că fusese cât pe ce să devină ea însăși concubină. Dar curiozitatea era mai puternică și chiar voia să știe cum stau lucrurile.

– Păi un nobil trebuie să se însoare cu o femeie care îi poate aduce avere, legături puternice cu alte familii nobile și alianțe. dar asta e doar o datorie și, după ce i-a asigurat soțului moștenitori, soția îi poate prezenta concubine potrivite, pentru a-și ușura astfel îndatoririle.

– Pentru a-și ușura îndatoririle? Dar dacă-l iubește, cum poate accepta ca el să se culce cu altă femeie?

– Să-l iubească? Asta se întâmplă foarte rar. Doar în povești și-n poezii. Nu, de căsătorit, te căsătorești ca să câștigi ceva, iar dacă cei doi se și plac, cu atât mai bine. Dacă nu... Și Kazuo ridică din umeri.

– Dar uite ce s-a întâmplat cu soția lui Tanaka, protestă Temperance. A divorțat de ea pentru că ea iubea pe altcineva.

– Dar tu întrebai despre concubine, nu? Soțiile nu au aceleași drepturi. Trebuie să rămână credincioase, indiferent ce s-ar întâmpla.

– Ce nedrept, spuse Temperance fără să se gândească prea mult. Dar după aceea își dădu seama că nu era prea departe de dublul standard practicat în propria ei țară. Dacă în Anglia, de pildă, o fată nemăritată se întâmpla să rămână însărcinată, ea era cea ostracizată de societate, nu cel care i-a făcut pocinogul. Era la fel de nedrept, dar pur și simplu așa stăteau lucrurile.

Kazuo se încruntă.

– Da, cred că da. Nu m-am gândit niciodată la asta până acum. Pur și simplu așa merg lucrurile la noi. Kazuo clătină din cap, părând ușor buimăcit. Dar bărbații din țara ta nu procedează la fel?

Temperance își scormoni memoria, amintindu-și de conversațiile surprinse cu ani în urmă, când mama și mătușa ei bârfeau în bucătărie, și trebui să admită că el avea dreptate. Oftă și privi spre fereastră.

– Dar, deși în principiu nu ar trebui s-o facă. Dacă un bărbat e necredincios, va încerca să păstreze secretul relației lui, nu să aibă o a doua femeie care trăiește în văzul lumii în casa lui.

– Mi se pare foarte dezamăgitor. Kazuo își încrucișă brațele la piept. Minciuna e cel mai mârșav defect.

– Da, eu... Da, da, așa este. Dar chiar și-așa, mie tot nedrept mi se pare. Temperance se dădu bătută. Nu știa ce să mai creadă. Știa un singur lucru: dacă se va căsători, nu i-ar plăcea deloc ca soțul ei să calce strâmb.

Kazuo o privi câteva secunde, apoi, plin de tact, schimbă subiectul.

– Cred că avem nevoie de o relaxare. Ce zici, ți-ar plăcea să mergem să privim luna mâine-seară?

– Cum? Lui Temperance i se părea că nu l-a auzit bine.

– Mâine va fi a cincisprezecea zi din luna a opta din

calendarul nostru, un moment perfect pentru a vedea luna de toamnă în toată splendoarea ei. Multă lume se adună laolaltă în fiecare an în acest scop. E foarte popular. Se dau petreceri și se scriu poezii despre frumusețea lunii.

– Îți bați joc de mine? Temperance încercă să-și reprime un chicotit. Își dădea seama că era cât se poate de serios, numai că ei i se părea un mod ridicol de a-ți petrece timpul. Și nu e a opta lună, e a zecea. Sunt destul de sigură că suntem în octombrie. Pronunță cuvântul în engleză, iar el rămase cu gura căscată.

– Ocku-toh-brieh? Ce-i asta? Nu, nu, categoric aici e luna a opta. Și nu glumesc. Vino să vezi, s-ar putea să-ți placă.

– Foarte bine, dar de făcut poezie, nu fac. Sunt total nepricepută la așa ceva.

El zâmbi.

– Lasă, am să fac eu pentru tine.

Capitolul 18

În seara următoare, când au ieșit din casa lui Hasuko pe ușa din spate, Kazuo a văzut-o pe Temi oprindu-se o clipă să respire mirosurile nefamiliare ale cartierului Yoshiwara noaptea. Din toate părțile veneau arome îmbietoare de mâncare, căci proprietarii stabilimentelor încercau să se asigure că oferă clienților cele mai savuroase mâncăruri. Ori de câte ori câte o doamnă a nopții trecea pe lângă ei, erau învăluiți într-un nor de parfum. Dinspre clienții veseli, care alergau de la o locantă la alta pe drumurile străjuite de felinare colorate, le venea câte un damf de saké. Iar peste toate astea, în aer plutea mirosul mării, adus de briza de deasupra oceanului. Kazuo zâmbi în sinea lui văzând-o pe Temperance reprimându-și curiozitatea și încercând din răsputeri să nu se uite prea mult în jur. Dintr-odată, ea se opri pe neașteptate și se încruntă:

– E un miros așa de proaspăt, de curat! exclamă ea. Cum e cu putință?

– Ce vrei să spui? Kazuo era nedumerit de întrebarea ei şi zâmbi larg. Femeia asta era aşa o încântare, mereu îl surprindea cu opiniile şi cu acţiunile ei.

– Păi... de unde vin eu, toată lumea aruncă... ăăă... mizeriile în stradă. Şi trebuie să recunoşti că miroase, nu? Ea adulmecă din nou, nimic.

– Asta pentru că există canale colectoare de o parte şi de alta a străzilor şi a aleilor din spate. De altminteri, tot ceea ce este aruncat, tot gunoiul este strâns şi transportat în altă parte.

– Ce frumos! Există ceva în Japonia care să nu fie făcut în spiritul ordinii?

Kazuo nu era foarte sigur, dar avu impresia că detectează o urmă de exasperare în vocea ei şi nu înțelegea de ce.

– Păi... nu, nu prea cred să existe așa ceva, răspunse el cu precauție. Dar de ce întrebi?

– Aşa, fără motiv. Nu dezvoltă subiectul, iar Kazuo nu mai insistă. Existau câteva chestii la ea pe care nu le va înțelege niciodată. Într-adevăr, erau prea diferiți.

Li s-a permis să iasă pe poartă, parola a funcţionat din nou ca o vrajă şi au pornit înspre periferia oraşului. Cu toate că era întuneric, nu era foarte târziu şi era destul de multă lume în oraş. La intersecţii, în apropierea podurilor şi de-a lungul străzilor principale, oamenii se adunau în grupuri ca să mănânce, să bea, să stea de vorbă şi să-i privească pe artiştii străzii, cum ar fi acrobații sau proprietarii de animale rare.

– Toată zarva asta mă ameţeşte, îi mărturisi Temperance. Ce contrast față de cămăruța noastră liniştită, nu?

– Aşa e, e nevoie de ceva timp ca să te obişnuieşti cu gălăgia şi cu agitația, dar ai să vezi, în scurt timp nici nu ai să le mai bagi de seamă.

Kazuo petrecuse aproape două zile pe străzi, aşa că acum nu mai era deranjat de zarva mulţimii.

Au mers până au ajuns la râul Sumida, apoi şi-au continuat drumul, au depăşit templul Sensoji, care era luminat de felinare. Temperance ar fi vrut să cerceteze mai îndeaproape această

clădire cu aspect ciudat, dar Kazuo o luă de mână și o trase nerăbdător după el.

– Nu azi, zise el cu fermitate și se întrebă dacă va veni vreodată o vreme când se va putea afișa deschis cu ea, fără teama de a fi văzuți de ceilalți. Puțin probabil.

În scurt timp au ajuns la periferie și de acolo, la un câmp din apropiere, care era înțesat de oameni. Stăteau în grupuri, sporovăiau cu voci scăzute sau ședeau pe pături întinse pe pământ, cu ustensilele de scris la îndemână.

Kazuo se opri la marginea câmpului, la umbra unui copac uriaș.

– Hai să stăm aici. Chiar dacă se uită cineva înspre noi, nu cred că își va observa culoarea ochilor tăi la umbra copacului ăstuia. Privește, nu e frumos?

Temperance se uită în sus la lună. Era uriașă și rotundă, cu o față binevoitoare și zâmbitoare care se contura limpede pe suprafața ei. Fata oftă încântată.

– Ba da, chiar este. Zâmbi. Mă face să mă simt brusc așa de mică și neînsemnată.

– Știu ce vrei să spui.

Era o seară perfectă pentru a admira luna, căci nu era nici urmă de nor pe cer și nicio pală de vânt. În jurul lor toate erau neclintite, deși vocile înăbușite care veneau de ceva mai departe îi făceau să se simtă ca și cum s-ar afla în fața a ceva solemn.

– Chiar că te înfiorează și te copleșește, șopti Temperance. Dar ce e așa de special la seara asta?

– E lună plină și în această perioadă a anului, luna e mai mare decât de obicei, de aceea are un impact mai mare asupra celor care o privesc. Acum dă-mi voie să mă gândesc, să văd dacă pot veni cu un *haiku*.

– *Haiku?*

– Un poem scurt, din numai trei versuri – primul din cinci silabe, al doilea cu șapte, iar ultimul tot cu cinci, îi spuse Kazuo. Există și alte reguli, dar asta e cea mai simplă explicație și, cum nici eu, nici tu nu suntem specialiști, nu cred că au vreo importanță.

El închise ochii, respiră adânc și se concentră. Numai că în locul lunii, în fața ochilor îi răsărea numai chipul fermecător al lui Temi și se încruntă. Nu se cuvenea. Trebuia să compună ceva despre lună. Se concentră și mai tare, fără succes însă, apoi într-un sfârșit îi veni o idee salvatoare: avea să le combine pe amândouă. Deschise ochii și îi zâmbi:

– Ce zici de asta?

Luna incandescentă strălucește
Pielea ta mătăsoasă, caldă și parfumată
Sub palma mea cercetătoare.

Temperance clătită din cap, dar păru ușor stânjenită de imaginea pe care o ascundeau cuvintele lui. El știa că ar fi trebuit să se abțină să facă aluzie la dorința lui e a-i atinge pielea perfectă, dar acum nu își mai putea lua cuvintele îndărăt.

Un zâmbet ghiduș îi înflori în colțul gurii, ca și cum ar fi lovit-o brusc inspirația.

– Știu. Ce zici de..

Licărirea lunii în părul tău
Strălucire cu reflexe întunecate
Lumina din adâncurile iazului.

Kazuo îi întoarse zâmbetul.

– Nu-i rău. Dar parcă ziceai că nu te pricepi la poezie?

Temperance roși și întoarse privirea.

– În general, nu. Asta pur și simplu mi-a venit așa... Felul ăsta al vostru de poezie e altfel decât ale noastre. Oarecum mai ușoară.

– În felul în care am făcut-o noi, poate că da, dar, dacă o faci așa cum trebuie, e oricum, numai ușoară nu, crede-mă. Hai să ne așezăm și să ne bucurăm puțin de lună înainte de a ne întoarce.

Kazuo întinse mantia largă pe care o luase cu el la poalele copacului. S-au așezat cu spatele sprijinit de trunchiul aspru și au privit în sus, lăsându-se vrăjiți de lumina magică. Kazuo nu rezistă ispitei de a o atinge, așa că pe neașteptate îi luă mâna în palmele lui și brusc totul păru a fi așa cum trebuia să fie. Le era suficient să stea acolo, sub copac, și să se bucure de aici și acum.

***

Temperance era cufundată în propriile ei gânduri. Putea zări o cută micuță între sprâncenele lui Kazuo și tare i-ar fi plăcut să întindă mâna și să o netezească, dar se abținu. Un val de căldură o copleșea pe dinăuntru prin simpla atingere a mâinii lui, dar era sigură că era un gest de camaraderie, nimic mai mult.

Părea absolut desăvârșit în lumina lunii, cu pomeții subliniați de lucirea nepământească și părul lui ca un val de catifea neagră. Poemul ei a fost inspirat de imaginea podoabei lui capilare și îl recitase fără să se gândească prea mult. Spera din suflet că umbra i-a ascuns jena care a copleșit-o după aceea.

Niciunul nu a scos o vorbă o bună bucată de vreme, dar nici nu era nevoie. Însă după ceea ce li s-a părut a fi o veșnicie, Kazuo rosti.

– Cred că ar fi trebui să ne întoarcem, spuse el, cu vocea umbrită de regret. O ajută să se ridice și luă haina de jos, o scutură și apoi o împături. Temperance îl auzi oftând și nu rezistă să nu-l întrebe.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu. Pur și simplu mă gândeam cât de complicată poate fi viața. În astfel de vremuri, îmi doresc să fie mereu pace și liniște, așa ca în seara asta. Fără conflicte, fără lupte pentru putere, doar armonie și apreciere a frumuseților naturii.

În tăcere, și-au croit drum înapoi în Yoshiwara. Temperance îi cântărea spusele care s-au înfipt ca un pumnal în inima ei, căci îi aduceau aminte de primejdiile cu care urmau să se confrunte.

Va dura ceva vreme până ce pacea se va pogorî asupra lor, asta dacă se va pogorî vreodată.

***

Toți *daimyo* trebuiau să aibă o reședință în Edo, asta din cauza sistemului cunoscut sub numele de *sankin kotai*. Asta

însemna că lorzii feudali erau obligați să stea în Edo un an din doi, iar în restul timpului să se întoarcă în provinciile lor, lăsându-și nevestele și copiii drept ostatici permanenți în Edo, pentru a garanta astfel loialitatea față de *Shogun*. Kazuo știa că era o modalitate inteligentă de a menține domnia centralizată, în vreme ce puterea opoziției provinciale era slăbită. Era, totodată, un sistem pe care spera să-l folosească în avantajul lui.

A doua zi va încerca să găsească o cale către marea reședință a celui de-al treilea bărbat care a semnat mandatul de arestare a tatălui lui. Era un domeniu peste măsură de luxos, care includea în trei construcții – una înaltă, una mijlocie și una mai joasă –, înconjurat de străjeri, iazuri și depozite. Lordul și familia lui locuiau permanent în casa înaltă, așa că spera că va reuși să ajungă acolo. Sau măcar să i se permită accesul în casa principală, în cazul în care bărbatul îl va angaja.

Al treilea om, așa cum îl poreclise Kazuo, era un puternic lord din Nord, viclean și precaut în relațiile cu ceilalți, și în mod cert nu era marioneta nimănui. Nu va fi ușor să se infiltreze în casa lui, iar să găsească o evidență a fărădelegii va fi, fără doar și poate , și mai greu. Kazuo îl văzuse pe acest bărbat cu câțiva ani în urmă, într-o încăpere aglomerată, iar la vremea aceea îl apreciase drept inteligent și onest. Kanno senior a fost de acord cu el, dar amândoi știau că circumstanțele pot schimba un om. Faptul că el a fost un semnatar al mandatului îl făcea acum pe Kazuo să se întrebe dacă aprecierile lor nu cumva au fost greșite sau dacă nu cumva s-a întâmplat ceva care l-a determinat pe acest om să vrea mai multă putere.

Casa lordului, care era așa de opulentă încât părea un adevărat domeniu împărătesc, era lesne de găsit. Kazuo nu a întâmpinat nicio problemă nici la intrarea pe poarta principală.

– Am un mesaj pentru Înălțimea Sa, spuse el, iar un străjer leneș îi dădu drumul să intre.

Următorul pas era să caute persoana care se ocupa de audiențe în casa lordului, ca să-i ceară un serviciu temporar. Când izbuti să dea de urma acestui om, Kazuo fu teribil de dezamăgit.

– Îmi pare rău, tinere, dar Înălțimea Sa și-a încheiat șederea în Edo. A plecat spre castelul din Nord cu luni în urmă, așa că deocamdată nu avem nevoie de personal.

– Oh, dar mie mi s-a spus că acesta e anul în care Domnia Sa stă în Edo, zise Kazuo, încercând să pară descurajat, astfel încât bărbatul să creadă că e ușor amărât pentru că a pierdut ocazia de a se angaja la un asemenea lord important.

– Așa este, dar lordul a fost chemat să rezolve o dispută teritorială. *Shogun*ul însuși i-a poruncit să se ducă, pentru că vecinul cu pricina a mai provocat neplăceri în trecut și *Shogunul* are toată încrederea că lordul meu va tranșa lucrurile repede și eficient. Cum a trebuit să meargă atât de departe, a spus că va mai rămâne puțin ca să se ocupe și de problemele moșiei înainte de a se întoarce în Edo, așa că nu pot spune cu certitudine când va fi asta. Apoi, mai este și nunta fiicei Înălțimii Sale.

– Nunta?

– Da. Soția lordului meu și fiica cea mare au primit și ele permisiunea de a călători spre Nord pentru a face cuvenitele pregătiri pentru nunta fetei cu fiul unui alt vecin.

– Înțeleg. Foarte bine, îți mulțumesc. Ai fost foarte amabil.

Kazuo făcu o plecăciune și se îndreptă spre ieșire, înjurând în barbă. Nu-i venea să creadă ce ghinion a avut în ultima vreme. Dacă ar fi venit întâi la Edo, în loc să se ducă la Tanaka, poate altfel ar fi stat lucrurile. Acum ar fi fost în Nord, ca angajat al acestui lord. În loc de asta, va trebui să îl urmeze și să încerce să joace teatru ca să se angajeze în suita lui, așa cum a procedat și cu Tanaka. Dar va fi mult mai dificil, căci străinii erau rareori angajați, cu excepția orașelor mari. Pe moșia lui, pesemne că lordul avea o nesfârșită rezervă de lucrători și nu avea de ce să angajeze un străin: în Edo, în schimb, era posibil să rămână uneori fără oameni.

Kazuo înjură iar. Nu putu să se abțină să se întrebe dacă nu cumva Temi nu-i purta ghinion, căci toate au început să îi meargă anapoda din clipa în care a văzut-o la hanul de unde a cumpărat-o Tanaka. O voce firavă îi șoptea că probabil așa stăteau lucrurile, dar, pe toți zeii!, ce altceva ar fi putut face? Nu a

avut de ales, a trebuit să o salveze, mai ales că din vina lui a fost capturată prima dată, deşi la vremea aceea nu ştia acest lucru. Soarta a decis că el trebuie să fie pe moşia lui Tanaka pentru a o salva şi nu putea regreta că a ajutat-o. Poate era un alt mod prin care îi era pusă la încercare integritatea?

Oftă. Nu mai conta acum cum se pricopsise cu acest ghinion; tot ce putea face era să salveze cât se mai putea salva din situație. Cu inima grea, o luă din loc și porni să se pregătească pentru încă o călătorie, una pe care însă nu o prevăzuse.

– Mergem în Nord? Dar abia am ajuns aici. Temperance se uită la Kazuo, căutând pe chipul lui un semn, orice, care s-o facă să-și dea seama că glumește. Dar nu găsi nimic. Nu-i venea să creadă că au bătut atâta amar de drum degeaba. Nu era deloc încântată de perspectiva altor săptămâni petrecute pe drum, dormind pe pământul tare și simțindu-se mereu obosită.

– Nu, nu „noi". Mă duc singur în Nord. Tu va trebui să rămâi aici. Îmi pare rău, s-ar putea să lipsesc o vreme, așa că va trebui să ai răbdare.

– Nu! Vin cu tine! Temperance nu voia în ruptul capului să fie lăsată în urmă. Mersul pe jos era infinit mai bun decât zilele nesfârşite petrecute în cămăruța asta minusculă.

– Nu se poate. Mă duc să caut de lucru la acest al treilea lord, cel despre care ți-am povestit, ceea ce e oricum foarte greu. Nu există nicio posibilitate ca el să te angajeze și pe tine. Gândește-te și tu.

Temperance înghiți în sec. Înțelegea ce voia să spună.

– Dar nu aş putea sta într-o pădure din apropiere? Şi tu ai veni din când să mă vezi. Dacă m-ai învăța să prind pește și alte lighioane, poate...

– Temi, e imposibil, și o știi și tu foarte bine. Kazuo se încruntă la ea și continuă pe un ton sever. Cum m-aş putea concentra la sarcina mea dacă aş fi tot timpul îngrijorat pentru tine?

– Voi fi bine.

– Sau nu. Îmi pare rău, dar nu te iau cu mine și cu asta, am încheiat discuția.

Kazuo părea neclintit. A pus la bătaie toată fibra lui de fiu al unui samurai de rang înalt ca s-o convingă să-i asculte porunca, iar Temi se cutremură. Nu era în firea lui să îi vorbească atât de aspru, dar poate că și ea i-a pus prea mult răbdarea la încercare. A deschis gura ca să mai protesteze o dată, dar el a ridicat o mână imperioasă ca s-o oprească.

– Gata! Nu mă voi răzgândi. Gura lui era strânsă într-o dungă fermă, iar Temperance își dădu seama că orice argument al ei ar fi lipsit de cea mai mică șansă de izbândă. Îmblânzind puțin tonul, Kazuo continuă:

– Am s-o rog pe Hasuko să-ți găsească mai multe de făcut, ca să-ți treacă timpul mai repede. Când mă întorc, îți promit că te duc direct la Nagasaki.

Temperance oftă. Cuvintele lui erau pline de miez, dar numai gândul că va fi lăsată în urmă îi dădea fiori. Cum va putea îndura?

– Dar dacă nu te mai întorci?

El privi în gol.

– Îi voi lăsa lui Hasuko bani și instrucțiuni ca ea sau cineva în care ea are încredere să închirieze o barcă și să te ducă înapoi la familia ta dacă nu îți dau niciun semn de viață în trei luni de zile.

– Trei luni!

– Al treilea bărbat locuiește departe, în Nord, și e posibil să dureze ceva timp până voi reuși să mă angajez în solda lui, ca să nu mai amintesc de găsirea dovezilor de care am nevoie!

– Dar de ce Hasuko nu poate găsi acum pe cineva care să mă ducă la Nagasaki?

Kazuo își feri privirea.

– Cu toate că am încredere în tine, nu pot risca să afle cineva despre misiunea mea.

– Dar niciodată nu aș...

El ridică mâna, cerându-i tăcere.

– Știu că nu ai spune nimic de bunăvoie. Dar dacă ești prinsă pe drum? Există căi prin care poți fi făcută să vorbești. Crede-mă, știu ce spun.

Lui Temperance îi venea să țipe, să urle și să bată din picior, ca un copil mic, dar nu făcu nimic. Îi înțelegea raționamentul și, la urma urmelor, el nu-i datora nimic. Din contra, ea îi datora lui propria ei viață. Simțindu-se înfrântă, capitulă.

– Foarte bine, voi aștepta aici. Ai face bine să te întorci, că, dacă nu, vin după tine.

Kazuo zâmbi ostenit.

– Poți încerca.

Capitolul 19

În noaptea aceea lui Temperance îi trebui multă vreme până să adoarmă, atât de tare o necăjeau gândurile. Nu putea să nu își facă griji pentru viitor și, cu toate că știa că putea avea încredere că Hasuko va face ceea ce i se va cere, nu i se părea corect să fie lăsată aici. Oftă în întuneric. De ce lucrurile trebuiau să fie atât de complicate? Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi încercat să se întoarcă singură la Nagasaki, în loc să se bazeze pe Kazuo, dar nu credea că ar fi ajuns prea departe.

Hotărî că cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să se bazeze pe el ca să rămână în siguranță. El știa ce face și era sigură că nu-și va periclita niciodată misiunea prin acțiuni nesăbuite. Dacă exista un om capabil să ducă ceva la bun sfârșit, apoi el era acela și era sigură că va face tot ceea ce și-a propus să facă. Avea dreptate – dacă nu va fi nevoit să aibă și grija altcuiva, își va putea îndeplini misiunea cu o mai mare viteză și concentrare și era sigură că va avea succes. Trebuia.

În cele din urmă închise ochii când, dintr-odată, se auzi un fel de vuiet și podeaua începu să se miște sub ea. Sări în picioare, zguduindu-l pe Kazuo, care dormea cu spatele la ea, ca de obicei.

– Cutremur! șuieră ea, zgâlțâindu-l mai tare, pe măsură ce podeaua se clătina tot mai violent.

– Trece, șopti el. Astea vin și trec. Întoarce-te la somn.

– Nu, trezește-te! E unul mare. Temperance mai întâlnise cutremure mici, dar așa ceva, nu. Începu să tremure și aruncă o privire pe fereastră exact când acoperișul de peste drum părea a dansa în lumina lunii. De parcă ar fi fost o jucărie aruncată ici-colo de zei. Kazuo, te rog, vorbesc serios!

El se ridică și se frecă la ochi, sprijinindu-se cu ambele mâine de podea, ca să simtă mișcarea clădirii.

– Foarte bine, bombăni. Pare ceva mai puternic decât de obicei.

Se ridică și se duse la fereastră, apoi se îndreptă repede către ușă. O deschise și se așeză sub toc.

– Vino încoace, e mai sigur aici.

Temperance îi dădu ascultare, iar Kazuo o trase spre el, lipind-o cu spatele de pieptul lui. Au stau acolo amândoi, așteptând ca să se termine cutremurul, ceea ce se și întâmplă curând, dar Kazuo nu se mișcă.

– Nu s-a terminat încă, spuse el. De obicei vin trei deodată și ultimul e cel mai rău.

– Vai, nu. Temperance avea impresia că primul fusese suficient de rău. Dacă se prăbușesc pereții? Dacă rămânem prinși aici? Nu ar fi mai bine să ieșim?

– Nu, suntem mai în siguranță aici. Chiar dacă se prăbușește casa, pereții sunt făcuți din lemn subțire, așa că vom reuși să ieșim la suprafață.

Temperance nici măcar nu voia să se gândească la una ca asta, așa că închise ochii strâns și se agăță de mâinile lui Kazuo, care îi înlănțuiau mijlocul. Al doilea cutremur începu curând: mai întâi s-a auzit un sunet, un fel de vuiet ascuțit care preceda cutremurarea pământului, urmat de scârțâitul lemnului, pe măsură ce casa se zgâlțâia din temelii și geamurile vibrau. Temperance însăși tremura de frică, dar Kazuo o strânse ceva mai tare și îi șopti:

– Nu te teme, o să fie bine.

Când al treilea cutremur zgâlțâi violent casa, răsună un zgomot ca un tunet înfundat, iar Temperance încercă să se smucească, să o ia la goană. În jurul lor se auzeau obiecte

căzând, ornamente prăbușindu-se pe podea, țigle zburând de pe case și spărgându-se afară, pe pavaj, laolaltă cu bârne de lemn și bucăți de tencuială care nu rezistaseră forțelor naturii. Temperance nu se mai simțise niciodată așa de mică și neajutorată. Era sigură că i-a sunat ceasul, așa că a întors capul și și-a îngropat fața în umărul lui Kazuo, închizând ochii. Dacă tot era să moară, voia să moară așa, în brațele lui și respirându-i parfumul. Se agăță de roba lui cu amândouă mâinile și se rugă pentru viața lor.

În sfârșit s-a terminat și, după ce a mai așteptat câteva minute, Kazuo i-a dat drumul din brațe și s-a dus spre fereastră.

– *Chikusho!* exclamă el. Focuri. Se întoarse și-și adună hainele de pe podea. Trebuie să mă duc să ajut la stingerea focurilor. E nevoie de orice ajutor. Stai aici, mă întorc de îndată ce pot.

– Nu pot veni și eu?

– Nu, te-ar putea vedea cineva, ai uitat? Ești în siguranță acum. Cutremurele s-au terminat, iar în apropierea casei noastre nu a izbucnit niciun foc.

Ieși în fugă din odaie, lăsând-o pe Temperance uitându-se speriată după el.

Se duse la fereastră și străpunse întunericul. Auzi voci țipând, sunetul unor picioare care alergau, apoi cerul apăru în fața ochilor ei, luminat straniu de câteva focuri izbucnite ca din senin în apropiere. Știa că multe case erau făcute mai mult din cherestea și, fără doar și poate, vor lua foc cât ai clipi.

– Rogu-te, Doamne, nu lăsa focul să vină în direcția asta! se rugă ea încetișor. Dacă lua foc casa, cum va putea ieși? Oricum, pentru orice eventualitate, se grăbi să se îmbrace și își înveli părul în bucata de pânză pe care o folosea de obicei, asigurându-se că nu se mai vedea nimic din el.

Privi iar pe fereastră și, pentru prima dată, observă că dădea spre o mică terasă, care făcea legătura cu una similară, a casei de peste drum. Temperance se hotărî să cerceteze această cale de ieșire, așa că ieși pe fereastră și sări pe acoperișul-terasă. Era făcut din bârne și părea destul de solid, dar la început

se ținu de fereastră și făcu câțiva pași, ca să se asigure că nu va cădea prin el. Părea destul de rezistent, așa că se așeză pe el și privi în jos, spre stradă. Avea o imagine mult mai bună de aici și putea vedea forfota oamenilor care se învârteau în toate părțile, fără să fie văzută.

***

În următoarele câteva clipe, totul se petrecuse așa de repede, că Temperance nici nu avuse vreme să gândească. Tresări doar puternic când, dintr-odată, din casa de alături au izbucnit flăcări, iar oamenii dinăuntru au început să țipe.

– *Tasukete kure!* Să ne ajute cineva, vă rog!

Temperance privi îngrozită la femeile care se târau afară prin ferestrele de la parter sau dădeau năvală pe ușa din față. Dar multe altele erau blocate înăuntru, la etajele superioare, iar țipetele lor sfârtecau văzduhul.

– Ajutor! Suntem blocate! Scara e în flăcări. Să ne ajute cineva să ieșim de aici!

Zări niște umbre fugind de colo-colo, la etajul de dedesubtul celui la care se afla ea. O femeie scoase îngrozită capul pe fereastră, căutând disperată o cale de salvare. Trebuia să facă ceva, dar ce? Inițial, avu impresia că sufletele acelea nu au nicio cale de scăpare, apoi îi veni o idee și țipă la femeile de dedesubt.

– Duceți-vă sus și ieșiți pe fereastră. Am să vă ajut să traversați acoperișul până la casa asta și apoi puteți folosi scările noastre. *Wakarimashita ka?* Ai înțeles?

Femeia era atât de speriată, încât dură ceva până ce Temperance o făcu să priceapă ce îi spunea. În cele din urmă, înțelese instrucțiunile ei:

– *Hai, wakatta.*

Femeia dispăru înăuntru și reapăru în scurt timp cu alte două femei și un copil mic, la etajul de sus.

Casele erau construite foarte aproape una de cealaltă, dar totuși distanța era puțin cam prea mare ca să poată sări, așa că

Temperance se năpusti înăuntru, ca să caute ceva ce ar fi putut fi folosit ca un fel de punte. Nu era nimic acolo în afară de saltele, dar acestea nu erau suficient de tari. Apoi privirea i se opri asupra ușii. Era făcută dintr-un lemn subțire, dar părea destul de rezistentă ca să susțină greutatea cuiva pentru câteva clipe. Temperance se rugă să aibă dreptate și trase un șut zdravăn în ușă.

Lemnul protestă, iar ușa se deplasă puțin. O lovi din nou, și o balama se slăbi. Cum femeile din casa alăturată se auzeau țipând iar, se năpusti cu o ploaie de șuturi asupra ei și în cele din urmă aceasta cedă. Târî ușa până la fereastră, o scoase și o împinse afară cât de repede putu.

– Stați așa, vin acum! strigă ea către grupul îngrozit. Așteptați puțin.

Ușa începu să alunece încet pe acoperiș, dar Temperance o ținu bine de un capăt, nelăsând-o să cadă în stradă. Folosindu-și și ultimul strop de putere, o ridică și o puse de-a curmezișul între cele două acoperișuri. Unul dintre capete ateriză cu zgomot pe marginea celuilalt acoperiș.

– Să o țină una dintre voi, ca să ne asigurăm că nu se clatină! porunci ea. Apoi începeți să vă târâți încoace. Tu prima. Arătă cu degetul spre una dintre femei. Aceasta avea ochii mari de spaimă și începu să scuture din cap și să dea înapoi.

Acum focul se întinsese imediat în spatele lor, flăcările feroce devorând fiecare palmă de lemn cu o intensitate tot mai mare și înaintând cumplit de repede. Temperance își simți stomacul contractându-i-se la gândul sorții care le aștepta pe bietele femei dacă nu reușeau să iasă mai repede, dar își impuse să nu se mai uite la foc. În schimb, se concentră asupra persoanelor care aveau nevoie de ajutor. Nu mai era prea mult timp, așa că Temperance strigă cu cea mai poruncitoare voce cu putință:

– Fă-o! Acum! *Târăște-te!*

Îndreptă o privire înghețată asupra femeii. În mod miraculos, funcționă, fata se târî, iar celelalte ținură colțurile ușii.

– Pune-l pe copil sub tine și trage-l! o instrui Temperance. Îl poți ține cu o mână. Hai, poți s-o faci!

Încurajată de celelalte și cu un mic impuls din direcția potrivită, femeia reuși să facă ceea ce i se spusese. Cât ai clipi ajunse în siguranță pe acoperișul lui Temperance. Celelalte o urmară cât mai repede, traversând ușa în patru labe și încercând să nu se uite dedesubt. Când ultima femeie începu să se târască pe ușă, aceasta se mișcă puțin, iar femeia țipă, dar celelalte o ajutară pe Temperance să o țină ferm, iar femeia fu în sfârșit salvată.

– Înăuntru vă rog, hai, mai repede! le porunci Temperance pe un ton așa de imperios, dar știa instinctiv că erau prea speriate ca să mai fie în stare să gândească singure.

– Hai, repede, pe scări, până nu ia foc și casa asta!

Femeilor nu le trebui mai mult și se buluciră pe fereastră, apoi o luară la goană pe scări. Două dintre ele suspinau ușurate, iar copilul scâncea, fiind încă în stare de șoc.

Temperance își luă pălăria cu boruri largi și le urmă, nu înainte de a arunca o privire către infernul învolburat din casa vecină. Se cutremură. Fusese cât pe ce, și încă nu erau salvate. Flăcările s-ar fi putut extinde oricând. Acum erau toate grămadă în stradă, iar Temperance încerca să se pitească în spatele lor, cât mai departe de lumină, străduindu-se pe cât posibil să nu fie văzută. Dar femeia cu copilașul o dibui, veni la ea și îi spuse cu o voce răgușită:

– Mulțumesc, mulțumesc mult. Mi-ai salvat viața, mie și copilului meu. Îți sunt veșnic îndatorată!

Temperance scutură din cap.

– Nu am făcut decât ceea ce trebuia făcut. Oricine în locul meu ar fi procedat la fel. Mă bucur că sunteți tefere.

Femeia făcu o plecăciune adâncă în fața ei și îi zâmbi, deși cu oareșce timiditate.

– Eu sunt Kei și, dacă vei avea vreodată nevoie de ajutorul meu, nu trebuie decât să-mi spui. Se plecă din nou, iar Temperance îi întoarse plecăciunea.

– Sincer, nu am făcut nimic deosebit.

Kei se trase mai aproape de ea şi şopti:

– Şi nu voi spune nimănui despre tine, jur!

– Ce vrei să spui? Temperance simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

– Ţi-am văzut ochii în lumina focului. Ştiu că nu eşti... nu eşti la fel ca noi. Dar nu-ţi fă griji. Nu voi sufla o vorbă şi mă voi asigura că la fel vor face şi celelalte.

Temperance îşi dădu seama că uitase să-şi ţină ochii plecaţi sub pălărie, aşa că nu putea decât să-i fie recunoscătoare lui Kei pentru promisiunea ei.

– Mulţumesc, eşti foarte amabilă. Eu... eu nu voi sta prea mult pe-aici. Sper să mă întorc curând la familia mea, dar până atunci trebuie să stau ascunsă.

– Înţeleg. Nu-ţi fă griji, îţi voi păstra secretul.

***

A fost o noapte lungă, iar când toate focurile au fost stinse și s-a putut întoarce în siguranță în casă, Temperance era frântă. Oamenii care s-au luptat cu flăcările au izbutit să le oprească înainte de a cuprinde și casa lui Hasuko, așa că, exact înainte de răsărit, Temperance s-a putut întoarce în cămăruța ei. Cea mai mare parte a nopții s-a ascuns în spatele lui Kei și a prietenelor ei și a fost recunoscătoare că a putut scăpa astfel din podul unde nimeni nu o putea vedea.

Kazuo s-a întors și el ceva mai târziu, prea epuizat ca să mai spună altceva, decât că e bine, nu are nicio rană. A adormit imediat ce a pus capul pe pernă, iar Temperance s-a ghemuit lângă el, recunoscătoare că era întreg și nevătămat. Cum el dormea foarte adânc, și-a permis să își treacă un braț peste pieptul lui și să-și lipească obrazul de spatele lui. Respira parfumul lui, care se amesteca acum cu un miros greu de fum și funingine, și îi mulțumea lui Dumnezeu că l-a ținut în viață, cel puțin deocamdată.

***

– *Gai-jin-san,* s-ar putea să am ceva vești pentru tine.

Haag abia ce intrase în bordelul pe care-l frecventa de obicei în Yoshiwara, cartierul plăcerilor, urmat de tălmaciul pe care-l tocmise. Era mai ușor așa să intre în vorbă cu oamenii locului și nici nu mai era nevoit să-și stoarcă deloc creierul ca să scoată la iveală puținele cuvinte pe care le știa. Bărbatul era destul de stânjenit, fiind nevoit să străbată străzile din Edo alături de un străin care nu avea ce căuta acolo, dar, cum i se promisese o mare sumă de bani la întoarcerea la Nagasaki, a încercat să se convingă singur că poate nu era o fărădelege chiar așa de mare.

Bordelul era unul dintre cele mai dărăpănate din acel colț de stradă, dar lui Haag nu îi păsa prea mult. Din punctul lui de vedere, o curvă era o curvă și, din câte observase, localurile mai arătoase taxau în plus pentru o groază de chestii nefolositoare, cum ar fi artiști, povestitori sau tot felul de pierde-vară. Nu avea nevoie de nimic din toate astea.

– Vești? Zău? Ce ai auzit?

Proprietarul stabilimentului întinse mâna într-un gest deloc subtil de aducere aminte. Reprimându-și enervarea, Haag se scotoci prin buzunar și extrase câteva monede. Proprietarul se strâmbă ușor dezamăgit, dar le acceptă totuși. Foarte bine, căci era tot ce avea la el Haag.

– Se zvonește că o doamnă ciudată, cu ochi deschiși la culoare, a fost văzută în zona asta astă-noapte, după cutremur.

– Aici, în Yoshiwara? Lui Haag nu-i venea să creadă ce noroc avea. În sfârșit o urmă a lui Temperance! Dar dacă era altcineva? Totuși, din câte știa el, nu existau femei străine în Japonia.

– Da, așa se pare. Aici omul ridică din umeri. Cu toate astea, nu știu unde anume. Și Yoshiwara e un loc mare.

Asta așa era. Haag estimă că în cartierul plăcerii trebuie să locuiască vreo mie de suflete, dacă nu chiar mai mult.

– Ești sigur că nu poți fi mai clar? insistă el. Pe ce stradă a fost văzută.

Din nou o ridicare din umeri:

– Nu am idee. Informatorul meu nu mi-a zis.

– Ei bine, aş putea vorbi eu cu el? Poate mie o să-mi spună mai multe.

– Nu, a plecat. A plecat de ieri.

Haag înjură în barbă, dar încercă să-şi păstreze calmul.

– Foarte bine, mulţumesc. Mă bucur că mi-ai spus măcar atât.

Va trebui să bată străzile astea până o va găsi, dar, la urma urmelor, cât de greu putea fi? Doar ieşea în evidenţă ca un deget bandajat!

***

Kazuo dormi toată ziua şi nu se trezi până spre seară, când ghiorăiturile stomacului îi amintiră cât de târziu era şi cât de mult întârziase. Făcu rapid o baie ca să scape de toate mirosurile şi mizeria de noaptea trecută, apoi îşi luă rămas-bun de la Temperance după ce mâncă pe fugă.

– Trebuie să plec să văd dacă pot închiria un cal şi cumpăra ceva echipament, spuse el. Mă întorc cât pot de repede şi poate putem ieşi împreună pentru ultima dată, înainte de a porni spre Nord.

Temperance încuviinţă din cap şi zâmbi, dar el observă că ochii ei rămaseră trişti. Oftă încetişor. Ştia că-i va fi greu să stea singură atâta vreme, dar chiar nu avea nicio posibilitate de a o lua cu el. Era imposibil.

Tot gândindu-se aşa, la ce va fi, la cum va face faţă Temperance absenţei lui, precum şi la noaptea lungă, petrecută în lupta cu flăcările, Kazuo lăsă garda jos. Uită să fie atent pe unde merge. Aşa că se ciocni de un bărbat care tocmai dădea colţul alături de alţi companioni şi privi în sus numai când unul dintre ei îl înşfăcă de braţ.

– Ei, ia te uită pe cine avem noi aici! Fugarul! Exact omul cu care lordul Tanaka vrea să stea de vorbă!

Kazuo clipi buimăcit şi realiză că a avut ghinionul de a da taman peste câţiva dintre bărbaţii alături de care a lucrat pentru

o scurtă perioadă pe domeniul lui Tanaka. L-au înconjurat înverșunați și lui Kazuo i se puse un nod în gât când le văzu privirile triumfătoare și rânjetele.

Era în mare încurcătură.

Acționând cu viteza luminii, izbuti să se elibereze de strânsoarea omului care îl ținea cu o mână de fier, apoi se prefăcu a o lua spre stânga, pentru a încerca să scape pe partea dreaptă. Dar erau prea iuți și prea mulți pentru a le face singur față, iar în câteva secunde se trezi iar prins în menghina altor mâini.

– Nu pleci nicăieri până ce Înălțimea Sa nu schimbă câteva vorbe cu tine, spuse unul dintre bărbați, izbucnind într-un hohot zgomotos de râs. Ceilalți i se alăturară, iar râsul lor îl înghețã pe Kazuo. Nu-și făcea iluzii cu privire la felul în care își conducea Tanaka interogatoriile cu cei care i se sustrăgeau. Iar unul ca el, suspect că i-a suflat de sub nas noua concubină, era puțin probabil că va avea parte de un tratament echitabil. Scrâșni din dinți în timp ce era târât spre o reședință chiar mai opulentă decât cea pe care o vizitase în ziua precedentă.

Chiar în clipa în care grupul făcea colțul ca să se întoarcă îndărăt de unde venise, Kazuo o zări pe Hasuko. Stătea în cadrul unei uși din apropiere și se uita la el; probabil că ieșise la cumpărături. Își acoperise gura cu o mână, ca să-și ascundă uimirea, dar își schimbă rapid expresia în una de indiferență și se întoarse cu spatele. Kazuo privi și el cât de repede putu în partea cealaltă, ca să nu atragă nicio suspiciune asupra ei; în plus, știa că ea îl văzuse. Se întreba dacă ar putea face ceva ca să-l ajute, deși se îndoia. Dacă va ieși viu din toată încercarea asta, atunci da, l-ar putea ajuta cumva, dar deocamdată nu putea face altceva decât să se roage zeilor să-i dea tărie și curaj.

Căci va avea mare nevoie de amândouă în orele următoare.

Capitolul 20

Temperance se trezi din toropeală în bătăile precipitate în ușa deja înlocuită de servitorii eficienți ai lui Hasuko. Se duse și o crăpă puțin și dădu cu ochii de fața îngrijorată a gazdei ei.

– Temi-*san*, trebuie să vorbesc urgent cu tine.

– Intră, te rog. Spaima puse imediat stăpânire pe ea. Își putea da seama după expresia femeii că Hasuko aducea vești proaste.

– E vorba despre Kazuo-*san*. A fost luat.

– Luat? De cine? Nu cred că știa cineva că e aici!

– A fost capturat de oamenii lui Tanaka. Cred că a fost o simplă coincidență. L-am văzut venind în sus, pe stradă, și era cufundat în gânduri. Din greșeală, a dat peste un grup de bărbați, iar unul dintre ei l-a recunoscut. A încercat să scape, firește, dar erau prea mulți, așa că au pus mâna pe el și l-au luat cu forța. Nu am îndrăznit să intervin. Oricum, nici nu aș fi avut ce face.

Temperance îngheță și se cutremură violent.

– Vai, Hasuko-*san*, ăsta e un dezastru! șopti ea. Ce ghinion îngrozitor! Ești sigură că erau oamenii lui Tanaka?

– Da, toți purtau aceleași haine cu simbolul clanului. I-aș recunoaște oriunde. Îmi pare rău. Apoi Hasuko ezită puțin. E bărbatul de la care ai fugit tu, nu-i așa? Kazuo-*san* a pomenit ceva despre asta.

– Da, iar Kazuo va fi cel pedepsit pentru asta. Îl vor tortura până ce va mărturisi, iar atunci, și tu, și eu vom fi în primejdie.

Trebuie să pleci, Hasuko-*san*. Ai unde să te duci pentru o vreme?

– Nu-ți fă griji pentru mine. Eu am prieteni care mă vor ajuta. Tu ești cea care trebuie să plece. Kazuo m-a pregătit pentru această posibilitate, așa că totul e aranjat. Cunosc un bărbat care are o barcă și e dispus să te ducă înapoi la Nagasaki. Va fi scump și periculos, iar Kazuo sperase să evităm asta, dar acum nu avem de ales. Trebuie să te grăbești să-ți împachetezi lucrurile și după aceea te voi conduce eu însămi în port. Cu cât știu mai puțini despre asta, cu atât mai bine.

– Dar Kazuo? Nu-l putem lăsa pur și simplu la mila lui Tanaka! Dacă va fi având vreo urmă de milă! Când se gândi la ceea ce i-ar putea face Tanaka lui Kazuo poate chiar în clipa asta, lui Temperance i se întoarse stomacul pe dos.

– Voi contacta câțiva prieteni și voi tatona terenul. Poate există o cale de a-l ajuta cumva, dar a fost dorința lui ca tu să ajungi în siguranță undeva.

– Nu, nu voi pleca! Nu pot. Trebuie să existe ceva ce-am putea face.

Hasuko puse mâna pe brațul ei și o strânse ușor.

– E foarte nobil din partea ta, dar ești străină și ești tu însăți în primejdie. Ce ai putea face?

– Nu știu. Voi încerca să mă gândesc la ceva.

Hasuko clătină tristă din cap și oftă.

– Sincer, cred că cel mai bine îl poți ajuta respectându-i dorința.

Temperance nu o mai asculta, ci își mușca ușor buzele, gândindu-se cu febrilitate. Creierul ei era ca anesteziat de frică, dar se strădui din răsputeri să-l pună la treabă, încercând cu disperare să găsească un plan, ceva. Începu să gândească cu voce tare:

– Trebuie să-l salvăm cumva. Tanaka are sute de oameni care lucrează pentru el și îi păzesc casa și domeniile. Cum am putea intra? Vreo viclenie? Să otrăvim paznicii?

– Ești sigură că nu vrei să pleci? Hasuko se uita la ea cu capul înclinat pe umăr. Îți ofer o modalitate de a te întoarce la familia ta. Nu asta voiai?

– Ieri, da. Nu și acum. Îmi pare rău, Hasuko-*san*, dar m-am

hotărât. Pur și simplu nu îl pot lăsa pe Kazuo în voia sorții. El e cel care m-a salvat, așa că acum e rândul meu să fac același lucru pentru el.

Dar nu a mai adăugat că numai gândul de a-l abandona în ghearele unei fiare nemiloase ca Tanaka era absolut insuportabil.

– Prea bine, atunci dă-mi voie să mă gândesc puțin. Iar Hasuko începu să umble de ici-colo prin odaia micuță, deși nu putea face mai mult decât câțiva pași la stânga și tot atâția la dreapta.

– Ești slabă de înger de felul tău? Vreau să spun, ai fi în stare să omori un om dacă trebuie? De dragul lui Kazuo?

Temperance încuviință:

– Verișoara mea m-a antrenat. Știu să mânuiesc sabia și pumnalul. Voi face tot ceea ce trebuie pentru a-l elibera.

– Bine. Atunci va trebui să găsesc o fată frumoasă care să fie dispusă să meargă cu tine. Veți fi amândouă îmbrăcate în cele mai bune chimonouri ca să-i ademeniți pe paznici. Poți să spui că ai fost trimisă pentru lordul Tanaka însuși, dar, de îndată ce vei trece de străjeri, va trebui s-o lași pe fată să-și vadă de drumul ei, iar tu te vei duce să-l cauți pe Kazuo. Probabil va fi ținut undeva, departe de reședința principală. Poți face asta?

– Da, cred că da. Dar cu fata ce se va întâmpla? Nu vreau să fie cineva rănit.

– Nu, ea va putea spune că a fost chemată, dar că probabil proprietarul stabilimentului unde lucrează a înțeles greșit mesajul. Nu cred că vor lega sosirea ei de dispariția lui Kazuo, asta în cazul în care tu îl vei putea elibera, desigur. Femeia mai în vârstă clătină din cap, încruntându-se. Dacă ar exista o posibilitate de a distrage cumva atenția paznicilor, mă refer la cei aflați în imediata lui apropiere. Nu te poți duce direct la ei și înjunghia. În plus, probabil că au primit ordin să fie cu ochii-n patru.

Temperance se gândi câteva clipe, apoi rosti triumfătoare:

– *Yuki onna!*

– Poftim?

– Mă voi preface că sunt duhul zăpezilor și voi încerca să îi sperii.

La *Salcia Plângătoare* ea a fost strigată *Yuky onna.* Așa a aflat, de la fetele stabilimentului că *yuki onna* era duhul cuiva care a murit înghețat și că era de fiecare dată palid și alb, exact ca ea; inclusiv culoarea părului se potrivea. Nu putea fi prea dificil să joace rolul unei stafii.

– Oamenii sunt așa de superstițioși, mai ales noaptea. Și, dacă mă îmbrac numai în alb, îmi desfac părul și folosesc pudră de orez din belșug pe față, s-ar putea să creadă, măcar pentru câteva clipe, că sunt o stafie. Ăsta ar fi elementul meu surpriză care mi-ar oferi suficient timp să scap rapid și în liniște de ei.

Hasuko încuviință din cap, iar în colțul gurii îi înflori un zâmbet.

– Da, s-ar putea să meargă. Oricum, nu am nicio idee mai bună. Mă voi interesa prin vecini, să văd dacă are cineva vreun chimono alb imaculat, să-l putem împrumuta.

– Pe cine vei trimite cu mine? Trebuie să fie o fată cu adevărat superbă, pentru ca gărzile chiar să creadă că a fost trimisă pentru Tanaka.

– O voi ruga pe Kei-*san,* de la casa de alături. Mi-a spus ce ai făcut noaptea trecută pentru ea și îți este datoare pe viață. A zis că ar face orice ca să te ajute.

– Dar are un copil! Nu aș vrea să o pun în pericol din cauza mea. Temperance își aminti cu câtă dragoste își legănase Kei fetița odată ce se văzuse la adăpost. Nu am putea găsi pe altcineva?

– Pe nimeni căruia i-am putea încredința fără teamă secretul tău. În plus, Kei e cu adevărat fermecătoare, mi-ar fi plăcut să fie una dintre fetele mele.

– Da, ai dreptate. Sper doar că nu va fi rănită.

– Mă voi asigura că va fi precaută. Acum hai să ne punem planul în acțiune. Trebuie să vii jos, să faci o baie, să ne asigurăm că părul tău e orbitor de strălucitor. În timpul ăsta, eu voi căuta haine potrivite pentru tine. Așteaptă puțin aici, te rog.

– Prea bine. Dar... Hasuko-*san!* Dacă ajungem prea târziu?

Temperance nu voia să ia în calcul această variantă, dar știa că Tanaka era de o cruzime extremă și era foarte posibil ca în aceste momente Kazuo să lupte cu disperare pentru viața lui, asta în cazul în care mai era în viață.

Hasuko respiră adânc.

– Nu trebuie să ne gândim la asta. Noi vom face tot ceea ce ne stă în puteri, restul e la mâna zeilor.

***

Kazuo începuse să creadă că toți zeii, ba chiar și străbunii lui l-au părăsit cu totul și l-au lăsat la bunul plac al unui om căruia îi făcea nespusă plăcere să provoace durere celorlalți. Când o altă lovitură îi izbi maxilarul deja umflat, gemu de durere și încercă să își concentreze privirea asupra bărbatului din fața lui, deși abia dacă mai putea deschide pleoapele.

– Încetează cu minciunile! Ai fost văzut dând târcoale dependințelor femeilor și vii acum și spui că s-a „întâmplat" să pleci în aceeași zi în care ultima mea achiziție și-a luat zborul. Mi se pare o coincidență cam mare.

– Dar, lordul meu, șopti el cu greu cu buzele însângerate, nu am văzut-o niciodată pe doamna, jur! Iertați-mă, Înălțimea Voastră, dar de ce să vreau eu o femeie străină? Nu îndrăzni să meargă atât de departe încât s-o numească urâtă, căci era evident că Tanaka o considera atrăgătoare; ca și el, de altminteri. Dar tonul lui asta sugeră, așa că Tanaka îl lovi din nou.

– Asta vreau să știu și eu, țărănoi neobrăzat ce ești! Probabil ai vrut-o tu pentru ceva, asta dacă nu cumva i-ai aruncat trupul lipsit de viață prin cine știe ce șanț, după ce ți-ai făcut poftele cu ea.

– Niciodată! Kazuo știa că protestele lui ciocăneau la urechi surde și își storcea creierul să vină cu ceva mai plauzibil.

Exact în acea clipă intră un mesager care se apropie de Tanaka și îi șopti ceva la ureche. Acesta încuviință din cap, îi aruncă lui Kazuo o privire încărcată de răutate și o luă cu pași mari spre ușă.

– Vom continua mai târziu. *Shogunul* îmi solicită prezența într-o problemă urgentă. Îți sugerez să-ți petreci restul serii gândindu-te la o poveste mai bună, căci în noaptea asta ai să-mi spui adevărul.

Într-un ultim gest de frustrare și răutate, se întoarse și despică aerul cu sabia în direcția lui Kazuo, provocându-i acestuia o durere fulgerătoare. În coapsa lui se ivi o crestătură din care începu să curgă un șuvoi de sânge.

– Imbecilule! Tanaka mai adăugă un șir de înjurături, apoi ieși fără să se mai uite în urmă.

Cei doi bărbați care îl ținuseră în picioare în timpul bătăii îi dădură drumul brusc, iar el se prăvăli la podea, căci picioarele îi tremurau prea tare ca să fie în stare să-l susțină. Bărbații plecară trântind ușa după ei, iar Kazuo se târî până la o saltea murdară, aflată într-un colț al încăperii. Răsuflă adânc, rupse cu dinții o fâșie din tunică și încercă să-și lege rana de la picior. Știa că trebuia să oprească repede sângerarea, altminteri în scurt timp va fi și mai slab decât era deja.

Poate că n-ar fi prea rău, își spuse în sinea lui. Poate chiar ar trebui să încerce să-și adâncească și mai mult rana, ca să sângereze până la moarte înainte de întoarcerea lui Tanaka... Măcar așa ar scăpa de durere. Înjură în barbă. Nu, va înfrunta cu curaj tot ceea ce îi va fi pregătit Tanaka. Nu era nicio onoare într-o astfel de moarte prin sângerare. Nu putea aduce rușinea asupra familiei lui.

Termină bandajul improvizat cu un nod strâns și le mulțumi în gând temnicerilor că i-au legat mâinile în față, nu la spate, ceea ce îi oferea ceva mai multă libertate. Apoi, pentru a-și păstra forțele, se ghemui pe salteaua murdară în poziție fetală, îmbrățișându-și genunchii și respirând adânc, încercând să controleze durerea care pusese stăpânire pe el. Îl durea tot trupul. Probabil că nu exista niciun locșor din trupul lui care să nu fie plin de vânătăi ori contuzii.

– Fiu de cățea! șuieră el printre buzele însângerate, sugându-și un dinte care era categoric pierdut. Știa că nu va mai ieși viu din celula asta. Dar, indiferent ce-i va face, nu o va trăda

niciodată pe Temi, chiar dacă era sigur că la ora asta Hasuko va fi avut deja grijă s-o trimită departe, în siguranță. Dacă nu de dragul lui Temi, măcar pentru propria ei siguranță. Tanaka nu o va găsi niciodată.

De s-ar termina odată calvarul ăsta!

Kazuo trase aer în piept și încercă să se concentreze asupra imaginii lui Temi din mintea lui. Ar îndura orice pentru ea și pentru familia lui, dar se rugă zeilor să-i dea totuși curaj.

***

– Ești sigură că vrei să faci asta, *Kei-san?*

Temperance își scruta companioana cu o cută de îngrijorare între sprâncene, încercând să pășească sigură pe sine și cu cea mai desăvârșită grație în straiul ei minunat. I se părea așa de ciudat să poarte din nou veșminte femeiești, după ce atâta amar de vreme umblase îmbrăcată ca un bărbat! Trebuia să facă un permanent efort ca să nu meargă cu pași mari și să nu uite să țină trena chimonoului, ca să nu se târască în praf. Ca de obicei, purta o pălărie cu boruri mari, dar pe sub ea, în locul eșarfei obișnuite, avea o perucă neagră împrumutată, care îi dădea mâncărimi înfiorătoare.

– Sigur că da. Sunt bucuroasă că te pot ajuta și eu, Temi-*san*. Nu-ți face griji, sunt o actriță bună. Doar asta fac în fiecare zi, mă prefac.

Curiozitatea lui Temperance fu zgândărită de această mărturisire nevinovată.

– E chiar așa de rău, *Kei-san?* Vreau să spun... să fii zi de zi cu bărbați care nu-ți plac.

– Ar putea fi mai rău, dar stăpânul meu e corect. Nu mă obligă să muncesc tot timpul și mă lasă să-i aleg pe bărbații care-mi plac dintre cei care ne trec pragul. Dacă vreunul e cu adevărat îngrozitor, nu mă obligă să mă culc cu el. În plus, îmi permite să păstrez ceva din bănuții pe care-i câștig. Nu toți stăpânii procedează așa. Într-o zi, poate voi avea suficient cât să-mi deschid propriul meu stabiliment.

– Înțeleg. Asta e ceea ce-ți dorești?

– Nu-i o viață prea rea, comparativ cu altele, și voi avea și ce să-i las copilului meu. Dacă rămâneam fiica necăjită a unui fermier sărac, ne așteptau vremuri grele pe amândouă.

– Da, chiar așa, fetița ta. Nu ți-e greu cu un copil, dat fiind că tu lucrezi nopțile?

Kei zâmbi.

– Nu, e o casă plină de femei, mereu se găsește cineva care să aibă grijă de ea. E foarte răsfățată.

– Mi-aș dori și eu să am un copil, oftă plină de regrete Temperance. Acum mă îndoiesc că voi avea vreodată unul. Nici măcar nu mai sunt sigură că-mi voi mai revedea familia.

– Dacă ți-e scris să ai o familie, o vei avea, spuse Kei cu hotărâre. Acum ar trebui să ne concentrăm la ceea ce avem de făcut în seara asta.

– Da, ai dreptate, îmi pare rău. Trebuie să facem tot ce putem ca să-l salvăm pe Kazuo. „Dacă nu cumva e prea târziu", își spuse în sinea ei, apoi înălță o rugăciune scurtă ca nu cumva să fie așa.

Hasuko a aranjat ca două palanchine să le aștepte la porțile cartierului Yoshiwara. Temperance și Kei s-au îndreptat fiecare către unul. Exact în clipa în care Temperance era pe punctul de a urca într-al ei, s-a trezit prinsă pe la spate și a auzit un chicotit care a făcut-o să împietrească, șocată.

– Ia te uită pe cine avem noi aici! Asta nu e cumva Măria Sa, domnișoara Marston?! Mi s-a părut mie că-ți recunosc bărbia voluntară! Ai dat de greu, nu? Să fii nevoită să ieși ca să-ți vinzi minunatul trup ca o băștinașă oarecare, cu o perucă prostească pe cap! Vai, vai, și când te gândești că acum puteai fi o respectabilă femeie măritată, dacă mi-ai fi acceptat propunerea!

Temperance se întoarse încet, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Pieter Haag era ultimul om pe care se aștepta să-l vadă aici, în Edo. Mai întâi se uită puțin la el, clipind prostește, pentru ca abia mai apoi să-și regăsească vocea.

– Domnul Haag! Dar ce cauți aici?

– Am venit cu Noordholt și cu ceilalți ca să ne prezentăm omagiile *Shogunului*. Ai uitat? Mi se pare că erai de față când el

ne-a anunțat că intenționează să vină aici. A fost exact înainte de dispariția ta.

Memoria lui Temperance se puse în funcțiune și își aminti discuția în timpul căreia Nico îi anunțase că va pleca la Edo pentru câteva luni. I se părea că trecuse o veșnicie de atunci, la fel cum i se părea aproape imposibil să pășească din nou în realitatea bărbatului din fața ei. Încetul cu încetul își veni în fire și sesiză că acest bărbat dezgustător încă o ținea înlănțuită în brațe.

– Dă-mi drumul, domnule. Am treburi urgente de rezolvat. Făcu un semn din cap spre palanchine, unde Kei se uita la ea cu o expresie de îngrijorare pe fața ei frumoasă. Oamenii ăștia mă așteaptă.

– N-au decât să aștepte cât vor. Noi doi avem niște treburi neterminate și, de data asta, draga mea, n-ai să-mi mai scapi. Fără să se mai lungească, scoase la iveală un cuțit pe care i-l înfipse în coaste, în timp ce-i suci mâna la spate, cu o smucitură dureroasă. Acum spune-le „prietenilor" tăi că nu mergi cu ei și putem pleca.

– Dar eu...

Cuțitul îi străpunse hainele și îi zgârie pielea.

– Fă ce ți-am spus! șuieră el, tonul lui refuzând categoric orice împotrivire.

Temperance strigă la Kei și îi spuse că a intervenit ceva neașteptat și vor trebui să își amâne planurile, dar ochii ei o implorau pe fată să fugă după ajutor. Kei ezita, dar Haag, nu. Ținând-o de braț, o împinse pe Temperance în fața lui înapoi prin poartă, așadar îndărăt în cartierul plăcerilor. Străjerii întoarseră privirea în altă parte, așa că Temperance se gândi că trebuie să-i fi mituit. În câteva clipe se pierdeau în mulțime. Temperance încercă să se împotrivească, lovindu-l în spate și țintindu-i părțile sensibile și, făcând ceea ce învățase Midori ca să-i slăbească strânsoarea, dar în zadar. Era mai puternic decât părea, iar furia îi sporea puterea.

– Să nu-ți imaginezi că de data asta mai scapi, târfuliță ce ești! mârâi el, zgâriindu-i din nou pielea cu vârful cuțitului. Mergi! Repede!

***

Haag simţea cum triumful îi curge prin vene, făcându-i inima să bată mai repede, cu o nedisimulată bucurie. În sfârşit pusese mâna pe ea şi urma să o facă să plătească pentru tot chimul prin care trecuse din cauza ei.

– Unde ai fost? şuieră el furios. Te-am căutat peste tot!

– Nu-i treaba ta! i-o trânti ea.

Nu-i plăcu tonul ei, aşa că o strânse mai tare, până ce o auzi gâfâind de durere. Sunetul acesta îi aduse un zâmbet pe buze. Mai avea atât de puţin până ce o va poseda, după toate aceste săptămâni lungi de visuri dureroase şi dorinţă. Uitase de orice intenţie de a-i oferi şi ei plăcere sau de a o face să-l dorească. Acum nu se gândea decât cum s-o aibă, cât mai repede şi mai brutal cu putinţă. Iar dacă asta îi va provoca dureri, cu atât mai bine. Era exact ceea ce merita.

– Nu contează, zise el. Acum te-am găsit şi în curând ne vom întoarce la hanul unde stau împreună cu toată echipa. Dar mai întâi avem ceva de discutat.

– Nu am nimic de discutat cu tine, ticălosule! Dă-mi drumul!

Ea încercă din nou să se smulgă din strânsoare, dar el îi aminti încă o dată cine avea pumnalul, aşa că Temperance se potoli. *Doamne!* Era în puterea lui şi nu îi va da drumul până ce nu va coopera pe deplin cu el din toate punctele de vedere.

Haag avea de gând să se bucure peste măsură de următoarea oră din viaţa lui.

Capitolul 21

Temperance fu târâtă de-a lungul străzii, trecu pe lângă casa lui Hasuko şi pătrunse într-o zonă mai dărăpănată. Îşi dădu seama că pesemne Haag mai fusese aici în căutare de plăceri ieftine, numai că, în loc de asta, dăduse peste ea. Era cel mai cumplit ghinion cu putință.

Ajunseră la două depozite micuțe, al căror proprietar şedea afară, îmbrăcat cu o jachetă destul de murdară. Când îi văzu, pe fața lui înflori un zâmbet unsuros, se ridică și făcu o plecăciune.

– Bine ai revenit, *gai-jin-san!* zise el, iar Haag îi întoarse plecăciunea, apoi se căută în buzunar după câteva monede. Dar, ca să facă asta, trebui să slăbească strânsoarea, iar Temperance avu în sfârşit ocazia pe care o aştepta. Reuşi cumva să se elibereze și o luă la fugă în josul aleii, ciocnindu-se de oamenii care-i ieşeau în cale, dar fără să îi pese de strigătele lor furioase; saboții înalți de lemn pe care-i purta nu erau tocmai încălțămintea potrivită pentru alergări, dar se mai obișnuise cât de cât cu ei și reuşi să ia ceva distanță față de Haag. Hainele ei erau grele, mai ales că purta două chimonouri – unul colorat normal deasupra şi altul de un alb imaculat pe dedesubt, pentru viclenia plănuită –, iar asta îi îngreuna considerabil mişcările.

Când aruncă o privire peste umăr, văzu că urmăritorul ei mai avea puțin și o ajungea. Inima îi bătea nebuneşte și avu impresia că mai are puțin și se sufocă. Căută disperată din priviri un loc în care să se ascundă sau un ceva, un obiect oarecare, pe care să-l poată arunca în calea lui, ca să-l încetinească.

În loc de asta, privirea i se lumină la vederea celui mai neașteptat posibil salvator. Fără să ezite, îl strigă pe nume.

– Ryo! *Tasukete kure,* te rog!

Habar nu avea ce căuta în Yoshiwara răpitorul ei – probabil că se ascundea de autorități, ca mulți alți proscriși, sau se afla aici în căutare de plăceri –, dar nu o interesa absolut deloc. Orice era mai bun decât să stea cu Haag, care arăta ca și cum abia ar fi așteptat să îi facă rău și era limpede că nimic nu îl va putea opri. Ei bine, iată că avea șansa să i-o întoarcă acum cu supramăsură.

Gâfâind, Temperance se năpusti spre un Ryo împietrit și căută să se ascundă în spatele lui, ca un copil după fustele mamei.

– Acolo, arătă ea cu degetul spre Haag. *Gai-jin*... rău... te rog, oprește-l, te implor, am să te ... răsplătesc.

Fața lui Ryo se lumină și fluieră scurt, chemându-și tovarășii care umblau hai-hui prin zonă, exact în clipa în care Haag ajunse la câțiva pași distanță, agitând cuțitul.

– Nu te mai ascunde în spatele unui trecător nevinovat! urlă la Temperance. Am să pun mâna pe tine chiar de-ar fi să îl omor pentru asta! Nu scapi tu de mine așa ușor.

Dar, spre marea lui uimire, se trezi înconjurat de șase bărbați înarmați cu săbii sau pumnale mai lungi decât al lui. Privi în jur cu niște ochi din ce în ce mai speriați:

– *Nani?* Ce-i asta? Apoi începu să bâiguie ceva într-o japoneză stâlcită: Femeie a mea, pleacă, acum. Femeie nevastă. Fugit.

Ryo râse.

– Nu pot să o condamn. Și eu aș fi fugit dacă aș fi fost căsătorit cu tine!

– *Nani?* Puținele cunoștințe de limbă japoneză ale lui Haag nu-i erau de niciun folos în fața unui debit verbal așa de precipitat. Cu toate că olandezul se afla în Japonia de o bună bucată de vreme, Temperance știa că nu își dăduse niciodată osteneala să învețe, preferând să folosească un interpret.

– Ai voie să umbli singur prin oraș, străine? întrebă Ryo pe un ton mieros, făcând câțiva pași spre Haag. Își scoase

apoi sabia și, în lumina unui felinar din apropiere, începu să-i cerceteze lama, testându-i tăișul cu degetul și mimând o mică spaimă văzând cât de ascuțită este.

– Ce spune? Haag se holba fix la sabia mortală din fața lui cu niște ochi așa de îngroziți, de parcă ar fi fost o pradă hipnotizată de un șarpe. Aruncă o privire fugară spre Temperance, cu o încruntătură autoritară și așteptând un răspuns.

– Cred că te întreabă ce cauți aici, răspunse ea ceva mai calmă acum, când amenințarea imediată din partea lui dispăruse. Nu știa ce avea de gând Ryo, dar acum părea a fi de partea ei, ceea ce-i era suficient.

– Am venit în căutare de plăceri, ca oricine altcineva. Spune-i! porunci Haag. Temperance traduse repede, cu toate că știa că nu în acest scop se afla Haag aici, dar Ryo hohoti și scutură din cap.

– Din câte am auzit, străinii trebuie să stea în hanul lor elegant de la periferia orașului, zise el. Mă gândesc că cineva mă va plăti regește dacă îl voi captura și îl voi preda autorităților. Vrei să fac asta pentru tine, Shinju-*san*?

– Ai vrea? Te rog! Îți voi rămâne veșnic îndatorată, se grăbi Temperance să-i răspundă.

– Hai să nu mai vorbim despre datorii. Dacă fac asta, cred că suntem chit, mustăci Ryo. M-am gândit la purtarea mea față de tine și cred că am greșit. Ar fi trebuit să te duc înapoi la rudele tale și să cer o răscumpărare. Faptul că... te-am vândut lui Imada a fost o greșeală.

– Ți-am spus eu! Dar trecuse atâta timp de-atunci, încât Temperance nu mai simțea nicio urmă de mânie față de Ryo și oricum, povestea asta nu mai avea nicio relevanță.

– Știu, dar la vremea aceea mă grăbeam și apoi aveam motivele mele să nu mă întorc. Ce zici acum, egalăm scorul?

– Da, da, te rog. Omul ăsta e un nemernic și nu vreau să-l mai văd niciodată. Chiar nu-mi pasă ce se întâmplă cu el.

Ryo chicoti.

– Cu atât mai bine. Am vrea să ne jucăm și noi puțin cu el.

– Ce zice? Haag începuse să intre în panică și Temperance putea vedea cum îi curge sudoarea pe frunte. Încercă totuși să blufeze: Am dreptul să fiu unde doresc. Apoi o dădu iar pe japoneză: Femeie rea. Nevastă, treci acasă!

Roy clătină din cap și îi aruncă o privire plină de milă.

– Ce crede ăsta? Că m-am născut ieri?

Temperance îl privi rece pe Haag și îi traduse spusele lui Roy.

– Nu ai voie să te afli singur aici. Se pare că ar trebui să fii la han. Te va escorta înapoi acolo, dar mai întâi va lua, desigur, legătura cu autoritățile.

– Cățea! E numai vina ta! Stai să vezi ce pățești când pun iar mâna pe tine! Ai să regreți ziua asta, ți-o jur! urlă Haag, care încercă să scape din cercul bărbaților, împingându-l pe cel aflat mai aproape. Dar în câteva secunde toți erau grămadă pe el. Deși se zbătu ca un apucat, nu avea nicio șansă împotriva proscrișilor obișnuiți să lupte murdar. În scurt timp, era imobilizat în mâinile lor ca într-o chingă de fier.

– Nu, dați-mi drumul! Sângerez. Auuu... stomacul meu, sângerez, vă spun că sângerez! Am nevoie de doctor. Temperance, poruncește-le să-mi dea drumul, altfel ai să vezi tu ce pățești. Îi voi spune lui Noordholt unde te-am găsit, iar el te va pedepsi, va...

– Taci odată, tâmpitule! *Bakajaro!* Ryo îi trase o pereche de palme zdravene, apoi se întoarse spre Temperance. Unde mergeai? Putem să te conducem?

Temperance nu era încă foarte sigură dacă putea avea încredere în el, iar acum, că scăpase de amenințarea lui Haag, începea să se întrebe dacă procedase corect. Dar hotărî că nu avea de ales, așa că îi spuse lui Ryo o parte din adevăr.

– Eram la poartă, tocmai mă duceam să salvez pe cineva de la, ăăă, reținere cu forța.

Ochii lui Roy licăriră din nou.

– Putem ajuta? S-ar zice că ai nevoie de niște bărbați zdraveni pentru genul ăsta de sport. Nu ne-ar strica o luptă. Nu s-a

mai întâmplat nimic de săptămâni întregi și ne plictiseam de moarte.

– Eu speram să folosesc un vicleşug, dar presupun că nu ne strică ceva întăriri. Temperance nu era foarte sigură că era o idee bună, dar gândul de a înfrunta singură trupele lui Tanaka nu o încânta peste măsură. Dacă Ryo era acolo, se va simți puțin mai bine. Mă tem că nu va fi niciun fel de remunerație, adăugă ea, în chip de scuză.

– Nu contează. Ne-a mai rămas ceva de la ultima noastră, ăăă, misiune. Spune-mi unde te duci și vom veni și noi cât de curând, de îndată ce lăsăm câinele ăsta turbat undeva. Gata, hai să plecăm.

Ryo preluă conducerea și micul grup o luă din nou în direcția porții. Pe drum, Temperance îi povesti pe scurt lui Ryo cum a ajuns ea în Yoshiwara.

– Ai de gând să mă capturezi iar și mă vinzi lui Tanaka? îl provocă ea, încă destul de neîncrezătoare.

Dar Ryo clătină din cap.

– Nu, ți-am spus, mi-am reconsiderat poziția. Nu mi-am găsit liniștea și am regretat toată povestea încă din clipa în care am plecat din casa lui Imada.

Seara începuse să aibă un aer ireal, iar Temperance se întrebă dacă nu cumva visează. Dar au ajuns la poartă și au trecut fără nicio problemă. Străjerii păreau dispuși să accepte explicațiile lui Ryo pentru captivul cu ochi sălbatici pe care-l târau după el. Spre marea uşurare a lui Temperance, Kei încă aştepta afară, frângându-și mâinile. În clipa în care o văzu pe Temperance, fugi către ea.

– Temi-*san*, am fost atât de îngrijorată! Nu am găsit pe nimeni să mă ajute și nu știam încotro te-a dus.

– E în regulă, am găsit deja un salvator. De fapt, mai mulți. Arătă spre Ryo și oamenii lui. Sunt dispuşi să ne ajute în misiunea noastră. Ce crezi?

Kei se gândi puțin.

– Dacă i-ai ruga să aștepte afară și dacă nu ieșim într-un timp scurt, să vină după noi să ne salveze de acolo?

– Bun plan. Temi se duse la Ryo și îi transmise planul lui Kei, iar el încuviință.

– Atunci duceți-vă. Dacă nu sunteți afară până ce ajungem noi la reședința lui Tanaka, intrăm după voi. Dar ne vom furișa prin spate, nu vom folosi intrarea principală. Apoi făcu un semn către Haag. Nu-ți fă griji cu el, n-o să te mai necăjească de-acum încolo.

– Ai de gând să-l omori? Deși îi displăcea profund omul ăsta, crima nu este un lucru pe care Temperance să-l accepte cu inima ușoară.

– Nu, doar să-i dăm o lecție. Acum du-te, ai să întârzii.

Temperance spera să nu fi întârziat deja.

***

Kei era o actriță foarte bună, exact așa cum spusese, așa că flirtă și zâmbi afectat, iar străjerii îi permiseră să treacă pe poarta principală a domeniului lui Tanaka fără nicio problemă. Temperance rămase tăcută câțiva pași în spate, cu capul plecat, ca și cum ar fi avut o poziție inferioară, iar străjerii abia dacă îi aruncară o privire. După o ultimă remarcă ghidușă, Kei păși pe sub boltă, râsul ei de clopoțel făcându-i pe bărbați să zâmbească și să se uite după ea cu priviri drăgăstoase.

– Gata, nu a fost prea greu, zâmbi Kei. Partea cea mai grea va fi să-l găsim pe prizonier. Lasă-mă să mă duc eu prima. Tu stai aici, ascunde-te în întuneric cât îmi încerc eu farmecele cu nătărăul ăla mare de colo. Arătă spre un alt străjer, care păzea o altă poartă, mai mică, ce dădea într-o curte interioară. Bărbatul părea plictisit și fără stare și, dată fiind lumina care apăruse pe fața lui la vederea femeii, s-ar zice că Kei își alesese bine victima.

Temperance se piti la umbra unui copac mare și așteptă. Nu putea auzi dialogul, dar, judecând după limbajul trupului bărbatului, își dădu seama că acesta căzuse repede în mrejele lui Kei. Fata asta era remarcabil de bună la ceea ce făcea, iar Temperance se uita și învăța. O privire pe sub genele ei minunate, o ușoară atingere a brațului bărbatului cu vârful

degetelor, un râs ca un clinchet de clopoțel – toate astea păreau să-l fi lăsat fără apărare. Kei folosea un amestec de umilință și cochetărie, irezistibil pentru bărbați. La toate astea, adăuga lovitura de maestru, anume expunerea gâtului ei de lebădă, care era scos la vedere și pus în valoare de croiul chimonoului. Bărbatul o privea cu sclipiri de dorință în ochi. Kei era, desigur, și foarte frumoasă, dar Temperance bănuia că ar fi putut fermeca bărbații și fără acest atu.

Când Kei se întoarse la ea, Temperance începuse deja să-și piardă răbdarea.

– Pe aici, zise fata apucând-o de braț și îndrumând-o spre dreapta. Străjerul a spus că toți prizonierii sunt duși în cel mai îndepărtat colț al domeniului. Așa, dacă tortureaza pe cineva, ceilalți locatari de pe moșie nu vor auzi țipetele.

Cutremurându-se până în adâncul sufletului la gândul că aceasta ar putea fi și soarta lui Kazuo, Temperance o urmă grăbită pe Kei.

– Dar nu ar trebui să mergem la reședința principală? Ar fi timpul să încep să-mi joc și eu rolul.

– Nu încă, mai avem timp. I-am spus străjerului că trebuie să merg mai întâi la toaletă și, cu puțin noroc, toaletele sunt tot în direcția asta. Hai, nu avem timp de pierdut.

Cele două femei mergeau cât de repede puteau, încercând să nu stârnească suspiciuni. În scurt timp ajunseră la grădinile din spatele clădirilor.

– Trebuie să fie de partea cealaltă a grădinilor, zise Kei. Uite, se vede o lumină de aici.

Lumina palidă a unui felinar bătut de vântul serii se putea zări printre copaci și tufișuri.

– Da, da, o văd. Acum trebuie să te întorci. De-aici încolo mă descurc singură.

– Ești sigură? Dă-mi voie să te ajut cu chimonoul mai întâi.

Împreună, reușiră să scoată de pe Temperance straiul greu, iar Kei îl împături și îl ascunse după un bolovan uriaș. Temperance scoase o cutiuță din mâneca largă și deschise capacul. Înăuntru era un burețel și o grămăjoară de pudră de orez, pe care Kei i-o aplică pe față cu o mișcare iute și expertă.

– Gata, e suficient. Eşti leit o fantomă, cel puţin în lumina asta. Încearcă să stai în întuneric.

– Sigur că da. Acum du-te, te rog, şi încearcă să le distragi atenţia. Din câte am văzut până acum, nu ar trebui să fie prea greu pentru tine. Temperance zâmbi şi, dintr-un impuls de moment, o îmbrăţişă pe Kei. Îţi mulţumesc pentru tot.

– Pentru nimic. Mult noroc şi zeii fie cu tine.

Kei se topi în întuneric, dispărând pe drumul pe care veniseră. Temperance îşi scoase peruca îngrozitoare, scuturându-şi părul până ce simţi că pielea capului i s-a mai răcorit puţin. Aruncă obiectul sinistru în cel mai apropiat tufiş, apoi o porni spre lumina din depărtare, rugându-se să nu fie prea târziu.

***

– Daţi-mi drumul! Nu aveţi niciun drept să..

Haag nu avu şansa de a-şi termina propoziţia, că un pumn zdravăn făcu cunoştinţă cu falca lui şi un roi de stele izbucni în faţa ochilor lui. Apoi o ploaie de lovituri se năpustiră asupra lui şi, cu toate că avea braţele libere, ca să se poată apăra, nu-i foloseau prea mult, căci era depăşit numeric.

– Laşilor! strigă el. Şase contra unul? Vi se pare corect? Ce v-a spus căţeaua aia, ha? E o mincinoasă! Mă auziţi? O mincinoasă!

Dar japonezii, care păreau a fi prieteni cu Temperance, nu înţelegeau o iotă din ce zicea el. Sau poate că nu voiau să înţeleagă. În schimb, strigau la el în propria lor limbă şi, cu toate că Haag se uita disperat în jur după interpretul lui, bărbatul se făcuse nevăzut, lucru deloc surprinzător, presupunea olandezul. Era însă o mare bătaie de cap faptul că nu se putea înţelege cu ei.

– Sunt străin. Sub protecţia *Shogunului*. O să daţi socoteală în faţa lui dacă nu... Un alt pumn îl făcu să-şi înghită cuvintele, despicându-i buza.

Haag renunţă să încerce să se mai apere şi, în cele din urmă, bărbaţii renunţară şi ei să-l mai izbească fie cu pumnii,

fie cu picioarele. Îl târâră afară din Yoshiwara și îl duseră până la han, oprindu-se la câțiva metri distanță de acesta. Șeful lor arătă spre ușă și zise:

– Du-te. Și să nu te mai întorci vreodată!

Mai spuse ceva, dar Haag nu înțelese, însă prinse totuși esența mesajului: nu avea voie să mai pună piciorul în Yoshiwara sau să o mai deranjeze pe prietena lor, doamna *gai-jin*.

Haag nu le răspunse, doar le aruncă o uitătură încruntată și se îndreptă spre han, luând-o prin spate, ca să-și ostoiască puțin durerile și să-și spele fața cu apă proaspătă.

Dacă ăștia își imaginau că avea de gând să stea aici, se înșelau amarnic. Se va întoarce în Yoshiwara imediat ce vor fi dispărut din împrejurimi. *Blestemați să fie!*

Capitolul 22

Kazuo adormise pe salteaua murdară, prea lipsit de vlagă ca să reziste multă vreme treaz, în ciuda tensiunii care îl măcina, căci știa prea bine ce-l aștepta. Îl trezi brusc din somn strigătul de groază al unui străjer. Clipi des în întuneric, ca să-și obișnuiască ochii cu lumina slabă din jur, apoi se ridică, dar un junghi ascuțit îi străpunse piciorul și își aminti de rana de la coapsă. Strânse din dinți și lăsă durerea să-și facă de cap, până când izbuti să se obișnuiască puțin cu ea.

În ciuda amețelii, izbuti să se ridice în picioare, sprijinindu-se de peretele din apropiere, și încercă să vadă ce se întâmplă după ușă. Cu ochiul drept, singurul care nu era pe de-a-ntregul acoperit de pleoapa umflată, privi printr-o fantă aflată la înălțimea lui, care fusese lăsată descoperită. Fu cât pe ce să țipe el însuși când își dădu seama la ce se uita.

O fantomă!

Numai că fantoma asta arăta ciudat de familiar. Kazuo începu să zâmbească la vederea celor două matahale care tremurau la vederea acelei apariții care era Temi; dar zâmbetul i se stinse pe dată, căci buza crăpată începu să-l usture amarnic când pielea se întinse într-un început de surâs. Imediat după aceea, când realiză ce încerca să facă ea, îngheță pur și simplu. *Nu ar trebui să fie aici!* Ar fi trebuit să fie la zeci de kilometri distanță, în siguranță, în drum spre Nagasaki.

Încleștă pumnii. Temi își risca viața pentru el și juca un joc periculos. Dintr-o clipă în alta străjerii își vor da seama că nu e o fantomă și o vor ucide. Nu avea nicio șansă. Kazuo înghiți în sec și își lipi ochiul de fantă, ca să vadă ce se întâmplă afară.

Se uita, deopotrivă fascinat și îngrozit, cum fantoma aluneca mai aproape, bâiguind ceva stins, în vreme ce oșteanul care o văzuse primul se agăță de tovarășul lui, aproape sufocându-se de frică.

– *Nan da yo?* Cine-i acolo? Stai! Oprește-te, am spus!

Al doilea oștean era în mod evident ceva mai curajos, dar până și lui i se tăie răsuflarea când spiritul alunecă mai aproape, mormăind ceva mai tare acum, ca și cum ar fi jelit îndurerat. Apoi, pe neașteptate, ea țipă, un țipăt aproape nepământesc. Amândoi oștenii săriră ca arși și primul o luă la goană în noapte cât ai clipi din ochi, strigând peste umăr că se duce după ajutor. Rămas singur să înfrunte spectrul, al doilea nu mai era acum așa de curajos.

– Ccc...e...ce... vrei? se răsti el, lipindu-se cu spatele de ușă, în vreme ce frământa involuntar inelul cu chei de la brâu. Mâna omului tremura așa de tare, încât Kazuo putu auzi clar clinchetul metalului. Riscă un alt zâmbet.

– Deschide ușa! porunci figura fantomatică. Prizonierul e mort. Am venit după el.

– M... m... mort? Nu, sunt sigur că nu...

Fantoma scoase un geamăt ascuțit și se apropie și mai mult, cu mâinile în față, de parcă ar fi vrut să-l strângă de gât pe oștean.

– Deschide, am spus, sau te iau și pe tine cu mine!

Cuvintele şuierate cu o voce aspră cereau supunere necondiţionată, dar cu toate astea, oşteanul ezita. Mai făcu un pas îndărăt şi acum era cu spatele lipit de uşă. Kazuo îşi dădu seama că avea o şansă la un milion, dar nu ezită să profite de ea. Îşi vârî ambele mâini prin fanta uşii şi apucă gâtul omului de la spate, strângând cu putere. Funiile care-i strângeau încheieturile îi lăsau suficientă libertate.

– Ahhhh... nu! Oşteanul încercă să se împotrivească, dar Temperance scoase din mânecă un pumnal şi lipi vârful acestuia de pieptul lui. Îl ţinu aşa suficient de mult, destul cât Kazuo să-şi termine treaba şi omul să se prăbuşească la pământ, inconştient.

– E mort? şopti Temperance.

– Nu, aşa că mai bine te-ai grăbi. Cheile, repede!

Temperance făcu ceea ce i se spuse şi trase inelul greu cu chei din pumnul strâns al bărbatului. Kazuo auzea zornăitul cheilor şi îşi dădu seama că şi ea tremura, dar cu toate acestea reuşi să vâre cheia în broască şi să descuie uşa. El se împleticea şi cu greu reuşea să se ţină pe picioare. Exact atunci dinspre aleea care ducea spre casa mare răsună un strigăt. Primul străjer se apropia în fugă însoţit de mai mulţi oşteni şi, după toate aparenţele, îşi dăduse seama ce se întâmpla acolo de fapt.

– *Chikusho!* înjură Kazuo. N-ar fi trebuit să vii! Ce-a fost în capul tău?!

El o luă şchiopătând în direcţia opusă, cât de repede putu, dar nu suficient de repede, dată fiind rana de la coapsă. Fugi, Temi, salvează-te, restul nu contează! şuieră el.

– Nu! Nu te las! Îl luă de mână şi îl susţinu, ajutându-l să se mişte ceva mai repede, în ciuda junghiurilor insuportabile care îi străpungeau piciorul la fiecare mişcare. Kazuo gemu fără ca măcar să-şi dea seama, iar ea îl privi îngrijorată.

– Aşa de rău eşti rănit? Ce ţi-au făcut?

– M-au bătut, dar piciorul... o rană de sabie. E-n regulă. Mă descurc.

Ea bombăni ceva în engleză, iar el bănui că era un soi de blestem. Însă Temi nu slăbi ritmul. O vreme prinseră un avans

bunişor, dar exact când Kazuo credea că au scăpat, în faţa lor răsăriră ca din senin şase siluete de bărbaţi care îşi fluturau armele. Lui i se tăie răsuflarea de consternare. Dar, spre marea lui mirare, în loc să se întoarcă și să fugă de ei, Temi alergă spre bărbați şi le şopti că erau urmăriți.

– Câți sunt? întrebă unul dintre cei nou-veniţi.

– Cinci sau şase, nu sunt sigură.

– Ne ocupăm noi de ei, voi mergeţi înainte. Bărbatul arătă spre zid. Acolo aveți o scară din sfoară. Unul dintre oamenii mei vă aşteaptă afară.

– Am să te mai văd? îl întrebă Temperance.

– Da, la Hasuko. Acum duceți-vă, faceți ce vă spune Yoshi.

Temperance nu mai zise nimic, ci pur și simplu îl împinse pe Kazuo spre zid, unde dădură peste scara din sfoară, aşa cum spusese bărbatul.

– Eşti sigură că nu e o capcană? întrebă Kazuo, articulând cuvintele cu grijă, ca și cum nu ar fi putut deschide gura prea bine. Cine-i ăsta?

– E Ryo şi acum am încredere în el.

– Ryo? Dar nu e bărbatul care...

– Ba da, dar asta a fost în trecut. Îți explic mai târziu. Acum hai! Poți să urci?

– Am să încerc.

Nu era uşor cu un picior beteag, dar Kazuo reuși cumva să ajungă în vârful zidului și în întuneric zări umbra unui palanchin care aştepta afară. Din întuneric ieși o siluetă de bărbat care şopti:

– Sari!

Deși înălțimea era destul de mare, Kazuo făcu ceea ce i se spusese, aterizând neîndemânatic pe un petic de iarbă. O durere mai ascuţită decât toate cele de până acum îi sfâșie piciorul şi, de îndată ce realiză că se află de partea cealaltă a zidului, lumea dispăru din jurul lui și își pierdu cunoştinţa.

– Kazuo! Mă auzi? Vai, te rog, trezește-te!

În lumina lunii, Temperance se uită la faţa aceea chinuită, umflată și înjură iar în engleză. Ce n-ar da să îl poată pedepsi

pe Tanaka pentru asta! Dar știa că nu putea face nimic. Era prea puternic. Doamne sfinte, dar bărbatul ăsta era un animal! Cum era cu putință ca un om să își trateze astfel semenii?

– Temi?

Binecuvântatul sunet al numelui ei o scoase din visurile ei de răzbunare și se întoarse spre Kazuo.

– Da, aici sunt. Ești bine? Pot face ceva?

– Mă doare piciorul... poate ar trebui cusută rana?

– Am să mă uit la ea când ajungem la destinație. Poți rezista până atunci?

El mormăi ceva ce suna a răspuns afirmativ, apoi adăugă:

– Unde?

– Ryo a spus că ne întâlnim acasă la Hasuko. I-am explicat că acolo ne vom duce dacă vom reuşi să te eliberăm. Uite, Yoshi spune că o să aducă un cal, ca să putem pleca repede. Să sperăm că voi avea ceva timp ca să mă pot uita la rana ta. Hai, trebuie să intri în palanchinul ăsta. Eu voi fi în cel din spatele tău.

Li s-a părut că a durat o veșnicie până ce au ajuns la Yoshiwara, deși în realitate probabil nu a durat prea mult. Temperance ciulea cu îngrijorare urechea la orice strigăte ale unor posibili urmăritori, dar nu a auzit nimic neobișnuit. Oamenii lui Ryo i-au trecut în siguranță de poartă, fără întrebări suplimentare. Temperance a presupus că se cunoșteau cu gardienii și îi mulțumi Domnului pentru micile lui daruri. În scurt timp au fost în spatele casei lui Hasuko și au intrat cât mai iute cu putință. Kazuo a izbutit să țopăie până în casă, sprijinindu-se de Temperance, în vreme ce servitoarea lui Hasuko cerceta împrejurimile, să se asigure că nu-i urmărea nimeni.

– Aici, repede! îi zori Hasuko. Un bărbat pe nume Ryo mi-a transmis un mesaj şi m-a anunțat că veniți. Pe toți zeii! Ce ți-au făcut? Clătină din cap la vederea lui Kazuo, apoi îl conduse cu grijă spre un scaun, în apropiere de cuptor. Kazuo tremura, nu se știe dacă de frig, de durere sau poate de amândouă, Temperance nu își putea da seama.

– Are o rană la coapsă, îi spuse ea lui Hasuko. Ar trebui spălată și cusută. Știi pe cineva care se pricepe? Eu nu am mai încercat niciodată și nu știu cum m-aș descurca.

Hasuko făcu semn că da.

– Mă ocup eu de asta. Tu du-te în camera voastră și fă bagajele. Trebuie să plecați de îndată ce se întoarce Ryo. Nu avem timp de pierdut. Tanaka își va trimite spionii în oraș și nu va dura mult până ce va afla unde v-ați dus. Trebuie să plecați înainte să vină să vă caute.

Temperance făcu ceea ce i se spuse și se schimbă repede de chimonoul alb, trăgând pe ea straiele bărbătești și cizmele moi aduse de Kazuo. I se părură ciudate la început, dat fiind că aveau un spațiu separat pentru degetul mare, dar erau foarte confortabile și infinit mai bune pentru mers sau fugă decât sandalele sau saboții, *geta*, pe care îi purtase înainte. Erau și mai calde, lucru important acum, când toamna era în toi. Adună puținele lor lucrușoare într-o boccea pe care o legă și o prinse la spate. Nu aveau decât câteva haine, un vas pentru gătit, două cuțite și ceva bani, pe care Kazuo îi ascunsese sub podea, iar ea îl văzuse. Strecură cuțitele în mânecă, în caz că va fi nevoie de ele pe neașteptate. Presupunea că săbiile lui Kazuo fuseseră confiscate când îl luaseră prizonier, ceea ce însemna că era, teoretic cel puțin, fără apărare.

Când se întoarse în bucătărie, Hasuko tocmai termina de oblojit rana lui Kazuo, care era de un roșu întunecat și umflată. Femeia tocmai tăia firul, apoi o grăbi pe servitoare să înfășoare un bandaj curat în jurul coapsei, după ce mai întâi puse un soi de unguent urât mirositor pe tăietură.

– E tot ce pot, spuse ea. Sper că nu va face febră.

Temperance știa câte ceva despre asta, doar trecuse printr-un război civil în Anglia. Mai mulți membri ai familiei ei fuseseră răniți, cel mai grav rănită fiind Midori, așa că știa că febra ulterioară unei răni era de multe ori fatală. Sperase să nu mai vadă niciodată așa ceva.

– Ce să fac dacă face totuși febră? șopti ea către femeia mai în vârstă.

– Doar scaldă-l în apă rece și fă-l să bea cât mai multe lichide. Hasuko căută într-un dulăpior de lângă perete și scoase o pungută bine legată la gură.

– Asta e scoarță de salcie. Pune-o în apă, dacă poți, și dă-i-o, apoi roagă-te la orice zeu vei fi venerând tu. Hasuko dădu din umeri. Nu putem decât să sperăm că va fi bine.

– Mulțumesc, zise Temperance, strecurând punguța în bocceluță.

O bătaie puternică și neașteptată în ușa din față le făcu să se uite speriați unii la alții.

– Ce-i asta? întrebă fără noimă Temperance. Toți știau că nu putea fi Ryo, căci el nu și-ar fi anunțat niciodată prezența în felul ăsta.

– Spionii lui Tanaka au fost mai iuți decât credeam, șopti Hasuko. Repede, în camera secretă! porunci ea. Seiko, scapă imediat de toate astea. Și arătă spre instrumentele de cusut și bandajele îmbibate cu sânge. Servitoarea se apucă de treabă cu o asemenea viteză, de ai fi putut jura că are un spiriduș în ea, și aruncă toată grămada în cuptor. Hasuko îl apucă pe Kazuo de un braț și îl trase sus de pe scaun și îi făcu semn lui Temperance să îi urmeze.

– Pe-aici!

În hol se adunase un stol de fete speriate, care șușoteau între ele. Hasuko era pe punctul de a le porunci să se risipească, dar exact în clipa aceea din bucătărie apăru în goana mare Kei, care venise pe intrarea din spate.

– Mă ocup eu de asta. Duceți-vă! Apoi le porunci celorlalte fete să stea deoparte sau să se ducă în camerele lor. Hasuko nu mai stătu să vadă ce se întâmplă, căci Kei părea a avea totul sub control. Îi conduse în cămara din spate, unde mută câteva butoaie grele, apoi ridică o scândură din podeaua de sub ele. Era un chepeng care dădea într-o groapă adâncă și întunecată. Fără să mai stea pe gânduri, Hasuko îi împinse pe amândoi înăuntru.

– Stați acolo și nu faceți niciun zgomot. E singura voastră șansă!

Nu aveau nevoie de alte explicații, și intrară, orbecăind, în groapa neagră, coborând împiedicat câteva trepte până la o podea rece și prăfuită. Apoi Hasuko trase trapa, iar Temperance nu apucă să vadă decât că spațiul era suficient de mare cât să încapă acolo doi oameni stând în picioare. Nu era nimic acolo, doar pereți de piatră și nimic pe care să se poată așeza. I se strânse inima. Podeaua de deasupra capetelor lor scârțâi și imediat fură într-o beznă deplină. Nu se vedea nicio rază de lumină. Temperance începu să tremure și întinse mâna orbește după Kazuo. El o cuprinse în brațe și rămaseră așa, îmbrățișați și susținându-se unul pe altul, cu inimile bătându-le la unison.

Temperance respiră adânc, încercând să nu intre în panică. Ajunseseră atât de departe și erau amândoi în viață. Era sigură că Dumnezeu îi va ajuta și de data asta!

Kazuo nu știa cât timp au stat așa, îmbrățișați, ca și cum niciunul dintre ei nu ar fi putut să se țină singur pe picioare. Temperance se agăța de el căutând încurajare, deși probabil că știa că nu avea cum să o încurajeze. El încercă să nu se gândească la asta și pur și simplu se bucură să-i simtă brațele în jurul lui. Era cumva ireală situația asta a lor, stând așa amândoi, învăluiți în coconul gros de pământ, care înăbușea toate sunetele. Aerul din ascunzătoarea lor era greu și umed, ceea ce le îngreuna respirația. Kazuo spera că nu îi va apuca tusea. Orice sunet, cât de mic, îi putea da de gol.

Kazuo tremura în continuare și tot trupul îl durea cumplit. Temperance păru a observa asta și, cu mare efort, izbuti să facă în așa fel încât să se așeze amândoi în poziție ghemuită, cu spatele sprijinit de peretele înghețat. Nu era poziția ideală, dar era oricum mai bine decât să fie nevoit să își sprijine greutatea de piciorul rănit.

În mintea lui se buluceau tot felul de gânduri legate de ce îi aștepta. Nu își făcea iluzii cu privire la ceea ce îi aștepta, dacă Tanaka punea iar mâna pe ei. Sigur că un om de talia lui Tanaka își va închipui că s-au ascuns undeva, în vreo firidă secretă. Știa că bărbatul nu va lăsa nicio piatră neîntoarsă. Da, deasupra lor se auzeau voci strigând, apropiindu-se, urmate de sunetul

lemnului care se rupe. Ca și cum oamenii lui Tanaka făceau bucăți casa lui Hasuko în încercarea lor de a-i găsi pe fugari.

Temperance începu să respire gâfâit și precipitat, făcând un zgomot care părea prea puternic în spațiul acela mic și închis. În încercarea de a o calma, Kazuo o strânse mai tare, chiar dacă asta înteți durerea în coapsă. Gestul lui fu de ajutor, căci o simți cum încearcă să își controleze plămânii.

Ea îi strângea mâna transpirată și fierbinte la atingere. El speră să o facă să se simtă în siguranță și îi strânse degetele – întărind astfel în tăcere susținerea aceasta reciprocă a lor –, apoi își lăsă capul pe umărul ei. Cu mare grijă, își sprijini și ea capul de al lui. Dar dintr-odată, ea se mișcă și cotrobăi după ceva în mânecă. Cuțite. Kazuo simți metalul rece pe piele în momentul în care ea îi dădu unul. Îl înșfăcă, hotărât, iar ea îl luă pe celălalt.

Măcar nu vor părăsi locul ăsta fără luptă.

Tot atunci vocea lui Tanaka răsună clar, însoțită de călcătura grea a unor *geta* pe podeaua de deasupra capetelor lor. Ascultară ținându-și răsuflarea.

– Trebuie să fie aici, pe undeva. Sunt sigur! tună Tanaka. Nu aveau altundeva unde să se ducă, doar dacă nu cumva au părăsit imediat orașul, lucru pe care îl voi afla în scurt timp. Spargeți podeaua asta și dați butoaiele la o parte, locul ăsta e numai bun pentru o ascunzătoare!

Zgomotul lemnului făcut bucăți se auzea acum înspăimântător de aproape de ei. Un obiect care părea a fi topor încerca să ușureze treaba cu podeaua din cămara lui Hasuko; apoi se auzi scrâșnetul metalului pe lemn, pe măsură ce butoaiele erau date la o parte de către bărbatul care mânuia toporul.

Dintr-o clipă în alta chepengul va ieși la iveală, iar ei se vor trezi față-n față cu Tanaka. Kazuo se întări și se ridică în picioare, încetul cu încetul, simțind că Temperance face același lucru. El ridică mâna în care ținea cuțitul, gata să lovească în clipa în care vor fi expuși.

Dar nu se întâmplă nimic.

Îl auziră pe Tanaka înjurând violent și țipând la celălalt bărbat, probabil cel cu toporul, reproșându-i că nu a reușit să găsească ascunzătoarea. „Idiotule! Prostovan nepriceput!"

urla Tanaka, vărsându-și nervii și frustrarea în capul servitorului fără apărare, deși probabil va fi știut că nu era vina omului că toate căutările lor dăduseră greș.

– Să mergem să vedem ce vești mai au paznicii pe care i-am pus la posturi. Dacă nu sunt aici, pesemne că au părăsit imediat orașul.

Au urmat pași, apoi tăcerea a învăluit iar ascunzătoarea. Temperance lăsă mâna jos și dădu drumul aerului pe care-l ținuse în plămâni prea multă vreme. Se întoarse spre Kazuo și își îngropă fața în umărul lui, tremurând de emoție, iar el o îmbrățișă fără să scoată o vorbă.

Așteptară așa încă o veșnicie, dar trapa se deschise și deasupra lor răsări zâmbetul lui Hasuko, așa de luminos, încât aproape că-i orbi.

– A plecat, șopti ea, dar nu știu dacă se mai întoarce sau nu. Trebuie să plecați în clipa asta. Hai!

Temperance se cățără și ieși, apoi se întoarse să-l tragă și pe Kazuo.

– A fost cât pe ce, îi șopti ea lui Hasuko. Cum se face că a spart numai podeaua din partea aceea? Scândurile din lemn din celălalt colț al cămării erau țăndări.

Hasuko zâmbi.

– Pentru că de obicei trapele sunt ascunse sub ceva, așa cum a și fost când v-am adus aici. Dar am mutat butoaiele în așa fel încât să creadă că am ceva de ascuns în celălalt colț al încăperii. A căzut în capcana mea.

O urmară pe femeie înapoi în bucătărie, unde își luară rămas-bun de la ea.

– *Sayonara* și mulțumesc pentru tot, spuse Kazuo. Nu voi uita niciodată!

Hasuko făcu o plecăciune și zâmbi:

– A fost onoarea mea să îl slujesc pe fiul unui om mare.

El spera din suflet ca într-o bună zi să-i poată răsplăti loialitatea.

***

Afară, după uşa din spate, câteva umbre îi aşteptau în întuneric, iar Temperance şi Kazuo urmară, fără să pună întrebări. Una dintre ele se apropie de Kazuo şi şopti:

– Poţi merge puţin? Te aşteaptă un cal câteva străzi mai departe.

– Mă descurc eu cumva.

Temperance îl auzi vorbind printre dinţii încleştaţi, dar, spre uşurarea ei, probabil că şi Ryo auzise. El şi unul dintre oamenii lui se apropiară imediat de o parte şi de alta a lui Kazuo, sprijinindu-l ori de câte ori era necesar.

Au traversat străzile lăturalnice ale cartierului plăcerilor, unde din fericire nu erau prea mulţi trecători. În cele din urmă au ajuns la o casă dărăpănată, de la marginea zonei, iar Ryo le-a făcut semn să intre. Temperance se întrebă dacă aveau să aştepte aici până ce va fi sigur să iasă pe poarta principală, dar Ryo nu se opri. Continuă marşul spre spatele cocioabei, unde în faţa unei trape deschise în podea îl aştepta un om.

– O altă ascunzătoare? întrebă Temperance.

Ryo scutură din cap.

– Nu. O trecere secretă pe sub zidurile şi şanţurile care înconjoară Yoshiwara, şopti el. Urmaţi-mă!

Tunelul era îngust şi jos, dar odată ce s-au aplecat au putut să-l străbată cu uşurinţă şi în scurt timp au ajuns din nou afară. Un alt om păzea ieşirea şi le dădu semnalul că pot ieşi în siguranţă. În apropiere, îi aştepta răbdător un cal înşeuat.

– Ăsta e pentru voi. Pare el mic, le explică Ryo, dar e puternic şi suficient de rezistent ca să vă ducă pe amândoi. Nu o să vă dezamăgească.

– Mulţumesc, ne-ai fost de mare ajutor! Temperance îi prinse mâna şi i-o scutură. Am să te răsplătesc cumva într-o bună zi, ai să vezi, îţi promit!

El clătină din cap.

– Nu e nevoie. A fost plăcerea mea să zădărnicesc planurile lui Tanaka. A fost vina mea că ai ajuns la el prima dată. Acum plecaţi. Yoshi o să vă arate pe unde să ieşiţi din Edo ca să nu vă zărească spionii lui Tanaka. Ei oricum păzesc numai drumurile

principale. Noi o să ne ducem să ne recuperăm caii și o să o apucăm în direcția opusă, încercând să părem fugari, poate că o parte dintre oamenii lui o să ne urmărească.

– Așteaptă puțin, te rog. Kazuo ridică mâna ca să-i oprească și făcu o plecăciune adâncă.

– Ryo-*san*, îți datorez și eu mulțumiri. Tu și oamenii tăi veți fi mereu bineveniți în casa tatălui meu, care se află acum pe o insulă mică din arhipelagul Oki. Spuneți-i că eu v-am trimis și dați-i parola asta. Kazuo se aplecă și îi șopti ceva lui Ryo la ureche.

Ryo încuviință și făcu și el o plecăciune.

– Mulțumesc. S-ar putea să facem asta într-o bună zi. Viaţa de ronin a devenit cam obositoare. Acum grăbiți-vă, nu avem timp de pierdut.

Temperance urcă în șaua calului micuţ, iar cineva îl ajută pe Kazuo să urce în spatele ei. O cuprinse de după talie și își lăsă capul pe spatele ei. Ea îmboldi animalul care porni la galop și îl urmă pe Yoshi, și el călare pe calul lui. Nu era chiar specialistă în călărie, dar mai călărise înainte și știa cam ce ar trebui să facă.

Ryo avusese dreptate: Yoshi i-a scos din Edo fără nicio problemă. Temperance se pregătise pentru confruntarea cu străjerii la ieșirea din oraș, dar Yoshi i-a dus pe niște străduțe foarte înguste și a reușit să îi scoată fără să-i vadă cineva. Fusese convinsă că oamenii lui Tanaka îi așteptau la marginea fiecărui drum, dar nu era niciun semn al prezenței lor și, spre marea ei ușurare, nu se auzi niciun „Stai!" răstit.

La periferia orașului, Yoshi se opri.

– Aici vă părăsesc, spuse el. Acum depinde doar de voi încotro o luați. Cu cât ştiu mai puțin, cu atât mai bine. *Sayonara.*

– La revedere și mulțumesc! Temperance îl privi plecând, dar nu pentru multă vreme. Timpul era esențial.

– În ce parte s-o iau? îl întrebă pe Kazuo. La stânga lor se întindea golful Edo și, instinctiv, ea dori să o ia spre sud, pe unde veniseră, dat fiind că acela era singurul drum pe care-l

ştia. Dar era un drum mare şi foarte întrebuinţat, aşa că era mult prea uşor să fie reperaţi.

– Mergi puţin spre sud pe drumul ăsta, apoi coteşte de îndată ce vezi un drum mai mic şi ia-o spre nord.

– Aşadar, îi păcălim?

– Da. Nu puţini vor fi cei care ne vor pândi, sunt sigur, aşa că trebuie să încercăm să-i ducem cumva de nas.

Temperance făcu aşa cum îi spuse Kazuo şi depăşiră primul popas de pe drumul principal, asigurându-se că sunt văzuţi. Galopă apoi pe lângă casele de ceai, încercând să pară speriată, dar, de îndată ce trecură de zonele aglomerate, încetini trapul. Puţin după aceea, coti la dreapta, pe un drum îngust şi poleit în argintiu de lumina lunii, dar după o vreme, Kazuo o opri.

– Stai puţin. Trebuie să te întorci şi să încerci să mături intrarea pe cărarea asta cu nişte crengi, ceva. Nu putem lăsa urme de copite care să-i ducă direct la noi.

Ea descălecă şi îi dădu hăţurile, apoi se întoarse în fuga mare la intrarea pe cărare. În apropiere erau câteva tufişuri, aşa că rupse un mănunchi de crengi şi merse de-a-ndăratelea până la locul unde o aştepta Kazuo, măturând tot drumul până la el.

– Chiar crezi că aşa îi păcălim? întrebă ea neîncrezătoare.

– Pentru noaptea asta, da. S-ar putea să fie suficient. Trebuie să fie.

Părea aspru, dar foarte hotărât, iar Temperance încercă să-şi găsească un pic de curaj în determinarea şi îndârjirea lui. Încălecă repede şi îmboldi calul, ţinându-l într-un trap susţinut, îndreptându-se spre nord-vest, către munţii care se zăreau vag, ca nişte forme nedesluşite şi întunecate în depărtare. Kazuo adormi în spatele ei şi se trezi numai când ea îl zgâlţâia ca să-l întrebe dacă se află pe drumul cel bun. La orizont se ivea prima geană de lumină. Temperance era epuizată atât fizic, cât şi psihic, dar ştia că trebuie să meargă înainte cu orice preţ. Nu îşi puteau permite să se oprească acum.

Capitolul 23

Hasuko nu a fost deloc surprinsă când l-a văzut pe Tanaka întorcându-se peste puțină vreme. De data asta i-a deschis ea însăşi uşa şi i-a oferit doar o plecăciune scurtă. În afară de faptul că s-a purtat oribil cu fiul fostului ei stăpân, i-a distrus serios casa, aşa că nu era deloc dispusă să facă sluj în fața lui.

– Da? întrebă ea. Ce mai e de data asta?

– Dă-te din calea mea, cotoroanță bătrână! Tanaka o împinse violent şi o izbi de perete. Oamenii mei mi-au raportat că nu au ieşit din oraş, aşa că trebuie să fie aici. M-ai păcălit.

– Caută cât vrei, nu-i vei găsi, bombăni ea. Dar el, chiar dacă o auzise, nu-i dădu nicio atenție.

Cotrobăi din nou toată casa de sus până jos, şi de data asta găsiră ascunzătoarea secretă pe care o rataseră. El înjură şi o pălmui furios pe Hasuko:

– Eram sigur că îi ascunzi pe-aici pe undeva! Blestemată să fii!

Dar ea îl fixă cu o privire rece, aproape provocându-l să o mai lovească o dată, chiar dacă ştia că era o nebunie să îşi facă un duşman din el.

– Ți-am spus că nu ai să-i găseşti. Au plecat.

– Da, dar unde?

– Sunt sigură că spionii tăi îți vor spune asta, domnul meu, dar eu ştiu unde m-aş duce dacă aş fi o femeie străină. Ea aşteptă liniştită ca pumnul care se încleşta să cadă din nou

năprasnic asupra ei, dar fu întrerupt de intrarea precipitată a unuia dintre oamenii lui.

– Lord Tanaka, fugarii au fost văzuți mergând spre sud, pe drumul principal, în mare grabă. Să îi urmărim?

– Sigur că îi urmărim, nătărăule! Hai, hai! Tanaka se întoarse și o mai plesni o dată, cu sete, pe Hasuko. De tine mă ocup mai târziu, promise el.

– Iar eu voi face o plângere la oficialitățile orașului, i-o întoarse ea. Mi-ai distrus casa și va trebui să plătești pentru reparații.

El o ignoră și se năpusti spre ușa principală, dar se ciocni de un bărbat care nu fu suficient de inspirat ca să se dea mai repede la o parte.

– Dă-te din calea mea, prostovanule!

– *Nani?*

Tanaka se opri brusc și observă că bărbatul de care se izbise era un alt străin cu ochii deschiși la culoare și cu un păr care, în lumina felinarelor, părea galben.

– Ce vrei? Străinii nu au voie aici! urlă el.

Îl măsură pe străin de sus până jos, iar gura i se strâmbă a dispreț. Hasuko își dădea seama de ce. Nu numai că străinul era murdar și dezordonat, dar arăta ca și cum tocmai ieșise dintr-o încăierare pe care o pierduse. Avea un ochi vânăt, iar din nasul umflat îi curgea un firicel de sânge, acum pe jumătate închegat, iar hainele erau murdare de sânge și de praf.

Bărbatul nu părea interesat de ceea ce credea Tanaka despre înfățișarea lui și se întoarse spre servitorul japonez pe care îl potopi cu un torent de cuvinte, pe care bietul om se presupunea că trebuia să le traducă. El se strădui cât de mult putu, aruncând din când în când câte o privire furișă și temătoare către Tanaka.

– Stăpânul meu își caută nevasta, o doamnă străină cu păr argintiu. Crede că locuiește aici și, dacă nu se întoarce la el de bunăvoie, poate apela la un magistrat.

– Nevasta lui? Tanaka părea înmărmurit, apoi se încruntă la bărbat. Cum te cheamă? *Namu?*

– Haag. Pieter Haag.

– Şi pe soţia ta cum o cheamă?

– Temperance... ăăă... Marston. E posibil să nu folosească numele meu, dat fiind că fuge de mine. Am auzit că îi place să i se spună Temi.

Tanaka îl privi cu dispreț.

– Ei bine, doamna pe care *eu* o caut nu a amintit niciodată de existența vreunui soț ,iar numele ei e Shinju, deși presupun că s-ar putea să nu fie numele ei real. Dar asta nu contează, acum ea îmi aparține. Am plătit pentru ea.

Servitorul îi traduse repede lui Haag, care păli și începu să se înfurie.

– Nu poți cumpăra nevestele altora, asta e o barbarie! Îți spun că e a mea și o vreau înapoi!

– Poți dovedi că sunteți căsătoriți? Tanaka își încrucișă brațele pe piept și se uită fix la străin.

– Ei bine, de fapt nu am schimbat jurămintele, dar căsătoria e deja aranjată. Asta înseamnă...

– Atunci nu e soția ta.

– Mi-e făgăduită, ca să fiu foarte precis, dar serios acum, suntem ca și căsătoriți. Legile țării mele spun că...

– Ah! Ce-mi pasă mie de legile tale? Nu o poți avea. Oricum, a dispărut, iar eu am de gând să mă duc după ea. Așa că nu am timp de pierdut.

– Vin cu tine.

– Treaba ta ce faci. Noapte bună!

Tanaka se năpusti afară și, după o clipă de ezitare, Haag se grăbi să-l ajungă din urmă. Hasuko rămase locului, privind lung în urma lor și clătinând din cap.

– Ciudat, foarte ciudat, șopti ea.

– Și bărbatul ăsta e rău. Kei apăru din întuneric. A încercat să o răpească pe Temi azi, ceva mai devreme, dar Ryo a salvat-o. Nu cred că e soțul ei. Ar trebui să facem ceva?

– Ce-am putea face? În plus, mă îndoiesc că Tanaka îl va lăsa să se apropie de ea. Un astfel de străin jerpelit? Niciodată! Nu, e în siguranță în ceea ce privește presupusul ei soț. Dar în privința lui Tanaka? Asta e altă poveste. Tot ce putem face e să ne rugăm.

***

La ivirea zorilor, Temperance realiză că se abătuse de pe cărare și acum călărea peste câmpuri. Încercă să îl trezească pe Kazuo ca să îl întrebe ce să facă, dar el doar mormăi cea ininteligibil.

– Kazuo? Vorbește-mi! Îl întoarse cu fața spre lumină, dar nu voi să deschidă ochii. Puse mâna pe fruntea lui – ardea ca focul.

– Vai, nu! Kazuo, trebuie să te trezești. Te rog, nu-mi fă una ca asta! Cum să ajung eu într-un loc sigur fără ajutorul tău?

Dar nu izbuti să scoată nimic coerent de la el și își dădu seama că tânărul delira. Un singur lucru îi rămânea de făcut. Trebuia să oprească și să îl facă să ia scoarța de salcie. Dar unde s-ar putea odihni puțin în siguranță?

Căută un loc prin împrejurimi, dar nu găsi nimic potrivit, cum ar fi o streașină săpată în stâncă, precum cea sub care se adăpostiseră când veniseră spre Edo. Acum trebui să se mulțumească doar cu un crâng aflat lângă un pârâu iute. Descălecă și reuși să-l dea jos și pe Kazuo de pe cal. Era la fel de greu ca și cum ar fi cărat un sac plin cu napi; gâfâia greu din cauza efortului. El era vag conștient și bâiguia niște vorbe fără sens. Ea legă repede calul de cel mai apropiat copac și se grăbi să pună scoarța de salcie în apă.

Infuzia ar fi trebuit făcută cu apă clocotită, dar Temperance nu îndrăzni să facă un foc, ca să nu vadă cineva fumul, așa că începu să amestece bine pulberea în apă rece. Nu avea habar dacă va avea vreun efect așa, nu putea decât spera. Totuși, nu avu niciun succes cu Kazuo, care refuza pur și simplu să bea.

– Kazuo, pentru Dumnezeu, ajută-mă și tu puțin!

Dar era ca și cum ar fi avut în față un prunc încăpățânat, hotărât să refuze doctoria cu orice preț. În cele din urmă, Temperance fu nevoită să îl țină de nas, să îi deschidă gura cu forța și să îi toarne licoarea direct pe gât. Spera să fi înghițit măcar puțin, cu toată tusea și scuipăturile lui.

După ce se termină cu băutul, îl spălă cu puțină apă rece și încercă să îl facă să bea din nou, de data asta, apă curată. Apa era proaspătă, luă câteva guri, dar nu mai mult, iar Temperance oftă.

– O să fie imposibil, şopti ea.

Ştia că nu va mai rezista mult, aşa că se strădui să înghită câteva guri din mâncarea pe care servitoarea lui Hasuko le-o dăduseră înainte de a pleca, bău și ea puțină apă și adăpă și calul. Cel mai greu lucru fu să-l suie pe Kazuo din nou pe cal, dar se descurcă până la urmă, îmboldindu-l şi târându-l, până ce el fu suficient de cooperat şi îl putu trage din nou în şa. Mulțumi Domnului pentru calul micuț şi răbdător şi răsplăti animalul cu o bucățică de prăjitură de orez. Apoi sări și ea în șa. Nu știa dacă armăsarii mănâncă astfel de lucruri, dar acesta o acceptă destul de uşor şi, cum altceva nu avea oricum să-i dea, spera din suflet să nu-i facă rău.

Cu Kazuo într-o asemenea stare, nu putea fi sigură că acesta nu va cădea de pe cal, așa că scoase cingătorile amândurora, le legă şi făcu una mai lungă, pe care o strânse în jurul lor. Nu era cel mai bun lucru, dar în clipa aceea nu îi veni altă idee. Sui iar în şa şi mână bietul cal prin albia pârâului o bună bucată de vreme, ca să-şi piardă mirosul, în cazul în care erau urmăriți cu câini.

Nu avea de ales, trebuia să meargă în continuare, și se rugă fierbinte pentru ajutor la orice zeu va fi fost dispus să o asculte. Era cât se poate de sigură că avea nevoie de ajutor divin ca să scape de Tanaka şi la fel de sigură era că acesta era pe urmele lor.

***

– Mi se pare evident că nu au venit pe-aici. Trebuie să ne întoarcem şi să ne uităm mai îndeaproape la urmele din împrejurimi.

Tanaka a galopat îndârjit, fără să se gândească nici la cal, nici la servitorii lui, dar după ce a primit răspunsuri negative şi la al doilea, şi la al treilea popas, a realizat că străina şi fostul

lui servitor nu aveau cum să fi ajuns prea departe. Oricât s-ar fi străduit ei să treacă neobservați pe lângă popasuri, cineva tot i-ar fi zărit, și nu erau vești despre ei decât de la primul popas, nu și de la celelalte.

Când s-au întors, au dat peste un alt grup de călăreți care păreau a se certa cu câțiva slujbași ai *Shogunului*. Tanaka smuci frâul calului și se adresă tuturor cu voce tunătoare.

– Ce se întâmplă aici?

– Cine vrea să știe? răspunse unul dintre slujbași cu un ton răstit, fără măcar să întoarcă privirea. El și camarazii lui se uitau la străin, la Haag, și se certau cu servitorii lui.

– Sunt Tanaka, consilierul-șef al *Shogunului*, și îți recomand să te uiți la mine când mi te adresezi, strigă Tanaka. Cu spusele astea reuși să atragă atenția tuturor, iar oștenii *Shogunului* se făcură albi la față când observară însemnele clanului lui Tanaka pe flamurile purtate de câțiva dintre oamenii lui.

– Iertare, stăpâne, nu am știut, bâigui unul dintre ei. Căzură cu toții în genunchi și se plecară cât de adânc putură.

Tanaka se încruntă la ei.

– Foarte bine, vă iert de data asta. Acum spuneți-mi și mie ce se întâmplă aici.

– Bărbatul ăsta susține că își caută nevasta, dar nu are permisiunea să umble prin țară. Străinilor nu le este permis, după cum sunt sigur că știți prea bine. Și în niciun caz nu au voie să își aducă nevestele. Tocmai voiam să-l reținem când a venit Domnia Voastră.

– Înțeleg. Tanaka îi aruncă o privire critică lui Haag. Deși nu arăta ca un luptător antrenat, trebui să admire tenacitatea bărbatului. Cine știe, poate îi va fi cumva de folos în căutarea lui?!

– Ce cauți aici? Ți-am spus că femeia e a mea, zise către Haag, ca să-i testeze ardoarea.

– Ceea ce Domnul a unit omul nu poate desface, rosti cântat Haag, cu un ton superior. Servitorul îi aruncă o privire încurcată, apoi se grăbi să-i traducă lui Tanaka propoziția cu pricina.

– Ce porcărie! Ce au de-a face zeii cu chestia asta? Am plătit pe ea argint bun. Femeia e a mea, e limpede ca lumina zilei.

– E împotriva legii lui Dumnezeu să cumperi femeia altui bărbat, insistă Haag. Uniunea noastră va fi binecuvântată în biserică de îndată ce o voi găsi.

– Vezi, stăpâne? interveni unul dintre oștenii *Shogunului*. Nu e doar *gai-jin*, e şi creştin. Trebuie omorât.

– Da, ştiu, răspunse Tanaka îngândurat.

– Vrei să-l omor, stăpâne? șopti oșteanul aflat în imediata lui apropiere. Am rezolva problema pe loc.

– Nu, nu încă. S-ar putea să îmi fie de folos la ceva, îi răspunse la fel de încet Tanaka. Se întoarse și se adresă cu voce tare oficialilor *Shogunului*: Îl iau pe acest bărbat în custodia mea și, dacă îmi face probleme, nu va fi greu să scăpăm de el. Doresc să îl folosesc în misiunea pe care o am de îndeplinit.

– Stăpâne? Oficialii păreau încurcați, dar niciunul nu îndrăzni să pună sub semnul întrebării porunca lui Tanaka.

– Întoarceți-vă la Edo! porunci Tanaka. Mă voi ocupa chiar eu de străinul ăsta mizerabil. Aveți cuvântul meu că nu-l voi scăpa din ochi și, când voi termina cu el, va fi predat autorităților în drept.

– Foarte bine, lordul meu, dacă asta vă este porunca. Oficialii mai făcură o plecăciune și o luară îndărăt spre Edo împotriva voinței lor, șușotind între ei.

– Ce vreți să facem cu străinul? îndrăzni să-l întrebe comandantul oștenilor lui, care arăta destul de confuz.

– Nu știu prea bine încă, dar nu vreau să risc să scape din mâna prostovanilor ălora. Vreau să îl am sub ochi. Acum haideți să mergeți, am pierdut destulă vreme.

Exact în clipa aceea se auzi un strigăt de chemare, iar Tanaka se grăbi spre cercetaşul lui, care arăta spre pământ.

– Uitați aici, Tanaka-*sama*, e o urmă micuță care arată că această cărare a fost măturată de curând.

– Măturată, zici? Chiar cred că ne păcălesc așa de ușor? Zău, o să fie o joacă de copii. Hai, deschide drumul!

***

Temperance se rătăcise. Știa că trecuse multă vreme de când se abătuse de la drumul inițial, cu mult înainte de a ajunge la pârâu, dar crezuse că, dacă se va lua după soare, va ajunge îndărăt pe cărare.

Se înșelase.

Era îngrijorată pentru Kazuo și s-a oprit de mai multe ori, încercând să îl determine să bea puțină apă. Din când în când era cooperant, dar de cele mai multe ori întorcea capul și nicio drăgălășenie nu-l putea convinge să bea. Cum ziua se apropia de asfințit, Temperance era tot mai dezorientată și de fiecare dată când se uita la soare, acesta și schimbase poziția, iar ea se îndrepta în direcția complet greșită.

– Blestemate să fie toate astea! strigă ea în engleză, venindu-i să urle de frustrare, dar nu îndrăzni să se miște, de teamă să nu-l deranjeze pe Kazuo din poziția lui și așa precară. Îi era destul de greu să se descurce cu el. Mușchii spatelui o dureau cumplit din cauza încordării permanente, căci se străduia să îl țină și pe el, și pe ea însăși, în poziție verticală. *Și acum ce să fac?* se întrebă ea cu voce tare, fără a se adresa cuiva anume.

Cum nu putea face altceva decât să continue, își văzu în continuare de drum.

Merseră toată ziua, munții erau acum mult mai aproape, iar pe la asfințit, călușul lor pitic ajunse la o pantă destul de abruptă. Era sigură că aceia nu erau munții de nord-vest spre care se îndreptaseră inițial, dar acum nici nu-i mai păsa. Măcar aici erau destui copaci care îi ascundeau de ochi străini și sigur va găsi un loc ferit unde să se poată opri în siguranță.

Ca să nu obosească prea mult calul, care începuse să răsufle cu dificultate, descălecă și păși alături de animal, ținându-l de căpăstru. Desfăcu centura, astfel încât Kazuo atârna acum peste șa. Zăcea ca un sac de făină, bălăngănindu-se încoace și încolo, mormăind când și când el știa ce, dar Temperance era conștientă că nu-l mai putea ridica acum, oricât și-ar fi dorit. Așa că începu să cerceteze împrejurimile în căutarea unui loc de popas. Trebuia să găsească un adăpost pentru noapte.

La început nu zări nimic și, cum lumina începuse să pălească, o cuprinse încetul cu încetul disperarea. Apoi reperă ceva la oarece distanță, mai sus, într-o vale stâncoasă, pe un munte sălbatic, acoperit cu pini. Arăta ca un fel de clădire, deși nelocuită și foarte dărăpănată, și Temi se întrebă dacă nu cumva ăsta era răspunsul la rugile ei. Cum se îndreptau spre acea direcție, descoperi curând o cărare bătătorită care ducea direct într-acolo. Când ajunse mai aproape, înțelese că avea în față un templu vechi. Acoperișul înclinat, cu colțurile ridicate, va fi fost el bine făcut odinioară, dar acum era plin de găuri alarmant de mari. Locul trebuie să fi fost o minunăție cu ani în urmă, înainte ca pădurea să înceapă să pună stăpânire pe clădirea templului. Se întreba de ce fusese abandonat și dacă nu cumva mai erau și alte clădiri în apropiere, dar în întunecimea tot mai deasă nu izbuti să vadă nimic.

Pe măsură ce înainta, copacii se strângeau în jurul ei, așa de deși și de înalți, încât aproape nicio rază de lumină nu îi mai putea străpunge, iar ea se înfioră. Locul ăsta avea ceva, un soi de încremenire stranie, iar ei îi veni să se întoarcă și să o ia la goană, dar știa că trebuia să meargă mai departe. Chiar dacă templul era bântuit, trebuia să înfrunte noaptea aici. Era obligată să găsească un loc cald și destul de uscat pentru ca să se poată odihni Kazuo, altminteri risca să moară. Așa că ignoră vocea crudă din mintea ei care îi șoptea că s-ar putea să moară oricum.

Când se mai apropie, văzu că micul templu, cocoțat pe povârnișul dealului, era într-o stare mai proastă decât își imaginase. Cu o disperare crescândă privi în ce hal era. De jur împrejurul lui plutea un miros de râncezeală și putreziciune și se întrebă dacă într-adevăr se puteau adăposti în vreo aripă a clădirii. Ar fi putut fi chiar periculos. Stătea în cumpănă dacă nu cumva nu ar trebui să se ducă să caute altceva, dar chiar în clipa aceea Kazuo gemu și începu să se foiască agitat în spinarea calului. Ajunse la concluzia că nu avea de ales și să încerce să scoată tot ce putea mai bun din locul ăsta.

În crengile câtorva dintre copacii din templu mai erau bucăți vechi de hârtie legate printre frunze, care fluturau șuierând în bătaia vântului. Temperance știa că erau rugăciuni, legate acolo de credincioșii care implorau mila zeilor. Se întrebă dacă vreodată căpătaseră ceea ce au cerut. Poate ar trebui să pună ea însăși una.

„Nu, asta va trebui să mai aștepte." În plus, nu avea nici hârtie.

Îl lăsă pe Kazuo pe cal la piciorul scării din piatră care ducea sus, spre intrarea în templu, și plecă în recunoaștere.

– Stai aici puțin, mă întorc imediat, murmură ea, deși era aproape sigură că nu o auzea.

Cum ziua se stingea cu repeziciune, urcă fuga treptele, două câte două, și făcu ocolul clădirilor, cercetând fiecare cameră, căutând una suficient de uscată în care să poată petrece noaptea. Toate odăile principale erau într-o stare jalnică, cu podelele mucezite și alunecoase, iar singurul lucru relativ intact era chipul din piatră a zeului. Rânjea prostește la Temperance, care se sperie de moarte până ce își dădu seama ce anume se află dinaintea ei.

– Nu știu la ce râzi, îi spuse. Nu trebuie să ai grijă de nimeni în afară de tine.

Sigur că zeul nu-i răspunse, dar pentru câteva secunde avu impresia că privirea lui a alunecat ușor spre stânga, așa că o apucă în direcția aceea. Dădu mai întâi peste două odăi cu o minunată priveliște spre vale și un balcon lung, de unde se puteau probabil prinde ultimele raze de soare. Aici era mai lumină decât în restul templului, dar Temperance nu îndrăzni să iasă, căci nu era sigură că era o idee bună. Deși era foarte întuneric, dat fiind că nu existau ferestre, din fericire acoperișul era solid.

Slavă Cerului!

Temperance se lăsă în genunchi ca să pipăie podelele și răsuflă ușurată când le simți uscate. Ca să se asigure, dădu ocol încăperii, sărind pe scânduri, să fie sigură că nu se vor rupe. Apoi, mulțumită de rezultat, se grăbi să-l aducă pe Kazuo. Fu

nevoită să încetinească pasul pe treptele de piatră, care erau foarte alunecoase și acoperite cu mușchi și licheni, dar izbuti să ajungă jos fără să cadă. Kazuo era acolo unde îl lăsase.

– Acum cum o să te urcăm pe tine în templu? îi șopti ea. Asta chiar că era o problemă. Temperance hotărî că singura cale era să ademenească armăsarul să urce treptele, căci ea nu-l putea căra sau târî singură pe bărbat; dar nu va fi o treabă ușoară. Calul era un animal foarte blând și docil, iar când îl recompensă cu câteva bucățele de prăjitură de orez, o urmă fără să protesteze. Temperance îl ținea pe Kazuo cu o mână, ca să se asigure că nu cade, iar cu cealaltă mituia calul cu prăjituri.

– Bravo! Ești un cal minunat, extraordinar! încuraja ea micuțul armăsar, care părea că răspunde la vocea ei și urca liniștit în continuare. În susul scării, exact lângă intrarea în templu, erau câteva smocuri de iarbă răsărite printre dalele de piatră, iar calul începu să pască fericit.

Pe jumătate târându-l, pe jumătate cărându-l, Temperance îl duse pe Kazuo în adăpostul lor temporar. După ce îl așeză pe pătura calului în colțul cel mai ferit de curenții reci de aer, se prăvăli lângă el, gâfâind. Niciodată în viața ei nu fusese așa de obosită.

Hai, sus, nu poți sta aici la nesfârșit, se încurajă singură. Trebuia să găsească niște apă pentru ea și pentru cal, iar animalul trebuia șters de sudoare și frecat, altminteri va răci și el. Sări cu greu în picioare și se apucă de treabă.

Era întuneric beznă când termină toate treburile, dar era foarte încântată de ceea ce realizase. Calul fusese adăpat și îngrijit cum se cuvine, acoperit cu o pătură și lăsat afară. Avea suficientă apă și pentru nevoile lor. Într-una dintre odăile de lângă balcon găsi o piatră mare, găurită, pe care o târî în camera din spate și umplu adâncitura cu crengi și bucăți de lemn. După eforturi susținute, izbuti să aprindă focul și cămăruța deveni imediat mai prietenoasă, chiar dacă puțin cam afumată. În scurt timp însă fuioarele de fum își găsiră cale printre crăpăturile acoperișului, ceea ce le ușură mult respirația. Îl mută pe Kazuo mai aproape de foc, îi dădu să bea puțină fiertură de scoarță de salcie, de data asta pregătită așa cum trebuie.

Pentru prima dată în ziua aceea se simți stăpână pe situație și, cu toate că știa că Tanaka i-ar putea prinde în orice clipă, măcar știa că a făcut tot ce a putut. Acum nu-i rămânea decât să se roage pentru timp și pentru însănătoșirea lui Kazuo și, cine știe, poate toate se vor sfârși cu bine.

Capitolul 24

Toată munca grea își spuse cuvântul și Temperance adormi curând alături de Kazuo. În timpul nopții se trezi de câteva ori din cauza bâiguielilor și frisoanelor lui și, de fiecare dată când se trezea, mai punea câteva lemne pe foc și îl ștergea cu apă rece. El vorbea fără noimă, dar ea nu îi dădu nicio atenție. Era evident că habar nu avea cine era ea, așa că era sigură că nu i se adresa ei.

După o vreme începu să plouă și Temperance fugi afară, să ia căluțul și să-l aducă în templu, într-o odaie suficient de uscată care să îl poată adăposti. Apoi se gândi că acesta ar putea fi considerat un sacrilegiu și privi spre statuia zeului, care licărea stins în întuneric.

– Te rog să mă ierți, dar trebuie, îi șopti ea zeului. La drept vorbind, nu-i păsa prea mult dacă îl ofensa sau nu. Mai important era să fie calul sănătos, nu să fie îngrijorată din cauza unor superstiții fără noimă. Și totuși...

– Sper că mă înțelegi, da? murmură către statuie, înainte de a se întoarce repede la Kazuo.

Cum vântul începu să urle prin colțurile năruite ale templului, iar ploaia se grăbi să răpăie cu putere, biciuind acoperișul și prelingându-se prin numeroasele găuri, Temperance se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să ceară mai întâi permisiunea zeului înainte de a aduce calul înăuntru. Vântul făcea un zgomot nefiresc – ca și cum mii de voci s-ar fi plâns pentru purtarea ei –, iar ea se ghemui în cămăruța din spate, se strânse lângă Kazuo și închise ochii.

Nu fi copilă, se certă singură, *fantomele nu-ți pot face rău, cei vii – da.* Dar asta n-o făcu să se simtă mult mai bine.

Spre dimineață, respirația lui Kazuo deveni mai liniștită, iar ea zăcea acolo cu ochii deschiși, ținându-l în brațe și așteptând răsăritul. Când vuietele ploii și ale vântului se mai potoliră puțin, căzu într-un somn adânc și fără vise.

Când s-a trezit într-un sfârșit, soarele era sus pe cer și în jur era liniște, nu se auzea decât vocea potolită a naturii din jur. Ploaia se oprise de tot, dar stropii mari din copacii din jur încă mai picurau în clădire și pe pământ. Aerul era umed și proaspăt, iar mirosul de vegetație fragedă înlocuise duhoarea de mucegai. Prin ușă, Temperance putea vedea vălătucii de ceață plutind leneș afară, mângâind clădirile dărăpănate.

Stătu neclintită și ascultă, copleșită de pacea locului, dar sări brusc în picioare când la urechile ei ajunse un alt sunet, unul de care se temea de moarte. A auzit pași. Cineva pășea în interiorul templului.

Își scoase cuțitul din mâneca hainei și păși tiptil până la ușă, așezându-se la pândă. Pașii calmi se apropiau tot mai mult și dintr-o clipă în alta intrusul îl va vedea pe Kazuo. Așteptă, iar în ultima clipă se aruncă asupra persoanei care pătrunsese în odaie, iar victima scoase un strigăt de uimire.

– Pace! Am venit cu pace, îl auzi ea, dar numai când îl strânse de gât pe la spate și îl forță să îngenuncheze pe podea, realiză că prinsese un călugăr, nu unul dintre oștenii în solda lui Tanaka. Îl eliberă încet și se proțăpi în fața lui, cu cuțitul în mână, în ciuda declarației lui. Și dacă nu era de încredere?

– Te rog să mă ierți, dar nu ne așteptam să vedem pe cineva, spuse ea cu politețe.

– Eu, da, dar m-ai speriat, răspunse el, ridicându-se și pipăindu-și gâtul cu degetele, cu o strâmbătură de disconfort. Am văzut fumul de la focul vostru noaptea trecută și m-am gândit să vin să văd cine e aici.

– Ai văzut fumul? Era o veste proastă. Dacă acest călugăr l-a văzut, înseamnă că l-ar fi putut vedea și alții. Temperance își mușcă buzele.

– Da, dar foarte puțin. Eu locuiesc puțin mai jos, pe deal. Aici nu prea mai vine nimeni, dar eu am ales să mă retrag în locul ăsta când am nevoie de liniște. Făcu o plecăciune în fața ei, te rog, doamnă *gai-jin,* lasă cuțitul. Jur că nu îți vreau răul!

– De unde știi că sunt femeie? Partea cu *gai-jin* era lesne de ghicit, probabil îi văzuse ochii. Se blestemă în sinea ei că nu fusese mai atentă.

– Ăăăă... ți-am simțit formele în spatele meu când ai încercat să mă strângi de gât. Iar călugărul făcu un gest de iertare cu mâinile, ca și cum ar fi fost vina lui, când de fapt singura vinovată era ea, care nu se gândise la asta.

– Uf, ce proastă sunt!

El scutură din cap.

– Nu, e de înțeles, mai ales dacă ai și altele pe cap. Acum ai încredere în mine? Chiar vin cu gânduri bune.

Ea încuviință, convinsă de tonul sincer al vocii lui, și strecură cuțitul înapoi în mânecă. Făcu un semn cu mâna spre Kazuo și spuse:

– Îmi cer iertare că am intrat pe proprietate, dar prietenul meu e prea bolnav ca să poată merge. A trebuit să ne oprim aici pentru noapte.

– Am înțeles. Pot să mă uit la el? Mă pricep la meșteșugul vindecării.

– Chiar te rog. Nimic din ceea ce-i fac nu-l ajută. I-am dat scoarță de salcie și l-am spălat permanent cu apă rece, dar febra nu vrea să cedeze.

– Știi cumva ce i-a provocat-o?

– A fost rănit la coapsă. Chiar, trebuie să schimb bandajul.

– Dă-mi voie mie. Am câteva bandaje curate aici. Călugărul scoase câteva lucrușoare dintr-o tașcă din piele pe care Temperance nu o observase până atunci. Cu mâini blânde, descoperi rana lui Kazuo, care arăta infectată, sângerândă și mustind de puroi.

– Nu arată deloc bine, spuse el. Cred că trebuie să facem ceva, altfel n-o să-și mai revină niciodată.

– Ce să facem? A fost cusut deja!

– Știu, dar cred că trebuie să o deschidem din nou și s-o ardem. E singura cale. Dacă nu, s-ar putea să-și piardă piciorul, poate chiar viața.

– Nu se poate! dar durerea?

– E mai bună decât moartea, nu crezi?

Temperance încuviință în tăcere și se uită la călugărul care se pregătea să-și ducă la capăt sarcina, scoțând ceea ce îi făcea trebuință pe o bucată curată de pânză, pentru a le avea astfel pe toate la îndemână. În focul încă încins puse la încălzit un soi de vergea micuță din fier. În vreme ce așteptau să se încălzească, el spuse:

– Ce caută o doamnă străină în locurile astea, dacă-mi e permis să întreb?

– E o poveste lungă și probabil e mai bine să nu o știi. Dacă trebuie să spui cuiva despre mine, poate ar fi mai sigur să le spui că te-ai întâlnit cu o albinoasă.

Când o auzi, ridică din sprâncene, dar încuviință din cap.

– Prea bine, dacă asta dorești.

Temperance îl urmărea din priviri cum își continuă pregătirile, impresionată de faptul că părea foarte sigur pe el.

– Ați fost urmăriți? întrebă brusc călugărul, luând-o prin surprindere.

– Cum? Păi...

– Nu-ți fă griji, nu voi spune nimănui. Te întreb pentru că ceea ce vom face noi în continuare îl va face probabil pe prietenul tău să țipe, iar dacă cineva v-a urmărit, mă tem că s-ar putea să-l audă.

– Și ce propui?

– Va trebui să-i punem un căluș.

Părea o măsură extremă, dar Temperance nu își permitea să riște ca ecoul țipetelor lui Kazuo să răsune în toată valea. Așa că încuviință, iar călugărul meșteri iute un căluș pe care-l vârî în gura lui Kazuo.

– Gata, ar trebui să fie suficient. Acum, așază-te călare pe el, cu fața în partea cealaltă, și ține-i umerii la podea cât de zdravăn poți. Voi fi cât de rapid pot.

Ce urmă trebuie să fi fost un coşmar dureros pentru Kazuo. Temperance suferi alături de el în fiecare clipă, dar, deşi el deschise ochii şi încercă să ţipe prin căluş, din privirea lui şi îşi dădu seama că nu era conştient. Ochii lui erau sălbatici şi rătăciţi şi nu zări în ei nici cel mai mic semn că ar recunoaşte-o. Spera din suflet că, atunci când îşi va reveni, nu îşi va aminti nimic din tot chinul ăsta.

Încercă şi ea să reziste eroic şi îl apăsă pe Kazuo cu toată puterea şi greutatea ei, străduindu-se să îl ţină liniştit în timp ce călugărul lucra cât de repede putea; mirosea a carne arsă şi auzea sfârâitul metalului care ardea carnea. Îi veni să vomite, dar reuşi să se controleze. În sfârşit îl auzi pe călugăr spunând:

– Gata, ar trebui să fie suficient. Îi poţi da drumul.

Răsuflă uşurată, dar observă că Kazuo îşi pierduse de tot cunoştinţa.

– Cred că a leşinat.

– Foarte bine. La început îl va durea, dar cred că am oprit răspândirea infecţiei, aşa că, dacă vom reuşi să îl ţinem în viaţă o zi, două, ar trebui să îşi revină. Deşi, dă-mi voie să spun că cineva a făcut o treabă foarte temeinică atunci când l-a bătut în halul ăsta, ceea ce nu ajută deloc, fireşte.

– Da. Temperance consideră că e mai bine să nu îi spună cine l-a băut pe Kazuo. Nu putem rămâne aici, adăugă ea. Trebuie să plecăm.

– Cât de departe sunt urmăritorii voştri?

– Nu ştiu. Trebuia să ne îndreptăm spre nord-vest, dar mă tem că am rătăcit drumul ieri, aşa că s-ar putea ca asta să le fi îngreunat urmărirea. Oricum, nu pot fi prea departe, sigur nu mai mult decât o jumătate de zi călare.

– Aha. Pot să îţi sugerez ceva?

– Te rog.

– Dacă aş putea împrumuta calul vostru pentru vreo două zile, aş putea călări înapoi pe drumul pe care aţi venit voi şi apoi aş continua în altă direcţie, oprindu-mă în satele de la marginea drumului. Cunosc câţiva oameni prin împrejurimi şi i-aş putea ruga să spună că v-au văzut mergând spre sud-vest.

Ar putea fi de ajutor. Apoi aş vinde calul vostru, aş cumpăra altul şi m-aş întoarce aici.

Temperance chiar nu ştia ce să facă. Pe de o parte, părea un plan minunat, care îi dădea lui Kazuo şansa de a se recupera şi de a avea parte de atât de necesara odihnă. Pe de altă parte, cum ar putea avea încredere în omul ăsta, chiar dacă era călugăr? Nu existau şi călugări lacomi, la fel ca toţi ceilalţi oameni? Dacă va vinde calul şi nu se va mai întoarce? Sau poate chiar îl va aduce pe Tanaka la ei? Oftă și se uită la Kazuo. Un lucru era limpede, el nu putea merge în starea în care se afla, aşa că hotărî să îşi asume riscul şi să creadă în cinstea călugărului.

– Prea bine, accept sugestia ta cu mulțumiri. E foarte amabil din partea ta să te osteneşti aşa pentru noi.

El scutură din cap cu un zâmbet:

– O fac cu dragă inimă. Îmi place să-mi ajut semenii. Vino cu mine, vreau să îți arăt ceva.

Uşor nedumerită, Temperance îl urmă în încăperea mare din față, unde zeul din piatră se vedea acum bine, un mănunchi de raze strălucitoare revărsându-se deasupra creştetului său chel.

– Acesta este Musubi-no-Kami, zeul dragostei, iar ea este fermecătoarea Kannon, zeița îndurării. Călugărul arătă spre un alcov pe care Temperance nu îl văzuse noaptea trecută din pricina întunericului; acolo se afla o statuetă din bronz, mai micuță, a unei preafrumoase zeițe. Călugărul continuă: Jur în fața acestor zei că mă voi întoarce la voi în grabă, de îndată ce îmi voi fi îndeplinit misiunea. Iar cât voi fi plecat, mă vor ruga lor pentru siguranța voastră.

– Îți mulțumesc. Temperance privi în jur; acum, în lumina zilei, locul era şi mai vizibil. Întrebă: Ce s-a întâmplat aici? De ce e pustiu? Trebuie să fi fost răpitor de frumos odinioară.

– E pustiu de mulți ani, cu mult înainte de a veni eu aici, dar mi s-a spus că e bântuit de un fost preot. Zice-se că nefericitul s-a îndrăgostit de o preafrumoasă doamnă care venea să se roage la zeul dragostei. Ştiind că nu se va putea căsători niciodată cu ea, s-a aruncat de la balcon. Sufletul lui încă bântuie prin acest loc.

Temperance se cutremură.

– Exact asta îmi mai lipsea, șopti ea, dar călugărul zâmbi.

– Nu-ți fă griji. Eu am dormit aici multe nopți, dar niciodată nu am auzit sau văzut ceva nefiresc. Sunt sigur că e doar o poveste. Acum aș face bine să-mi văd de drum. Dă-i în continuare tânărului scoarță de salcie și fă-l să bea cât mai multă apă. Mă voi ruga pentru voi.

***

Ziua s-a scurs încet și, cu toate că Temperance era destul de ocupată cu pacientul ei, tot i se părea că orele se târăsc cu o insuportabilă lentoare. Pe la asfințit starea lui Kazuo tot nu se îmbunătățise, iar ea începu să se teamă tot mai tare pentru viața lui. Se săturase să se lupte cu el ori de câte ori trebuia să-i dea scoarță de salcie, căci, chiar bolnav fiind, tot era mai puternic decât ea. Era un adevărat chin să îl țină nemișcat și să îl facă să înghită puțină poțiune din aceea amară. Cu toate acestea, persevera, iar între două astfel de lupte, încercă să adune lemne de foc și se strădui să mănânce puțin.

Spre marea ei ușurare, nu se auzea niciun zgomot al urmăritorilor, așa că începu să spere că poate planul călugărului va da roade. Ploaia puternică de noaptea trecută ajută și ea, căci ștersese urmele, ceea ce era din nou foarte bine. Dacă urmăritorii foloseau câini ca să le adulmece urma, iarăși era bine, căci ploaia încurca serios copoii.

Numai dacă s-ar înzdrăveni cât de cât Kazuo... dar speranțele erau destul de slabe.

Asfințitul a venit cu zgomote tot mai ciudate și crengi rupte, dar cum vântul nu mai șuiera, Temperance fu în stare să gândească rațional și refuză să se lase doborâtă de frică. Se întinse lână Kazuo, dar în toiul nopții se trezi din cauza agitației lui: tânărul se zbătea și striga ceva despre „nedreptate".

– Liniștește-te, Kazuo. Ascultă-mă, nu e nimeni aici, doar noi. Taci, te rog! îl rugă ea, dar el nu se liniști până ce nu îi tamponă fața cu apă rece. Abia atunci se opri din strigat și se culcă

liniştit la loc. Totuşi, respira şuierat, iar zgomotul răsuflării lui se reverbera în tăcerea nopţii într-un fel care îi dădu fiori reci lui Temperance. Ce era asta? Avea de gând să moară şi să o lase aici, singură şi străină în mijlocul unei ţări pe care nu o cunoştea, şi fără să aibă idee încotro trebuie să se îndrepte? Nici măcar nu îndrăznea să se gândească la asta.

Cu forţe noi, începu să-l tamponeze din nou pe faţă cu apă rece, ba chiar îi desfăcu tunica şi îi puse o compresă cu apă rece pe piept, care ardea la fel de tare ca restul trupului. Repetă acest proces iar şi iar, până când i se păru că febra i-a scăzut puţin şi a început să respire mai regulat. Temperance stoarse cârpa pentru ultima dată şi i-o puse pe frunte, apoi îl înveli şi se înveli şi ea cu pătura şi îl luă în braţe.

- Nu muri, dragostea mea, te rog să nu mori! şopti ea şi îşi dădu brusc seama că da, acesta era adevărul. Îl iubea din tot sufletul pe bărbatul ăsta, da, îl iubea în ciuda tuturor barierelor dintre ei şi împotriva evidenţei că nu erau sortiţi să fie împreună.

Dragostea nu ţine seama de astfel de fleacuri şi îi ieşise în cale fără nicio avertizare, strecurându-se în sufletul ei fără să-i lase nicio posibilitate de a se opune, iar acum era deja prea târziu. O clipă, se întrebă dacă nu cumva micul zeu din sala principală a templului nu avusese un rol în toată nebunia asta, dar pe de altă parte, adevărul era că îl iubise pe Kazuo încă din prima clipă în care îl văzuse. Nu ar face decât să se amăgească singură dacă ar crede altceva.

Închise ochii şi aşteptă să vină somnul, dar la un moment dat simţi cum braţele lui Kazuo o cuprind de după piept şi o strâng mai aproape, în vreme ce gura lui îi căuta obrazul.

- Temi?

Vocea lui era răguşită, dar suna mai lucidă decât înainte, iar Temperance clipi în întuneric şi îi puse mâna pe frunte. Nu era fierbinte.

– Kazuo? Eşti bine? Mă auzi?

– Da, puţin cam prea tare, de fapt. Dinspre pieptul lui se auzi un fel de zgomot pe care ea îl simţi prin tunica lui.

– Îmi pare rău, șopti Temi. Am fost așa de îngrijorată din cauza ta. Chiar te simți mai bine?

– Mmmm... obosit... însetat...

– Stai așa, îți dau imediat puțină apă. Și, te rog, poți să iei și niște scoarță de salcie? Nu mai am putere să mă mai lupt iar cu tine.

– Nu vreau să lupt... am să beau.

– Slavă Cerului! Ea se grăbi să-i dea infuzia cât încă era suficient de treaz ca să o accepte fără proteste și, cu toate că se strâmbă dezgustat, o bău pe toată. Temperance era mai mult decât ușurată, așa că se aplecă și îl îmbrățișă strâns, venindu-i să țipe de bucurie. Bravo, asta ar trebui să ajute!

– Auuu! Coastele mele...

– Vai, iartă-mă, am uitat. Slăbi strânsoarea și vru să își retragă de tot brațele, dar el protestă.

– Nu, nu, ține-mă. E bine. El se ghemui lângă ea, gemând încet, apoi adormi cu capul pe umărul ei.

Temperance zâmbi în întuneric. Poate va fi bine până la urmă.

***

Se trezi imediat după ivirea zorilor și se întinse puțin icnind, întrebându-se dacă nu cumva întâmplările de peste noapte nu fuseseră un vis. Chiar se simțea mai bine? Îi puse mâna pe frunte și răsuflă ușurată când o simți mai rece la atingere. Înainte de a apuca să o retragă, se trezi că el i-o trage în jos și o duce la gură. Îi sărută cu duioșie fiecare deget și deschise niște ochi somnoroși.

– Salvatoarea mea, șopti el răgușit.

– Nu tocmai. Am făcut ceea ce a trebuit să fac, atâta tot. Era așa de bine să-l vadă uitându-se la ea și chiar văzând-o, cu ochii din nou limpezi și inteligenți, încât nu se putea opri din zâmbit.

– De ce nu te-ai întors la familia ta când ai avut ocazia?

Temperance îi evită privirea.

– Am vrut să te ajut pe tine mai întâi.

– Ai fi putut fi omorâtă.

– Asta e în continuare foarte posibil, dar acum sunt aici, aşa că nu are rost să mai vorbim despre asta.

– Unde suntem? Am fost urmăriţi?

– Habar n-am. Undeva într-un templu. Începu să-i povestească puţin din aventurile lor, dar după o vreme el o opri, punându-i un deget pe buze.

– Lasă asta. Ai să-mi povesteşti mai târziu. Acum hai să ne bucurăm de linişte.

Spre marea ei surprindere, înlocui degetul cu buzele lui şi începu să o sărute încetişor, ca şi cum s-ar fi bucurat de ceva ce crezuse c-a pierdut pe vecie. La început Temperance fu aproape şocată, dar în scurt timp îşi reveni şi îi întoarse sărutarea. Era un sărut potolit şi blând, fără precipitarea unei dorinţe năvalnice, dar dorinţa era totuşi prezentă între ei, ascunsă în delicateţea cu care îşi mângâiau reciproc buzele. Cum în ultimele zile trecuse printr-un adevărat iad, lui Temperance i se părea că acum a murit şi a ajuns în rai.

Din păcate, după numai câteva clipe, el rupse vraja, fiind prea slăbit să continue.

– Îmi pare rău, şopti el. Mai târziu. Trebuie să mă odihnesc.

– Sigur că da. Închide ochii, nu e nicio grabă.

Acum Temperance ştia că aveau tot timpul din lume.

Câtă vreme nu îi găsea Tanaka.

Capitolul 25

Tanaka scruta zona rurală de jur împrejurul lui cu o privire furioasă și observă că slujitorii lui se făceau mici de frică ori de câte ori ochiul lui se oprea asupra lor. Fără doar și poate, știau din experiență că atunci când stăpânul lor nu izbutea să găsească adevăratul obiect al urii sale, ei îi erau la îndemână, pe post de înlocuitori. Lui Tanaka nu-i păsa nici cât negru sub unghie de treaba asta. El știa una și bună: trebuia să-și verse nervii asupra cuiva și, în opinia lui, exact asta era menirea servitorilor.

– Nu pot să cred că sunt așa greu de găsit o fată împiedicată și un bărbat rănit, cu un singur cal. O fată străină, pe deasupra!

– Sătenii au spus că au văzut un cuplu trecând pe drumul ăsta, îndrăzni să-i aducă aminte comandantul adjunct al trupei sale.

– Știu, știu, dar cum de au putut călători așa de repede? Până acum, calul ar trebui să fie pe jumătate mort!

– Măcar știm că ne îndreptăm în direcția cea bună, stăpâne.

– Își bat joc de noi, îți spun eu, și m-am cam săturat. Ar fi trebuit să... Dar bărbatul nemulțumit nu-și termină propoziția căci străinul, care părea iritat și nemulțumit, alese exact acest moment ca să vină la Tanaka și să-l întrebe, prin intermediul tălmaciului lui, de ce freacă menta.

– Frecăm menta! Cum îndrăznești? Tanaka se făcu negru de furie și îl țintui pe străin cu o privire înfricoșătoare. Cu colțul ochiului, îi văzu pe slujitori care oftează ușurați, la unison, realizând că stăpânul lor găsise o jucărie asupra căreia să-și

verse mânia, alta decât unul dintre ei. Câțiva pufneau cu mâna la gură. Îți dau eu ție mentă frecată de n-ai s-o poți duce, *gai-jin* fiu de cățea ce ești!

Tanaka smulse sabia din teacă și sări de pe cal, înșfăcând căpăstrul calului lui Haag, smucind cu violență. Sabia despică aerul descriind un arc furios, prea aproape de urechea lui Haag pentru ca acesta să se simtă în largul lui. Străinul pufni indignat și scoase și el sabia, dar una mult mai mică. Încercă să lupte cum se pricepu el mai bine, dar nu avea cum să învingă un om ca Tanaka și în niciun caz cu o armă așa de prăpădită.

– Ce faci? Am dreptul să știu ce se întâmplă. E soț... aleasa mea! țipă el și sări de pe cal pe cealaltă parte, renunțând să se mai apere cu sabia. Ai spus că pot să vin și eu. Am să te reclam la *Shogun!* Nu îi poți trata așa pe străini, am să...

Tanaka nu răspunse, ci se luă după Haag pe jos, mârâind amenințător. Nu înțelese decât cuvântul *Shogun* din toată bâiguiala fără noimă a străinului, dar nu avea de gând să-l lase pe nebunul ăsta să spună ceva, cuiva. Fără să stea pe gânduri, îl trimise rapid în lumea viselor cu o lovitură cu latul sabiei la ceafă. Dar nu fu suficient pentru el ca să scape de frustrare, așa că începu să-l bumbăcească pe străinul fără apărare căzut la pământ. Asupra lui Haag se abătură o ploaie de lovituri, și nimeni nu interveni, căci toți știau că ar fi însemnat moarte instantanee pentru cel care ar fi îndrăznit să se bage.

Când i s-a mai domolit furia, Tanaka s-a întors la calul lui, a încălecat dintr-un salt și a dat semnalul de plecare.

– Și aduceți-l și pe fiul ăsta de cățea, pe străinul ăsta. S-ar putea să am chef să-l tăbăcesc iar când se trezește. Cât despre voi – și arătă înspre bărbații care veniseră cu Haag –, m-am săturat să vă văd șușotind cu străinul. Ori vă întoarceți de unde ați venit, ori de-acum înainte vă supuneți ordinelor mele. Ați înțeles?

Oamenii au încuviințat și s-au închinat fără să ezite o clipă.

***

Mai trecu o zi și, spre seară, Kazuo fu suficient de întremat cât să se ridice și să îmbuce un strop de mâncare. Era în continuare lipsit de vlagă ca un pui de mâță și se albea la față ori de câte ori trebuia să își miște piciorul, dar când Temperance îi desfăcu bandajul ca să-i curețe rana, observă o îmbunătățire evidentă și nici urmă de infecție. Înălță în gând o rugăciune de mulțumire.

– Călugărul ăsta chiar știa ce face, spuse ea. Sper că nu va cădea în plasa lui Tanaka. A fost așa de amabil din partea lui să se ofere să ne ajute, iar eu nici măcar nu l-am întrebat cum îl cheamă. Îi spusese deja lui Kazuo toată povestea călătoriei lor, iar acum el clătină aprobator din cap.

– Într-adevăr. Ne-a ajutat să câștigăm timp, dar acum chiar ar trebui s-o luăm din loc.

– Dar încă nu ești în stare să mergi nicăieri, protestă Temperance.

– Până mâine voi fi bine. Nu putem sta mai mult de-atât. Ar fi prea riscant.

– Și unde să mergem? Înapoi în Sud?

Kazuo scutură din cap.

– Nu, în Nord. Mai am un singur om de cercetat și într-un fel sau altul va trebui să o fac și pe-asta.

– Al treilea bărbat, cel despre care vorbeai? Dar nu-ți poți continua misiunea în halul în care ești. Mă tem că va trebui să aștepte.

– Nu, trebuie să continui sau va fi prea târziu. Sunt mai mult de jumătate sigur că toate necazurile tatălui meu sunt lucrătura lui Tanaka. Din câte mi-am dat seama până acum, e un om lipsit de milă și ambițios peste măsură, așa că nu am nicio îndoială că el e cel care a privit cu invidie la poziția și influența tatei. Dacă nu poate câștiga în luptă dreaptă, nu ar ezita niciodată să folosească viclenia. Totuși, e posibil ca al treilea bărbat să îi fi fost complice, iar eu trebuie să mă asigur dacă a fost așa sau nu.

Temperance oftă.

– Nu ar fi mai bine dacă mai întâi te-ai întoarce la tatăl tău, ca să te refaci cum trebuie?

– Nu. Așa, pot pretinde că am fost rănit de tâlhari și poate voi fi primit în casa lordului, care mi-ar putea oferi adăpost pentru o vreme. Așa, voi avea ocazia să-l observ.

– Și eu? Eu unde voi fi?

Kazuo se încruntă.

– Ai putea rezista în pădure, singură, câteva zile? Dacă ai avea suficientă mâncare şi ţi-aş construi un adăpost? Doar pentru câteva zile.

– Presupun că da, dar ce fac dacă nu te întorci?

– Mă voi întoarce.

Fură întrerupţi de un zgomot de copite, iar lui Temperance i se strânse stomacul. Dar când se uitară pe furiș afară, îl zăriră pe călugăr, care lega un cal nou de un copac din apropiere, iar Temperance fugi afară în întâmpinarea lui. El îi zâmbi.

– Te-ai întors așa de repede! Temperance coborî cu grijă treptele alunecoase și îi zâmbi la rândul ei.

– Da, cred că mi-am îndeplinit cu succes misiunea şi l-am convins pe fiul unui fermier să călărească celălalt cal ceva mai departe, iar dacă îl întreabă cineva, să spună că a fost trimis să ducă un mesaj. Cred că îi va atrage pe urmăritorii voștri departe de zona asta.

– Mulțumesc, ai fost foarte amabil. La drept vorbind, nici nu știu cum să-ți mulțumesc și, mai mult decât atât, nici măcar nu-ți cunosc numele. Lui Temperance îi venea să-l îmbrățișeze pe bărbatul mărunțel, dar cum probabil nu se cuvenea, îi făcu o plecăciune adâncă, în semn de respect și gratitudine.

– Numele meu este Daisuke și nu trebuie să-mi mulțumești. Sunt mulțumit că am putut salva două vieți. Că tot veni vorba, ce face pacientul nostru?

– Mult mai bine. Febra a cedat și, cu toate că e încă slăbit, creierul lui nu a fost afectat. Vino să vezi cu ochii tăi.

Au urcat împreună scările și au intrat în odaia din spate. Temperance a făcut prezentările iar când Kazuo a încercat să se ridice ca să-l salute pe călugăr așa cum se cuvine, acesta i-a pus o mână pe umăr și l-a împins la loc pe pătură.

– Nu, te rog, nu te ridica pentru mine. Lasă-mă pe mine să iau loc lângă tine.

Îi povesti și lui Kazuo toată tărășenia pe care o pusese la cale și primi alte mulțumiri.

– Voi avea grijă ca tatăl meu să te răsplătească, și asta cât mai curând cu putință, spuse Kazuo. Ajutorul tău este neprețuit.

– Vai, dar eu nu vreau nimic pentru mine. Dar dacă vrei cu adevărat să faci ceva, atunci poate l-ai putea ruga pe părintele tău să redea acestui templu strălucirea de odinioară? E mare păcat să fie lăsat așa, în paragină.

– De acord, încuviință Temperance, pe vremuri trebuie să fi fost minunat.

– Atunci așa voi face, fu de acord și Kazuo.

– Bine. Acum, ce ziceți de puțină mâncare proaspătă? Am cumpărat câte ceva din ultimul sat prin care am trecut.

Călugărul a petrecut noaptea stând în camera cu balcon și meditând la întâmplările ultimelor zile. Prezența lui o liniști pe Temperance, așa că putu să doarmă și ea adânc toată noaptea. Se trezi mult mai odihnită și, după ce verifică starea lui Kazuo, începu să împacheteze puținele lor lucrușoare și să pregătească totul pentru plecare.

– Sper că ne vom întâlni din nou într-o bună zi, Daisuke-*san*, îi spuse ea călugărului care venise să o ajute cu calul.

– Dacă nu în viața asta, atunci cu siguranță în următoarea, răspunse el. Temperance știa că bărbatul nu se referise la rai, dar lăsă lucrurile așa. Respecta faptul că el avea credințe diferite și, într-un fel sau altul, era sigură că se vor mai întâlni. Un om așa de bun sigur va fi răsplătit de Dumnezeu, indiferent dacă era sau nu creștin. Faptele lui erau acelea ale unui om de mare onoare și cu un suflet imens.

Kazuo izbuti să țopăie pe scări cu ajutorul călugărului, care era un bărbat surprinzător de puternic. Temperance putea vedea cât de dureros era pentru Kazuo să încalece, dar maxilarul lui era încleștat și hotărât, așa că nu spuse nimic. Bine-ar fi fost dacă ar mai fi putut rămâne încă o zi, dar știa că el luase deja o decizie în acest sens.

– Timpul este esențial, insistase el, iar ea trebui să admită că faptul de a se afla cât mai departe de un om rău precum Tanaka era unul cât se poate de încurajator.

– *Sayonara!* strigă după ei călugărul, când începură să coboare dealul în trap liniștit. I-au făcut semn cu mâna până l-au pierdut din ochi, căci în scurt timp au fost înghițiți de pădurea deasă, iar silueta măruntică a dispărut din raza privirilor lor.

***

Zile în șir au călătorit spre nord, apoi spre nord-vest, trecând prin codrii răcoroși de cedrii maiestuoși, văi fertile, pe lângă o salbă de lacuri înghețate și munți amețitor de înalți. La ieșirea dintr-un ținut împădurit, s-au trezit dintr-odată în fața unei cascade înalte, care se bulucea pe povârnișul unui munte, împroșcându-i cu stropi fini și reci de apă, în vreme ce în jurul ei se buluceau vălătuci denși și joși de ceață. Altă dată, în mijlocul unui codru de smarald, au dat peste un iaz atât de liniștit, încât părea aproape ireal.

– Ți se taie răsuflarea în fața atâtor frumuseți, se minuna Temperance, iar Kazuo încuviința. Toate aceste frumuseți mărețe ale naturii îi făceau să fie și mai recunoscători pentru că sunt în viață, iar Temperance nu avea niciun motiv să regrete că a luat hotărârea de a rămâne alături de Kazuo. Era foarte posibil să fi pierdut șansa de a se întoarce la ai ei, dar acum nu mai conta – era cu omul pe care-l iubea și deocamdată erau în siguranță.

La început fură nevoiți să facă opriri dese, pentru ca rănitul să se poată odihni, dar, pe măsură ce își recăpăta puterile, fu în stare să călărească tot mai mult cu fiecare zi ce trecea. Încă mai șchiopăta puțin când încerca să meargă, dar, făcea în fiecare seară exerciții, pentru a-și întări piciorul. Temperance se topea ori de câte ori se uita la el și avu impresia, în câteva rânduri, că zărește o scânteie anume și în ochii lui. Spre supărarea ei, Kazuo a revenit la vechea lor regulă de a dormi spate în spate și nici nu a mai încercat să o sărute. Ajunsese să se întrebe dacă în noaptea aceea nu cumva făcuse acel gest numai din recunoștință; cu toate astea, simțea un soi de schimbare în atitudinea lui, ca și cum s-ar fi luptat cu el însuși și nu se putea hotărî ce să facă în continuare.

A hotărât să-i lase timp de gândire. Ea știa ce era în inima ei și că îi aparținea trup și suflet lui Kazuo, dar voia ca el să simtă la fel înainte de a i se dărui necondiționat.

***

– Nicio urmă de ei de două zile. Țărănușul ăla trebuie să ne fi mințit.

Tanaka bătea în lung și-n lat podeaua hanului în care el și oamenii lui se adăpostiseră în timpul unei furtuni neașteptate și puternice, gata să explodeze mai rău decât vijelia de afară. Oamenii lui încercau să se facă mici și nevăzuți, ascunzându-se prin colțuri și vorbind în șoaptă, iar el observă că niciunul nu îndrăznea să zică ceva la comentariile lui. Cercetă încăperea din priviri în căutare de inspirație, iar ochii lui se opriră asupra străinului, care zăcea prăvălit pe o băncuță lângă ușă. Arăta jalnic după bătaia recentă pe care i-o administrase, dar, în ciuda multelor răni și vânătăi care ar fi trebuit să îi amintească faptul că era o prostie să se împotrivească unui om atât de puternic, străinul îi întoarse privirea aproape cu insolență, cu un început de zâmbet batjocoritor pe buze.

– Ce ți se pare așa de amuzant? întrebă Tanaka, proțăpindu-se în fața lui Haag cu pumnii strânși, gata să-i facă și mai multe vânătăi. Știa că nu-i trebuia prea mult ca să ia foc și nu i-ar fi displăcut deloc să i se ofere un pretext ca să-l snopească iar în bătaie pe nenorocitul ăsta.

– Crezi că e amuzant că concubina mea bate țara cu un hoț a cărui companie este evident că o preferă aceleia a stăpânului ei sau a bărbatului căruia, chipurile, i-a fost făgăduită?

Translatorul, care se afla în apropiere, îi traduse repede lui Haag spusele lui Tanaka, dar străinul continua să rânjească.

– Ce mă distrează cu adevărat este priveliștea unui bărbat atât de puternic târât într-o cursă prostească de o femeiușcă oarecare. Ce mai ofensă!

Translatorul părea foarte încurcat de cuvintele lui Haag și încercă să redea o versiune prescurtată, neîndrăznind să le traducă integral.

Apoi Haag adăugă:

– Știu unde s-a dus.

– *Nani?* Tanaka se apropie atât de mult, încât ajunse să îi răsufle în față lui Haag. Dar acesta își păstră calmul, simțind că are în mână cartea câștigătoare.

– Ai să-mi spui tot acum!

– Și de ce, mă rog? M-ai tratat jalnic până acum. Nu îți datorez nimic.

Tanaka ridică pumnul și avu satisfacția de a zări o umbră de teamă în ochii lui Haag.

– Ai să-mi spui în clipa asta tot ce știi, altfel n-ai să mai apuci să mai deschizi vreodată gura. Ai înțeles?

Haag se albi, dar reuși cumva să se țină tare pe poziții. Îl privi fix pe Tanaka:

– Dacă îți spun, am cuvântul tău că sunt liber să mă întorc în siguranță la Edo după ce-i găsești pe fugari?

Tanaka își pierdu și puțina răbdare pe care o mai avea și îl înșfăcă pe Haag de gât cu amândouă mâinile.

– Nu-ți promit decât că te voi lăsa în viață, imbecilule! lătră el. Acum toarnă tot ce știi, că de nu... Îl scutură pe olandez ca pe un sac de orez și, cu toate că Haag încercă să riposteze, îl părăsi de tot curajul când Tanaka începu să îl strângă tot mai tare.

– Nu! Dă-mi drumul! Haag încercă să desfacă degetele de oțel încleștate în jurul gâtului lui, dar furia îi alimenta puterea lui Tanaka. Înjurând în barbă, Tanaka îl izbi pe Haag cu capul de peretele din spatele lui.

– Unde s-au dus? Fiecare cuvânt era însoțit și subliniat de o altă izbitură cu capul în perete.

– Bine, bine. Haag începu să clănțănească din dinți. Nord, șuieră el. Trebuie să se fi dus spre nord. Tanaka îi dădu drumul și rămase o vreme gâfâind nervos în fața enervantului *gai-jin*. Acesta din urmă începu să își frece gâtul cu mâinile.

– De ce să se fi dus spre nord? Acum, zilele sunt tot mai reci și, dacă speră să obțină ajutor din partea altor străini, e o direcție total greșită.

– Stai așa, că nu caută ajutor de la străini. Cred că cunosc pe cineva care locuiește în nordul Japoniei. Agentul principal al companiei olandeze are o concubină care, la rândul ei, are o rudă care dă în secret o mână de ajutor la găsirea femeii. Nu îmi amintesc numele rudei, dar îmi amintesc foarte bine că ziceau că locuiește în nord. Iar Temperance era foarte bună prietenă cu această concubină, așa că trebuie să știe totul despre ruda doamnei și despre locul unde locuiește aceasta.

Tanaka se lovi cu palma peste frunte.

– Sigur că da! Lordul Ebisu! De ce nu m-am gândit la el! Ăsta era numele?

Haag dădu din umeri.

– S-ar putea. Cum am spus, nu știu.

– El trebuie să fie! Hoțul avea o scrisoare de recomandare de la bătrân când a pus piciorul în casa mea, căutând să se angajeze. Fără îndoială că va căuta adăpost la el. Ha! Nu-i va folosi la nimic. Bătrânul Ebisu se teme de moarte de mine și o să-i predea fără să protesteze. Excelent, haideți să mergem. Hai, repede, toată lumea! Mergem spre nord.

Ziua părea brusc mai luminoasă, iar Tanaka păși hotărât spre ușă.

– Stăpâne, dar ploaia...? îndrăzni să îngaime un servitor.

Tanaka îl plesni zdravăn.

– Și ce dacă vă udați puțin? termină cu văicăreala și pregătiți caii!

– Vin și eu. E femeia mea! se ridică Haag, clătinându-se.

Tanaka îl privi cu milă amestecată cu dispreț.

– Fă ce vrei, nu mă privește pe mine. Și indiferent dacă e femeia ta sau nu, eu am plătit pentru ea, așa că, dacă o vrei înapoi după ce termin eu cu ea, va trebui să plătești o răscumpărare. Asta dacă ea e de acord să se întoarcă la tine! Iar aici chicoti. Oricum, nu părea prea dornică să se întoarcă la tine și, dacă are măcar jumătate de creier, va rămâne pe vecie în casa mea!

***

Haag se uită lung după Tanaka. Omul ăsta era smintit cu totul. Era complet inuman și, cu cât o găsea mai repede pe Temperance, cu atât mai bine! În clipa în care o vor găsi, Haag jură că va împlânta un pumnal direct în spatele nebunului, dacă își imagina că o va ceda pe femeia lui unui astfel de ticălos, se înșela amarnic. Mai bine ar vedea-o moartă.

Nu că proasta aia de fată nu ar merita să fie pedepsită de unul ca Tanaka, dar dacă cineva o va face să plătească, acela va fi el, Haag! Simțea că și-a câștigat dreptul ăsta după toate câte

le îndurase. Și încă o dorea, deși de acum nu mai era intactă, pentru că setea din măruntaiele lui trebuia potolită cumva. În timp, visurile cu ea nu au făcut decât să devină tot mai dese și mai intense și se trezea aproape zilnic arzând de dorință și cu gândul la ea. O va poseda de câte ori va fi nevoie ca să scape de fierbințeala asta.

E drept că Tanaka avea acum toate cărțile în mână, dar, Haag va găsi o cale de a-l învinge, fie pe față, fie prin vicleșug. Deocamdată avea nevoie de el ca să-i găsească pe fugari, dar de îndată ce asta se va întâmpla, Tanaka nu-i va mai fi de niciun folos și ăsta va fi sfârșitul lui.

Nu trebuia decât să mai reziste puțin.

Capitolul 26

Călătoria părea fără sfârșit, iar impresiile se succedau cu o viteză amețitoare în timp ce calul galopa susținut, dar Kazuo știa că trebuie să meargă în continuare, altminteri misiunea lui va eșua complet. Nu putea risca să îi permită lui Tanaka să trimită un mesaj celui de-al treilea lord, dacă într-adevăr cei doi fuseseră complici. Singura lui șansă era să ajungă primul la cel de-al treilea bărbat și să vadă dacă va putea găsi o dovadă a vinovăției.

Când s-a trezit în templu și a văzut că Temi a rămas alături de el și, mai mult decât atât, i-a salvat viața în loc să se întoarcă la familia ei, l-au încercat emoții contradictorii. Cele mai multe dintre ele purtau amprenta sorții, a inevitabilului.

Indiferent ce ar fi făcut, ei doi păreau sortiți să rămână împreună. Și cum trebuia să admită că asta era propria lui dorință, că a avut de ales, nu a fost prea greu de acceptat. Acum, că știa că așa stăteau lucrurile, se simțea mai calm. De asemenea, se simțea mai sigur și în privința viitorului lui, dacă va reuși să reabiliteze numele tatălui său.

Dacă va eșua, nu va exista viitor pentru niciunul dintre ei.

– Nu ți-e frig? Privi peste umăr spre Temi, care ședea pe crupa calului, ținându-l de după mijloc și cufundată în gândurile ei.

– Cum? A, nu, mi-e bine, mulțumesc. Ție? Nu vrei să iau eu hățurile ca să te odihnești?

Făceau cu rândul, astfel încât cel din spate să poată închidă ochii și să ațipească puțin, ca să mai economisească energia. Dar după o săptămână și jumătate de drum, Kazuo își revenise complet și nu mai avea nevoie de atâta odihnă.

– Nu, nu sunt obosit.

Pe măsură ce se apropiau de nord se făcea tot mai frig, iar Kazuo a trebuit să oprească într-un cătun de munte ca să cumpere haine groase și câteva pături. Sătenii au fost foarte încântați să le vândă aceste bunuri pe câteva monede de argint, iar pentru o sumă ceva mai mare au jurat să nu pomenească nimănui de cei doi străini, în cazul în care ar fi fost întrebați. Kazuo avea îndoielile lui în privința respectării acestei promisiuni, dar cum până acum nu apăruseră semne că ar fi urmăriți, nu putea decât spera că Tanaka a renunțat în cele din urmă. Bărbatul va fi având alte lucruri mult mai importante de făcut decât să vâneze doi fugari, indiferent cât de tare reușiseră să-l enerveze.

Gândind cu voce tare, spuse:

– Ce bine că Tanaka nu s-a gândit niciodată să mă întrebe care e motivul real pentru care am vrut să mă angajez la el. Sunt sigur că mai devreme sau mai târziu s-ar fi gândit și la asta, dar ai reușit să mă salvezi la vreme.

– Deci în timpul interogatoriului nu te-a întrebat decât despre mine?

– Da. Fiind așa cum este, cred că nu îndură gândul de a pierde astfel o parte din proprietatea lui, fie că vorbim despre oameni sau bunuri. Părea hotărât să te recupereze, probabil ca să te pedepsească aspru înainte de a te așeza la locul cuvenit.

O simți pe Temi cutremurându-se în spatele lui.

– Ce om îngrozitor! șopti ea. Când te gândești că aproape mă convinsesem pe mine însămi să îi cedez fără să mă împotrivesc.

– Serios?

– Ei bine, da, dar ce altă șansă aveam? Dar când s-a ajuns acolo, pur și simplu nu am putut să o fac. Eram pe punctul de a

riposta când a venit un mesager care l-a chemat în legătură cu infidelitatea soției. Nu am fost niciodată așa de ușurată.

– A fost soarta din nou, murmură Kazuo.

– Da. Nu a fost soarta ta să fii concubina lui Tanaka.

– Poate că nu e soarta mea e să fiu soția sau amanta cuiva.

Temi părea așa de abătută, încât Kazuo se răsuci în șa să se uite la ea.

Nani? Ce-i asta? Cea mai curajoasă femeie pe care o cunosc își plânge de milă? Nu cred! Zâmbi iar ea îi întoarse un zâmbet forțat.

– Nu sunt deloc curajoasă.

– Ba da, ești. Nu îl contrazice pe lordul și stăpânul tău. El îi zâmbea în continuare, ca s-o facă să înțeleagă că glumește.

– Pe cine? Nu ești stăpânul meu! Îl înghionti în glumă în umăr, dar duse imediat mâna la gură și spuse: Vai, iartă-mă. Iar am uitat. Pari așa de bine în ultimele zile, încât mi-e greu să-mi amintesc că vânătăile sunt tot acolo.

– E-n regulă. Voi supraviețui.

Pe neașteptate, au ajuns într-o poieniță în mijlocul căreia era o cascadă micuță, care se prăvălea într-o bulboană întunecată. Părea un loc vrăjit, iar Kazuo opri calul și rămaseră așa o vreme, admirând în tăcere împrejurimile. Apoi, cum se hotărâse să facă odată ceea ce își propusese de zile întregi, sări de pe cal și întinse mâinile spre Temi.

– Hai coboară, să stăm aici puțin.

– Dar avem timp?

– Nu tocmai, dar vreau să te întreb ceva.

Nedumerită, Temperance îl urmă spre un buștean bătrân aflat lângă bulboana misterioasă și nu protestă când el o împinse ușurel, să se așeze pe el.

– Nu îmi vine să cred ce plin de pace e locul ăsta, zise ea, privind spre un curcubeu micuț ce strălucea în șuvoiul de stropi de apă iscați de cascadă. E ca într-o poveste cu zâne.

Era o liniște deplină, nu se auzea decât trilul câte unei păsări și vuietul cascadei.

Kazuo încuviință din cap, dar nu spuse nimic. Rămase tăcut o vreme, apoi o întrebă:

– Temi, ți-ar plăcea să fiu domnul și stăpânul tău?

Temperance îl privi cu un început de încruntare.

– Adică vrei să fiu vasalul tău? Nu cred că aș putea. *Shogunul* nu mă va lăsa niciodată să stau în Japonia.

– Adică vreau să fii soția mea.

Temi tresări și clipi des, surprinsă.

– Soția ta? Dar cum aș putea? Adică... eu sunt *gai-jin*, tu ești *ronin*... nu ni se va permite niciodată să...

Când o privi din nou, Kazuo o văzu clătinând din cap. Ochii ei erau ciudat de strălucitori, ca și cum ar fi încercat să își rețină lacrimile. Nu știa dacă erau lacrimi de bucurie sau de spaimă, dar era limpede că rămăsese fără cuvinte. Se aplecă spre ea și o sărută, ca să îi înăbușe orice alte proteste.

– Dacă și tu vrei asta, o să găsim noi o cale, nu-ți fă griji. Dacă nu în Japonia, atunci oriunde în altă parte.

– Tu vorbești serios? Chiar vrei să te însori cu mine?

– Nu-mi doresc nimic mai mult pe lume. Câtă vreme mă vrei și tu, nu?

– Da, da, sigur că te vreau. Ridică privirea spre el, iar Kazuo simți că se pierde în albastrul acela infinit al ochilor ei. Ea zâmbi fericită. Îl cuprinse în brațe și îl strânse tare.

– Nu-mi vine să cred că acționezi împotriva așteptărilor familiei tale. Nu ești fiul cel mare?

– Ba da, dar am frați. Tata e un om înțelept. Nu îmi va refuza nimic dacă voi izbândi în misiunea mea.

– Da, sigur, misiunea... Temi se întunecă brusc. Și dacă nu vei reuși?

– Atunci voi fi mort, așa că nu va mai conta. Dar am făcut un pact. Spiritele noastre vor fi unite pe vecie, indiferent ce se va întâmpla.

Temi nu părea prea convinsă, dar nu spuse nimic.

***

La căderea nopții, au găsit o peșteră în care să se adăpostească. S-au instalat cât de comod au putut, încropind un pat

din muşchi, pături şi haine, ca să le ţină cald. Când Kazuo se întinse cu spatele la ea, ca de obicei, Temperance se gândi la discuţia de mai devreme şi luă o hotărâre, aşa că puse o mână pe umărul lui.

– Kazuo?

– Da? El se răsuci pe jumătate către ea, dar, în loc să îi spună ceva, ea se aplecă şi îl sărută.

A început ca o atingere uşoară a buzelor, ca aceea din templu, când Kazuo era prea slăbit ca să poată face orice altceva. dar acum el se simţea mult mai bine, aşa că sărutul acesta nu mai era suficient pentru ea. Voia mai mult şi, instinctiv, îl sărută tot mai apăsat şi îl cuprinse de după grumaz, trăgându-l mai aproape.

– Temi, eşti sigură...? începu el, când făcură o mică pauză ca să tragă o gură de aer, dar ea îi puse un deget pe buze.

– Ai spus că vrei să fiu soţia ta. Dacă e să se întâmple ceva, orice, vreau să fiu sigură că am această clipă, pe care s-o port mereu în suflet. Nu contează dacă aşteptăm sau nu, nu-i aşa? Doar ne-am făcut o promisiune unul, altuia, nu?

El încuviinţă fără să scoată o vorbă, apoi se răsuci de tot spre ea şi o cuprinse în braţe. Dincolo de gura micii lor peşteri noaptea era aşa de rece, încât îngheţul cuprinsese toate creaturile, dar înăuntru, în coconul lor, temperatura creştea şi iar creştea, odată cu sărutările lui Kazuo. Timid la început, ca şi cum nu ar fi fost obişnuit, încetul cu încetul s-a lăsat prins în jocul buzelor ei şi a urmat-o în acest dans vechi de când lumea.

În timpul unei alte pauze pentru a-şi trage răsuflarea, şopti:

– Temi, ştiu că ai stat o vreme la hanul lui Imada şi sunt sigur că ai îndurat lucruri groaznice acolo, dar vreau să ştii că pentru mine nu contează. Doar viitorul e important.

Temi se uită la el şi îşi dădu brusc seama la ce se referea.

– Crezi că m-au pus să-mi câştig existenţa cât am stat acolo?

Kazuo îşi feri privirea.

– Cum am spus, nu contează. Îmi dau seama că ai ceva experienţă cu lucrurile astea, aşa că...

– Nu, nu, dragostea mea, ai înţeles greşit totul! Îi cuprinse obrajii în palme şi îl întoarse cu faţa spre ea. E adevărat că m-au

învățat multe, dar nu m-au pus decât să învăț și să privesc. Nu am participat niciodată la nimic. De aceea mi s-a și părut așa de greu să mă supun lui Tanaka.

– *Honto?* Atunci ești foarte norocoasă! Am auzit lucruri îngrozitoare despre astfel de locuri.

– Nu au făcut decât să mă educe cum să ofer plăcere celui care mă va cumpăra. Imada spera să obțină bani frumoși pe mine, dar după cum știi, Tanaka s-a tocmit la sânge...

– Acum am înțeles. Și ai reușit să scapi de Tanaka înainte să...

– Da, ți-am spus. Așa că va trebui să fii blând cu mine.

– Și dacă lucrurile stau exact invers?! glumi el. Hai, mai arată-mi ce te-au învățat și mai vedem noi.

Temi zâmbi și îl sărută iar, în vreme ce mâinile ei îi cutreierau tot trupul. La început, a urmat întocmai instrucțiunile lui Nyoko, dar pe măsură ce degetele ei urmăreau contururile corpului lui suplu, au început să capete un fel de voință proprie. A uitat totul, cu excepția senzației pe care i-o deștepta atingerea pielii lui mătăsoase. Nu contenea să se minuneze că ceva putea fi atât de perfect și nu se mai sătura să îl atingă. Dacă acesta va fi singurul lor moment petrecut împreună, era hotărâtă să își amintească fiecare amănunt. Va avea o amintire pe care o va purta veșnic în suflet.

Kazuo a lăsat-o să preia inițiativa o vreme, apoi a început propriile lui cercetări, făcând-o să se cutremure de plăcere sub mângâierile lui ușoare ca fulgul. Ca prin minune, hainele lor au dispărut și cât ai clipi s-au lipit unul de altul, fără să fie stânjeniți de veșminte. La început, mâinile lui puternice au urmat curbele ei delicate cu nesfârșită gingășie, apoi mângâierile lor au devenit mai înflăcărate, mai pătimașe, până când Temperance nu a mai rezistat și l-a tras cu îndrăzneală spre ea.

– Te doresc, Kazuo, a șoptit, te iubesc.

– Te iubesc, i-a răspuns el.

Deși la început a fost o durere ascuțită, a uitat repede de ea, din clipa în care el a început să se miște în ritm regulat și a fost inundată de valuri de senzații nemaitrăite. În sfârșit a înțeles de ce doi îndrăgostiți care fac dragoste săvârșesc un act magic; era

infinit de recunoscătoare că a putut împărtăşi această noapte cu bărbatul pe care-l iubea.

***

– Mai avem mult? întrebă Temperance dimineaţa următoare, când se pregăteau să îşi continue drumul, ceva mai târziu decât în ziua precedentă. Şi-au îngăduit să petreacă puţin mai mult timp în peşteră ca să mai facă dragoste, niciunul dintre ei nefiind în stare să reziste dorinţei care pusese stăpânire pe amândoi. Prin urmare, acum soarele era deja sus pe cer.

– Nu prea mult. La drept vorbind, cred că suntem destul de aproape. Ar putea fi o idee bună să te las undeva în pădure, în siguranţă, şi să mă duc înainte, în recunoaştere. El sesiză expresia ei nemulţumită şi se grăbi să o liniştească. Nu stau mult şi voi fi cu băgare de seamă, promit!

– Dar de ce nu pot veni cu tine?

– Singur fiind, mă pot mişca mai în linişte şi mai repede. În plus, nici pentru cal nu va fi aşa obositor.

– Presupun că ai dreptate.

– Peştera asta e un loc la fel de bun ca oricare altul, adăugă el. Ce zici, te las aici sau vrei să mergem să căutăm altceva?

– Hai întâi să vedem cât de aproape de destinaţie suntem şi după aceea mă aduci aici, dacă reuşim să găsim drumul înapoi.

– Foarte bine. Nu-ţi fă griji, las un semn, ceva ce numai eu îl pot vedea.

Planurile lor s-au spulberat pentru că, exact când erau pe punctul de a pleca, au auzit în apropiere zgomotul unei mişcări. O crenguţă frântă, ruptă-n două de un pas greoi, a speriat o pasăre care şi-a luat zborul ciripind dintr-un tufiş; apoi a urmat o linişte nefirească. Era ca şi cum lumea întreagă îşi ţinea răsuflarea şi aştepta să se întâmple ceva, iar Temi simţi un fior reci pe şira spinării. Kazuo încremeni şi îi făcu semn să se întoarcă în peşteră. Mişcându-se încet, au păşit amândoi cu spatele spre siguranţa întunericului, cercetând din priviri marginile poieniţei.

– Să fi fost vreun animal? șopti Temi. Nu vedea nimic, așadar indiferent ce ar fi fost, se ascundea. Intenționat? Sunt urși aici? Lupi? Nu se gândise până acum la sta, dat fiind că se simțea în siguranță alături de el.

Kazuo scutură din cap. Părea îngrijorat.

– Trebuie să plecăm. Acum!

Dar era prea târziu. În clipa în care s-au îndreptat către cal, Tanaka și oamenii lui au năvălit din poieniță, înconjurându-i din toate părțile.

– Știam eu c-o să-i ajungem din urmă, croncăni Tanaka, rânjind satisfăcut. Ce v-am spus? Acum omorâți-l pe el, dar să nu vă atingeți de fată. Cu ea am alte planuri.

Temperance se simțea de parcă ar fi înghițit o căldare de leșie. Cum e cu putință? Cum de îi găsise Tanaka? Era așa de sigură că au scăpat de el și că de acum înainte singura amenințare care îi pândea era din partea celui de-al treilea bărbat misterios, către care se îndreptau. Trupul ei refuză să se clintească și se uită împrejur îngrozită la oamenii lui Tanaka. Ca prin vis, îl auzi pe Kazuo gâfâind și înjurând în barbă. Erau în continuare cu spatele la muntele în care se căsca gura grotei și, instinctiv, amândoi și-au scos pumnalele din mâneci. La unison, le-au ridicat și Kazuo a pășit mai aproape de ea, pe măsură ce oamenii lui Tanaka se apropiau.

– Nu! strigă Temperance. Va trebui să mă omori și pe mine. Nu vin cu tine. Niciodată!

Bărbații ezitară.

– Nu fi proastă! lătră Tanaka, apoi se întoarse către slujitori. Haideți, ce mai așteptați? Dați-i drumul!

Patru vlăjgani s-au năpustit la ei cu săbiile ridicate, dar ei mizau că vor avea de înfruntat un singur om, așa că au fost luați prin surprindere când Temperance a ripostat la rândul ei. Cu toate că pumnalele lor erau minuscule în comparație cu săbiile lungi, *katana*, ale atacatorilor, amândoi erau foarte iuți. Prin parări și fentări, fiecare dintre ei a izbutit să rănească un atacator. Temperance realiza că în cazul ei a fost noroc curat, căci era departe de a fi un luptător antrenat, în ciuda antrenamentelor cu Midori. Frica începu să-i dea târcoale.

Alta era treaba cu Kazuo. El s-a născut pe aceste meleaguri şi, fără îndoială, a fost antrenat din fragedă pruncie. A înfipt rapid pumnalul în braţul unui luptător şi i-a smuls fulgerător spada, întorcându-se să lupte cu ea împotriva altuia. Cum îşi îmbunătăţise simţitor şansele cu o sabie în mână, a dezarmat rapid şi al doilea slujbaş.

Temperance se simţi încurajată de mersul luptei şi îşi spuse în sinea ei că poate mai aveau o salvare. A fost totuşi antrenată să se apere şi le va arăta ea ticăloşilor ăstora că nu le va fi aşa de uşor precum şi-au imaginat. Se feri de lama unei săbii care cădea ameninţător asupra ei şi izbuti să o evite şi pe a doua, parând cu pumnalul. Simţi până în umăr scrâşnetul oţelului. Îşi muşcă buzele şi îndură durerea, dar nu avu vreme să se gândească prea mult, căci în sprijinul primilor slujbaşi săriră acum alţi luptători.

– Aici, Temi, prinde! Kazuo luă de jos sabia celui de-al doilea bărbat pe care îl ucisese şi i-o aruncă lui Temi, cu mânerul înainte. Ea o prinse din zbor, iar faptul de a o simţi în mână îi spori încrederea în sine, lăsându-i muţi de uimire pe bărbaţii care se năpusteau la ea. Scoase un urlet războinic şi îi înfruntă cu curaj, rănind încă unul.

Dar elementul-surpriză nu fu prea multă vreme de partea ei, şi în curând realiză că nu putea lupta cu atâţia oameni. Erau prea mulţi, prea buni. Aşa că s-a ferit de armele lor cât de bine s-a priceput, ascunzându-se în spatele lui Kazuo, care lupta ca un apucat. Nu ştia decât că el lupta pentru vieţile lor, iar ea nu putea face altceva decât să îl ajute cum se pricepea mai bine. Faptul că era pregătită să moară mai curând decât să i se predea lui Tanaka o ajută să nu cedeze în faţa spaimei care punea tot mai mult stăpânire pe ea.

– Pe toţi zeii, terminaţi odată cu el! urlă frustrat Tanaka.

Temperance putea vedea că Kazuo era un spadasin excelent, dar în cele din urmă numărul atacatorilor începu, inevitabil, să-l copleşească. Mai observă că se clătina uşor ori de câte ori se sprijinea pe piciorul rănit. Oricât de curajos ar fi luptat, de fiecare dată apărea un altul care îl ataca, iar Temperance

știu că nu va mai rezista mult. Și pe ea o durea brațul din cauza efortului, gâfâia precipitat și era îngrijorată și pentru că Kazuo devenise extrem de palid.

Nu pot îndura să-l văd murind!

Cuvintele astea îi răsunară în minte și, cuprinsă de furie, luă o hotărâre și strigă cu voce tare:

– Gata! Așteptați! Spre surprinderea ei, toată lumea îi dădu ascultare, iar ea începu să turuie primele cuvinte care îi veniră în minte:

– Sunt de acord să mă predau lordului Tanaka dacă îl veți lăsa pe soțul meu să plece. Dacă nu, îmi iau singură zilele, aici și acum. Și ca să le demonstreze că vorbea serios, luă pumnalul în mâna dreaptă și așeză vârful letal în dreptul inimii.

Tanaka se încruntă, privind-o holbat.

– Te referi la cel care ți-a fost promis? Vrei să-l las pe străin să plece? El dădu din umeri și se uită în spate. Poate pleca oricând vrea. Nu e prizonierul meu. De fapt, sunt chiar bucuros să scap de el.

Temperance clipi și abia atunci își dădu seama că, în spatele lui Tanaka, pe un cal răpciugos, ședea Pieter Haag, care se uita încruntat la toată lumea. Probabil că ajunsese ceva mai târziu și, în febra luptei, nici nu-l observase. Clătină din cap, enervată de tenacitatea lui. N-o să scape niciodată de el?

– Nu, nu el. Nu m-aș mărita niciodată cu broscoiul ăsta dezgustător. Arătând spre Kazuo, spuse: El este soțul meu. Am fost uniți prin căsătorie acum cinci zile, de către un călugăr. Habar nu avea dacă aici călugării oficiau astfel de ceremonii, dar în clipa asta fu singur lucru care-i veni în minte. I se părea important că, dacă tot era să moară, măcar să moară ca soție a lui Kazuo în fața lumii. Chiar dacă în fapt nu era, așa își dorea să o considere toți ceilalți.

– Pe el nu-l las să plece! lătră Tanaka. E un hoț, și probabil multe altele pe lângă asta. Omorâți-l!

– Atunci voi muri și eu. Asta vrei? strigă Temperance, simțindu-se mai disperată cu fiecare clipă ce trecea.

Oamenii lui Tanaka ezitară, uitându-se când la ea, când la stăpânul lor.

– Nu o va face, declară încrezător Tanaka.

– Nu aș fi așa de sigur în locul tău, interveni Kazuo. Dar nu o voi lăsa. Dacă mai face cineva un pas, o omor și pe ea și mă omor și eu. O privi pe Temperance în ochi ca și cum ar fi fost pentru ultima dată. Îți amintești ce am spus, Temi-chan? Sufletele noastre vor fi împreună pe vecie.

Ea încuviință. Acum îl credea. Respiră adânc, se aplecă spre el să îl sărute, apoi șopti:

– Fă-o, dragostea mea, căci Tanaka are dreptate. Nu am curajul să mă omor singură.

Kazuo clătină din cap și ridică sabia.

Capitolul 27

Temperance închise ochii și înghiți în sec, sperând într-o moarte fulgerătoare. Dar înainte ca iubitul ei Kazuo să apuce să facă un gest, în poieniță răsună pe neașteptate o voce necunoscută:

– Stați! Ce se întâmplă aici?

Temperance deschise ochii și văzu cel puțin douăzeci de bărbați, toți îmbrăcați în haine negre, identice, cu motivul clanului brodat pe umăr, apărând din spatele copacilor ca niște duhuri. Se mișcau în liniște, iar în ochii lor licăreau limpede intenții ucigașe. Conducătorul lor, care călărea un armăsar negru, se îndreptă spre Tanaka. Lui Temperance îi paralizară de tot picioarele de frică văzându-i cum se apropiau și nu putu să facă altceva decât să se holbeze la ei. Spre uimirea ei, abia i-au băgat în seamă pe ei doi; în schimb, s-au dus direct spre Tanaka și oamenii lui.

– Cine ești? Ce cauți aici? Te afli pe o proprietate privată. Conducătorul bărbaților în negru vorbea pe un ton foarte tăios.

– Sunt lordul Tanaka și aceștia sunt oamenii mei. Suntem pe cale de a captura doi fugari, un hoț și o concubină care îmi aparține.

– Nu poți face asta aici. Ai intrat pe o proprietate privată. Avem sarcina de a-i prinde pe toți cei care pătrund în aceste păduri. Acum pleacă sau vom fi obligați să te atacăm.

– Cum îndrăznești? Nu știi cine sunt? Tanaka ridică vocea și, judecând după culoarea pe care o căpătaseră obrajii lui, era la un pas de a-și pierde mințile de furie. Femeia îmi aparține și o iau cu mine. Și gata!

– Nu-i aparține deloc! Este promisă acestui bărbat. Tălmaciul lui Haag făcu un pas înainte și începu să vorbească, instruit fără doar și poate de olandez. Lordul Tanaka refuză să i-o înapoieze.

– Pentru ultima dată, nu sunt! strigă Temperance, din cauza furiei, uitând pentru câteva clipe de teamă. Acesta este soțul meu, arătă ea spre Kazuo, care încuviință din cap.

Tanaka începu să protesteze și brusc începură să vorbească toți deodată, până ce șeful bărbaților în negru își pierdu răbdarea:

– Destul! strigă el. Nu-mi pasă cine, cui aparține. Tu, arătă el spre Tanaka, pleacă imediat de pe proprietatea asta sau va trebui te omor, cu oamenii tăi cu tot! Tu, arătă el spre Haag, vii cu noi ca prizonier. Străinii nu au ce căuta în țara asta. Sunt sigur că stăpânul nostru va fi mai mult decât fericit să te predea autorităților. Apoi se întoarse către Temperance și Kazuo: Și voi doi veniți cu noi.

– Dar noi suntem niște bieți călători, ne-am rătăcit în sălbăticie, spuse Kazuo, care părea calm, deși Temperance îl simți tremurând ușor când îl luă de mână. Vă rog, nu ne-ați putea lăsa să ne vedem de drum? Vă promitem să părăsim domeniul cât de repede putem.

– Nu. Soția ta, dacă asta e cu adevărat, pare a fi și ea străină. Nu vă putem permite să treceți.

– Soția mea nu e străină. E albinoasă. Asta nu e împotriva legii, nu? Vocea lui era hotărâtă, deși ușor precipitată.

– Hmm. Albinoasă, zici? Foarte bine, să vedem ce va hotărî lordul nostru despre asta.

– Chiar trebuie să îl deranjăm cu o problemă așa de măruntă? întrebă Kazuo. Noi eram doar în trecere. Nu vrem să facem rău nimănui.

– Îmi pare rău, dar am ordin să rețin orice străin, indiferent dacă reprezintă sau nu o amenințare. Acum, veniți de bunăvoie sau trebuie să vă oblig și pe voi?

Tanaka nu scosese o vorbă în timpul acestei conversații, dar brusc se trezi la viață.

– Mint și nu plec nicăieri fără ei. Femeia e a mea, am cumpărat-o și am plătit pentru ea. Se întoarse spre oamenii lui: Atacați!

Temperance se minună de sminteala fostului ei stăpân. În urma luptei cu ea și Kazuo, Tanaka nu mai rămăsese decât cu șapte oameni, inclusiv el. Să-i asmuți împotriva unei cete de douăzeci părea o prostie. Spre surprinderea ei, Haag i se alătură în luptă lui Tanaka. Ea nu putu decât să presupună că cei doi aveau o înțelegere, ceva. Sau cine știe, poate lui Haag îi era mai la îndemână să lupte alături de Tanaka decât să fie predat autorităților japoneze. Bărbații în negru îi secerau pe oamenii lui Tanaka. Cât despre Haag, a fost repede redus la tăcere cu o lovitură cu latul sabiei în cap. Dar, spre surprinderea lui Temperance, nu a fost ucis.

Când nu a mai rămas în viață decât Tanaka însuși și unul dintre oamenii lui, ca să nu-l mai socotim pe Haag, lordului cel netrebnic i-au venit mințile la cap și, în loc să continue lupta, se întoarse brusc și o luă la galop, cu servitorul după el.

– Am să mă întorc eu, o să vedeți! Încă nu am terminat-o cu voi! strigă el peste umăr înainte de a dispărea în pădure.

– Să-i urmărim, domnule? îl întrebă pe conducător unul dintre bărbații în negru.

– Nu, lasă-i să se ducă. Știu cine e și mai știu că lordul nostru nu ar dori să aibă mâinile mânjite de sângele omului ăstuia dacă nu e absolut necesar. Lasă-i să plece.

Peste poiană se așternu liniștea, dar lui Temperance tot îi mai răsunau în urechi zgomotele luptei. Își lăsă capul pe umărul lui Kazuo, îl cuprinse cu brațele de după mijloc și îl strânse cu putere. Se cutremură și închise ochii.

Erau în viață, dar pentru câtă vreme?

***

– Faceți o greșeală. Am permisiunea să călătoresc prin țara voastră. Tot ce vreau e femeia mea. Nu e albinoasă, asta e o prostie. Pot să v-o iau de pe cap, să ne întoarcem acolo unde ne este locul...

Lui Haag nu îi venea să creadă că e prizonier, deși de data asta nimeni nu-l băga în seamă. Nici măcar nu era sigur că îl înțelegea careva, căci tălmaciul nu îi mai traducea cuvintele, lașul.

În timpul luptei, se gândise să se ascundă în spatele unui copac gros și poate să prindă ocazia de a o înșfăca pe Temperance când toți ceilalți erau ocupați cu săbiile lor, și să plece în sfârșit împreună. Dar după aceea își spuse că singura lui șansă era să lupte alături de Tanaka, dat fiind că omul părea de neînvins, cel puțin până acum. Așa că și-a urmat instinctul și a luptat împotriva bărbaților în negru. Din nefericire pentru el, s-a dovedit a fi o alegere proastă.

Îl durea cumplit capul și simțea cum sângele i se prelinge pe piept și pe braț, de la rana de la umăr. Avea nevoie de un doctor, nu-i lipsea acum să fie târât prin păduri în cine știe ce loc uitat de Dumnezeu. „Godverdamme!", înjură el, adăugând alte câteva epitete care să-l ajute să lupte cu durerea care îl săgeta la intervale regulate.

– Unde mergem? Pentru cine lucrați? Stăpânul vostru nu știe că străinii sunt sub protecția *Shogunului?*

Știa că era o minciună, dar își spuse că țărănoii ăștia nu aveau de unde să știe.

– Taci! Cineva îl pocni în ceafă, iar durerea îl săgetă ca un pumnal. Poți vorbi mai târziu.

Măcar atâta lucru putea înțelege și el, așa că se gândi că poate era mai bine să-și păstreze energia pentru mai târziu. Dacă va avea ocazia să își pledeze cazul, va avea nevoie de toată puterea lui de persuasiune.

Cu puțin noroc, poate stăpânul domeniilor ăstora era un om mai rezonabil decât Tanaka. Greu de crezut că ar fi putut fi mai rău.

***

Cum urmau ceata de oșteni, Temperance se aplecă spre Kazuo și-i șopti la ureche:

– Ce facem acum? Oamenii ăștia sunt în slujba lordului cu care voiai să vorbești?

– Da, am recunoscut motivul clanului pe hainele lor.

– Dar cum vei putea descoperi ceva, dacă el te va privi cu suspiciune dintru început? Își va da repede seama că nu sunt albinoasă.

– Ne gândim noi la ceva. Chiar s-ar putea ca povestea asta să fie în avantajul nostru. Dacă nu am fi fost capturați așa, poate mi-ar fi trebuit săptămâni ca să mă apropii de el. Așa, s-ar putea să găsim ceea ce căutăm mult mai repede.

Părea calm și încrezător, dar Temperance avea îndoielile ei. Se gândi că e mai bine să își păstreze temerile pentru ea. În schimb, îl rugă să o învețe ce să spună dacă va fi interogată.

– Spune-i o parte a adevărului. Ești din Nagasaki, m-ai cunoscut când am venit în sud cu o misiune din partea lordului pe care îl slujeam, ne-am îndrăgostit, te-am convins să te căsătorești cu mine și să ne mutăm în nord. Și în tot acest răstimp am călătorit.

Părea destul de ușor, dar cu toate astea Temperance începu să se roage. Avea o presimțire rea.

***

Înainte de asfințit, când ieșeau din pădure și s-au oprit în buza unei văi adânci, în fața lor a răsărit dintr-odată castelul. O priveliște impresionantă, Temperance a tresărit surprinsă de extraordinara frumusețe a zidurilor albe și a acoperișurilor aparte, dar puterea amenințătoare a turnului central, *tenshu*, i-a înghețat măruntaiele de frică.

Asta era. Au ajuns.

Coborând împleticit dealul, bietul lor cal își află în sfârșit liniștea, de parcă ar fi adulmecat că peregrinarea ajunsese la capăt. În scurt timp traversau un pod peste un heleșteu larg și intrau într-una dintre multele curți interioare. Șeful oamenilor

în negru vorbea încet și calm cu străjerii de serviciu, făcând apoi semn grupului să-l urmeze în incinta castelului. Au trecut de mai multe porți, au străbătut curți interioare din ce în ce mai mici, până ce au ajuns în fața unei scări foarte late, cu trepte mari, care ducea spre o ușă dublă uriașă, acoperită cu decorațiuni forjate în bronz. Temperance se uita în jur cu uimire, dar și cu frică.

– Stai calmă, șopti Kazuo. O să fie bine, adăugă el, dar ca și cum ar fi dorit să îl contrazică, de îndată ce a pus piciorul pe pământ, doi străjeri l-au înșfăcat de o parte și de cealaltă și au început să îl tragă în partea opusă.

– Stați puțin! Cer să îl văd pe stăpânul vostru! Nu puteți...

– Taci din gură! Ai să vorbești în curând cu el. Acum vino cu noi.

Străjerii au început să-l împingă iar și, cu toate că el a încercat din răsputeri să se elibereze din strânsoarea lor, s-a dovedit a fi o încercare imposibilă, așa că a renunțat, cel puțin pentru moment.

– Permiteți-i și soției mele să vină. E de datoria mea s-o protejez.

– Asta lordul va decide. Acum nu te mai împotrivi și fă ce ți se spune!

Temperance a intrat în panică, sigură că acum îl vedea pentru ultima oară.

– Nu! Unde îl duceți? Vreau să merg cu soțul meu! Sări de pe cal și se repezi la șeful grupului și îl smuci de mână, dar el nici nu o băgă de seamă. În schimb, o apucă de încheietură într-o menghină dureroasă.

– Tu trebuie să vii cu mine. Înălțimea Sa s-ar putea să dorească să stea de vorbă și cu tine, dar oricum ar fi, nu va dori să vă vadă pe amândoi deodată. Fără doar și poate, va dori să afle adevărul.

– Dar îi vom spune adevărul! protestă ea, încercând să se înțepenească pe călcâie, dar era greu, pentru că toată curtea era pavată cu pietre netede și nu avea de ce să se agațe. Te rog, lasă-mă să stau cu soțul meu!

– Nu! Acum taci din gură sau n-o să-ți fie bine! Vino cu mine.

Temperance simți că rămâne fără aer și realiză că orice împotrivire era zadarnică. Nu aveau nicio șansă împotriva unui castel întreg plin cu oameni înarmați. Ce puteau face doi oameni împotriva unei asemenea forțe? Aruncă o ultimă privire spre Kazuo: și el își obligase paznicii să se oprească încă o dată și se uitară unul la altul cu dor și disperare. O copleși regretul pentru ceea ce ar fi putut fi și ochii i se umplură de lacrimi.

***

Temperance fu dusă într-o odaie a paznicilor care, deși era destul de curată, era impregnată de miros de transpirație și igrasie. Într-un colț se afla o singură sobă, dar nu era suficientă ca să încălzească toată odaia. Cum Temperance a fost condusă pe o banchetă aflată în colțul opus al camerei, nu simțea altceva decât răceala lemnului de sub ea și duritatea zidului din spate.

– Stai aici, i-a spus comandantul, apoi s-a dus să dea ordine altor doi bărbați, a căror misiune era în mod evident să o păzească pe ea. Nu a auzit ce spune, dar oricum nu mai conta. Acum nu mai conta nimic.

Și-a ridicat picioarele pe banchetă și s-a ghemuit, tremurând toată de frică, frig și extenuare. Ultimele săptămâni îi veniseră de hac și nu îi mai rămăsese decât un strop de rezistență ca să facă față sorții care o aștepta, dar nu credea că va mai fi în stare să se opună în vreun fel. Dimineață fusese atât de fericită, după noaptea minunată pe care o petrecuseră împreună! Se simțea soția lui Kazuo sub toate aspectele, mai puțin detaliile legale plicticoase și, eventual, o binecuvântare la biserică, dacă el va fi de acord. Dar acum toate visurile ei se spulberaseră. Începea să vadă realitatea crudă.

Ea și Kazuo nu aveau niciun viitor. Pur și simplu.

Habar nu avea cât a stat în camera aceea. La un moment dat i s-a adus ceva de mâncare și a acceptat automat, deși nu și-a dat seama ce înghite. Mintea ei era în altă parte, desfășurând

amintirile de noaptea trecută, adunându-le laolaltă într-un soi de scut împotriva tuturor necazurilor care o așteptau. Într-un fel sau altul, ea și Kazuo vor fi făcuți să îi spună exact lordului cine erau și ce căutau de fapt acolo. Și atunci, fie ce-o fi.

– Cum te cheamă?

Temperance înregistră vag că cineva vorbea cu ea, dar era deja departe și nu înțelese cuvintele omului. Persoana o scutură de umăr.

– Numele tău? repetă el, ceva mai tare.

– Numele? Sunt Temi, șopti ea. Kanto Temi, *desu*. Ea și cu Kazuo hotărâră să folosească numele Kanto dacă îi întreabă cineva, căci nu îndrăzneau să folosească numele adevărat.

– Prea bine, Kanto-*san*, acum vii cu mine. Înălțimea Sa dorește să vorbească personal cu tine.

– Serios? Temperance clipi, trezindu-se brusc. Se întreba dacă nu cumva lordul dorea să fie prezent când era interogată, dar, când paznicul o conduse pe culoare din ce în ce mai opulent decorate, își spuse că probabil nu e cazul. Doar acest *daimyo* nu-i tortura pe oameni în apartamentele lui private, nu? Se încruntă.

Au mers la nesfârșit, cel puțin așa i s-a părut ei, și nu au întâlnit țipenie de om, cu excepția străjerilor plasați în punctele strategice, la intersecția coridoarelor sau în fața ușilor care dădeau în afară. Era aproape nefiresc de liniște, iar Temperance realiză că probabil era noaptea, târziu. Din loc în loc erau așezate lumânări groase pe suporturi înalte, iar flacăra lor pâlpâia când treceau pe lângă ele, dar niciuna nu s-a stins.

Mergând în continuare, Temperance începu să fie atentă la ceea ce vedea în jur. Făcând o comparație cu reședința lui Tanaka, nu putu să nu observe că acest loc era mai străvechi și mai puțin ostentativ, dar mult mai elegant, rafinat chiar. Nici vorbă de picturile acelea îngrămădite care existau din abundență în casa lui Tanaka, nici atâta poleială aurie și bronz forjat. În schimb, erau panouri din mătase delicat pictate, suficient de depărtate unul de celălalt încât să nu obosească ochiul, și decorațiuni din lemn sculptat cu exact atâta poleială din aur sau

bronz, cât să pună în valoare munca extraordinară a meșterului. Temperance ajunse la concluzia că oricine ar domni peste acest castel avea categoric infinit mai mult discernământ și bun gust decât Tanaka, nătărăul care în mod evident nu dorea decât să atragă atenția la statutul lui înalt prin etalarea vulgară a luxului.

În cele din urmă gardianul s-a oprit în fața unei uși glisante minunat pictate și a bătut încet. Temperance fu împinsă înăuntru și, chiar înainte de a-i fi anunțat numele, se trezi împinsă în genunchi exact dincolo de pragul ușii. Vremea petrecută la Tanaka o învățase să facă asta fără să i se ceară, așa că nu protestă, doar îndepărtă mâna bărbatului. Își plecă apoi capul cât de jos putu, fără să atingă totuși *tatami* de sub picioarele ei cu fruntea, sperând că Înălțimea Sa nu a văzut această mică abatere. Când inspiră mireasma proaspătă a *tatami*-ului, știu pe dată că era nou, moale și primăvăratic la atingere. Încercă să își potolească respirația și să se concentreze asupra acestei miresme proaspete.

– *Dozo, irrashaimase.* Intră și stai acolo, unde să te pot vedea și eu. Cuvintele fură rostite de o voce joasă, calmă și măsurată, iar Temperance ridică privirea și se uită la gazda ei.

Era îmbrăcat în întregime în negru, iar Lui Temperance îi fu greu să îi vadă contururile siluetei în lumina slabă a celor câteva felinare din încăpere. După ce i se mai obișnuiră ochii, văzu că nu era atât de bătrân pe cât se așteptase. Să tot fi avut spre patruzeci de ani și, pe sub straiele simple, trupul lui părea a fi în cea mai bună formă. Exista ceva în făptura lui care o ducea cu gândul la o felină mare și liniștită, a cărei forță ieșea la lumină doar în clipa în care ataca. Dar în acest moment nu simți nicio amenințare dinspre el, așa că se simți ceva mai în largul ei. Deocamdată.

Respira un aer de curățenie și ordine și era sigură că îi plăcea ca toate în jur să se înscrie pe această linie. Cu toate că hainele lui păreau cumva întunecate, ea putea vedea cât de somptuoasă era mătasea. Avea aceeași strălucire ca părului negru, prins de o mână măiastră în obișnuita coadă în creștetul capului, atât de

strâns, că niciun fir nu ieşea din împletitură. Avea o expresie anostă, trăsături şterse, deşi deloc neatrăgătoare, dar privirea ei fu atrasă de ochii bărbatului, care o fixau cu interes.

– Aici. Ia loc. Îi arătă o pernă mare, de un roşu întunecat, nu departe de micul baldachin pe care stătea el, cu spatele țeapăn de drept ce era şi cu mâinile împreunate cu grijă în poală. Făcu ceea ce i se ceru şi se aplecă în față ca să îngenuncheze pe pernuță. El încuviință din cap, ca şi cum ar fi fost mulțumit că ea i-a dat ascultare. O privi iar, apoi rosti:

– Mi s-a spus că ești albinoasă, Kanto-*san*. Ești atât de amabilă să îți scoți acoperământul de pe cap? Doresc să văd ce culoare are părul tău. Doar din curiozitate, mă înțelegi. Nu doresc să îți fac niciun rău.

Cuvintele lui o liniştiră oarecum pe Temperance, deși nu avea de unde şti că spunea adevărul. Părea destul de sincer, dar aparențele pot fi înșelătoare. Oricum ar fi fost, ea își scoase pălăria și eșarfa care îi ascundeau părul. Acesta se revărsă într-o cascadă argintie pe spate. Crescuse mult în ultimele două luni şi era destul de încâlcit, căci nu avusese unde şi cum să se pieptene. Se gândi că probabil nici prea curat nu era, dar oricum acum nu mai avea nicio importanță.

– Înălțimea Voastră... Ea făcu o plecăciune, pentru a-i da de veste că i-a îndeplinit dorința.

Lordul se uită lung la ea o vreme, dar nu făcu niciun comentariu despre înfățișarea ei. Pe neașteptate, începu să o supună unui tir rapid de întrebări, nelăsându-i vreme de gândire.

– De unde ești?

– Nagasaki.

– Ce cauți în partea asta de țară?

– Eu și cu soțul meu am hotărât să ne mutăm în nord. Temperance îi recită povestea ticluită împreună cu Kazuo, apoi tăcu, aşteptând cu emoție să vadă ce se va întâmpla.

Lordul oftă, apoi chicoti, un sunet care o făcu pe Temperance să ridice la el nişte ochi plini de uimire. Ce l-ar fi putut amuza în povestea ei? Dar el scutură din cap, cumva exasperat.

– Va trebui să mă ierți, te rog. El încercă să își reia mina serioasă, dar licăririle din priviri erau încă destul de vizibile. Mă

tem că minți la fel de prost ca toți conaționalii tăi și nu mă pot stăpâni să nu mă amuz.

– Cona... conaționalii mei? O spaimă de gheață o cuprinse iar în ghearele ei reci.

– Kanto-*san*, voi fi trăind eu departe de tot restul țării, dar asta nu înseamnă nici că nu călătoresc, nici că sunt imbecil. Merg cu regularitate și la Edo, și la Nagasaki și am mai întâlnit *gai-jin* înainte. Niciunul atât de frumos și cu un păr așa de des, recunosc, dar totuși similari. Poate ai păcăli câțiva țărani, dar pe mine nu, mă tem.

Temperance nu îi răspunse și încercă să se gândească la o modalitate de a întoarce această situație în avantajul ei. Nu-i veni nicio idee, așa că se agăță și ea de ce putu:

– Ei bine, sunt căsătorită cu un japonez, asta nu face din mine un cetățean al țării voastre? întrebă.

– Nu știu ce să spun, nu cred că *Shogunul* s-a răzgândit în privința dorinței de a scăpa de toți străinii. Dar s-ar putea să mă înșel.

Temi lăsă capul în jos, simțindu-se mai înfrântă decât niciodată. Era pe punctul de a-l întreba ce avea de gând cu ea, când se auzi o bătaie în ușă.

– Intră!

În cameră își făcu apariția șeful grupului de bărbați care îi adusese la castel și se închină adânc.

– Iertați-mă că vă întrerup, Înălțimea Voastră, dar străinul pe care l-am capturat dimineață pretinde că are informații care vă pot ajuta în interogatoriul acestei doamne. El aruncă o privire spre Temperance și făcu ochii mari când îi văzu părul blond, descoperit și revărsat pe spate. Apoi reluă: M-am gândit că ar fi mai bine să vă anunț. Și se închină iar.

– Mulțumesc, Watanabe-*san*. Poate ar fi mai bine să îl aduci chiar acum să auzim ce are de spus. Vorbește limba noastră?

– Nu, stăpâne, dar l-am prins și pe tălmaciul lui, iar omul a fost de acord să ne ajute în schimbul unei mici plăți.

– Bine, adu-i pe amândoi.

Capitolul 28

Temperance se înnegură și mai tare când îl văzu pe Haag împins în încăpere. Părea palid și slăbit, cu hainele murdare și pătate de sânge. Temperance îl văzu clătinându-se când și când, ca și cum ar fi avut dureri, dar cu toate acestea fu în stare să îi arunce o privire în care clocotea toată promisiunea aceea a lui smintită de răzbunare, precum și frustrarea pe care o simțea față de ea. Ea încercă să-și controleze tremurul. El bombăni zgomotos și protestă când escorta îl împinse în odaie, obligându-l să îngenuncheze și să lipească fruntea de podea.

– Pleacă-te în fața Înălțimii Sale, *gai-jin!*

– Ai grijă la cap! Mă doare. Dar străjerul nu îl luă în seamă și Haag făcu ceea ce i se spusese, deși împotriva voinței lui, apoi ridică fruntea și împinse în lături mâinile omului. Rămase îngenuncheat, dar îl privea cu impertinență și sfidare pe stăpânul castelului, apoi începu să vorbească înainte de a fi fost poftit să o facă. Interpretul, care se strecurase și el în odaie în spatele celorlalți, începu să traducă vorbele lui Haag cât putu el de repede.

– Înălțimea Voastră, începu el, m-am gândit că ar trebui să știți că femeia asta nu e albinoasă, așa cum pretinde, ci e o străină ca și mine. Venim de pe insula Dejima și suntem angajați ai companiei olandeze de comerț. Ea mi-a fost făgăduită spre căsătorie, dar a fugit cu bărbatul despre care susține că e soțul ei și m-a obligat astfel să o urmăresc ca un nebun prin toată țara.

– Așa e?

Temperance aruncă o privire către lordul care avea o voce extrem de glacială, ca și cum nu ar fi crezut o vorbă din spusele

lui Haag. Ea se întrebă de ce. Ei, personal, i se păruse verosimilă versiunea lui Haag, pentru că până acum ajunsese, pesemne, să creadă singur propriile-i scorneli. Putea citi în privirile pe care i le arunca un soi de foame smintită, iar nevoia lui de a-și justifica obsesia depășise cu mult bunul-simț.

– Da, domnule. Și mai e ceva. Cred că știu încotro se îndreptau.

– Serios? Unde anume?

– La cineva numit lordul Ebisu. Lordul Tanaka, cel cu care am călătorit o vreme, a spus că bărbatul, așa-zisul soț, i-a prezentat o scrisoare de recomandare de la lordul Ebisu când a venit să se angajeze pe domeniul lui. Așa că a ajuns la concluzia că trebuie să fi fost prieteni.

Lordul tăcu o vreme, cufundat în gânduri. În cele din urmă grăi:

– Ai vreo dovadă că această femeie ți-a fost făgăduită?

– Dovadă? Ăăă, da, da, firește, dar nu cu mine, bineînțeles.

– De ce nu? Credeam că, dacă tot ai urmărit-o prin toată țara, încercând să o recuperezi, ar fi trebuit să fi avut cu tine o dovadă în sprijinul cererii tale. Și, din câte știu, nu ai voie să umbli de capul tău prin țară fără permisiunea expresă a *Shogunului*. Știu asta, pentru că sunt unul dintre principalii lui consilieri. Ai o astfel de permisiune?

Haag se albi la față și începu să se bâlbâie:

– Păi... a fost... adică s-a întâmplat totul atât de repede. Nu știam unde s-a dus și am crezut că am pierdut-o. Dar apoi am dat întâmplător peste ea în Edo și, evident, a trebuit să o urmăresc. Nu o puteam lăsa să scape... Și apoi am fost, ăăă, obligat de Tanaka-*san* să merg cu el. A spus că are autoritatea de a mă ține în suita lui.

Lordul se întoarse spre Temperance, care rămăsese tăcută în timpul acestui dialog, căci ajunsese la concluzia că nu avea rost să se certe cu Haag în fața acestui om.

– Și tu ce ai de spus în fața acestor acuzații, ia zi?

– Le resping categoric, de la primul la ultimul cuvânt, Înălțimea Ta. Nu sunt făgăduită acestui bărbat și nu m-aș mărita

cu el, chiar dacă ar fi ultimul bărbat din lumea asta. Nu are niciun drept asupra mea. A încercat să mă oblige să mă mărit cu el de mai multe ori, dar fără succes, iar acesta e felul în care înțelege el să se răzbune pe mine. După părerea mea, are o minte sucită și păcătoasă.

– Înțeleg. E adevărat că vă îndreptați spre lordul Ebisu?

– Habar nu am cine e, nu am auzit niciodată acest nume. Din câte știu eu, nu aveam o destinație fixă pentru călătoria noastră.

– Minte! urlă Haag, de îndată ce tălmaciul îi traduse spusele lui Temperance. Încercă să se repeadă la ea cu pumnul ridicat. Tălmaciul izbuti să îl împiedice – traducând în continuare –, apoi dădu din umeri, ca și cum ar fi încercat să ia distanță de vorbele acestui nebun.

– Pur și simplu se teme să ne înfrunte pe mine și pe ceilalți străini, întrucât știe că va fi pedepsită pentru ceea ce a făcut, adăugă Haag, în vreme ce străjerul interveni și îl imobiliză cu mâinile la spate, ca să îl controleze mai bine.

– Vreți să îl iau de aici, stăpâne? întrebă omul.

– Da, te rog, nu cred că mai are ceva constructiv de spus.

Prins de elanul îndatoririlor sale, tălmaciul îi traduse lui Haag spusele lordului. Acesta începu să se zbată în mâinile străjerului, înjurând violent în engleză:

– E femeia mea, ascultă ce îți spun! De ce nu mă crede nimeni? Nu aveți legi pentru așa ceva în țara asta a voastră blestemată? Pe toți dracii! Barbarilor! Fii de cățea...

Potopul de imprecații continuă în vreme ce era tras cu forța din cameră și târât pe hol, iar ecourile se auziră multă vreme. Străjerul se întoarse pentru câteva secunde ca să întrebe ce să facă acum cu prizonierul, în vreme ce tălmaciul făcu o plecăciune și ieși, fiind eliberat printr-o fluturare a mâinii de către lord.

– Lasă-l în turn deocamdată, te rog, spuse lordul. Mi se pare că are mare nevoie să se răcorească puțin.

În încăpere se așternu liniștea, iar Temperance răsuflă adânc. Îi venea greu să înțeleagă de ce bărbatul din fața ei îi ținuse partea în confruntarea cu Haag, cu toate că ei i se păruse

destul de plauzibilă povestea lui. Pe deasupra, tot nu știa ce avea să se întâmple cu ea și cu Kazuo, și când se gândi la el, o cuprinse iar frica. Incapabilă să mai aștepte, îndrăzni:

– Așadar, ce aveți de gând cu mine, Înălțimea Voastră? Cu noi? Întrebarea răsună într-un fel de șuierat răgușit, căci îi era tare greu să își țină lacrimile care amenințau să o potopească.

Lordul nu îi răspunse imediat, așa că insistă, deși știa că era probabil zadarnic.

– Ar fi posibil să... îi permiteți soțului meu să plece înainte de a mă preda pe mine autorităților? Nu e vina lui. Adică, el nu e răspunzător pentru că eu sunt străină.... Tăcu brusc, dându-și seama cât de jalnică era apărarea ei.

Când privi din nou în sus, lordul zâmbea larg și se uita la ea cu o sclipire de admirație în ochi.

– Nu pot să te condamn pentru că ai încercat, iar loialitatea față de soțul tău e demnă de laudă, spuse el. Dar răspunsul e nu.

Temperance deschise gura ca să întrebe de ce, dar el o lăsă cu gura căscată când continuă într-o engleză perfectă, deși cu un ușor accent:

– Nu pleacă nicăieri până nu aflu tot adevărul, dar acum tu, Temperance-chan, ai să te duci la culcare. E foarte târziu.

Vorbise în engleză și îi spusese pe numele adevărat! Temperance era în stare de șoc și încercă din greu să se adune.

– Cum de ați... începu ea, apoi adevărul o izbi în față cu o asemenea putere, încât fu cât pe ce să leșine de ușurare: Ești Ichiro-*san*, fratele lui Midori, spuse ea, nevenindu-i să creadă ce noroc avusese. Adică vă rog să mă iertați, sunteți lordul Kumashiro, desigur. Iar acesta este castelul Shiroi, fosta casă a verișoarei mele?

– Așa este, și îmi cer iertare că te-am supus la o asemenea încercare. A fost totuși necesară, pentru că am dorit să fiu sigur că nu ești ținută de așa-zisul tău soț Kanto împotriva voinței tale. Se pare că nu, așadar nu îl pot acuza de răpire. Dar... Și îi zâmbi vag: Mă îndoiesc că sora mea va fi prea încântată când va auzi că te-ai măritat cu un japonez fără să îi ceri permisiunea.

– Midori e bine? Ați primit vești de la ea? Lui Temperance tot nu îi venea să creadă ce se întâmplă. Era aici, în castelul despre care verișoara ei îi povesti de-atâtea ori, singurul loc din Japonia în care era, după spusele acesteia, în siguranță. Era de necrezut.

– Chiar de mai multe ori, în ultima vreme, răspunse lordul Kumashiro pe un ton ironic. A fost incredibil de speriată pentru că verişoara ei a dispărut fără să-i lase nicio vorbă.

Temperance citi o dezaprobare nerostită în vocea lui și se grăbi să se apere:

– Dar am fost cu adevărat răpită. Cum aş fi putut lăsa un bilet? Mi-am făcut atâtea griji gândind-mă la ceea ce ar fi putut crede Nico și Midori... dar nu am avut nicio posibilitate de a-i anunța că sunt teafără.

El se încruntă.

– Tocmai ce ai spus că nu ai fost răpită. Care e adevărul?

– Nu, nu înțelegeți, am fost, dar nu de către Kaz.., adică de către soțul meu. Am fost prinsă de o ceată de proscriși condusă de un bărbat pe nume Ryo. Acum însă sunt prietenii mei, dar asta e altă poveste. Oricum, Ryo m-a vândut unui om îngrozitor care avea o casă de ceai, iar după aceea...

– Stai puțin. Lordul Ichiro ridică mâna. Ia-o încet, ca să înțeleg și eu clar. Așadar, ai fost răpită. Unde?

– Într-un golfuleț de lângă Nagasaki, unde m-am dus să înot.

– Da, asta a crezut și Midori că s-a întâmplat. Și ziceai că proscrișii care te-au răpit au un șef, Ryo, care acum ți-e prieten?

– Da. La început m-a vândut lui Imada-*san*, un om îngrozitor, care m-a instruit să fiu *shinzo*, ca să mă poată vinde drept concubină unui om bogat.

Lordul Kumashiro ridică din sprâncene în vreme ce o asculta.

– Și s-a ajuns aici?

– Din păcate, da. A găsit un bărbat dispus să plătească o sumă mare pentru mine, dar el era mai rău chiar decât Imada

și... nu am vrut să... nu am putut..., în sfârșit, nu s-a întâmplat nimic și niciodată în viața mea nu am fost mai fericită decât atunci când a fost chemat la Edo înainte să... să mi se întâmple lucrul acela.

– Și știi cum îl cheamă pe acest bărbat?

– Sigur că da. E Tanaka. E un om foarte puternic, din câte am înțeles, dar și îngrozitor de rău. A trebuit să fug de la el.

– *Ah, soh.* Lordul Kumashiro plescăi din buze, căci povestea ei i se părea mai extraordinară decât tot ceea ce auzise înainte.

– Și cum ai reușit asta?

– Ei bine, aici intervine K... soțul meu. Vedeți dumneavoastră, noi ne-am cunoscut înainte, când am înotat în golf prima oară. Ceea ce nu știam eu era că el lucra pentru Tanaka. În clipa în care m-a văzut, și-a dat seama că trebuie să mă salveze imediat, ceea ce a și făcut. Am fugit în zori, în ziua în care Tanaka era la Edo.

Lordul Kumashiro clătină din cap.

– Asta e o poveste foarte complicată și tu trebuie să fii foarte obosită. Vrei să continuăm mâine? Spune-mi te rog, nu mă deranjează să aștept. Măcar știu că ești teafără și îi pot trimite un mesaj surorii mele.

– Dacă nu vă deranjează, aș prefera să nu continui fără să vorbesc mai întâi cu soțul meu. Știți, restul poveștii e mai mult despre el decât despre mine. Am călătorit împreună, urmând ca el să găsească la un moment dat o perioadă liberă ca să mă ducă înapoi la Nagasaki.

– Așadar, aveai de gând să te întorci?

Temperance simți că roșește.

– Da, da, cel puțin până ce am descoperit că vrem să ne căsătorim. Adică... sigur că ne-am fi întors oricum, dar până atunci mă gândisem să mă întorc singură de îndată ce el va găsi o cale să mă trimită la ai mei în siguranță.

– Înțeleg. Ei bine, acum va trebui să te duci să te odihnești și vom continua discuția dimineață. Străjerii îl vor aduce la tine pe soțul tău ca să discuți cu el înainte de a continua povestea, dacă asta ți-e dorința. Sunt sigur că el doarme deja, așa că nu are rost să îl mai deranjăm la ora asta.

– Vă mulțumesc, sunteți foarte amabil. Sunt așa de fericită că v-am cunoscut în sfârșit!

– Și eu mă bucur să te cunosc, Temperance.

Izbuti să-i pronunțe numele destul de corect, dar era evident că îi venea foarte greu, așa că ea spuse:

– Vă rog, spuneți-mi Temi. Așa îmi spune toată lumea.

– Foarte bine, atunci noapte bună, Temi-chan.

Peste alte câteva minute, fu condusă într-o suită de camere aproape la fel de mari ca ale lordului Kumashiro însuși. Temperance se ciupi zdravăn, ca să se asigure că nu visează. Era așa de departe de celula mizerabilă în care și își imaginase că-și va petrece noaptea, încât nu-i veni să creadă. Oricum, dacă era un vis, ar fi vrut să nu se termine niciodată.

***

Într-o celulă mică, rece, întunecoasă și plină de igrasie, Haag stătea pe o saltea destrămată și se uita cum se scurg picăturile de umezeală pe pereți. Nu mai avea putere să lupte. Și-a dat seama că și-a ars toate punțile când a țipat la stăpânul acestui domeniu. A pierdut.

Ultima privire pe care i-a aruncat-o lui Temperance a fost a unei femei stăpâne pe sine, câtuși de puțin înfricoșată. A părut credibilă, iar lordul s-a lăsat aburit de minciunile ei. Ea a câștigat.

Nu-i venea să creadă. Nu voia. Dar își pierduse orice speranță. În afară de ea, nimeni nu știa că el se află aici. Nu avea nicio șansă să scape, nicio șansă de salvare. Și era sigur că ea nu va spune nimănui despre soarta lui. De ce ar fi făcut-o.

Era așa de nedrept. De nefiresc. Ar fi trebuit să își știe locul și să facă ceea ce i se spusese. Femeile nu trebuiau să decidă nimic. Erau slabe. Blajine. Supuse. Mă rog, majoritatea.

De ce va fi avut el ghinionul să-i iasă în cale singura femeie care nu avea toate calitățile astea? La dracu' cu toate!

Se părea, însă, că el era cel care se va duce dracului. Sau, mai bine zis, era deja acolo.

Se simțea amețit. Îl durea capul, avea senzația că cineva îi zdrobește creierul cu un ciocan, iar umărul lui rănit supura, se umflase și zvâcnea dureros. Încercase, mai devreme, să oprească valul de sânge cu câteva bandaje improvizate din fâșii de pânză rupte din cămașă, dar simțea că sângerează în continuare. Forța vitală îl părăsea încetul cu încetul, picătură roșie după picătură roșie, și nimănui nu-i păsa. Nici măcar nu știau, căci nu pomenise nimănui de rănile lui. Fusese prea înverșunat să își câștige libertatea și să pună gheara pe femeia aia infernală.

– Ajutor! strigă el, apoi își aminti cum se spune în japoneză. *Tasukete kadasai!* Vă rog, să vină cineva, am nevoie de doctor... Dar nu veni nimeni iar el știa că e numai vina lui. Urlase prea mult adineauri, când îl aduseseră în celulă, ca să îl mai bage în seamă cineva acum. Nici măcar nu era prea sigur că îl auzise cineva, pesemne oamenii plecaseră la treburile lor, lăsându-l să se calmeze singur. Întunericul îl învăluia și avu o senzație acută de prăbușire în gol, cu toate că era întins pe saltea. Apoi se făcu liniște și, dintr-odată, văzu o lumină care venea spre el îmbiindu-l, chemându-l.

Iar el o primi cu inima ușoară.

***

Kazuo fu trezit devreme.

– Vino cu mine, îi spuse paznicul. Părea destul de țâfnos, iar Kazuo se așteptă să primească o lovitură cu cătușele în cap sau ceva asemănător, dar nu se întâmplă nimic. Paznicul așteptă liniștit până fu în picioare apoi îl conduse spre castel.

Spre uimirea lui Kazuo, intrară într-o zonă luxoasă, care trebuie să fi fost rezervată apartamentelor lordului, cu culoare lungi acoperite cu podele lustruite și camere uriașe, care se înșirau de o parte și de alta. Gardianul se opri în fața uneia dintre ele și arătă spre ușă.

– Aici, îi spuse.

Kazuo se încruntă, încremenit de uimire. Se părea că lordul însuși sau cineva cu rang înalt din casa lui dorea să stea

personal de vorbă cu el. Spera din suflet să convingă această persoană de adevărul spuselor sale.

Gardianul deschise ușa glisantă, iar Kazuo intră în genunchi, cu fruntea la podea, dar după ce ușa se închise în spatele lui, din cameră nu se auzi niciun sunet. Riscă o privire rapidă și i se tăie răsuflarea. În fața lui, pe un *futon* gros, era întinsă Temi, care părea că doarme. Kazuo se repezi la ea și puse mâna pe umărul ei, strângând-o ușor.

– Temi, Temi dragostea mea, trezește-te!

Ea se ridică brusc, părând complet dezorientată, apoi îl văzu atât pe el, cât și luxul care domnea în încăperea cea mare în care dormise. Kazuo știa exact cum se simțea – adică total năucită – pentru că așa se simțea și el.

– Kazuo! Ea zâmbi, apoi se încruntă și întinse mâna ca să-i atingă obrajii, care erau probabil plini de răni proaspete. Vai, ce s-a întâmplat? Iar te-au bătut?

El scutură din cap.

– Nu, nu tocmai. A fost mai ales din vina mea, pentru că am încercat să scap. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu voi putea ieși în vecii vecilor dintr-un castel ca ăsta, nu fără ajutor dinăuntru. Dar spune-mi, te rog, ce se întâmplă aici? Nu înțeleg? Ce cauți aici, într-o astfel de cameră? De ce sunt aici? Ce s-a întâmplat noaptea trecută? Te-a ... te-a atins?

– Cine, Ichiro? Nu, sigur că nu! Temperance izbucni în râs, iar Kazuo o privi încremenit, confuz. Ea îl cuprinse în brațe și îl trase mai aproape. E rudă cu mine! îi explică. Ei bine, într-un fel. Verișoara mea, Midori, e sora lui vitregă. Înțelegi acum?

El o împinse puțin și o privi lung, venindu-i greu să înțeleagă:

– Ești rudă cu lordul Kumashiro?

– Da, ciudat, nu? Dacă mi-ai fi spus numele celui de-al treilea bărbat, mi-aș fi dat imediat seama că ești pe o pistă falsă. Și aș fi obținut imediat o intrare în acest castel fără să mai fie nevoie de niciun subterfugiu.

– De ce vorbești despre o pistă falsă? Este în continuare al treilea bărbat, indiferent dacă se înrudește sau nu cu verișoara ta, zise Kazuo, nu foarte convingător.

– Da, dar nu înțelegi. Îl cunosc din poveștile lui Midori și sunt sigură că nu ar face niciodată ceva dezonorant. Niciodată! E un om ferm, dar corect și nu s-ar preta niciodată la ceva atât de josnic cum ar fi să fure puterea altui om ca să promoveze el însuși. Mai ales nu într-un fel atât de viclean și ascuns. Pur și simplu așa ceva nu e cu putință.

– Cum poți fi așa de sigură? Doar nu-l cunoști.

– Midori a locuit aici, cu el, aproape nouăsprezece ani, și erau foarte apropiați. Ea îl cunoaște foarte bine și pur și simplu nu ar face una ca asta. Te rog, vorbește cu el și spune-i despre căutarea ta, cine știe, poate te va ajuta! Măcar îți va spune de ce a semnat hârtia aceea.

Kazuo s-a ridicat și a început să bată agitat odaia. Pur și simplu nu putea sta locului acum, când îl potopea o cascadă de gânduri.

– E foarte ciudat, mormăi el. Prea ciudat. Nu-l pot pune la curent. Se opri în fața ei. De ce aș avea încredere în el? Poate s-a schimbat de când verișoara ta a plecat de aici. Ea a plecat de mulți ani?

– Șapte, opt, nu știu exact, dar...

– Vezi? Un om se poate schimba și nimeni nu poate nega că e un bărbat foarte puternic. Uită-te și tu în jur, spuse el și făcu un gest cu mâna spre camera luxoasă.

– Dar s-a născut cu toate astea. Și tatăl lui a fost un om foarte puternic. Asta nu face din el un om rău. Te rog, nu vrei să ai încredere în mine?

Kazuo își trecu mâna prin păr, aproape desfăcându-și codița din creștetul capului, și așa destul de ciufulită. O capcană? Oftă.

– Nu știu ce să zic. Presupun că nu mai am nimic de pierdut sau de câștigat. Acum nu mai am nicio șansă să găsesc vreo dovadă a vinovăției lui, doar dacă, cine știe, nu ne invită să rămânem aici câteva zile, ca oaspeți ai lui, să am astfel ocazia să cercetez puțin pe aici.

– Nu, Kazuo. Nu te pot lăsa să faci asta. Dacă nu vrei să îi spui adevărul, mai bine pleacă. Du-te acum, cât ești liber. Presupun că ți se permite să circuli liber sau te așteaptă un gardian afară?

– Nu cred. M-a adus aici și a plecat.

– Vezi? Dacă vrei să-ți continui căutarea în altă parte, o poți face, dar eu, una, nu cred că vei afla aici răspunsul de care ai nevoie.

Kazuo era foarte îndoit și iar începu să bată încăperea în lung și-n lat.

– Iar dacă plec, cu noi cum rămâne? În sinea lui, știa că acum Temi însemna pentru el mai mult decât prețioasa lui misiune, dar totuși spera că o va putea duce și pe aceea la bun sfârșit. Nu voia să își dezamăgească tatăl – asta în cazul în care va mai fi fiind în viață – și să se facă de rușine în fața clanului lui. Fusese educat să pună onoarea mai presus de orice, mai ales deasupra emoțiilor și sentimentelor personale. Cum ar fi putut să se împotrivească?

– Știi unde mă găsești. Ichiro i-a trimis un mesaj lui Midori și, într-o formă sau alta, voi fi dusă înapoi pe Dejima. Poți veni acolo când termini. Ea îi întinse mâna: Am să te aștept atâta cât va fi nevoie, numai dacă îmi promiți că ai să vii după mine.

El se opri și îi cuprinse mâna în palmele lui, apoi o trase lângă el și o sărută apăsat.

– Temi, Temi, am fost înnebunit de îngrijorare noaptea trecută. Am crezut că n-am să te mai văd. Mi-am imaginat tot soiul de lucruri...

– Își îngropă fruntea în umărul ei. Avusese coșmaruri cu ceea ce i s-ar fi putut întâmpla.

– Și eu. Am fost cumplit de speriată. Dar de îndată ce am realizat cine este de fapt lordul, am știut că totul va fi bine. De ce nu vii cu mine, măcar să stai puțin de vorbă cu el despre orice altceva? Ai să vezi că e foarte amabil și, cine știe, poate îți va câștiga încrederea.

– Poate. O mai sărută o dată, apoi o îmbrățișă strâns, îndelung, înainte de a o împinge.

– Atunci nu crezi că ar trebui să ne aranjăm puțin? Nu cred că lordul Kumashiro va dori să stea de vorbă cu doi fugari murdari.

Temperance îi zâmbi și încuviință:

– O chem pe servitoare și o întreb.

Capitolul 29

Casa de baie a castelului Shiroi era la fel de minunată cum o descrisese Midori. După o îndelungată ședere în apa fierbinte, urmată de o binevenită schimbare a hainelor, cei doi au fost conduși la lordul Kumashiro. Temperance îi spunea în gând tot Ichiro, căci așa îi spunea Midori, când se referea la fratele ei, dar știa că ea ar trebi să folosească titulatura oficială. Asemenea lui Kazuo, a făcut și ea o plecăciune adâncă și a rămas plecată până ce el i-a îndemnat să se ridice.

– Vă rog, veniți și stați alături de mine la masă. Lordul le-a făcut semn cu mâna spre o măsuță joasă, înconjurată de trei pernuțe pufoase, pe care se așezară fiecare.

Kazuo a fost destul de reținut la început, iar conversația a fost foarte politicoasă și poticnită, dar, pe măsură ce timpul trecea, el a devenit tot mai relaxat, deși o lăsa pe Temperance să susțină cea mai mare parte a discuției. Plin de tact, lordul s-a abținut să îi pună lui Kazuo orice întrebări și, în loc de asta, s-a concentrat asupra lui Temperance, dorind să afle ce impresie i-a făcut Japonia.

– Ei bine, trebuie să recunosc că nu mi-am imaginat niciodată că voi străbate o parte atât de mare din țara voastră, spuse ea, dar ceea ce am văzut până acum este în cea mai mare parte absolut minunat. Există unul sau două locuri de care m-aș lipsi bucuroasă, de pildă casa de ceai *Salcia Plângătoare,* dar în general îmi place foarte mult aici.

– Vorbești foarte bine japoneza, o lăudă lordul. Probabil ai o minte ageră.

– Nu aveam mai nimic de făcut pe Dejima, așa că am petrecut foarte multă vreme exersând cu Midori. Am fost extrem de

dezamăgită când am descoperit că nu pot intra în țara voastră, ci trebuie să stau închisă pe peticul acela de pământ.

– Și atunci te-ai hotărât să pleci să... explorezi? o întrebă, zâmbind, lordul Kumashiro.

– Da, deși îmi pare rău că i-am pricinuit atâtea griji lui Midori. Nu am vrut niciodată să se întâmple asta și presupun că am fost foarte naivă imaginându-mi că pot părăsi Dejima fără ca cineva să observe. Dar cum prima dată când am plecat de pe insulă l-am cunoscut pe Kazuo, nu știu de ce nu m-am gândit niciodată că s-a putea să dau și peste alți oameni, cum ar fi tâlharii și proscrișii.

– Cum ai spus, se prea poate să fi fost puțin naivă, dar nici nu aveai de unde să știi. Lordul se întoarse către Kazuo: Ia spune, la ce ai gândit când ai văzut-o prima dată pe Temi-chan?

Kazuo păru destul de stânjenit și zâmbi încurcat.

– Am crezut că e un spirit al apelor. Cum lordul pufni în râs, el încercă să se apere: Cine nu ar fi gândit la fel în locul meu? Uitați-vă la părul ei și imaginați-vă că înota în mare ca un delfin. E o mare înotătoare, să știți!

– Într-adevăr, îmi dau seama de ce ai putut să-ți închipui că e un *kami*. Cred că e o adevărată minune că ai reușit s-o treci de-a lungul Japoniei fără să-și dea cineva seama.

– Ei bine, am avut și un mic ajutor. O doamnă din Edo ne-a ascuns cât am stat acolo și, de asemenea, Ryo și oamenii lui ne-au fost de mare ajutor.

– Ați fost la Edo? Nu ați venit direct aici? Lordul părea pe jumătate îngrozit. Pentru numele zeilor!, asta a fost cam riscant, nu?

Kazuo se înnegură la față.

– Ba da, așa este, și îmi asum întreaga răspundere pentru prostia asta. Sincer, nu ar fi trebuit să o duc acasă pe Temi înainte să-mi continui mi... vreau să spun o însărcinare pe care am primit-o. Nu ar fi trebuit să o pun în asemenea pericol.

– Tanaka ne-a găsit, adică l-a găsit pe Kazuo, interveni Temperance. A fost o întâmplare nefericită, un ghinion înfiorător. Dar

am reuşit să evadăm iar, deşi Kazuo era grav rănit. Un călugăr foarte bun m-a ajutat să îl vindec şi .. iată-ne aici.

Lordul Kumashiro rămase tăcut minute bune, apoi îl privi drept în ochi pe Kazuo şi spuse:

– Nu te pot obliga să ai încredere în mine, tinere, dar, dacă ţi-aş spune că ţi-am ghicit adevărata identitate, şi, cu toate astea, sunt dispus să te las să părăseşti acest castel când doreşti? Ce părere ai avea, Kanno-*san*?

Kazuo făcu ochii mari.

– Cum v-ați dat seama?

– Semeni foarte mult cu tatăl tău, în tinerețea lui. L-am întâlnit de multe ori și, după cum probabil știi, am fost prieteni.

Kazuo oftă, apoi clătină din cap, ca și cum ar fi luat o decizie.

– Foarte bine, vă voi spune de ce sunt aici, dar numai dacă jurați că, indiferent ce ar fi, Temi nu va păți nimic rău.

– Sigur că da, asta se înțelege de la sine. Probabil că sora mea se îndreaptă deja încoace, din câte o cunosc eu. M-ar jupui de viu dacă m-aș atinge de un fir de păr din capul lui Temi.

Kazuo clătină iar din cap, apoi își spuse povestea, la început mai poticnit, apoi tot mai avântat. Lordul Kumashiro nu îl întrerupse nici măcar o dată, iar când Kazuo încheie, așteptă câteva clipe, apoi spuse:

– Este exact așa cum mi-am imaginat.

– Ați știut de ce am venit aici?

– Nu, dar am bănuit de ce te afli pe insula principală, un loc unde nu ar fi trebuit să te afli. Orice fiu demn de numele lui ar fi făcut la fel, așa că pentru asta nu te pot condamna. Fu rândul lui să ofteze. Ai spus că numele meu era pe documentul prin care tatăl tău a fost condamnat? Kazuo încuviință. Și totuși, eu nu am fost de față când el a fost exilat.

– Da, așa mi-a spus și tata.

– Și știi de ce nu am fost acolo eu însumi, ca să-mi iau la revedere de la el?

– Nu.

– Pentru că eram aici, în nord. Nu am mers la Edo decât la câteva luni bune după ce tatăl tău a fost exilat și îmi amintesc

că am făcut propriile mele anchete asupra motivului, pentru că mi s-a părut foarte ciudat. Totuşi, nu mi s-a spus că aş fi semnat şi eu un document.

– Spus? Vreţi să spuneţi că nu l-aţi semnat personal?

– Sigur că nu. Cum aş fi putut, dacă nu eram acolo? Probabil că cineva mi-a falsificat semnătura, ceea ce nici nu e prea greu şi, în plus, eu fiind atât de departe, pesemne că se vor fi gândit că nu voi afla niciodată. De fapt, nu m-am gândit niciodată să mă interesez cine a poruncit investigaţia. Mi s-a spus doar că a fost găsită o dovadă care părea de netăgăduit.

– Ah, da, obiectul preţios al *Shogunului,* zise Kazuo. Cred că a dispărut iar înainte ca autorităţile să apuce să i-l înapoieze *Shogunului.* Cineva trebuie să îl aibă şi, cu toate că pot bănui cine, nu o voi putea dovedi niciodată.

– Dar ce anume este obiectul ăsta, mai exact? întrebă curioasă Temperance.

– O podoabă din jad care înfăţişează o leoaică şi puiul ei, cu o perlă mare între ei. Amândoi sunt aşezaţi pe un soclu din aur, spuse lordul Kumashiro. Am văzut de multe ori acest obiect. Era unul dintre obiectele favorite al *Shogunului,* era foarte vechi şi de o valoare inestimabilă.

Temperance sări în sus.

– Leoaică aţi spus? Nu se poate, nu pot să cred...

– Ce-i? Două perechi de ochi se îndreptară spre ea, una cu îngrijorare, alta cu mare curiozitate.

– Cred că am văzut leoaica, şopti ea. Era în dormitorul lui Tanaka când... Era o etajeră într-un colţ, cu rafturi şi sertare, unde avea multe lucruri frumoase, dar micuţa leoaică mi-a atras privirea, pentru că m-am gândit că... Ei bine, poate părea prosteşte, dar mi s-a părut că râde de mine, îşi bate joc de mine şi de disperarea mea.

– Eşti sigură? se încruntă lordul Kumashiro la ea, ţintuind-o din priviri.

– Categoric! E genul de obiect pe care nu te poţi abţine să nu-l admiri şi îţi rămâne în minte. Dar presupun că e posibil să fie unul similar cu cel al *Shogunului.*

Kazuo scutură din cap.

– Numai unul a fost făcut. E vechi de veacuri și nimeni nu ar îndrăzni să îl copieze.

– Kanno-*san* are dreptate, spuse Kumashiro. Nu pot totuși să cred că Tanaka ar expune așa un obiect furat, asta mi se pare o nebunie!

– De fapt, nu era chiar expus. Sertarul era pe jumătate deschis, ca și cum cineva ar fi uitat să îl închidă. În plus, presupun că în dormitorul lui nu se pătrunde fără aprobarea lui. Temperance se cutremură la amintirea a ceea ce fusese cât pe ce să se petreacă acolo. Era ca un fel de sanctuar interior al unui templu, unde numai conducătorul preoților are voie să oficieze.

– S-ar putea să ai dreptate. Kumashiro părea gânditor. Întrebarea care se pune acum este următoarea: ce ar trebui să facem ca să dovedim că Tanaka e cel care l-a lucrat pe tatăl tău, Kanno-*san*?

– Nu e decât o singură cale, zise Kazuo. Să trimitem o oaste puternică la casa lui Tanaka, iar ei să o cerceteze bine, cu sau fără voia lui. Sigur că ar trebui să fie și niște oficiali de față, pentru ca totul să fie făcut legal, dar Tanaka nu trebuie să aibă timp să scape sau să ascundă ceva. Trebuie să fie o surpriză totală.

– Am suficienți oameni și destulă influență în rândul oficialităților pentru a porunci o astfel de percheziție. Dar poate că mai înțelept ar fi să trimitem înainte câțiva ninja, să se asigure că obiectul e la locul lui și să-l țină sub ochi. Altminteri, ne facem groaznic de râs dacă nu găsim nimic. Tanaka e un vulpoi bătrân. E posibil să-l fi mutat deja.

– Bună idee. Așadar, mă veți ajuta? întrebă Kazuo, care arăta mai plin de speranță decât îl văzuse Temperance de săptămâni întregi.

Lordul Kumashiro zâmbi.

– Încearcă numai să mă oprești. De ani de zile Tanaka îmi stă ca un ghimpe-n coastă. Cred cu tărie că din cauza lui a fost cât pe ce să-mi pierd sora. Multă vreme am bănuit că el e cel care a amintit permanent autorităților că e *gai-jin*, dar nu am

putut dovedi niciodată. A fost cât pe ce să moară înainte de a reuși să o îmbarc spre Anglia. Bărbatul ăsta trebuie să fie oprit cumva!

– Mulți oameni în Edo gândesc la fel, dar nimeni nu îndrăznește să acționeze pe față, zise și Kazuo.

– Știu, zvonuri am auzit și eu. Ei bine, acum am găsit o cale de a-i dovedi vinovăția. Hai să punem la punct planurile.

Temperance îi asculta pe cei doi bărbați cum puneau la cale căderea dușmanului lor de parcă ar fi fost prieteni de ani de zile. Zâmbi. Când și-a dat seama cine era de fapt lordul Kumashiro, a știu că se vor înțelege foarte bine, dar a luat ceva vreme să își dea și ei seama de asta, mai ales Kazuo. Oricum, era foarte fericită, căci acum știa că are un aliat în Kumashiro, chiar dacă Midori s-ar putea să îi ridice piedici când se va pune problema căsătoriei. Dacă tot se ajunsese până aici, era hotărâtă să facă acest pas – dacă și Kazuo va mai dori, desigur – și nimic nu o va opri. Totuși, era plăcut să știi că ai pe cineva de partea ta, iar lordul Kumashiro putea fi o forță extraordinară atunci când voia, era absolut sigură de asta.

Una peste alta, a fost o dimineață foarte plăcută.

***

Lui Kazuo nu-i venea să creadă ce noroc a avut. S-ar părea că zeii și-au întors din nou fața către el și i-au trimis cel mai bun tovarăș de conspirație. Deși la început a avut îndoielile lui, acum a înțeles de ce Temi are atâta încredere în Kumashiro – părea un bărbat integru și de onoare sub toate aspectele posibile.

Odată planurile făcute, Temi și Kazuo se pregăteau să se întoarcă în camerele lor, ca să se odihnească, dar, înainte de a pleca, se auzi o bătaie în ușă.

– Intră!

Se ivi unul dintre servitorii lui Kumashiro, care făcu obișnuita plecăciune.

– Îmi pare rău, stăpâne. Vă aduc vești despre străin.

Kumashiro se ridică.

– Ce-i cu el? Iar face necazuri? Aş fi crezut că s-a mai potolit până acum.

Servitorul ridică privirea din pământ cu o expresie gravă.

– Mă tem că nu va mai face niciun necaz. E mort.

– Ce-ai spus? Cum? se încruntă Kumashiro. Parcă am poruncit să nu fie rănit în niciun fel.

Servitorul se albi la faţă şi înghiţi în sec.

– Aşa e, nu... a fost. Se pare că avea o rană foarte gravă şi pur şi simplu a sângerat singur până a murit.

– Şi de ce nu i-aţi îngrijit rănile?

Un Kumashiro furios nu era o persoană cu care Kazuo şi-ar fi dorit să aibă de-a face şi îi fu milă de bietul servitor la care lordul se răstea, deşi era absolut sigur că Ichiro nu şi-ar fi vărsat niciodată în mod nedrept nervii aşa cum avea obiceiul Tanaka.

– Nu am ştiut că e rănit, jur! Nu a spus nimic! Când l-am verificat în timpul nopţii, am crezut că doarme...

– Înţeleg..., oftă Kumashiro. Bine atunci, e limpede că nu pot condamna pe nimeni pentru moartea lui. Şi-a căutat-o singur.

Kazuo se uită la Temi, care se albise la aflarea veştii.

– Eşti bine? şopti el. Poate era mai ataşată de *gai-jin* decât lăsase să se vadă? Gândul acesta îi deşteptă gelozia, dar ea îi prinse mâna şi i-o strânse, ceea ce îl linişti.

– Da, sunt bine. Dar e trist că a murit aşa, prosteşte şi fără rost, dar a fost numai vina lui. Nu ar fi trebuit să vină aici şi să mă vâneze în felul în care a făcut-o. Ce pierdere...

Kazuo nu putu decât să fie de acord, dar când îşi privi încântătoarea soţie, înţelese obsesia celuilalt bărbat: era un premiu pentru care merita să mergi până la capătul lumii.

***

A trecut o săptămână şi, în cele din urmă, toate pregătirile au fost gata. A venit vremea să-şi ia rămas-bun.

– Eşti sigură că nu te deranjează să rămâi aici? o întrebă Kazuo pe Temperance, părând deopotrivă nerăbdător şi îngrijorat.

– Nu, sigur că nu. Mi-am luat porţia de aventură cu vârf şi îndesat. Asta e una pe care o las cu dragă inimă în seama ta şi a lordului Kumashiro, dar te rog ai grijă şi întoarce-te teafăr! Îţi urez să-ţi meargă din plin toate!

El o cuprinse în braţe şi o sărută pentru ultima oară, pătimaş şi plin de dorinţă, deşi făcuseră dragoste toată săptămâna. Lordul Kumashiro i-a crezut pe cuvânt şi le-a dat nişte apartamente ca şi cum ar fi fost cu adevărat căsătoriţi.

– Mă voi întoarce la tine, crede-mă, şopti Kazuo.

– Te cred. Dar fii atent cu Tanaka, poate fi periculos când e încolţit.

– Ştiu. Nu-ţi face griji. N-o să mă rănească a doua oară!

Temperance privi cum alaiul numeros călăreşte în sus, pe deal, şi se pierde în pădure. Oftă adânc. Încercase să pară curajoasă în faţa lui Kazuo, dar grijile deja puneau stăpânire pe ea. Ştia că va trebui să le înăbuşe, altminteri va înnebuni. Se răsuci hotărâtă pe călcâie şi se îndreptă spre casele femeilor. Se împrietenise cu soţia lordului Kumashiro şi cu fiicele acestuia şi ştia că ele vor încerca să o ţină ocupată, pe cât le va sta în puteri.

Vor face totul ca să îi abată gândul de la ceea ce aveau de înfruntat bărbaţii.

Capitolul 30

Kazuo sperase să nu mai pună niciodată piciorul pe domeniul lui Tanaka, dar, pe când se furișa în grădinile dinspre lac, sângele i se înfierbântă brusc când se gândi la ceea ce îl aștepta. Doar asta fusese misiunea lui dintru început: răzbunare și justiție pentru anii lungi și nedrepți de exil. Nu ar fi renunțat acum pentru nimic în lume.

Trupa de ninja a lui Kumashiro a reușit cumva să confirme că micuțul ornament încă era în posesia lui Tanaka. A mai confirmat și că la ora asta dormea dus în patul lui, dat fiind că se întorsese cu numai câteva zile în urmă. Se pare că fusese foarte prost dispus de când se întorsese înapoi acasă, iar slujitorii lui trăiau cu frica-n sân, căci pare-se că bătuse deja câțiva și poruncise nu mai puțin de trei execuții. Kazuo încleștă pumnii: mare plăcere o să-i facă să-i dea bădăranului de trădător o doză zdravănă din propria lui doctorie.

Privi în stânga lui, unde Kumashiro se mișca tăcut în lumina cenușie a răsăritului, trupul lui înveșmântat în negru fiind abia vizibil. Kazuo era foarte fericit că îi dăduse ascultare lui Temi și avusese încredere în ruda ei. Kumashiro s-a dovedit a fi un bărbat de cuvânt și s-a ocupat rapid să trimită ninja la Tanaka și un mesaj secret către *Shogun*. Conducătorul țării i-a trimis acceptul lui pentru acest raid.

– Voi aștepta cu nerăbdare vești despre rezultat, a adăugat personal *Shogunul,* cu mâna lui, la sfârșitul misivei. Kazuo spera din suflet că *Shogunul* nu va fi dezamăgit.

A fost trimis încă un mesager, de astă dată la tatăl lui Kazuo, cu misiunea de a-l informa despre planurile lor, dar nu au primit niciun răspuns. Kazuo se temea ca nu cumva bătrânul să nu fi căzut deja pradă bolii. Ar fi fost cel mai mare ghinion cu putință, să nu fi apucat să trăiască să-și vadă onoarea restabilită, mai ales acum, când existau șanse reale în acest sens. Totuși, insulele *Oki* erau foarte departe, așa că încercă să nu își facă griji prea mari. În mod sigur Kanno senior se va îndrepta spre capitală de îndată ce va putea. *Shogunul* a promis că i se va da permis de liberă trecere prin țară.

Când se apropiau de reședința principală din spate, oamenii lui Kumashiro au dispărut, ducându-se să acopere toate ieșirile, în vreme ce stăpânul lor și Kazuo au intrat pe o ușă din spate. Paznicul de serviciu fusese deja mituit așa că s-a prefăcut cu dragă inimă a nu-i băga în seamă, fiind chiar fericit să dea o mână de ajutor, căci abia aștepta să scape de Tanaka. Le deschise ușa fără niciun sunet și le făcu semn să îl urmeze înăuntru.

Cei trei au pășit pe vârfuri pe coridor, așteptându-se să audă scârțâitul ca un tril de privighetoare al podelelor care fuseseră construite special ca să-l avertizeze astfel pe Tanaka de sosirea unui dușman. Oamenii cu influență își instalau mereu astfel de podele, căci oricând putea apărea cineva care să le dorească pieirea. Spre surprinderea lor, podelele nu au făcut niciun zgomot și s-au uitat la străjer cu sprâncenele ridicate a uimire.

– Tanaka se crede suficient de puternic ca să nu aibă nevoie de podele cântătoare, a șoptit omul și a rânjit. Cu atât mai rău pentru el.

Kazuo scutură din cap. Da, cu atât mai rău, numai că asta nu se potrivea cu ceea ce știa el despre acest bărbat. Poate că Tanaka se va fi crezând suficient de puternic pentru ca astfel de precauții să nu fie necesare, dar era și foarte viclean, astfel încât Kazuo nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva există un alt motiv pentru care Tanaka se simte în siguranță în vizuina lui. Gândul acesta îl îngrijoră și decise să fie foarte prudent.

La capătul coridorului, au ajuns la o ușă extravagantă, acoperită din belșug cu foiță de aur și decorațiuni mai mult decât ostentative, iar străjerul s-a oprit și a dus degetul la gură. A arătat spre ușă și a ridicat patru degete răsfirate, indicând numărul oștenilor dinăuntru. Kazuo și Kumashiro și-au scos săbiile cât de încet au putut și s-au pregătit de acțiune.

Străjerul a numărat până la trei, apoi a deschis ușa cu o mișcare fulgerătoare. Au năvălit toți trei deodată în cameră, luându-i prin surprindere pe cei din interior. A urmat o încăierare, iar paznicii au fost trimiși pe lumea de dincolo fără prea mare efort. Totuși, după cum se și așteptau, învălmășeala asta a făcut suficient zgomot cât să se dea alarma. Din camerele alăturate au năvălit alți bărbați înarmați, la fel și din mica grădină privată interioară. Camera s-a umplut cu un șuvoi nesfârșit de luptători, care păreau pregătiți să moară pentru lordul lor. Kazuo, Kumashiro și primul străjer au luptat cu înverșunare și au reușit să-i ucidă aproape pe toți fără a suferi ei înșiși răni grave. S-au așezat spate în spate, în triunghi, și au încercat să se ajute reciproc ori de câte ori a fost nevoie.

Kazuo era îngrijorat că dura prea mult și Tanaka, nefiind tocmai surd, nu avea cum să nu audă zgomotul luptei. Fără doar și poate, omul va încerca să scape, așa că Kazuo trebuia să îl găsească cât mai repede și să îi zădărnicească fuga. S-a înțeles dinainte cu Kumashiro că doar unul dintre ei îl va înfrunta pe trădător.

– Unde e dormitorul lui Tanaka? a șuierat el către străjer.

– Acolo. Și a arătat cu degetul spre colțul cel mai îndepărtat.

Kazuo privi spre Kumashiro, să se asigure că are situația sub control, iar acesta încuviință din cap.

– Du-te, îl zori acesta. Nu avem nicio clipă de pierdut.

Kazuo se năpusti spre colțul acela îndepărtat, dar în drumul lui fu nevoit să scape de alți doi oșteni apăruți nu se știe de unde. În cele din urmă izbi un șut în ușă și răsuflă ușurat când se trezi față-n față cu Tanaka. Bărbatul se afla în picioare în fața sertarului deschis al unei etajere din colțul opus al odăii

și tocmai ascundea ceva în mânecile largi ale tunicii. Pasărea nu apucase să zboare din cuib.

– Stai pe loc! porunci Kazuo. În numele *Shogunului* te arestez!

Tanaka izbucni în râs:

– Va trebui să mă prinzi mai întâi! șuieră el și scoase sabia.

Kazuo făcu un salt, își scoase și el sabia, dar, chiar când fu pe punctul să dea prima lovitură, Tanaka fandă în lături și deschise o ușă secretă, mascată în perete. Păși înăuntru și o închise înainte ca să apuce Kazuo să-l urmeze. Apoi se auzi un declic tare, ceea ce însemna că ușa fusese încuiată de cealaltă parte. Kazuo scrâșni din dinți și se izbi în perete cu umărul înainte.

– Știam eu! urlă el. A fost exact așa cum mă temeam. Tanaka are o altă ieșire strategică, așa se explică de ce nu are nevoie de podeaua cântătoare. La naiba!

Peretele nu se clinti, dar Kazuo nu era dispus să renunțe prea ușor. Începu să lovească în locul unde bănuia că de partea cealaltă este încuietoarea și îl strigă pe Kumashiro, să vină să îl ajute. Împreună potopiră cu o ploaie de lovituri biata ușă și nu dură prea mult până ce lemnul se făcu țăndări și Kazuo putu pătrunde în interior. Ușa secretă nu ducea spre o altă cameră – cum ar fi bănuit –, ci către o trapă în podea, iar de aici, într-un tunel care probabil ducea afară.

– Pe toți zeii! înjură el. Tunelul ăsta se poate sfârși oriunde. De unde putem ști încotro s-o luăm?

– În ce direcție se îndreaptă, întrebă Kumashiro, aplecat pe buza gropii.

– Spre vest, dar probabil are mai multe cotituri. Nu e atât de prost încât să sape un tunel în linie dreaptă.

– Oamenii mei așteaptă afară și ar trebui să îl prindă, indiferent pe unde ar ieși, dar pentru orice eventualitate, eu am să-l urmăresc prin tunel, iar tu du-te afară și vezi dacă îl poți găsi. Grăbește-te, până nu e prea târziu. Nu-l putem lăsa să scape.

Făcu ocolul casei în goană, avertizându-i pe oamenii lui Kumashiro să fie atenți la orice mișcă și întrebându-i dacă a trecut cineva, dar nici urmă de Tanaka. Kazuo se opri și începu

să se gândească. Ce ar face el dacă ar vrea să scape? Care ar fi cel mai logic loc în care s-ar deschide tunelul ăsta care, se vede treaba, nu se sfârșea undeva, în apropierea casei?

– Sigur că da, murmură el. Lacul!

O luă iar la goană și fugi spre lacul Biwa cât de repede putui, cercetând din ochi grădinile pe lângă care trecea. Începuse să se crape de ziuă și lumina era ceva mai puternică, ceea ce îl ajuta să vadă mai bine la distanță. I se păru că detectează o mișcare lângă un zid îndepărtat și o luă într-acolo.

Ajunse la portița prin care el și Temi se furișaseră în urmă cu câteva săptămâni, dar nu se opri. Paznicul dispăruse de mult, se ocupaseră de asta oamenii lui Kumashiro. Kazuo observă că portița era întredeschisă, așa că o împinse și intră pe ea cât de repede putu. Jos, spre lac, văzu o umbră zburătoare și își supuse picioarele la un și mai mare efort, gonind ca fulgerul spre apă.

Vălătuci joși de ceață acopereau pământul, dar dincolo de tufișuri, în partea lui dreaptă, Kazuo îl văzu pe Tanaka trăgând o barcă de odgon, apoi împingând-o cu putere în lac.

– Stai! strigă el când se apropie. Spre uimirea lui, Tanaka asta și făcu, întorcându-se cu fața spre el, în vreme ce aburii de ceață îi ascundeau picioarele.

– Nu renunți prea ușor, observ, zise el abrupt. Dar ai venit degeaba. N-ai să mă prinzi. Scoase sabia din teacă așteptându-l pe Kazuo și părând foarte sigur pe sine. În ochii lui trecu o umbră abia perceptibilă, ceva ce aducea cu nebunia. Kazuo inspiră adânc, să-și potolească bătăile inimii după goana nebunească, și își șterse palmele de pantaloni, înainte de a înșfăca și el sabia.

– Te voi prinde! grăi el ferm. Meriți să fii pedepsit pentru ceea ce i-ai făcut tatălui meu și altora, fără doar și poate.

– Tatălui tău?

– Kanno-*san*.

– Aha, acum înțeleg. Mi se părea mie că arăți oarecum familiar. Ar fi trebuit să-mi urmez instinctele, ca întotdeauna, dar m-ai păcălit cu scrisoarea de la lordul Ebisu. Foarte bine, hai și pedepsește-mă, dacă poți.

Vremea vorbelor trecuse. Kazuo se aruncă asupra dușmanului lui. Cu toate că era ostenit după fuga zdravănă, își revenise complet după rană și era în formă maximă. Se antrenase zilnic cu oamenii lui Kumashiro ca să-și îmbunătățească forța și știa și că avea cu douăzeci de ani mai puțin decât Tanaka; așadar, era un mare avantaj.

Tanaka era un spadasin experimentat, iar lui Kazuo nu-i fu deloc ușor să treacă de apărarea lui. Era limpede că bărbatul se antrenase cu un mare maestru și, cu toate că era mai bătrân și nu foarte agil, tehnica lui compensa aceste dezavantaje. șansele lor păreau a fi egale.

Se mișcară în față și în spate pe țărmul lacului, Kazuo câștigând prima rundă, apoi Tanaka ripostând și luându-și revanșa, prin luptă dreaptă, dar și prin vicleșug. Vulpoiul bătrân avea multe șmecherii în mânecă și nu se dădea în lături să folosească un pumn de nisip sau un bolovan pentru a-și doborî adversarul. După un astfel de incident Kazuo, furios, se frecă la ochi, iar Tanaka îl lovi pe neașteptate cu pumnul în cap, într-o parte, iar tânărul văzu stele verzi.

– Ha, credeai că ești mai bun ca mine, javră ce ești? răcni Tanaka. Nu ești tu ăla care să-mi vină de hac, crede-mă.

Trupul lui Kazuo fu străbătut de o flacără incandescentă de mânie pură, care îi încinse membrele și îl readuse în poziție de luptă cât ai clipi.

– Nu cred. Eu sunt cel care te va învinge.

Fu inundat de măreția acestei certitudini, iar brațul ostenit în care ținea sabia deveni dintr-odată mai ferm, mai puternic. Cu forțe noi, lansă o serie de atacuri repetate, care îl făcură pe Tanaka să se retragă în tufișuri.

– E zadarnic, știi și tu asta, gâfâia Tanaka în timp ce-i para loviturile, cele două săbii din oțel ciocnindu-se cu atâta forță, că din ele ieșeau scântei. Chiar dacă mă învingi, nu vei putea dovedi niciodată că eu am fost cel care i-a înscenat totul lui taică-tău.

– De ce nu? Kazuo nu slăbi o clipă atacul, ci continuă cu aceeași intensitate, fără să-i lase lui Tanaka răgazul de a se apleca

să mai ia un pumn de nisip sau orice altă șmecherie va fi avut în mânecă.

– Pentru că dovada ta va dispărea. Tanaka se opri brusc și zâmbi, apoi scoase micul ornament din jad din mânecă. Uite-așa! Apoi aruncă obiectul în lac, fără ca Kazuo să apuce să reacționeze.

– Nu! Kazuo se cutremură când realiză că Tanaka avea dreptate. Încremeni. Fără dovada trădării, e posibil ca *Shogunul* să nu creadă în vinovăția lui, oricât de mult ar vrea. Cei doi bărbați se înfruntau din priviri. Pe fața lui Tanaka se lăți un rânjet mare în vreme ce Kazuo își storcea creierul să găsească o soluție. Dar aerul dimineții fu spintecat de o voce calmă, care îi făcu pe amândoi să se întoarcă.

– Ai uitat ceva. Kumashiro stătea la câțiva metri distanță, cu brațele încrucișate la piept și o expresie calmă pe față.

– Tu! urlă Tanaka la nou-venitul neașteptat. Ar fi trebuit să îmi dau seama că tu ești în spatele poveștii ăsteia. Kanno și idiotul ăsta de fii-su nu ar fi avut niciodată curajul să încerce să își reia poziția, în vreme ce tu ai fost mereu invidios pe influența mea pe lângă *Shogun*.

– Aici te înșeli, rosti liniștit Kumashiro. Tânărul Kanno a pus totul la cale, singur, iar eu nu am aflat despre mersul lucrurilor decât mult mai târziu și l-am rugat să îmi permită să îi fiu alături. În afară de asta, nu am râvnit niciodată la așa-zisa ta influență, pentru că îmi place să-l consider pe conducătorul nostru drept un prieten drag. Nu toți își doresc atât de multă putere ca tine, să știi.

– Frumoase vorbe, mârâi Tanaka, dar pe mine nu mă prostești.

– Să lăsăm aceste lucruri așa cum sunt, răspunse Kumashiro, apropiindu-se încet. Ce-ar fi să ne întoarcem la ale noastre? Ce ai uitat tu este că am auzit cuvintele tânărului Kanno, așa că pot depune mărturie că tu ești cel care a uneltit pentru căderea tatălui lui. Mai mult, am văzut ornamentul *Shogunului* în mâinile tale și te-am privit aruncându-l în lac. Simplu fapt că a fost în posesia ta e o dovadă suficientă. În ultima vreme, în casa ta

s-au infiltrat mai mulți oameni de-ai mei care pot și ei depune mărturie că leoaica de jad era în dormitorul tău.

Tanaka îi privi rând pe rând, apoi se repezi pe neașteptate la Kazuo.

– Nu o să mă prindeți niciodată viu! urlă el.

Kazuo se feri din calea sabiei lui în ultima clipă, dar lama lui Tanaka îi crestă brațul. Respiră greu câteva secunde, dar ura care o simțea pentru acest om depășea cu mult durerea care îl sfâșia. Indiferent dacă avea sau nu dovada, urma să scape lumea de mizeria asta de om.

Mai târziu, nu va fi niciodată în stare să își amintească exact cum a reușit acest lucru, pentru că pâcla roșie care i s-a pus pe ochi a întunecat totul. Nu știa decât că trebuie să-l omoare pe bărbatul din fața lui. Cu strigătul de luptă al clanului lui pe buze, se repezi la Tanaka și îl izbi puternic și repetat cu sabia, îl lovi cu pumnul stâng de mai multe ori, cu viteza fulgerului, iar bătrânul fusese nevoit să se retragă spre lac. Kazuo remarcă vag pâlpâirea de alarmă din ochii lui Tanaka; poate că va fi realizat, în cele din urmă, că și-a subapreciat adversarul. Dar, înainte ca Tanaka să apuce să riposteze, se împiedică de o piatră, ceea ce îi dădu lui Kazuo ocazia să termine cu el. Fără ezitare, își implântă sabia în gâtul expus al lui Tanaka în clipa în care bărbatul lăsă puțin garda jos. În secunda următoare, trupul lipsit de viață se prăvăli în apă stropind totul în jur.

Kazuo îl urmă, gata să continue în cazul în care omul nu era cu adevărat mort, dar se opri gâfâind lângă Tanaka, cu sabia ridicată și pregătită. În jurul lui, ceața începea să se risipească. Putea vedea ochii larg deschiși și lipsiți de viață ai lui Tanaka privind goi spre cer; în apa din jurul lui, o pată mare și roșie de sânge se întindea cu repeziciune.

– Bravo! îl auzi pe Kumashiro din spatele lui. Tatăl tău ar fi mândru de tine.

Kazuo se întoarse și dădu din cap, încuviințând, prea obosit ca să se simtă triumfător. Reușise.

– Îți mulțumesc că nu ai intervenit, spuse el. Știu că împreună l-am fi învins mai repede, dar am vrut să o fac eu însumi.

– Știu, zâmbi Kumashiro. Și nu ai avut cu adevărat nevoie de mine, s-a văzut cu ochiul liber.

Kazuo nu era așa de sigur, dar fu recunoscător pentru atitudinea înțelegătoare a lui Kumashiro. În ciuda cuvintelor de mai adineauri, Kazuo simțea că îi mai rămăsese ceva de făcut. Îi dădu sabia lui Kumashiro.

– Te rog, o poți ține puțin?

– *Nani?* Dar ce mai faci acum?

Kazuo nu răspunse, doar își dădu jos hainele cât de repede putu și sări cu capul înainte în apă. Se scufundă. Se cutremură până în străfundurile ființei lui, căci apa era rece ca gheața, iar el era și rănit, dar înlătură disconfortul și se concentră asupra sarcinii sale. În ochii minții lui plutea imaginea lui Tanaka aruncând ornamentul în apă cât mai departe cu putință. Din cauza soclului de aur, podoaba licărise scurt în aburul cețos al dimineții. A descris o traiectorie în formă de arc și a aterizat exact în locul în care s-a scufundat el. Urmându-și instinctele, Kazuo a inspirat adânc și s-a afundat spre fundul mocirlos al lacului.

Așa de aproape de țărm vizibilitatea era inexistentă, iar apa era de fapt un soi de amestec de plante, semințe și noroi. Doar câteva raze de lumină izbuteau să pătrundă prin mocirla asta. La început, Kazuo nu a putut vedea nimic cu excepția umbrelor încețoșate ale plantelor și linia vagă a reliefului de pe fundul lacului. După ce s-a ridicat la suprafață ca să tragă aer în piept și a încercat a doua oară, vederea a început să i se obișnuiască și a observat mai multe detalii. A încercat a treia, a patra oară, tot fără succes, apoi a rămas ceva mai mult la suprafață, ca să-și recapete puterile. Mișcându-se încet spre stânga, de data asta a observat o strălucire slabă în noroi, chiar în clipa în care un snop de raze de soare a străpuns apa mocirloasă. Degetele lui s-au strâns în jurul trupșorului fin al unui animal și a suspinat încântat, înghițind totodată și o gură zdravănă de apă. A urcat repede la suprafață și a început să tușească, cât pe ce să-și scuipe plămânii.

– L-ai găsit?

Strigătul venea dinspre țărm și, în loc de răspuns, Kazuo

a ridicat mâna cu leoaica. Postamentul pe care stătea leoaica scânteia în lumina soarelui, la fel și perla cu care se juca împreună cu puiul. Gura animalului era larg deschisă într-un răget mut. Kazuo mârâi și el la ea.

– Ei bine, niciodată... Când Kazuo ajunse pe țărm, Kumashiro izbucni în râs și îl îmbrățișă. Bravo! Trebuie să recunosc că am crezut că e o acțiune zadarnică. Hai, îmbracă-te, ai să mori de frig. Temi m-ar ucide dacă ai păți ceva! Se uită la brațul lui Kazuo și la rana urâtă care sângera. Va trebui să ne ocupăm și de asta.

– Cred că apa rece a rezolvat partea cea mai grea. E îndeajuns de înghețată ca să ți facă sângele sloi de gheață. Ești rănit, lordul meu?

– Doar câteva zgârieturi.

– Bine, mă bucur. Îți mulțumesc pentru tot. Nu aş fi reuşit niciodată fără ajutorul tău. Acum îmi dau seama de asta.

– Știi ceva? Eu cred că ai fi reușit și fără mine, răspunse, zâmbind, Kumashiro. Dar sunt foarte fericit că am putut da o mână de ajutor să scăpăm lumea de nebunul ăsta. Aruncă o privire spre cadavrul care plutea pe lac. Merita să moară și nu regret decât că a avut parte de o moarte prea rapidă.

– Și eu simt la fel, dar măcar acum putem răsufla ușurați. Când ne putem întoarce în nord? Vreau să-i povestesc lui Temi.

– Curând, curând, dar cred că mai întâi cineva vrea să te cunoască.

Capitolul 31

Shogunul înclină din cap și ridică o mână, arătând spre Kanno senior.

– Kanno-*san*, mă bucur să te văd sănătos!

Kazuo și Kumashiro nu au trebuit să mai stea cu frunțile la podea. Au îngenuncheat pe pernuțele așezate în fața conducătorului, care stătea în mijlocul lor, pe un baldachin micuț.

Tatăl lui Kazuo ajunsese cu numai o zi înainte și, spre mare ușurare a fiului său, părea a-și fi revenit în mod miraculos din boala care îl chinuise luni de-a rândul.

– Bucuria care m-a copleșit când am primit vestea succesului tău a contribuit mult la vindecarea mea, îi spuse el fiului său, dar acesta din urmă mulțumi în gând zeilor și spiritelor străbunilor, căci era sigur că lor li se datora în primul rând minunea, nu eforturilor pe care le făcuse el însuși pentru binele clanului. Oricum ar fi fost, era extrem de fericit să își revadă tatăl.

Au fost chemați să se înfățișeze cât de repede vor putea dinaintea *Shogunului,* iar acum erau singuri cu Tokugawa Iemitsu, al treilea din puternica lui familie care ocupa poziția de *Shogun*. Era o onoare specială, acordată numai câtorva aleși. Stătea relaxat în fața lor, pe față având întipărită o mască politicoasă. Era îmbrăcat în cele mai somptuoase robe și flancat de doi străjeri, imobili ca niște statui. Kumashiro era unul dintre cei mai de încredere consilieri ai lui, iar Kanno senior era prietenul din copilărie al lui Iemitsu, ceea ce îi adusese multe favoruri din partea acestuia, înainte de spectaculoasa lui cădere. Kazuo era

sigur că a detectat o anume căldură în ochii lui Iemitsu când privirea sa a zăbovit pe rând asupra fiecăruia dintre ei.

Camera în care au fost introduşi era destul de mică, în comparaţie cu celelalte odăi ale *Shogunului,* dar era la înălţime sub toate aspectele. Era un adevărat rai al frumuseţii calme, împodobită cum era cu cele mai rafinate panouri de mătase fină, pictată, mai multe etajere cu diverse obiecte decorative şi numeroase aranjamente florale, ikebana. De departe, dintre toate ornamentele vedeta era micuţa leoaică şi puiul ei, care îşi regăsise acum locul cuvenit. Lui Kazuo i s-a părut că Temperance a avut dreptate – animalul râdea, dar de data asta nu a putut discerne nicio zeflemea. Era pur şi simplu fericită că s-a întors la locul ei.

– Kumashiro-*sama* mi-a povestit ceea ce s-a zvonit deja şi mă bucur să aud că Tanaka e mort. Restul familiei lui îl va urma curând în mormânt. Am dat ordine să fii reinstalat în toate poziţiile tale de odinioară şi să îţi fie restituite şi toate proprietăţile, laolaltă cu un mic dar – insulele Oki, pe care ai locuit până de curând.

– Sunteţi prea generos, Excelenţa Voastră. Kanno-*san* se plecă adânc, iar Kazuo îi urmă exemplul.

– Totuşi, e o problemă asupra căreia aş dori să mă lămuriţi, spuse Iemitsu. Mi s-a spus că o femeie, o tânără *gai-jin,* a fost esenţială în succesul misiunii fiului tău. E adevărat?

– Aşa este, sire. Ea a fost capturată de Tanaka şi ţinută împotriva voinţei ei, apoi, când fiul meu a ajutat-o să scape, ea a fost de acord să îl ajute, la rândul ei. Ea a pus la cale planul pentru a-l elibera din ghearele lui Tanaka, pentru a-şi putea continua misiunea. Şi când a avut ocazia să aleagă între a se întoarce la ai ei şi a salva viaţa fiului meu, a ales în mod dezinteresat şi curajos să îl ajute pe el.

– Este un gest cu adevărat lăudabil. *Shogunul* încuviinţă din cap grav şi păru gânditor.

Se ştia că dispreţuia şi se temea de străini, dorind să aibă cât mai puţin de-a face cu ei. El fusese cel care iniţiase, cu zece ani în urmă, expulzarea tuturor străinilor şi a copiilor lor, iar

negustorii olandezi, singurii pe care i-a tolerat, au fost expediați pe insula Dejima. Kazuo își ținu răsuflarea, să vadă ce avea să spună *Shogunul* despre Temperance.

– Am mai fost informat că fiul tău dorește să se căsătorească cu femeia *gai-jin*, spuse *Shogunul*, ușor încruntat. Așa este, tinere? Se uită direct spre Kazuo, care încercă să nu își arate emoțiile, deși în sinea lui era topit cu totul.

– Da, sire. Îi datorez viața și doresc să o răsplătesc în acest fel.

– Un dar nu ar fi suficient?

– Mă tem că nu, sire. Străinii consideră că onoarea ei a fost compromisă, căci a stat alături de mine atâta vreme, lucru care la ei nu e permis decât între soți. Dacă v-ar fi pe plac, Excelența Voastră, noi am îndrăzni să vă propunem să locuim pe insulele Oki și să nu mai punem niciodată piciorul pe insula principală fără permisiunea Domniei Voastre. Eu voi renunța la titlurile și pământurile tatălui meu. Am mai mulți frați, toți capabil să îi fie succesori în locul meu.

Shogunul făcu gura pungă, cugetând asupra problemei. Nu mai era de mult tânăr și Kazuo se întreba dacă nu cumva ardoarea tinereții îl părăsise de tot. Dar el avea datoria să încerce să i-o readucă în suflet. Dacă va decide să le facă pe plac, el și Temperance vor fi în siguranță, chiar dacă vor fi exilați de pe insula mare. Pe de altă parte, dacă nu va fi de acord, Kazuo se va trezi din nou proscris.

Shogunul chicoti brusc.

– Ah, impetuozitatea tinereții! spuse el. Îmi amintesc că și eu am fost odinioară nebun după o femeie și pot vedea în ochii tăi, tinere Kanno, că așa stau lucrurile și cu tine. Pentru binele tău, îți doresc să nu fie o vâlvătaie trecătoare, căci faci un pas foarte serios. Eu îți doresc noroc. Mulțumită ție, mi-a fost înapoiată una dintre cele mai dragi dintre proprietățile mele și mi-am recăpătat un vechi prieten, omul în care am știut mereu că pot avea încredere. Mi-ai demonstrat că instinctele mele au fost corecte.

Kazuo și tatăl lui au făcut o plecăciune adâncă, plină de recunoștință. Cu aprobarea *Shogunului*, tatăl lui nu se va mai putea împotrivi căsătoriei și era liber să își trăiască viața liniștit.

– Sunteți peste măsură de generos și de bun, Excelența Voastră. Vă sunt îndatorat pentru toată viața și voi face tot ce îmi stă în puteri să vă slujesc în orice fel voi putea.

– Am să țin minte asta.

Iar Kazuo știa că așa va face, căci *Shogunul* era cât se poate de șiret și avea memoria lungă. Într-o formă sau alta, lui Kazuo i se va cere să-și slujească stăpânul, dar nu-i păsa de asta, câtă vreme o avea pe Temperance alături.

***

– De ce durează așa de mult? Doar nu e nevoie de o lună întreagă ca să călărească până la moșia lui Tanaka și înapoi, se văicărea Temperance, ridicându-se să-și întindă picioarele amorțite și spatele care o durea. Deși se obișnuise să stea pe jos, dacă stătea prea mult, avea junghiuri și trebuia să se ridice destul de des ca să-și dezmorțească mușchii.

Doamna Chie, soția lui Kumashiro, și Megumi, fiica lui de șaisprezece ani, zâmbiră auzind-o.

– Vor veni când își vor termina treburile, îi spuse doamna Chie cu vocea ei blândă și melodioasă. Sunt sigură că lordul, soțul meu, va dori să le facă pe toate în cel mai bun fel cu putință, ceea ce s-ar putea să ia timp. De fapt, la Edo toate durează mult, inclusiv săvârșirea dreptății.

Temi a aflat că, de fapt și de drept, doamna Chie și fiica ei ar fi trebuit să fie și ele în Edo, din cauza legii *sankin kotai*, dar au primit permisiunea de a se întoarce în nord pentru câteva luni, ca să pregătească apropiata nuntă a lui Megumi. Temperance a fost foarte fericită să stea cu ele și i-a plăcut enorm de amândouă.

– Dar sigur nu poate dura chiar așa de mult! Temperance începu să bată odaia în lung și-n lat, ca să mai scape de sentimentul de frustrare. Simțea nevoia să facă o plimbare lungă,

în sălbăticie, dar purta un chimono superb, împrumutat de doamna Chie, și pantofiori asortați din mătase, așadar un echipament deloc potrivit pentru un mers alert. Oftând, se prăvăli la loc pe pernuță și își luă iar broderia.

– Măcar știm că și-au încheiat cu bine misiunea, îi aminti doamna Chie. Au primit un mesaj destul de scurt prin care erau anunțate că totul a mers bine, dar asta a fost cu săptămâni în urmă. Temperance voia să se asigure cu ochii ei că iubitul ei Kazuo nu fusese rănit.

Tocmai atunci s-au auzit pași pe culoarul din fața apartamentelor doamnei Chie și imediat după aceea în ușă răsună o bătaie ușoară.

– Intră, te rog!

– Înălțimea Voastră! Servitorul îngenunche pe podea și plecă fruntea în fața stăpânei. Lordul Kumashiro a fost văzut și ar trebui să fie aici cât de curând. Am considerat că veți dori să știți.

Doamna Chie înclină grațios din cap și îi mulțumi omului.

– Gata, vezi? îi spuse lui Temperance, care sări iar în picioare. Nu era nevoie să fii așa nerăbdătoare.

– Ba era nevoie, răspunse zâmbind Temperance.

Doamna Chie clătină exasperată din cap.

– Gata, duceți-vă. Eu am să vin după ce se mai liniștesc puțin lucrurile. Megumi, poți să te duci cu Temi-*san*.

– Mulțumesc, mamă.

De îndată ce s-au văzut afară, pe hol, și ușa s-a închis în spatele lor, cele două și-au ridicat chimonourile și au rupt-o la un fel de fugă, pe jumătate împiedicată, spre curtea principală, chicotind ca niște copile.

– Tata ar spune că ai o influență proastă asupra mea, pufni Megumi.

– Și nu ar greși deloc, hohoti Temperance.

Când a ajuns la jumătatea treptelor, chiar după ușa principală, Temperance s-a oprit și a așteptat nerăbdătoare până ce trupa numeroasă de călăreți a umplut curtea din fața ei. Cerceta îngrijorată mulțimea de oameni și cai, încercând

să localizeze singurul om din lume pe care își dorea din tot sufletul să-l vadă acum. În cele din urmă îl zări, dar exact când voia să se îndrepte spre el, dinspre partea dreaptă răsună o voce familiară.

– Așadar, aici te-ai ascuns, carevasăzică? Ar fi trebuit să îmi dau seama că vei veni de capul tău, că aș fi aranjat eu însămi vizita mai repede.

Temperance se opri la jumătatea mișcării și se întoarse spre posesorul acelei voci.

– Midori? Midori! Nu pot să cred! Ce cauți aici? Și Nico! Îl văzu și pe soțul verișoarei ei stând alături de aceasta și ținând-o protector de după umeri, ca întotdeauna.

– Cum adică, am venit să te luăm acasă, firește. Cred că ai hoinărit destul. Am așteptat o veșnicie să te întorci și, în ciuda asigurărilor lui Ichiro că te trimite înapoi, nu s-a întâmplat nimic. Așa că am venit noi.

– Da, sigur, dar eu... vai, cât mă bucur să vă văd! Temperance îi îmbrățișă pe amândoi, râzând în gura mare. Nu o dată am crezut că n-am să vă mai văd niciodată!

– Temi!

La auzul acestui strigăt atât de puternic, de răsună întreaga curte interioară, toți trei s-au întors și l-au văzut pe Kazuo fugind spre ei. Tânărul avea ochi numai pentru Temperance și nici măcar nu i-a observat pe companionii ei. A luat-o în brațe, a strâns-o la piept cu un singur braț, căci celălalt era prins într-o eșarfă. L-a îmbrățișat și ea, uitând o clipă de verii ei, radiind toată de fericire.

– Temi, dragostea mea, ești bine?

– Da, da. Sunt bine. Dar ce-ai pățit? E o rană gravă?

– Nu, o zgârietură. Se vindecă foarte bine.

Se priveau topiți, uitând de tot ceea ce-i înconjura, apoi se îmbrățișară din nou. Kazuo o sărută de parcă ar fi fost pentru ultima dată, iar ea se abandonă bucuriei de a fi alături de el, uitând de toți cei din preajmă.

– Hmmm, hmm. Mă scuzați, dar e ceva aici ce ar trebui să știu și eu? întrebă Nico cu voce tare, amintindu-i lui Temperance

de prezența lor. Ea simți că îi iau foc obrajii și se desfăcu din brațele lui Kazuo, deși continua să îl țină de mână într-un gest aproape sfidător.

– El e Kazuo Kanno și e..., în sfârșit... viitorul meu soț. Dacă nu vă deranjează. Și dacă tatăl lui e de acord. Dar, chiar dacă nu e, noi tot ne căsătorim, nu-i așa, Kazuo?

Kazuo încuviință și o strânse de mână, dar, înainte să apuce să spună ceva, interveni Midori.

– Cum? Și Pieter Haag? Credeam că ai fost făgăduită lui, nu?

– Cuuum? Pieter Haag? Niciodată! Nu m-aș mărita cu el nici de-ar fi ultimul bărbat din lumea asta! Dar știi prea bine și tu! protestă Temperance. Și oricum...

Dar Midori izbucni în râs și nu o lăsă să își termine propoziția.

– Glumeam. În orice caz, nu te-ai putea mărita cu el nici dacă ai vrea, căci e dat dispărut. Se pare că a plecat în urmărirea ta, din câte mi s-a spus, și nu s-a mai întors.

– Da, așa e, dar mă tem că există un motiv pentru asta: nu mai e în viață. Temperance se mișcă ușor de pe un picior pe altul. A fost rănit într-o încăierare, când a luptat de partea lordului Tanaka, dar nimeni nu și-a dat seama, așa că a fost trimis de fratele tău în turn, ca să-i mai vină mintea la cap. A doua zi, când l-au găsit paznicii, era... ei bine, era deja prea târziu. Îmi pare rău. Mă simt prost, pentru că eu sunt cea care l-a rugat pe lordul Kumashiro să-l țină într-o celulă puțin, ca să-i dea o lecție, iar el a fost acord cu mare amabilitate. Numai că niciunul dintre noi nu a știut că era așa de grav rănit. Nu a spus nimănui.

Nico clătină din cap.

– Mare păcat, într-adevăr, dar tu nu aveai de unde să știi. Haag nu era cel mai drăguț om din lume și sunt sigur că nu și-a ușurat deloc situația. Am să vorbesc cu Ichiro, acum nu te mai gândi la asta. Apoi schimbă brusc subiectul. Și acum, despre căsătoria asta...?

Midori și Nico se uitau fix la Kazuo, care făcu o plecăciune oficială, cu o expresie serioasă.

– Îmi cer iertare pentru că nu m-am prezentat, dar nu mi-am dat seama că Temi este cu cineva.

– Chiar ești viitorul ei soț? întrebă Nico, arătând destul de curios, spre marea ușurare a lui Temperance.

– Da. Am discutat și cu tata, iar el a fost de acord, așa că sper să săvârșim ceremonia cât mai repede cu putință. De fapt, iată-l că vine, vă poate confirma el însuși.

S-au întors cu toții și au văzut o versiune mai în vârstă a lui Kazuo traversând curtea și apropiindu-se de ei, cu zâmbetul pe buze.

– Iată-te, fiule. Mă întrebam unde ai dispărut, dar acum am înțeles la cine ai fugit tu. Făcu o plecăciune în fața lui Temperance, uitându-se fascinat la părul ei blond și la ochii albaștri, apoi își aminti bunele maniere și se plecă și în fața lui Midori și a lui Nico. Toți i-au întors plecăciunea.

Lui Temperance îi ardeau obrajii.

– Mă bucur să vă cunosc în sfârșit, Kanno-*sama!*

– Tată, eu tocmai îi spuneam lui Temi și rudelor ei că ai încuviințat căsătoria noastră. Nu-i așa?

– Sigur că da. Cum aș putea refuza după ce această tânără doamnă ți-a salvat viața?

– Nu, serios, nu am făcut nimic deosebit... Temperance se simțea foarte stânjenită, iar obrajii ei căpătaseră o nuanță purpurie.

– Nu asta am auzit eu, zâmbi Kanno senior, dar îmi place modestia ta. E o calitate frumoasă pentru o soție. Oricum, dacă fiul meu are permisiunea *Shogunului* însuși, cum aș putea să mă pun în calea unui bărbat atât de îndrăgostit?

– *Shogunul?* Lui Temi i s-a tăiat răsuflarea. I-ai povestit despre mine?

– Sigur că da. Oricum ar fi aflat, doar știi că are spioni peste tot.

– Și ce a spus? Lui Temperance abia dacă îi venea să creadă.

– Ei bine, deși nu-i plac străinii în general, mi-a dat permisiunea specială să mă căsătoresc cu tine, dat fiind curajul tău. A făcut-o împotriva dorinței sale, dar i-am promis că nu vom

locui pe insula principală și a fost destul de mulțumit. Vom pleca pe insulele Oki cât de repede vom putea. Te deranjează?

– Nu, voi trăi oriunde, cât timp suntem împreună. Temperance se întoarse spre viitorul ei socru. Și dumneavoastră, domnul meu, rămâneți pe insula mare?

– Da, nimic nu mă va putea convinge să mai pun piciorul pe insulele alea blestemate. Apoi chicoti. Doar dacă nu cumva voi avea vreun nepot de vizitat... Atunci mai vedem noi. Îi făcu un semn cu ochiul lui Temperance, iar ea îi zâmbi dulce. Presimțea că va fi un musafir fervent, cu sau fără nepot, și abia aștepta să stea mai mult cu el, căci deja îl îndrăgea nespus.

– S-ar zice că totul e rezolvat. Felicitări! spuse Nico.

– Nico, parcă trebuia să acționezi ca tutore al ei! protestă Midori, fulgerându-și soțul din priviri.

– Și asta am făcut. Nu m-ai auzit când l-am întrebat pe acest tânăr ce intenții are?

Midori îl lovi în umăr.

– A fost o întrebare pusă cu jumătate de gură, știi și tu asta. Nici măcar nu știi cine e!

– Și ce-ai fi vrut, mă rog, să fac? Uită-te și tu la draga noastră verișoară. Nu pare deloc a fi dispusă să accepte niciun amestec din partea noastră. E foarte posibil să fugă iar dacă ne împotrivim. Eu sunt mulțumit că intențiile lui Kanno-*san* sunt onorabile și orice altceva poate fi discutat mai târziu.

Îi făcu cu ochiul lui Temperance, iar fata se repezi și-l îmbrățișă.

– Ești un om minunat, Nico, mereu am spus asta! Ești așa de norocoasă, Midori... dar acum sunt și eu norocoasă. Îl luă iar de mână pe Kazuo și îi zâmbi. Hai, vino, cred că ai nevoie de o baie și de haine curate. Apoi se întoarse spre Nico și Midori: Și voi la fel. Haideți, vă rog, să o cunoașteți pe soția lui Ichiro și copiii. Trebuie să fi trecut o veșnicie de când nu i-ați mai văzut. Doamna Chie e minunată, o iubesc din suflet. Tot sporovăind așa, i-a condus spre castel.

– Ar fi trebuit să fii mai ferm, a auzit-o Temperance pe Midori, care îi făcea reproșuri lui Nico. Fratele lui Temi o să ne condamne pe noi pentru povestea asta.

– Daniel e un tânăr foarte inteligent și nu va face așa ceva, răspunse Nico. Nu dorește decât ca sora lui să fie fericită și, spune și tu, ai văzut pe cineva mai fericit decât fata asta acum? Temperance se întoarse și îl văzu arătând cu capul înspre ea, iar ea schimbă o privire încărcată de cea mai pură fericire cu viitorul ei soț.

Midori oftă.

– O singură persoană: pe mine, în ziua în care m-ai cerut de nevastă.

Temperance schimbă o privire complice cu Kazuo în timp ce verișoara ei își înghionti iar soțul îndelung răbdător, dar care nu părea deloc deranjat de astfel de „mângâieri". De fapt, lucrurile stăteau exact pe dos. Se potriveau perfect, iar Temperance știa că și ea se potrivea perfect cu Kazuo. De acum înainte, oriunde îi va purta viața, o vor înfrunta împreună. A venit în Japonia căutând aventura și știa că, în ciuda tuturor greutăților prin care trecuse, adevărata aventură abia acum începea.

Epilog

Aprilie 1650

Temperance și Kazuo stăteau în balconul proaspăt renovat al micului templu din pădure, unde se ascunseseră de Tanaka, și admirau magnifica priveliște a văii care se deschidea în fața lor. Deși li se părea că trecuse o veșnicie de la drumul lor disperat de la Edo spre nord, intimitatea puținelor clipe petrecute aici rămăsese vie în memoria ei, iar gândul acesta o făcu pe Temperance să-și strângă soțul de mână. El se uită la ea și zâmbi, gândindu-se fără doar și poate la același lucru.

Daisuke, călugărul, se ivi în pragul ușii, în spatele lor:

– Totul e pregătit pentru ritualul de purificare, îi înștiință el. Și cred că tizul meu începe să își piardă răbdarea, așa că ați face bine să vă grăbiți. Poate se apropie ora mesei pentru el?

Ca și cum ar fi vrut să-i întărească spusele, dinspre interiorul templului se auzi scâncetul unui prunc.

– Nu, e doar nerăbdător, ca mama lui, spuse Kazuo și se aplecă să-și sărute soția, dându-i de înțeles că glumește.

Temperance scutură din cap spre el.

– Sau poate e mereu flămând, ca tatăl lui.

– Păi ce să zic, trebuie să mănânc bine, ca să mă refac după încercările prin care am trecut.

Temperance pufni. Soțul ei se refăcuse de mult și era la fel de zdravăn ca orice alt bărbat – ba chiar mai zdravăn, pentru că se antrena zilnic cu oamenii lui. Deși se stabiliseră pe una dintre insulele din arhipelagul Oki, Kazuo asigurase că *Shogunul* s-ar putea ca într-o bună zi să-i solicite serviciile, iar el dorea să fie pregătit.

– Nu pot risca să își retragă încă o dată favorurile pe care le-a acordat familiei mele, i-a explicat el, iar Temperance i-a înțeles poziția. Dar era foarte fericită cu felul în care decurgeau lucrurile acum și spera în taină că stăpânul lor va uita de ei și așa vor putea să-și vadă fericiți și liniștiți de viețile lor. Micul Dai, cum îi spunea toată lumea, era un prunc puternic și sănătos, cu niște plămâni zdraveni, o bucurie pentru părinții și bunicii lui, precum și pentru rudele lui Temperance. Se întâlneau ori de câte ori era cu putință, iar astăzi urmau să se adune cu toții aici, pentru ca Daisuke să oficieze ritualul de purificare a clădirii recent renovate.

„De obicei, ritualul se oficiază pentru clădirile proaspăt construite, le-a scris călugărul, dar eu simt că acest templu a renăscut la viață, așa că mi se pare potrivit să ținem această ceremonie. Aș fi onorat dacă ați putea fi prezenți."

„Va fi plăcerea noastră", i-a răspuns Kazuo, chiar dacă pentru Temperance era destul de riscant să călătorească pe insula mare. Așa că s-a îmbrăcat din nou în straie bărbătești, și-a ascuns părul sub o năframă, și-a pus o pălărie mare și a ținut ochii în pământ. Dar de data asta îi avea alături pe Nico și pe Midori, deghizați și ei, ceea ce a ușurat mult lucrurile, dar și pe

Ryo cu proscrișii lui, care se săturaseră de viața rătăcitoare și îi juraseră credință lui Kazuo, stabilindu-se și ei pe insulele Oki.

– Nu am fi lipsit pentru nimic în lume, a spus Midori zâmbind, când s-au întâlnit pe coastă. Ichiro mi-a povestit despre ce este vorba și m-a asigurat că va veni, așa că încearcă numai să ne ții deoparte. În plus, oamenii lui ne vor apăra, dacă va fi cazul.

– La fel și oamenii lui Kazuo, răspunse Temperance aruncând o privire spre Ryo, care o auzise, așa că zâmbi și încuviință din cap. Știa că își putea încredința viața, a ei și a familiei ei, în mâinile lui, iar acesta era un gând foarte liniștitor.

– Îi sunt atât de recunoscător tatălui tău că a refăcut templu, îi șopti Daisuko lui Kazuo, în timp ce se îndreptau spre sala interioară a templului, care nu mai era dărăpănată și umedă. E la fel de frumos pe cât mi l-am închipuit mereu.

Și chiar așa era. Toate bârnele mucezite au fuseseră înlocuite, acoperișul, reparat, stâlpii – pictații cu un roșu îndrăzneț strălucitor, totul era curat și lustruit. Clădirea avea un miros de zugrăveală proaspătă și de ceară, amestecat cu aroma lemnului de cedru, iar pe deasupra tuturor, pluteau miresmele felurітelor bețișoare parfumate. Temperance inspiră adânc toate aceste miresme și le ascunse adânc, într-un cotlon al memoriei. Afară, pădurea din preajma templului fusese tăiată, iar arborii din imediata apropiere, îmblânziți și aranjați, pentru a pune astfel natura în valoare. Temperance simțea că acesta era un loc cu adevărat magic, locul în care odinioară începuse să prindă contur speranța că dragostea ei pentru Kazuo ar putea fi împărtășită.

O ușă tradițională japoneză făcută din doi piloni verticali rezistenți și două bârne încrucișate, *torii* – cum îi spuneau băștinașii, proaspăt pictată în roșu –, fusese ridicată în josul scărilor care duceau spre templu. Aceasta aducea un plus de culoare verdelui din jur, copacilor care abia înmugureau și se înveșmântau în verdele crud al primăverii. Chiar lângă templu erau doi copaci *sakura* înfloriți, câte unul de fiecare parte, iar petalele albe ale florilor pluteau în adierea vântului ca niște

fulgi uşori, sfârşind prin a se aşterne lin prin diverse cotloane. Era o privelişte pe care nu o va uita niciodată, Temperance era sigură de asta.

– Uite, mai bine ține-l tu pe micul năzdrăvan. Midori, cu Casper și Emily agățați de fustele ei, îl puse pe micul Dai în brațele mamei sale, iar pruncul începu să gângurească fericit când călugărul își începu ritualul. A rămas liniștit cât a bătut clopotul, au cântat și au bătut din palme, ca și cum ar fi înțeles importanța acestei zile și rolul pe care acest loc fermecat l-a jucat în viața lui.

Într-o bună zi Temperance îi va povesti totul și jură în sinea ei că îl va aduce înapoi când va fi suficient de mare, ca să vadă cu ochii lui și să înțeleagă totul. Pentru ea, acest templu reprezenta speranța și viața cea nouă, iar când ceremonia s-a încheiat și au plecat cu toții, ea a rămas în urmă. Mai avea ceva de făcut. S-a oprit în fața statuii micului zeu chel, de la intrare. S-a plecat adânc în fața lui, ținându-l pe Dai aproape de ea, și i-a zâmbit.

– Îți mulțumesc pentru ajutorul tău. Îți voi fi veșnic recunoscătoare! șopti ea. Fu sigură că zeul i-a făcut cu ochiul în chip de răspuns.

– Și eu îți mulțumesc, răsună vocea lui Kazuo ceva mai tare, iar ea tresări și se întoarse. Soțul ei se închină și el în fața zeului, apoi își cuprinse de după umeri soția cu fiul în brațe.

În ziua aceea rece de octombrie, Musubi-no-Kami, zeul iubirii, le-a arătat nu numai calea către camera interioară, către siguranță, ci de atunci încoace s-a depășit pe sine însuși. Le-a dăruit amândurora cea mai mare comoară pe care ar fi putut-o primi: un suflet pereche.

Nota autorului

Deşi de obicei încerc să respect pe cât posibil adevărul istoric, în calitate de scriitor trebuie să folosesc uneori o serie de „licenţe artistice" ca să fac povestea mai captivantă. În cazul prezentului roman, am descris Yoshiwara, cartierul plăcerilor, aşa cum era el, numai că puţin mai târziu decât perioada în care se petrece acţiunea noastră. Exista şi la data acestei poveşti, dar nu a devenit un loc despărţit printr-un zid de restul oraşului decât după 1657.

Libertatea de mişcare a negustorilor străini a fost restricţionată aşa cum am descris. Am fost eu însămi pe Dejima, unde îţi dai cu adevărat seama cât de claustrofobic trebuie să fi fost pentru ei şi cât de frustrant, de asemenea, să nu ai voie să pui piciorul pe insula principală. Le recomand călduros această vizită tuturor celor care ajung acolo, e un loc fascinant.

Nu am folosit adevăratul nume al persoanelor în povestea mea, cu excepţia *Shogunului*, preferând să le inventez; sper că am izbutit să fac o caracterizare corectă a acestui conducător al Japoniei.

Despre autor

Christina Courtenay locuiește în Herefordshire, este căsătorită și are doi copii. Deși s-a născut în Anglia, mama ei este suedeză și a copilărit în Suedia. În adolescență, familia ei s-a mutat în Japonia, și astfel a avut ocazia să călătorească mult prin Orientul Îndepărtat.

Christina este vicepreședinte al Romantic Novelists Association. În 2011, primul roman al Christinei, *Trade Winds* (*Când suflă alizeul,* septembrie 2010) s-a aflat pe lista scurtă pentru Premiul pentru Cea mai Bună Ficțiune istorică a Romantic Novelists Association.

Al doilea roman, *The Crimson Kimono* (*Chimonoul stacojiu),* a câștigat Premiul Big Red Reads Best Historical Fiction. *Highland Storms* (*Prins în furtunile vieții,* în 2012) și *Evantaiul auriu* (*The Gilded fan,* în 2014) câștigă premiul Best Historical Romantic Novel of the Year (RoNA).

The Silent Touch of Shadows (*Destine paralele,* iulie 2012), al patrulea ei roman, câștigă premiul Best Historical Read la Festivalul Dragostei.

Tipărit la Tipografia Shik&Stefan SRL
Telefon: 021.450.25.32 / 0756.196.191
email: editurashik@yahoo.com

Leoaica de Jad

Anul 1648. *Temperance Marston* pleacă în Japonia pe o corabie, însoțită de vărul ei și de căpitanul Noordholt. Părăsește Anglia sfâșiată de războaie, fugind de presiunea părinților care vroiau să o căsătorească cu un bărbat nesuferit, pe care nu-l iubea.

Expediția spre exotica Japonie nu este lipsită de numeroase peripeții și pericole. În curând însă Temperance descoperă că legile stricte ale acestei țări îi limitează libertatea.

Cum s-au rezolvat toate necazurile care se abătuseră asupra eroilor acestei povestiri frumoase veți afla citind până la capăt cartea Leoaica de Jad.

Editura Lider International
OP 5 CP 15 Sector 4, București

